

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS,

AMSTELODAMI;

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCCL

THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE

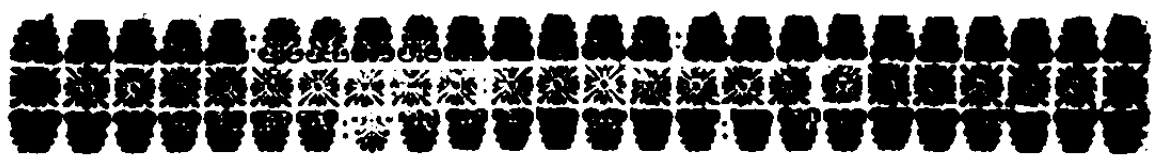
WASHINGTON, D. C. 20535
TELEPHONE (202) 452-2000
FACSIMILE (202) 452-2000

REPORT OF THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
ON THE ACTS OF
TERRORISM

IN THE
CITY OF
WASHINGTON, D. C.

ON THE
ACTS OF
TERRORISM

IN THE
CITY OF
WASHINGTON, D. C.

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A C O N S I L I I S

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS:

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentia documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligentium, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

Iam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fucro, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CICCCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiœdi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosus & delicatis lectoribus nimis hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Nævis desiderabantur. Alteri subjectus erat Tzetzi commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-
tas

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Hos Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodæi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quæ in E'gyæ scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielelem Elzevirium prodit anno MDCC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam demum recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in E'gyois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodit anno MDXXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus; cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII
LECTIONES
HESIODÆ.

CAPUT I.

Primī duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὕμνεϊν-
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Ἀΐξεϊν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδρα θυμὸν ἔχειν. ἔστι ἀγαθὴ est φιλία.
Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ὠρή. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.
v. 1. Μῦθον Πιερίην αἰοδῆσι κλείουσαι
Δεῦτε δὲ ἐνέπτε σφίεσσι.] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείου-
σαι exponunt ὕμνεϊσαι, δόξαζεσαι. Scholia inedita libri Vossiani. αἰο-
δῆσι κλείουσαι, αἰοδῆς καὶ τετραγυδοῖς δόξαζεσαι. & sequenti versu : Δεῦτε,
ἔλθετε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. ε. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλείου pro κλεινὸς nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam con-
ciliare solita Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moscho-
pulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus ἔς αὖ δόξαζε. Nam ut il-
le ait : Ἐκ τοῦ Μουσίου κλειῶ ἔρχεται. *A Musis venit gloria. ἐνέπτε*
ὕμνεϊσαι, est ὕμνεϊν. ut inferius v. 33 : Ἀλλὰ πῶς αὖ Ἀρπάγων ἰφθί-
μοις pro ἡρπαζοις, & v. 42. κρύψαντες ἔχουσιν βίον, pro ἔκρυψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἰὼν pro ἔβη, ἔχουσιν φῶγαν pro ἔφωγε, & sexcenta talia. So-
lere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ
iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pin-
dō, Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho. quis tam hospes est in il-
lorum

lorum iectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: *Ἦν δὲ Μῦσαι Διὶ πατρὶ, ὃ ᾧ ἔργα ὅρῳ πύτι ἀν περ ὕμῳ ἀμυνον χαλίσσιν ἢ νῦν. εἴδ' ὕμῳ γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῶν τε καὶ Διὶ πατρὶ αἰδέεσθαι ὑμῶν. εἴδ' ὕμῳ γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῶν τε καὶ Διὶ πατρὶ αἰδέεσθαι ὑμῶν. εἴδ' ὕμῳ γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῶν τε καὶ Διὶ πατρὶ αἰδέεσθαι ὑμῶν.* *Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare prestiterit) seu in Olympo cum dūce Apolline divinum canitis canticum, vestram simul & universorum patrem celebrantes, seu Pierium vos delectat domicilium, seu in Boeotio Helicone choreas ducitis.* In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Princavolli, Florentina Juntæ, aliisque. & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustathii auctoritate compulsam reposuisse δ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Δὴ δὲ, φέρε δὲ, ἴθι δὲ, age, sis, quaeso.* Hom. *ἄχον δὲ ἱσχυο Διὶ πατρὶ.* Socrates in Phædro apud Platonem: *ἄχον δὲ ἡ Μῦσαι.* quo expressit hoc nostri Poëtæ: *Δὴ δὲ ἡ Μῦσαι.* Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄχον δὲ, ἡ Μῦσαι, εἴ τι δὲ αἰδῶς εἶδὲς λέγειαι, εἴτε Διὶ ἡμῶν τε καὶ Διὶ πατρὶ ἔχει ἱκανοῦς, ἔκαστος δὲ μῦθον, ὃν μὲ ἀνασχεῖται ὁ βελτίων ἄνθρωπος λέγειν.* Quid hic πὲρ λέγειν, scribendum puto τὸ λέγεσθαι, & vertendum: *Agite igitur, ὦ Musa, dulces seu propter cantsus genus, seu propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta estis, mihi adsitis in hac sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.*

v. 3. *Ὅτι πὲρ Διὶ πατρὶ.*] Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quam vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. *Θεογονίας.* *Ὅτι πὲρ Διὶ πατρὶ* est, ut apud Demosthenem *Διὶ τῶν θεῶν. Deorum beneficiis & munere.* Sic & Johann. VI. 51. *καὶ ὅτι ἀπέστειλέ μοι ὁ Πατήρ, καὶ ἔγωγε ὡς Διὶ τὸ πάντες.* Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 15. *Ῥῆα δὲ βελία, Ῥῆα δὲ βελία χαλίστι.*] Uterque Codex MS utroque loco legit *Ῥῆα*, quam veram lectionem esse Tetztes ostendit: *Τὸ Ῥῆα συνίζησις ἐστὶ τὸ Ῥῆα μεγαλῶς συνίζησις, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μῖαν μεταστροφήν.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus *Iliad. p.*

Ῥῆα δὲ βελία, Ῥῆα δὲ βελία χαλίστι.

Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Ῥῆα δὲ βελία, Ῥῆα δὲ βελία χαλίστι.

Ubi rursus malè mutat in *Ῥῆα*. Hom. II. π.

Ῥῆα δὲ βελία, Ῥῆα δὲ βελία χαλίστι.

Idem *Iliad. v.*

Ῥῆα δὲ βελία, Ῥῆα δὲ βελία χαλίστι.

v. 6. *Ἀδελφὸν αἰετὶ*] *Obscurum auget.* hoc est, evchit, ornat, Cal-
limo

Ult. hymno in Jovem v. 95 : Οὐκ ἀρετῆς ἀπὲρ ὕλῃ ἐπίστανται ἀνδρες αἰεεῖν. Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare. Homero est πλεὴν ἐφίμεν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augendo parcus atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit. C. Nepos Phocione : Namque auctus ornatusque à Demosthene cum quem tenebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγχοῦσθαι καὶ φρεῖ] Versiones vulgatæ : superbum contrahis. Alii : desiccet. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat καὶ φρεῖ hic esse ἄπ-
-Αἷ πεινῶν καὶ πεπνυμένος. Vertimus cum Horatio, attenuat, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferius v. 575:

Ὡρῇ δὲ ἀμυγνῶσθαι τὸ ἥλιος ἡρώα καὶ φρεῖ.

Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, arterit.

v. 9. Δίκη δ' ἰθαυε δάμναται] Jusse rege judicia. Sic bene prisci omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίκη est ἐὶ δίκη, sive τῶν δικῶν, ut Moischopolus. δίκη ἰθαυε δάμναται est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & justæ ferantur sententiæ. δάμναται est regere, gubernare. Hesych. ἰθύνει, δαίμονες, ἔξουσι, δαίμονες, ὀφθαλμοί, κυβερνᾷ. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus: ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἀπαλιδύται. Ὁ μὲν Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν Δίκην παράρπον, ἀλλ' αὐτὸς Δίκη καὶ Θέμις ἐστὶν, καὶ νόμων ὁ προϊστάμενος καὶ πλειόνων. Jovi Justitia non adsidet; sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem : v. 81.

Δάμναται δὲ πῶς ἑκάστω φυλασσέμεν. ἵστα δ' αὐτὸς

Ἀρεῖς ἐὶ πῶς ἑκάστω ἐπὶ νόμῳ οἷσι δικαιοῖ

Λαὸν ὑπὸ σκελετῇ, οἷ τ' ἑμπαλὶν ἰθύνουσιν.

Constituisti qui urbes custodiant : tu quoque ipse præsides in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit ἀρετῶν δάμναται δικαιοῖ vers. 85, de rege:

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι ἀρετῶν δάμναται

Ἰθαυε δίκην.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Πίστῃ legit Πέσῃ. Sed quomodo ἰδὼν αἰῶν καὶ commodè possit tribui Persæ non video : quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ ἔμπεδον adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cum nunc illum

exponderem, vidi eundem esse in sententiam magni viri Danieľis Heinsii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse. Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinsio interpungo. κλῶθι ἰδὼν αἶσαν πῖ δίκη δ' ἔστιν θέρμιας Τύχη, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρση ἐπὶ τῷ μὲν μνηστέριον. In meo sanè MS. legitur Πέρση, non Πέρση. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Iſocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriz. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetzis annotatione discimus.

v. 11. Τὴν μὲν καὶ ἐπανίσταται νόησιν] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Isingrini: ἐπανίσταται. Quod quis non probet præ duro illo diplasiismo?

v. 13. Διὰ δ' αἰδοῖτο θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. ἀγνοῖτο θυμὸν ἔχον Homero est δῖχα θυμὸν ἔχον, dissentire, discrepare. Il. 2, v. 31:

Βαλ' δ' ἰδμεν πόλεμόνδε θεοὶ δῖχα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptæ: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt αἰδοῖτο θυμὸν ἔχον. Quid verò miri Poëtam ἔδωκεν tribuere animum, quum inter Deas referantur, & hæc & in Theogonia?

v. 15. Ἀλλ' ὡς ἀνάγκη.

Ἀλλ' ἄπειρα βελήσιν ἔδωκε πᾶσι θεοῖσιν] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliisque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Ὀδυσ. ψ.

Μαῖα φίλη, μαργυρὸν σε θεοὶ δίωκυ, οἳ πὶ δυνάω]

Ἀφρονα ποίησαι καὶ ἐπίφρονα πᾶσι μὲν ἔστιν,

Καὶ πὶ χαλιφροσύνην σποφροσύνης ἐπέχουσιν.

Nutrix dilectæ, insinam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut bonè alius Poëta:

Ὅταν δ' ἐγγὴ δαιμόνων βλάβητι πῖνα,

Τίτηρ

Τότε τὸ πρῶτον ἔξαφαιρῶται φρονῶν,
Τὸν γὰρ τ' ἰδὼν εἰς δὲ τὴν χεῖρα τρέπῃ
Γράμην, ἣν ἔδῃ μὲν δὲν ἀμφοτέρω.

Quando ira deorum aliquem laedit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νύξ ἰερῶν] Nox habetur mater omnium rerum tristinum & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, *proijci in exteriores tenebras*, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam *indutus luce, habitare in luce inaccessa*, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖς ἐν ρίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinsius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἔξω pertinere bonam, quam Philosophi Φιλίαν dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. In Je Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νῆξ & Φιλίαν.

Τίττατος δ' πάντων ριζάμεθα πρῶτον ἄκτι.
Ζῆς δ' ὄρχης, ἥ ἐν πὶ φαιέσθῃ, ἡ δ' Ἀΐδωνος.
Νῆξ δ' ἡ δακρυῖς τίς γ' ἐν χεῖρσιν βρόττων.
Νῆξ τ' ἡλόφροι δίχα τ' ἀπὸ λαοῦ ἀπᾶντη.
Καὶ Φιλίη μὲν τοῖσιν, ἵσθι μὲν πὶ πλάτῃ π.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis quæ lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciofa quæ absque iis par est ubique, Et amicitia cum his quæ æquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παραδίδωσι τίς τ' ὄντων ὄρχης τίττατος μὲν τίς ὕλη, γῆ, ὕδωρ, αἶθρ, πῦρ. δύο δὲ τίς δακρυῖς Φιλίαν καὶ Νῆξ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πᾶν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίπια, quæ ita constituenda. Θῆκε δὲ μὲν πᾶν ἀμείνω, scilicet ἔξω Κερίδης ἐν γαίῃ ριζῇσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἐν δὲ καὶ repetendum.

v. 20. Εἰς ἔτιον γαίρ τις πὶ ἰδὼν ἔργον χαρίζων Πλούσιον, ἐς πρὸς αἰσχύνην ἢ δὲ φουτίων] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si δὲ hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔτῃ, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ἱς, ἔτῃ, πῶρος. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

ἀγνοεῖς venias? *Ἄν* te sequor rursus? *Μῆνιν*, *δίω*, est *μῆνιν*, *δίω* δὲ. Luc. VIII, 19. *Σὺ εἰ ἐρχόμενος*, ἢ ἄλλος *προσδοκῶμενος*. *Τὴν* ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. *Πάλαι* pro *πάλαι* δὲ. Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποίαν ἢ πύον, ἢ *κοῖνον* *εἶχον*; *Quamnam*, *hancne* an illam eo? pro *εἶχον* δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: *Πᾶν ὃ ἐν δένδρῳ μὴ ποιεῖ καρπὸν καλὸν ἐκκόπεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*. *Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur*. Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. *Ὠρεῖται βίον ὠρεῖται καρποί. ὠρεῖται ὕδωρ. ὠρεῖται ἔτας*. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. *Ἐργάζεσθαι ἔργον*. Dimidium plus toto. *πιδάλιον*. Scutum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. *Γυονόροι μελεδῶνες*. Interpretum varii lapsus.

V. 31. *Ὡς πῶς μὴ βίον ἴδωσι ἐπησιπνὸς κατὰ κατὰ*
Ὠρεῖται βίον ὠρεῖται Latini interpretantur, *viscibus tem-*
pestivus. Græci verò magistri, ex *singulis anni partibus*
collectus. Quod quidem ferri posset. Nam *ὠρεῖται καρποί* sunt omnes
fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro
anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepo-
nes, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Ca-
rystius in vita Menedemi. *Τράχημα μὲν δίδωμι, ἢ κύμα σπορῶν*
ποτὶ δὲ καὶ ὦρεῖται εἰσφέρειν π, ἢ μὲν δίδωμι ἢ πόλιν. ἢ δὲ ἴαρι
ἄλγος, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχυρῶς. Pro bellariis daturur lupi-
num & sæpius faba: *Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni edi-*
derat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia,
hyeme carica. Malè Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus ho-*
variis. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græ-
cis *ὠρεῖται καρπὸς* dici de talibus *παραγόμενοι*, non de frumento. de quo
hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 3 f.
ὠρεῖται παραγόμενα. Persusissimum itaque habeo *ὠρεῖται βίον* esse fructus
æstivos, qui *ἐν ὥρῃ, ἢ ὥρῃ ἐν ὥρῃ ἔτας*, æstate, diebus canicularibus
tempore messis colliguntur. *ὦρε* enim & *ὦρε ἔτας* κατ' *ἐξοχὴν* signifi-

cat æstatem , & quidem adultam , dies caniculares , ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ὠρεῖον est æstivus. ὠρεῖον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν καίρῳ ἐκείνῳ ἐν ὁνομαζέσθαι ὠρεῖον ἔχει. tempore illo quod vocant ὠρεῖον ἔχει, hoc est , dies caniculares. Plinius sanè ὠρεῖον μέλι vertit mel æstivum , ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animagadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 305 :

Ὡς καὶ τοὶ ὠρεῖα βίοντι πλήθοντι καλλιᾷ.

Uti videtur æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & prisca editionum fidem recentiores scribant ΤΣ καὶ καίρῳ ἀμύμον, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui κα putat sejungendum & pro ἀν poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt καίρῳ ἀμύμον, cujus libertatis poeticae exempla quis desiderat nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κακὸν καὶ καλὸν pro καὶ καλὸν, λελάσθαι pro λάσθαι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίλω δὴ δικάσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrinum, δικάσαι. Stephan. δικάσαι. Sed rectiùs vulgatæ, metroposcente. Phocylides etiam in editione Stephani :

Ἦν οὐ κακῆς δικάσαι, δὲ θεὸς μετέπειθε δικάσαι.

Scaliger in libro suo notavit, εἰλωσαι hic positum esse pro ἡλωσαι, verè.

v. 40. Οὐ πλεον ἡμῖν παντὸς] Quàm variæ sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis. uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium , si illo moderatè utaris , toto , hoc est , magnis divitiis , si luxu diffluas , aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis : *Quod nimium est fugito , parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet , Divitia grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet , in quo parcimoniam , quæ tam magnum est vectigal , tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines , οὐκ ἀπολείπει αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφὰς, ἀπὸ τοῦ ποσὶν ἀποφροσίνους, καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνουσιν. ἐσθύνειν δὲ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ὀξύτητι φειγνύμεν, ut homines victui tenui assuescerent, ut cum cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πηδῶν γάρ κεν ἐπ' ἡμέλῃ ἐργάζοιο] Verte : Facile enim una die tantum quæsiuisses. Vulgò : tantum operatus esses. Sed ἐργάζοιο hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάζεσθαι τὸ βίον ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῷ χρηστῷ. *vitam quærere jussè suis manibus.* Εργάζεσθαι βίον est victum parare, quærere unde utamur, vitam quærere, ut Ennius loquitur. *Nautisque mari quærentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζεσθαι eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταῦτ' ἐργασασθῆναι καὶ τὸ οἶκόν ἡρέψαι. *Et alimenta ipsam quasituram, & familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασάμενοι δὲ χρήματα μεγάλα, θελήσαντες αἰεὶ ἐν Κόρινθον ἀπίκεσθαι. *Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ τὸ βρῶσιν τὸ ἀπαποθνήσκειν, hoc est, nolite conquirere victum qui perit. Obscurè vulgatus. *Operamini non cibus, qui perit.* Nec melius Heza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est quæstum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυπηγὸς ἐργάζεσθαι est quæstum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, quæstus. Sophocles:

Ἀλλ' εἰδὼν ἔργον τοῦτο θρηνηῖσθαι μέλει.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: εἰδὼν ἔργον, εἰδὼν ὄφελος. Quia verò nullus quæstus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐχολὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρηματίζει est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. ἐργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε ταλάντους. *quæstum fecit illis scilicet quinque talentis.* Est Hebræicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πῶν, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πῶν. Vide Beza.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, flivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δὲ διεργὰς ὑπὲρ καπνῷ κρεμάσασθαι.

Clavum artificiosè factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa fecis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρίσι:

Πρῶτοι μὲν αἶρας φάτομεν ἡμεῖς ἦτορ, χυμῶντορ, ὁπότε.

Στείρον μὲν, ὅταν γένητο κρεῖσσ' ἐς τὸν λιγύλιν μεταχρεῖ.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλῆον φράζει κρεμάσασθαι καθύδιν.

Primum quidem tempora ostendimus nos voris, hyemis, autumni.

Septimæ

Seminare quidem quando grus crocians in Libyam decedit.

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est. quum tempus est naves funducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πιδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cùm maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τῆτε παρὰ τὸ Ἡσιόδιον, αὐτῶν πιδάλιον μὲν ὑπὲρ κειμήλιον κειμένη, καὶ πιδάλιον δὲ ὑπὲρ κειμήλιον κειμένη. Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conserendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinſius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus foedum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum ὑπὲρ κειμήλιον πιδάλιον, de iis qui artem desinunt, nec ampliùs exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ὅταν δὲ ὅτι κειμήλιον καὶ πιδάλιον πὶ ὑπὲρ κειμήλιον τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρομήνῳ, καὶ κειμήλιον τὸ πιδάλιον, ὅταν πὶ καὶ τὸ ἐπὶ πιδάλιον τὸν καὶ πιδάλιον ἀγνοήσας. Unde liquet paræmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam. Hæc de πιδάλιον disputatio in mentem mihi revocat Sctum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII. II. Tit. ix, l. 3, §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unam ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro ἀκρὴν ἢ πιδάλιον, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hîc esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt αἶαξ, φθεῖρ, πλεῖρα, αὐχὴν. Οἶαξ est clavus, quos ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur ἀμφίπλευροι tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scopha custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat.* Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus. Apud Heliodorum**

liodorum V. *Æthiopic*. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ ἀνδρῶν θάλασσα ἀνδραλόγους, altero clavo ἀνίσσῃ. Lucas Act. xxvii. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῆθος ἀνδρῶν ἡ ἀνδρῶν, *vincula clavorum*. Sed omnium clarissime genætinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimum res litteraria debebit, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾗ ἡ ἀνθρώπινη, ὡς αὐτὴς οὐ πλάγῃ χειρὶζεται μὲρ ἑκάστου ἀνθρώπου. ἔχει γὰρ μετ' ἑαυτῆς τὸ ἱμνῶσαι Κυβερνήτην Χριστὸν. Φέρει δὲ αὐτὴν μέγας ἡ τὸ τροπαιὸν τὸ κατὰ τὸν Περσῆα, ὡς τὸ πνεῦμα τὸ Κυρίου μετ' ἑαυτῆς βασιλεύει. Ἔστι γὰρ αὐτῆς μὲρ πρῶτον ἡ ἀνθρώπινη, πρῶτον δὲ ἡ δύναμις τὸ δὲ κύκλον, μεσημβρία. οἵαντες δὲ δύο αἱ δύο ἀνθρώπων. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Περσὶς αἰγκυλομένης] MS. II. αἰγκυλώμενης, quomodo legendum censet Moschopolus: sicut περικλώμενης, δολώμενης, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξίς esset πης. Sic noster in Theog. αἰολώμενης Περσὶς. Apud Hom. πολώμενης, εὐμώμενης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuetur αἰγκυλομένης. Eustathius verò ad O'dυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in πης esse à μῆδω, hanc verò à μῆτις, ἡ βελή

v. 51. Δίδος παρὰ μηλόεντι] Imperitè μηλόεις & μηλότης vertunt *consultus*, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγας βελύων ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu πῆξ ἱερίῳ verte: *filius Jæperi*. Gloss. Vetus: Πῆξ ὁ υἱός, *Filius*. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium Cupido. *Latona puer* Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. ἱεὺς autem reddidi egregius. Moschopolus exponit καλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Sic nē apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας τῷ. Sic in Α'ποδὶ v. 25. εὖς πῆξ Α'λκαίοιο. egregius filius Alcæi. ubi Interpretes: *præstans puer*.

v. 55. Pro χαίρει prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὅπκα εἴσιν] MS. I. editio Iſingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθεναῖς pro παρθεναῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè παρδίς. Vossianæ addunt subintelligendum παρδίς. Pertinet παρδίς αἶθε ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illamque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. Γυκώρις μελαδῶναις] Veteres quidem magistri in explicando γυκώρις mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt πῆς μέλας χρυσώνας, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κρυῖν est χρυσάιν; χρυσαπίζειν. Hesych. κρυῖν, χρυσάιν, χρυσαίρειν. Unde & γυκώρις, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur γυκώρις Ἀρτέμιδος, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi γυκώρις Κτιστήσαν appellatur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, γυκώρις, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Dææ honorem in sua habebant urbe. Γυκώρις μελαδῶναις sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυῖαις. φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θαλίας πέπεδα. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μῆλα, Poma omnes arbutei fructus. Μῆλα pro opibus. Ἐπὶ βεσὶ κτείνεσθ. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi. Ἡ ἔρεξ ἐσάμηνος.

v. 69. Ω ἵφατ', οἱ δ' ἐπίθουσιν] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, οἱ ἵφατ', οἱ δ' ἐπίθουσιν. Nec aliter MSS. Sequente versu Ἀμφιγυῖαις est αἶψα γῆρας βεβλαμμένον. γῆρας κτ' ἐξοχλῆ dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυῖον

Γυάου μὲν ὁφθαλμοῖν ὑφ' αἰμασίν ὤκλει ἱππεύς.

Frangam quidem pedes celerum equorum ante currus.

Γυάου enim, ut benè Porphy. ad Homerum observat, est *συνισαγὴς ποίησαι*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἐνιδίῳ singulis Diis & Heroibus assignare, iisq; uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut οὐνεσίηαι Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos ὅσα κόνις. v. 77. γήθησι MS. J. pro γήθησι.

v. 71. Παρθένῳ αἰδέῃ ἱκέλον] Hoc est, ἱκέλον χεῖμα, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuem. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacem emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Εἰ δ' αἶψα Φανίῳ ἦκε θεῶν κῆρυξ] Querunt Græci Magistri quomodo hîc Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque Φανίῳ v. 61. interpretantur ἄρματα Φανῆς. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inferuisse αἰνυλὸς λόγος. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? Φανῆ hîc est ὄνομα, ut apud Hom. II. γ.

Πρίαμος δ' ἑλάνω ἐκαλέσαστο Φανῆ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi Φανῆ perperam περίλεον docent, & exponunt voce. Gregor Μάτι ἡμεῖς δίδωμεν τ' ὑψηλοτέρους Φανῆς. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. ἐνέηκας Φανίῳ est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: ὀνόμαζα δ' ἐπὶ τῷ γυναικὶ Πανδύρῳ, appellavit autem mulierem hanc Pandoram.

v. 86. Μήποτε δῶρον δέχαζ] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρον esse fortunæ munera: Ο' Ἡσίοδος τ' Προμηθεὺς ποικῶν τῶν ἑπιμηθεῖ παρακελεύοντο.

μήποτε δῶρον

Δέχαζ παρὰ Ζεῦος Ὀλυμπίου, αἷμα λυπηρῶν, ἐπὶ τῇ τ' τύχῃ δυνάμει τῶν Διὸς ὀνόματι κίχεται, πὰρ τὸ τυχερὰ τ' ἀγαθὰ Διὸς δῶρον κέκληται, πλούτης, κ' γαίης, κ' ὄρεος, κ' πάντων ὅλων τῶν ὀντων, ὧν ἡ κίχεται αἰνότης ἐπὶ τοῖς χεῖρ' ἔχουσιν δυνάμει. διὸ κ' τ' ἑπιμηθεὺς Φαῦλον ὄντα κ' αἰνότεον, αὐτῷ δὲ φυλάττω καὶ δίδωμι τὸς εὐτυχίαι.

χίας, αἱ βλαβησόμενοι καὶ ἀφροσύνην ἐπὶ αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅτις
λέγει·

Μέδωντ' ἐλαφρῶς πύλῳ θυροφύλακι αἰνῶνι

Τίτλαθ' ἀνιδίξεν, μακρὰν δὲσιν αἶν' ἴσταν.

Διόδοτον καὶ τὴν πύλην ἐφύλακιν, αἱ εἰς αὐτοὺς ἐγκαλεῖται ἐν τῷ 23 τῷ τῷ τῷ
πυροφύλακι, ἀλλὰ τὴν μετ' ἐφύλακας, καὶ βαθυφύλακας, καὶ μελαφύλακας, καὶ πολυφύ-
λακας ἀποκαλεῖται, ἀναγράφει καὶ ἐπὶ τῷ 24. Hesiodus ubi Prometheus in-
ducit fratri Epimethæo suadentem ne à Jove ultra dona accipias, sed ea
alio dimittas, Jovis nomen de potentia fortunæ usurpavit. Bonis enim
fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugii, impe-
riis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est
rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimethæum hominem vitiosum &
facilem cavere sibi jubet & metueret à rebus facundis, damno nimirum
ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Nunquam pauperiem perniciosam
proximūque excruciantem exprobra homini, quia deorum munus est.
Deorum munus vocat id quod fortuna obigit, innuens non esse eos cul-
pandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, cum ignavia potius, socor-
dia, mellitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione
dignis habendū. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in
fine. v. 87. pro πᾶς (ἡδὲ MS. II, πᾶς ἡδὲ).

v. 96. Εἰ ἀρχαῖοι δόμοι] Queruntur veteres Critici, valdè ἀκα-
τάλως dolium appellari hic δόμοι. Ipse & Seleucus pro δόμοις scri-
bebat πύλαι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emen-
dandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandri-
num, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in
omnes ferè Poetas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à
viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam,
arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm
probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis
receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus ve-
stes recondabantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰ δ' ἐλίσσει κεδρίαν δόμον

Εὐδῆται, καὶ μέγιστον τὸ ἀνθρώπου νόημα.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mundum de-
centem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur οἰκίαι φορηταί, porta-
tiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè
notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Ob-
servat. III, 18.

v. 99. Αἰγιόχῃ βαλῆσθαι] Hunc versum inducendum esse rectè Ari-
starchus & D. Heinſius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' ἀνθρώπου ἐφ' ἡμετέραν ἡδὲ ἐπὶ νεκρῶν] MS. I. ἐφ' ἡμετέραν
lege ἐφ' ἡμετέραν. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea
ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic le-
gitur.

v. 105. Οὕτως ἔπ' ἐπὶ Διὸς νόον ἐξελίκεται] MS. I, ἔπ' ἐπὶ. Sic &

Tzetzēs.

Tzetzes nonnunquam æquè παρέλκει ac πρ. Διὸς γὰρ est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Qua fato manent, quavis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δὲ θάλας.

V. 113. Νόσφιν ἄπερ τι πόνων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πόνων δὲ τὸ πο κινή ἐστι συλλαβή. ἰσὺν δὲ ἔναι αἶμα καὶ δακτύλους ἐκπίπτειν. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφιν ἄπερ κρυαῶν. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insinuat. Inferius v. 674. Μὴ μῦθον αἶνον δὲ τίον κὶ ἐπικέλευτον ἔρκεσθαι. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθον. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζῴωνται pro ἔζων. Quod auribus meis magis arridet.

v. 115. Τίρποντ' ἐν θαλίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in conviviiis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injussa tellus. pro quo statim:

οἱ δ' ἐθάλημεν
 Ἦσυχαι ἔρχα τίρποντο σὺν ἰσθλοῖσιν πολέεσσιν.

ipsique ultro

Tranquilli quæ collegant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀγρονομίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι κρηχόροισι θεοῖσι.

Abundantes pomis, cari beatissimis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum malè intellexit & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνειοὶ μῆλοισιν vertit: *felices gregibus.* μῆλα hic non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliósque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecunia quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Citiensis, sive contra horum principium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descendisse ad hanc aetatem ut scribit Dicaearchus: & summum gradum fuisse naturalium, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultro ferret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è foris atque aggressibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora,*

*πομα. πόμα*que collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum qua possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuafacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τῶ πῦρι debentur, collegerant, & mansuafacerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tò cum intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: pastoritiam: cum; ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora; pomáque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat ἀ σφίσι & ἀγροστίβοις, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter ὑπερβαίνειν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & ὕμπερ πῶμα mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. protitetur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesych. Μῆλα πάντες δένδρεα καρπὸς, ἐξ αὐρῶν δὲ τῶ μῆλας, καὶ πάντες τὰ δένδρεα. In hoc ipso verbo offenderunt inferius Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἐλάσε μακρομήρους μάλαν ἐπὶ Οἰδипόδα.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum; facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήσις, πλείονας, βασιλείαν. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecunibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: *In quæis* (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuafaciebant) *non sine causa putant oves assumptas; & propter utilitatem, & propter placiditatem.* Non longè post: *De antiquis illustrissimis quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poætæ, qui alios vocant πολυέστες, alios πολυμήλεις, alios πολυόβους, & quæ sequuntur.* Sic apud Hesiodum inferius πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακρότεροι θεοῖσι, idem est quod ὑπερμήρους. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δύλῳ Ἐπίκτητῳ ῥοῦμῳ, καὶ σὺν ἀνάκτῳ

καὶ πύλλῳ ἱερῳ, καὶ φίλῳ ἀθανάτῳ.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. *Solus es quem Dii diligunt.* Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βροτῶν κλειστόν ἢ θνήσκον esse in prima pueritia occidi; mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin *ἐλένησθαι ἐπ' αἰῶσι* eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus *ἐπὶ βυσσὶν*, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus *ἀπὸ λαοφρονὸς γυναι*,

Ὅππ' βυσσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἡδὲ μὲρ σέ γε (Φησὶ) καὶ ἄλλο τι δουρὶ φόβηται

Ἦ' εἰ μάλιστα ὅτι πῆρ σι βεῶν ἀπὸ μῦθου ἰόντα

Σεῖα κατ' ἰδαίων ὄρειν ταχέωςι πύδισσι

Κερκυλίμωσι; τότε δ' οὔπ' μετατροπαλίζεις φεύγων.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convergebaris fugiens. Vides nullam hinc reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. *Τοὶ μὲρ δαίμονες*] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰσθλοὶ ἐπιχθόνιοι πλείουσι

Ἄγνοί, ἀλιζήκασι φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. *Οἳ γὰρ φυλάσσουσὶ πύδας*] MS. I. *φυλάσσουσιν*. Sic hic versus legitur inferius, 254. & 233.

Τίλειαν δὲ γυναικίς ἐοικότες τέκνα.

Hom. Il. α. *Στήθεσσι λαοίοισι δάκρυα μαρμυράων*. Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtis facillè colligas.

v. 125. *Ἡἴεσ' ἰοσάμφοι*] Retinenda est antiquior versio: *ære induiti*. Virgil. *obscuro ære septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, *μέγας βασιλῆας* non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia majestate illustres, *ἀλλ' ἔμπης πρὶν καὶ τοῖσιν ὀπηδῆν*. Verùm etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia *βασιλικὸν τὸ εἶ ποιεῖν*.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἤβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀθάνατοι δόπεροι. Secundus. Καλλέεσθ. Ἀπλησι. Εὐρώης δόμοι αἶδω. Κρυερὸν. Γενεὰ. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο** ὅτι φυὴ ἐκάλυκται ἔτι νόημα.] Verte: Neque corporis habitu simile, neque ingenio. Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φρόνησις. Homero φρένες Iliad. α.

ἔπειτα ἔστιν ἐν τῇ χειρὶ

Οὐ δίκαιος, ἔστι φυὴ, ἔτι δὲ φρένες, ἔτι πῆμα.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritiam.

V. 130. Ἀλλ' ἵνατιν' αἰὲ παῖς.] In I. MS. αἰὲ desideratur. Viri doctissimi αἰὲ hic accipiunt pro αἰὲ ἁπλως, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & αἰὲ apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίπιδι αἰσχροῦ habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc γυναικὶν priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; quæ muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μάλα ἡπίους valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡβὴς μέτρον ἵνατιν'] Interpp. Pubertatis terminum attigisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῆμα sed Poëtis Ἡβὴς μέτρον nihil aliud est quàm ipsa Ἡβή. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θαλάσση. Hom. μέτρα κελύβη, κελύβη. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίης est σοφία, ut ibi legendum inferius ostendimus.

v. 134. Ἀλλὰ ἔστιν Ἀφροδίαι.] MS. I. ἀφροδίται.

v. 135. Ἦσαν γὰρ ἀπιδάλον] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quam educatio mollis & blanda; ideo unicis, quod plus indulgetur, pupillisque quod plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι.] MS. I. Ταὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ἐπιχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verum si argenteæ ætatis homines postquam mortem obierunt sunt ὑποχθόνιοι δ्यूπτοι, quinam sunt ἀστὲς ὑποχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δ्यूπτος δαίμων hic conjungendum, non δ्यूπτος ὑποχθόνιος, ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quod tum δ्यूπτοι etiam cum θνητοὶ sit conjungendum: hinc vero confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platoniam. Sit contra doctrinam Platoniam, non tamen est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta cetera periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ὁ Ἡσίοδος εἰς) καὶ ἀφροδίτης ποὶ χθόνιαν γένεσιν τοῖς δαίμονιαι τὰς πλατύνει· λέγει γὰρ ἐν τῇ τῇ Ναιίδος ἀπορώπῃ καὶ τῇ χθόνιαν αἰνεσίῳι.

Εἰσία τοι Ζεὺς Ἥραις λακέρυζα χερσίν

Αἰδρῶν ἠδ' ὠντων· ἑλαφὸν δὲ πτερυγέσσαν.

Τρεῖς δὲ ἑλάφους ὁ κέρκεν γηροῖσιν· αὐτὰρ ὁ φοῖνικιν

Εἰσία τὰς κέρκεας· δέκα δὲ ὑμῖν τὰς φοῖνικας

Νύμφαι ἐν πλόκῳ· πῦρ δὲ Διὸς αἰγέλοιο.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones oppetere censet, & tempus etiam sub involucri proponit, hac sub Naidia persona loquens: Novem hominum vegetorum atates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phoenix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκου δὲ ὡς ὕπνῳ δειδυμῆροι. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὴν γῆν ἤλυθ' ἀπὸ γαῖα κέλευσεν.

Verum postquam & hoc genus terra texit, hoc est περὶ φρεσίν, ἀπὸ αὐτοῦ, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέπεια. Τοὶ μὲν μείζονες θνητοὶ καλεῖσθαι δ्यूπτοι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλὰ ἑκάστη πρὸς καὶ τοῖσιν ἐπηδῶν. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Εἰσὶ γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονι θνητοῦ Διφροῦσι. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

extremum gradus. Δαίμονες δυνάμεις sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut δυνάμεις ἀθάνατοι, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium, dissertat. xxvi. Θεὸς μὲρ οὐκ αὐτὸς κατὰ χρόνον ἰσχυρῶς, οἰκονομεῖ τὸ ἔργον καὶ πλὴν τοῦ ἔργου ταχύνει. Εἰσὶ δὲ αὐτῶν φύσεις, αἰθαιαὶ δυνάμεις, καὶ μεθυστικὴ γῆς καὶ ἔργον πεπαιγμένοι, θεὸς μὲρ ἀδινέστερος, ἀνθρώπων δὲ ἰσχυρότερος, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cælestis regit, omniāque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim verò servilium armorum dederis feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopium flammæ & iræ minūs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcherrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerata secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δυνάμεις ποιεῖν, ἀδικεῖν, ἀγεῖν, postponere. Lucian. Εἴ με δυνάμεις ἀγεῖς Εὐριπιδῶν, si Hermioni me postponis. Καλίσταυ verò hic est εἰσι. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἶναι ἱπποχρόνους, hic dicit eodem sensu καλίσταυ ἱπποχρόνους. In sacris litteris καλίσταυ καὶ Θεὸς, hoc est, ἱσχυρῶν. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μὴδὲ πολὺξενεν, μὴδ' ἀξενεν καλίσταυ.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἦραγετ' εἰς μέγα δῶμα φίλῳ καλῶταυ ἀγοίω.

Duxit in amplam domum sua ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἱεροῖς Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casal. bonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Ἀπλάται] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἀγοίω. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶς ἀγοίω μέλας. Versus sequens in primo sic se habet: τὸ δὲ καὶ χαλκῶς πύχαι, χαλκῶς δὲ τοὶ οἶνοι. Vers. verò 151. idem liber μέλας pro μέλας.

v. 152. Βῆσαν εἰς εὐράνῳ δῶμα κενεῖν αἰδῶς] Εὐράνῳ δῶμα multis antiquis & recentioribus est παλαιά, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilii Plutonia substituunt domus exilii Plutonis. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui do-

cuit

cuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *υἱράεις* hic est squalidus ab *υἱράς* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta sita* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *υἱράνζω*, σκοτεινόν. Suidas: *υἱράνζω*, σκοτεινόν, ζοφώδη. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἴδηλον Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ὑπέρνζω*, Æschylus Prometh. 432. *Κελευτὸς αἰὶδὸς μυχός*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

Εἴηαι Διοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζοφῷ ὑπέρνζω
Κεκεῖσθαι, βυλῆσι Διὸς νεφεληρέπιοι,
Χαίρειν ἐν Ἀΐδαντι.
*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

fic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illatibilis, horrendus, ut in Theog. 657. *ὄρεν κρυερός*, grave damnum, & 636. *πόλεμος κρυός*, horrendum bellum. In *Ἀΐδι* *κρυός* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *τυκτός ἐρεμὸς οἰκία δινὰ*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυερός*, φρικτὸν, μισητὸν. αἰαίδης, φοβερός, ἰδέσθαι, οἰκτρός, δινὸν, χαλεπὸν, πικρὸν, κακὸν, δύσμιος.

v. 156. *Αὐτίς ἐπεὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *ἀγρολαῖς* hic subtiliter disputant inter *ἀγρο* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiz enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *ἀγρο* adsignasse dicitur. *Αὐτίς ἐπεὶ καὶ τῷτο γένει κατὰ γαῖαν κέλευσε*.

v. 162. *Προτέρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviùs in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν γένεα μερόων ἀνθρώπων
Ἐφθιάτ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter ævo functus*. Ante Olympiades Græci per *γενεαί* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γενεάν* definit *πρὸς τὴν πάλαιον καὶ γενεάν* *πλείωνον*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τριτάτῃ γενεῇ γενέσθαι* *πρὸς τὴν γενεάν*, subjicit, *ἐν ᾧ χρόνῳ γενεῶντι παρέχει τὸ ἐξ αὐτῆς γεννητὸν ὁ γενήσας*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γενεάς*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γενεάν*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatz. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιγγεσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπης. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπὶς. Εἰδέν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. **Τ** Ηλὲ ἀπ' ἀθανάτων πῖσι Κοῖνῳ ἱμῶσιλῳ] Hunc versum ex MS^{to} II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisca Critici ἀβέλων etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulchrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι περ ἱερὸν εἶδῳ ἐνθάδε γυναικὸς

Ἀγλαῖ] αὐτὴ δὲ μοῖδ' ἡρώης ἐνάσται

Ἐν μακρῶν ἡσίοισι, ἵνα Κοῖνῳ ἱμῶσιλῳ.

Quibus (sc. Deabus) sacra hæc statua pulchra fœmina

Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat

In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Simasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὀκείαν βαθυδίνῳ] Græci Magistri Ὀκείαν hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰετ. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvexus: arva beata

Petamus arva, divites & Insulas.

v. 173. Τελὲς ἔϊπες] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τολὲς ἔπες. Sic inferius τολὲς ἔδωκε παρῆχον. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μάκας ἔπειτ' ἄφελαν] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ αὐτότε γενέσθαι, quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτα γενέσθαι, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, παλιγγενεσίαν futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgili,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatus, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Ἐν τ' αἰ γυναιῖνες πολικρότους πλέθουσιν] Infusè Interpretæ Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint. An γυναιῖνες πολικρότους πλέθουσιν* est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γυναιῖνες sunt πηδάντες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio conficiantur. Hinc paullò post αἰψά γε γηρότατοι τέκνας appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt obnoxii, quod celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ καυχῶ τίκα γάρ σε παρέχεται, αἰς ὄναρ, ἡδὴ. *Noli superbi- re. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus reliquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατὴρ παίδων ἐμείλει] Non hæc referenda sunt ad ἰδίαν ἐμείλει, ut non nemo facit, sed ad γυναικας. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὑπερλα, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patris inquit in annos.

Glossæ MS. Vossii: ἐμείλει, ἐμυγνύμιον. Græci magistri, ἐμείλει, ἐμυγνύμιον, σάφην. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τέκνους δὲ γυναῖκας ἰσχυρὰ τέκνα γυνῶν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de ἰδύς ἐμείλει. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumento maternæ pudicitiae. Horat. IV, 6.

*Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos & Lex maculosum edomant nefas,*

Laudantur simili prole puerpera:

Culparam poena premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πμάσου] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt*. Α'πμάσου autem est ἀπμαῖν φιλάπ. Sic & versu sequente μάμψον) est μάμψιδα φιλάπ, & verè. 189. ἱπρῶ δ' ἱπρὺ πάλιν ἐξαλαπίξει, est ἐξαλαπίζειν ἡδὲ solet expugnare. vers. 225. οἱ τί μιν ἐξαλαπίσουσι, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι πολλὰ

Γίνεταί, αὐτ' αὖ δὴ κέρδις νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷν φιλάπ. & mox v. 327.

Γόνι δ' ὅς θ' ἐκείνῳ ὅς τι ζῆλον κερδοῖ ἔχῃ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅπ' χρίσεται ἀνδρὶ χίρῃ, quando irasci solet viro inferiori, & sic sarpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' ἔχ' ἀλγὺ τῷ τῷ κλαύοντα;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπύσει. & tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐάν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξεργάσθαι. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tamquam palmes arefcere. Interpretes ibi hæsitant. vide Beza'm. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut Ἰησοῦ. Marc. XIV. 12. μακάρε solet. & XV. 6. ἀπέλναι, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντι δύο ἀμφὶ κτερὸν ἐλάφοιο

Ἀλλήλοισι ποτίονται, ἐπὶ σφίσις ὀρεγέσασσι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuò irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲρ κτερίζεται, ἡ δὲ θυετὸν ἔρχεται.

Hac quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In Ἰερῶν v. 523.

Νυχτὶ κτερίζεται ἱνδδθον οἶκῳ.

Noctū cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' αἰεὶ ὁμῶς καὶ ἀπίστια ἄλλοις ἀνδράσι.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Εἴη δ' ἀφείλετο φαινομένην ἐδέχσασθαι γὰρ θυμῷ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltē animo. Interpretes Latini: *abstulit*. Et v. 284. Ζεὺς δὲ πῖ' ἐμὶ ἱπμάψι. Jupiter cum Irina mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροπύργῳ Ἑλικῶνι χερὺς ἐκπαύσωντο Κελαῖς.

Summo in Helicope choreas ducere solent pulcra.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ἐπὶ τῇ Πάσχα ἔθου, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπίλυι solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcat amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμυθία. Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Ταῖσιν δ' ἐγγυόθεν μὲν ἰπὶ γαργαῖμα Κρονίων.

Illis autem cœlius magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Ἀΐψα πὲρ καὶ μέγα νόη' ἐπισυμβῶς κατέπαισσεν.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verè: neque Deorum iram veriti. Inferius v. 252. θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες, Deorum animadversionem non curantes. Ubi i c- rum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κέρουσι δέμισαις,

Ἐκ δὲ δόλῳ ἐλάσσουσιν, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχουσιν. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'dus. φ. v. 29.

Σχίτλοι εἰδὲ θεῶν ὅπιν ἠδίστατ' εἰδὲ τραπίζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ὅπιν est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ἐπίδω, ἐπιστροφὴ, ἐντροπὴ. Item: ὅπιν, ἀεισφοβή, φόβος. Corruptissime. lege: ἐπιστροφή, παῖς. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγχει θεῶν δυνεὶο χόλοι,

Πρὶν γ' ἅπ' τῇ δώσει χαλῶν ὅπιν, ὅς τις ἀμάρτη.

Non ante deponunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅπιν, & Ionicè Οὐπιν dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάειν Ῥαμνυσίας Οὐπιν.

Qua facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem λῶν τ' ὅπιν accepit, non tamen hoc nomine, quòd ὅπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemeseos partes esse nemo ignorat. Εἰδῆτις apud Hesiodum sunt Φοβύμενοι. Hesych. εἰδῆτις, ἐφοβῆτο. v. 190. pro ἐξαλαπάξῃ MS. II. ἐξαλαπάξῃ. Malè.

v. 199. Αἰνιόων μὲν φύλον ἴππων] Φύλον ἐνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendi dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἵππων fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephaniæ editionis. Hinc & statim στυλῖντι non στυλῖντες. Αἰνιόων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superiùs φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη ἢ λέλας] MS. I. λέλας. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ὅς κ' ἰδέσθαι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γυνῶναι, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Εἰρηόδης enim à λογιστικαῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratiùs de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini :

Διῖπτον δ' αἰεὶ ἐδέλω ποιήσμεν, ἢ μεθήσοι.
Ὡς ἴφαι' ἀκυνπίτης ἱρήξ τετυσίπτερος ὄρνις.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐδέλοι στυλῖν κρείσσοις ἀντιφριζέσθαι,
Νίκης τι τίρεται, στυλῖν τ' αἰχίσσῳ ἄλγος πάχῃ.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ὡς Πέρση, σὺ δ' ἄκυν δίκης malè præcedat εἰρηόδιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὡς ἴφαι' ἀκυνπίτης ἱρήξ τετυσίπτερος ὄρνις,
Ὡς Πέρση, σὺ δ' ἄκυν δίκης μηδ' ἔσθω ὄφρα.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐδέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, συνάπτει damnat, non verborum, quasi aliquid σέλειν, aut σελουφάνει hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè coherere. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖθλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖον νέμειν. Εἰξελαίσωσι. Ἐργα θαλῆς. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, καυθρῆφίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Οὐρατίζειν δίκην. Πεπηγνός. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπην δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

V. 214. **Τ**ὺς γὰρ πικρὰ δειλὰ βροτῶ. εἰ μὴ ἰσθλὸς Ἰθίονος φρεσὶ μὴ δυνάται] Εὖθλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πείχων, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, quæ crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut. Curc. IV, 1. 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant. Cic. IX. ad Att. 12. Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscribunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλὸς contra est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλὰ, ἀγνοῖα, ἐδαυσίτη. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quoque intelligitur. In versu antecedente αἰεὶ δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferius v. 273. ἐπαυρεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκα γὰρ πέχεται] Hunc Versum optimè ὁ πῦν interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἰκαρομένης est ἀγρομένης βιαιώς, σὺν βίῃ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrahitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἡθῶς λαὸν] Stultissimè Interpretes: *mores populi*. Ἡθῶ hic sunt ἀγορεύου, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Εἰ τ' ἀπύρρον οἶκον καὶ ἐν ἡδυστοῖς λυγροαλίοισιν.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ οὐκ ἰθεῖον ἰνεῖμεν] Ridiculè Interpretes: *neque rectè distribuant*. Ἰθεῖον νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκαια νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκας δίδοναι ἰθείας. *rectam ferre sententiam*. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰσὶν

Εἰδὲ αἶψ' ἐγὼν αὐτὸς διαίσει, καὶ μὲν οὖνα φφαῖ

Ἀλλοὶ ἐπιπλήξεν Δαουῶν ἰθὺς ᾧ ἴσται.

Age ipse judicabo & me nullum puto.

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθὺς subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰθὺς ἰθαυτῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. Εἰληπταὶ γὰρ ἀπὸ πρὸ τοῦ δίκη ὅμοιος εἰς τὴν διαίσειν ῥίμωτον. εἰς δὲ σπαρτίαν τὴν ποικύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσίοδος τὸ ἰθὺς ἰθαυτῶν, ἥτοι τίς ἐγὼπέτι δίκην. In hoc versu legitur in utroque MS. οἱ τε μὲν ἐξελαίωσι pro ἐξελαίωσι. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγρῇ ὑπολίπες κέρωνι δέμινται.

Ἐκ δὲ δίκην ἐλάωσι, θιῶν ὅτιν εἰς ἀλίστην.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνημένῃ ἔρρα νύμφεται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis oribus fruuntur. Unde hanc versionem exsculperint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt Θαλίης μεμνημένῃ esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίῃ μεμνημένῃ ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed reverà à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per Θαλίης μεμνημένῃ ἔρρα intelligi ipsa convivium, sicut ἔρρα Ἀφροδίτης sunt σπονδαί. ἔρρα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivium, quæ grata sunt convivis. Θαλίης μεμνημένῃ ἔρρα νύμφεται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέροντ' ἐν Θαλίης, convivium celebrant. Νέμεαδ' ἡλίας ut apud Pindarum νύμφαδ' αἰῶνα Δάκρυα νύμφεται αἰῶνα. hoc est, ἀλγύουσι, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ Ὀδυσσεὺς Ἡσυχίᾳ ἔρρα νύμφεται τῶν ἰδὲ λαῶν πολέισιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, five vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: ἱστέμεν ὑπερὸν Ὀυίετι partis fruēbantur. Nimirum, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλίης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. Ἰσοκλήπ.

v. 233. Ἀκρὴ μὲν πὲρ φέρει βαλαίνας, μέιστη δὲ μελίσσας] MS. I. ἀκρὴ μέιστη. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἀκρῇ, ἐν μέιστη. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νείσονται MS. I. νύσονται.

v. 240. Πολλὰ καὶ καὶ ξύμπασιν πόλιν καὶ ἀνδρὸς ἐκπυρεῖ] MS. I. ἀπύρεται.

Τοῖς δὲ δικαίον Κρηίδης πεμφίρεται ἐνρύπτει Ζεὺς.

Sanè quàm inficetè Latini Interpretes hìc : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σηλιαῖς ἐνοπίζων] Ο'νοπίζων Eustathius exponit *μεμφόμενος*. Hesych. ἐαυαυλίζων, ὑβρίζων. Proclus *περιχαράττει*, ut apud Cic. *adulterare pecunia jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè *περιχαλίσσει* δικῆς Cic. est *inflectere jus gratià.*

v. 257. Κυδῆν τ' αἰδέει] MS. II. κυδῆν, & Proclus : *ἀπὸ τ' αὐδῆς*, inquit, *ζώνεται κυδῆς, κὲ κυδῆν, αἷς ἀπὸ τ' ἔχθρας ἔχθρας.* Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : *κυδῆν, ἰνδοῖς, σέμνη, πρῶτα, ἔντημος.* Hom. Διὸς κυδῆν *περιχαίρει.* Κυδῆς nihili vox est. Restitui hanc vocem *κυδῆς* interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. ε. v. 184, & O'd λ. v. 579.

v. 260. Ἀποδαλίας βασιλείων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : *βασιλείων* probante Tzetze, qui ait *λη & αν* coalescere in unam longam.

v. 265. Pro αἱ αὐτῆς MS. I. αἱ δ' αὐτῆς.

v. 267. Πάντες ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμος] Hunc cum sequentibus sex verbis expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περὶ κέρωνον] MS. I. Δία *μητόντων.* Glossa MS. *βυλδοκηνῶν.*

v. 277. Οἰανοῖς πιπτηοῖς] Uterque Codex Vossianus : *πιπτηοῖς.* Sic etiam Moschopuliani codices : *πιπτηοῖς*, inquit, *πεινηκῶς, κρινῶς δὲ πῆπτον κὲ πιπτηόν.* Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque *πιπτηοῖς.*

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ πᾶς δικαί' ἀγροῦντι Γυνώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. *δικαία* non sunt justa, quod omnes existimant, sed *αἰληθῆ* vera ut ex *ἀντιδίῳ* patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Interiùs 768. *αἰλήθων* pro justitia:

Εὐτ' αὖν αἰληθείῳ λαοὶ κέρνοντες ἀγῶνι.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. *κέρνον* αἰλήθων est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris *μεμφόμενῶς τ' αἰδικίας*, & *μεμφόμενῶς αἰδικῶς*, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur *μεμφόμενῶς αἰληθινῶς*, opibus veris, divinis scilicet. Sanè *αἰδικία* in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiniano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, qua mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eadēque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δικάω βλάβῃς] Βλάβῃς δικάω est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάβῃς apud Homer. Οἶκος. N.

Αὐτὸς ἰὼν ἀπὸ τοῦ ζυγίου, μήτιν' ἐπαίρει

Βλάβῃς ἐλαυνόντων, ὅπου παρεχόμην ἱστῆσαι.

Ipse iuit per navem sub transtris ne aliquem sociorum

Impediret propellensium navem, quia properabant, remis.

Utrobique Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis ἡ βλάβῃς occurrunt exempla.

v. 288. Οὐλόγη μὲν οὐδὲς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπορον. legunt λείη, optimè.

v. 291. Εἰς αἶανθ' ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meurfio, qui ἵκηται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *πυροκυβισμῷ* versus Hesiodi vocat *πάνδημος ἱπῇ* celebres & omnibus notos. Hunc locum pulchrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὐδ' αὐτὰς πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in *λόγῳ πρὸς τὸν Πυθαγόραν*, Plutarchus aliique, qui & hic pro αὐτὰς legunt αὐτῆς, & v. 296. ὅς δ' ἐκ καὶ μὲν αὐτῆς νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶνὸν μὲν πάντα νοήσῃς ὅς ἐκ εἰπὼν πῶς,

Εὐθὺς δ' αὖ καὶ καὶνὸν ὅς αὐτῆς πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, nã ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles faciliè non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Θεοσάμηνος πᾶν καὶ ἵππη] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut &

alii prisca Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audivi milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè monenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse, dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudus tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poetâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. *Εν θυμῷ βάλλεαι. Ἀκύν. Μέτρεαι ἔργα.* Hesiodo & Theocrito lux. *Μετρίως λέγειν. Μέτρεαι.* Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. *Μέτρεαι σοφίης.* Hesiodus sapè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. *Ὁπάζεν, καποπάζεν.* Tzetzes emendatus. *Καὶ. Εὐνή. Ἀλιτύνειν. Γήεργος ἔδος.*

v. 295. **M** *Ἡτ' ἄλλος ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλεται*] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. *Ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλει*. est *ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλει*. neque alii parere in animum inducat. *Εν θυμῷ βάλλεαι* est in animum inducere, ut *βέβληται* eis vñ apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cū ab aliis audiverit animadvertit & in memoria versat. Sed *ἀκύν* hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sapè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere sciat exposuit, facile erat animadvertere. In eundem impeerunt lapidem Interpretes inferius v. 709.

Εἰ δὲ κεν ἄρχῃ
Ἡ πῖπῃ εἰπὼν ἀποθύμιον, ἢ κ' ἔργας.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

V. 300. *Ἐνὶ φανῷ Δαμώτηρ*] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres *Ἐνὶ φανῷ* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse. Ceteri dedicari coronas spiceas, & illis semper ornata[m] eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicem secta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicea, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cererem corona.*

V. 304. *Ἰκαλῷ ὀφθαλμῷ*] Malui, similis cupiditate, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes *ὀφθαλμῷ* exponit. Hesych. *ὀφθαλμῷ*, βελή, ἐπιθυμία. *Κάδυσ* est vocula *μνήτης*, de cujus expolitione varia vide Proclum. Hesych. *Κάδυσ*, *δύρος*, *ἀκων*. Eadem Phavorinus, & addit: *κἀδυσ* ἢ ὁ κλέπτης ἢ ὁ πρόπλον.

V. 306. *Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἴσω μέτεω κοσμεῖν*] Verte: Tibi verò cura sit opera decentia curare. *ἔργα μέτεω* sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, *ἔργα ἀσκήσεως*, five, ut Tzetzes, *μὴ ἀπαιτῆ*. Monet fratrem ne otii ac ignavix blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potius in talibus occupetur operibus quæ se viris que bonos decent. Hæc sunt *μέτεω* ἔργα quæ opponit *ἔργα ἀεργῶν*. *Μέτεω* esse *μῆτις*, *ἔχου* in animum equidem ego inducere non possum, quum potius veteribus Criticis sit *μῆτις*. Hesych. *μέτεω*, *μικροῖ*. *μετ' ὀφθαλμῶν* *μικροῖ* *πύχων*. Apud Platonem verò *μετεῖας λέγειν* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. *Χαλεπὸν ὅ τ' ἐν μετρίῳ εἶπε, εὖ ὃ μέλις καὶ ἡ δόκος τ' ἀληθείας βεβαιῶται.* Ibi optimè Scholiastes vetus *μέτριος, συμμέτριος, εὖριος.* In Theocriti epigrammate: *μέτριος ἐν πᾶσι*, non est, excellit in omnibus, sed, moderatus fuit in omnibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi enim dicuntur *μέτριοι*. Hesych. *μέτριοι, ἱπικεῖς.* Apud Demosthenem *μέτριοι* & *ἱπικεῖς* conjunguntur. Quod hominum genus, quia singulari morum facilitate est & humanitate, *μέτριοι* πᾶ ἤν Aristoteli IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis moribus. Cic. pro Muræna: *Nemo Catone prædico tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis.* Id. de amicitia: *Atque hoc quidem videre licet; eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.* Epitaphium verò Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vulgò sic legitur:

*Χαῖρε δις ἡβήσας, καὶ δις πῆρ' ἀνθρώπου.
Ἡσίοδ' ἀνθρώπου μέτρεον ἔχει σοφίας.*

Cælius vertit:

*Salve cui puer, tumulusque bis obtigit unius,
Tu sapias Hesiode, quantum homini sapere est.*

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est *ἀνθρώπου μέτρεον ἔχει σοφίας*? Qui *ἱλασπῶς ἀνθρώπου* pro *εὖ ἀνθρώπου* positum contendunt, illi filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram, elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, accipe ex MSto Vossiano:

Ἡσίοδ' ἀνθρώπου μέτρεον ἔχει σοφίας.

Hesiode hominibus tradens sapientiam, sive præcepta sapientia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè. *Ἡσίοδ' pro Ἡσίοδ'. μέτρεον σοφίας* est loquendi genus Poëtis familiare pro *σοφία*, ut supra *μέτρεον ἡβῆς*, pro *ἡβῃ*. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. *Δαίμον' εἴ' εἶ' ἦτορ*] Interpretes Græci mirè hic argutantur. Omnes *δαίμονα* capiunt pro *πῶρ*, hoc, ut videtur, sensu, cujuscunque sortis & conditionis fueris. *Δαίμονες* hic esse quod Æschylo *κρείττους*, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita judico exponendam esse: *πῶρ' ἦτορ σὺ εἶ' εἶ' δαίμονα*. hoc est, *ἵσθ' εἰς δαί' similis Deo es.* ut apud Xenophontem: *χαλεπὸν εἶναι σὺ ἀνδρὶ*, pro *χαλεπὸν πῶρ' ἀνδρὶ εἶναι* εἶ' εἶ' σὺ. Et apud eundem: *ἡμεῖς δ' ἀνθρώποι πῶρ' οἷος πῶρ' ἡμεῖς*, καὶ ὁμοῦ *χαλεπὸν πολυλαῖον εἶναι διαπραγμάτιον*. pro *πῶρ' πῶρ' οἷος ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς*, ut hæc duo loca Stephanus rectè exponit. Sensus Poëtæ est, si labores tibi victum comparaveris, beatus eris. Terent. *Deum sum si ita est.*

v. 318. *Ἡδ' εἰνῶσι*] MS. I. *ἡδ'*. II. *ἡρ'*. lege: *Αἰδῶς ἡδ' αἰδώς καὶ εἰνῶσι*, ἡδ' εἰνῶσι. Pudor alius vehementer obest, alius vero prodest. Versu sequente in utroque MS. *ὡς ἀνθρώπου*, & *ὡς ἄλβον*. nisi

nisi quod in secundo vitiosè ἄλκων. Ὅλκων etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἴθερ τῆς tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἴθερος ἔ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰναιδὴν κατωπιάζῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δ' ἐτ' αἰναιδὴν κατωπιάζῃ. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰναιδὴν κατωπιάζῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur*, id est, *posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia viceris*. Ο'πύζων & κατωπιάζων est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ἐπύδαας, teste Eustath. est δδὺς ἐπιδᾶς. Hesych. ἐπυζοῖμαι, διεπυζύσασθαι. ἐπαδῶς, ἄλκῳ, δούλῳ.

v. 326. Πῶς τί μιν μαωργῶσι θεοὶ] MS. II. Πῶς δὲ μιν ἀμαωργῶσι. Proclus etiam videtur ἀμαωργῶσι legisse.

v. 328. Καρὸν ἔρξῃ] MS. II. ἔρξῃ cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔρξῃ legitur. ἀρίζων est ῥίζων, & κατὰ μεταβίωσιν ἔρξων, ut benè veteres magistri. Tzetzes hîc foedè corruptus est. Ἴσων, inquit, τῆς ἐπύδαας δρᾶς, ἃς πρὸς εἰς ἐκτείνοντα καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [ὡς ἔξῃ] καὶ ποιήσας βλαβερόν π. Heinsius legit pro ὡς ἔξῃ, λέξῃ καὶ ποιήσας. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἔρξῃ, καὶ ποιήσας βλαβερόν π. Exponit quid sit ἔρξῃ. καὶ est ἡ γυν, hoc est, exponendi vim habet. ut paullo pōst: πῶ καὶ πρὸς. πῶ, hoc est, πρὸς. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἔργον ἦν καὶ πίνης λῶ. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud præcos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυψάδης δυνῆς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est *συνουσία*. Hom. Iliad. Ω.

Τίκνον ἱμῶν, τίς μίχρως ὀδυρόμεν καὶ ἀχύνων
Σὺν ἰδία κρηδίῳ, μεμνημένῳ ἔδῃ π σίτῃ
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque tibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνὴν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνὴν esse μίχρον præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθετεῖν, quia αἱ ἀθληταὶ τ' ἔ. ἀθλῶν πάντες κρηδὸν ὅτε ἐπλησιάζον τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνὴν Homero esse *συνουσίαν* ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί πρὸς εὐφροσύνην μίσγασθαι. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εὐνὴν ἔ. μόνον τὴν κρηδίῳ δηλοῖ ὁ μίχρος καὶ τὴν συνουσίαν, ὡς εὐ τῇ δουτέρῃ τ' γυναικί πρὸς τῇ ἱπποκρηδίῳ. Hinc & εὐνὰς εἰς μίσγασθαι γυναικί. Iliad. β. θεὰ βροτῶν εὐνάζονται. Ο'δυσσ. ε. παρ' ἀνδράσι εὐνάζονται est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κρηδὴν eadem

ratione est *συνουσία*, cum cap. XIII. vetat *θεωπεῖν ἐν κρήταις καὶ ἀνελγύταις*.

v. 330. *Ἀλιτταίνετα*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλιτταίνετα*. vide Etymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* ἔδδ' est ipsa senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innumeræ apud præscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & consuetudine Latine lingue, in quam illas verbum de verbo exprimendo transferre imperitia est.

C A P U T VIII.

Θῦϑ, θύεν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χρημὶ ἐσχάριον*. *Χῶρος*. *Χωρίτης*. Tzetzes & Proclus correcti. *Μετρεῖσθ*. Καί. Hesiodus ter emendatus. *Ἀρχεσθ πίθου βλαβερόν*. Obnoxius. *Θυμὸς ἐν φρεσί*. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. **Σ** *Ποιδῆσι θύεσσι τι λαίσκιεσθαι*] MS. II. editio Stephani, Isingrini, aliæque meliores: *θύεσσι*. Itaque ut versus constet, legendum *παιδοῖς θύεσσι*. Proclus etiam sic legisse videtur: *Καὶ αἰγῶν, καὶ κρητῶν, καὶ θύεσσι καὶ παιδοῖς λαίσκιεσθαι*. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis placa*. At qui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δ' αἰγλαῖς ποιδία κτείν*. *nitida femora adole*. Sic interpretare. *αἰγλαῖ* sunt nientia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc rursus hostias inculcet. *Θῦϑ* Græcis est *θυμιάμα*, odoramentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant *θύεν*, hoc est, odoramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

*Ἄγε δῶρε κρημίζετι,
Σμύρνης ἐπαγίσματα,
Χρυσὸν τ' ἀναθήματα,
Λιβάνη περὶ θυῆς καλὰ.*

Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurisque donaria, Thurisque odores suaves. Θύεν enim est *θυμιάειν* suffire, ut tradit Porphy. II. de abstinentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur munera translatus, & tandem ad victimarum mactationem. Porphy. II. de abstinentia animalium: *Δένδρα μὲν γὰρ δὴ παρὰ ζώων ἀνιδύμεν ἢ γῆ. τὸ δὲ δένδρον καὶ πολὺ αἰεδοῖται τιτὸ ἐπίπτεον γλυκωμένον πύον, ὥς δρεπάμενοι φύλλα* καὶ

καὶ μέγας καὶ τὸς ἄλλους τ' φύσιν αὐτῶν βλαστῶν, κατέβαιον πάντῃ τὸς φανο-
 ῦντες ὑπερίκεν θύει τῇ θυσίᾳ δεικνύμενοι, καὶ ἄλλ' ἢ πυρὸς ἀπαθανατίζοντες
 αὐτοῖς πῆς πῆς. τούτοις γὰρ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 ὃν μέγιστον αὐτοῖς ὁμοιωτάτον. ἐκ δὲ τ' θυμιάστας τ' δώω γῆς, θυμιατήρα τε
 ἐκαλέων, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, αἷ δὲ ἡμεῖς ὡς τὴν ὑπερὺν πλασματέλειαν
 ἐμφαίνοντα ἐπὶ ἑρῶς ἐκκαυόμεν τὴν ἄλλ' ἢ ζῶνι δακνύοντι δεικνύοντες κα-
 λῶντες θυσίαν. Terra prius arbores quàm animalia protulit: ante arbores
 verò gramen quotannis nascens, cuius folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos coe-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asseruimus.
 At ex eorum qua terra nascuntur sufficientis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατήρα appellarunt, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίας, qua
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepsit,
 essent indicia, ideòque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferiùs eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων
 παλαιῶν θύει κατὰ τὴν πατρίαν, τυπῶν κατὰ τὸ ἴδιον τ' πατρῶν, ἅπαν
 ἄγχι τοῖσιν εἰς τὸ παλαιὸν ἴδιον. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλ' ἢ ποπύειν καὶ τ' κρεπῶν
 ἔω, ὡς ἀπιδιέκασθαι. Ὅθεν καὶ θυσίαν καὶ θυγατρίαν, καὶ θυμέλαιαν ἐκαλέοντο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν ἢ θυμῶν εἶχετο, καὶ ἢ τοῦ περ' ἡμῶν λεγομένου ἐπιθύειν. ὃ γὰρ
 ἡμεῖς τοῦ θύειν λεγομένου ἑρῶν ἔλεγον. Ἐρῶν Ἀπόλλωνι πηλῆσας ἐκατόμβας
 παύρων ἡδὲ αἰῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secu-
 ndum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαν, & θυγατρίαν, & θυμέλαιαν
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθύειν. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἑρῶν dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῶν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut à πῦρον pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus, wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipue colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυμιάμεναι, ἀρώμε-
 ναι. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαίειν. Eustathius πύμμεναι.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatus, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum.

V. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀνὴρ κλῆρος] Interpretes: ut aliorum emas for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum emas agrum. Κλῆρος est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & honorum, quæ
 possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆ-
 ρος, ἕρμα. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Confortes ὁμό-
 κληροι, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parva, & ἄγρ' ἐσχέω agri, possessiones dicuntur κλήρος. Theocritus Ἡρώαλιος.

Ὅππότε κλήρος ἄπαιτος καὶ αἰτέσις μίχα τοῦτο
Ναῖ.

*Quum omnia agrum & universam latum foliam Tydæus
Teneret.*

Herodot. Melpom. φλόρον * Συρίαν τῆς κλήρος. Syrotram agros vastans. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, etiam data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλοῦντ' ἐπὶ δαίτῃ κελεῖν] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ γὰρ τοῖς διοφροῖσι μέγιστον χαρίζεσθαι αὐτοῖς, αὐτοῖς καὶ τὸ ἄλλαν μὴ τῆς βέλ-
τίους, ἀλλὰ τῆς ἀπεροπίας εὖ ποιεῖν. μερίται γὰρ ἀπικαταλήτες κακῶν, πλείων χάριν αὐτοῖς εἰσονται. Καὶ μὲν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις διαπάλαις εἰ τῆς φίλης ἀξιοῦ παρεκκελεῖν, ἀλλὰ τῆς προσκελεῖν, καὶ τῆς διοφροῦς πλησμο-
νῆς. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσουσι, καὶ ἀγαθήσουσι, καὶ ἐπὶ τῆς δόξης ἔξουσιν, καὶ μέγιστον ἡδονήσουσιν, καὶ αὖτε ἐλαχίστην χάριν εἰσονται, καὶ ποτὶς ἀγαθὰ αὐ-
τοῖς εἰσονται. Si egenis gratificandum est maxime; conveniens omnino non
meliores juvare homines, sed pauperiores. Maxime enim liberati ma-
lis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non
vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium
maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gra-
tias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ χρεῖα ἐσχέωσι ἄλλο γένος.] Si enim tibi nego-
tium aliud rusticum incidere. Sic hic versus exponendus. Vulgò
ineptè Si res aliqua fortuita eveniat. Χρεῖα ἐσχέωσι, est res, quæ
ad agrestes, & rusticolas pertinet, opus & negotium rusticum. χῆρος
enim & χῆρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῆρος, ἀγρός. χωρίσις
est rusticus. Idem: χωρίσις, ἀγρός, ἀγροῖκος, χωροβάτης in agro
spatiari. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros meta-
bantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον
villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χῆρος est ager. Luc.
XXI, 21. ὃ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσέλθωσιν εἰς πόλιν. qui in agris sunt
non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18.
ὃ ἐν ἀγρῷ. Sic olim χωροκόμοι, erant, rustici Episcopi, qui in
vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐσκήμιον, uti
ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐσχέωσι. ἐσκή-
μιον verò idem est quod ἐσχέωσι, nempe quod in eadem χώρα gerit-
tur. Posses quidem etiam exponere ἐσχέωσι οἰκίαν, ut sit negotium
in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐσχέωσι οἰκίαν. Sed al-
tera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ
χωρίαις dantur.

v. 346. Πῶς καὶ γένος] Ad quod confirmandum Proclus &
Tzetzes afferunt Αἰτωλὺς καὶ Ἀκαρνανίης, Καρχηδονίης καὶ Βυζαντίης, qui
propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis hororum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλεπόννησος. Chaicedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δύνουσι τῷ Πλάτωνα. Θιμωκλίας γὰρ φωνή Πλάτωνα παρεόποντο ἢ ἀρχὴν λέγουσι, ὅτι ἀρχὴν ἔχει τὴν αἰών. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum ἰταλικά. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pæne mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῆς.] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἴθι· λέβ' αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβαίναςθαι τὰς γείτονας, διὸ καὶ ἐλέγχετο δότι μωροῦται πάντες ὅτι ὁμοίως ἐπύρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐπιπύθεν δοκεῖ λέγειν οὕτω αὖ βῆς ἀπολοῖτ' εἰ μὴ γείτων κινῆσθαι εἴη. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quia propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitum, quod apud Hesiodum est: Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὐ μὲρ μετρίῳ.] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δυνείζομαι. Hefych. μετρί, δυνείζω. μετρίῳ, δυνείζομαι. Μετρίῳ est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acceptis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmastus libro de Usuris. Inferius v. 395.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὲ ἔλθης, ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω

Οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,
Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δυνείσω. Proclus. ἢ χέω. benè. Notant enim veteres Grammatici χέω ἐπὶ φέλων dici, δυνείσαι ἐπ' αἰματρίων. Suidas: Δυνείσαι ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturis δυνείζω, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὰς ἀγαθὰς ἀποσπῶ.] An hoc est quod Interpretes volunt, juvantem te juva? Quanto rectius Græci magistri *invisente n invise*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiae & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴστω ἀγῆσθαι.

v. 357. Καὶ πάλιν δέμ.] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt ἡμίμα δία. Καί, quod Interpolatores fugit, est καὶ, καὶ αὖ, καὶ αὖ. ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. *et si sit exiguum*. Aristoph. Plut. Εἰς δὲ σύζυγον λάβω πῶς καὶ οὐκ ἔχον, τὸ ἰχθυὸν τῆτον δὸν ἐγὼ ποιήσω τήμῳ. *Si socium capero aliquem et si imbecillum, potentem tamen hodie faciam.* Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καὶ τοι, καὶ τῶν. V. 358. αὐτὸς est ἰδέσθαι libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. Εἰς τὸ σμικρὸν κατεβῆτο MS. σμικρὸν. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: ἄς δ' ἐπ' ἰόν φέρει. v. 382. ἔργον τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. Ἀνέγχετο καὶ δὴ. Est hominem sollicitum habet, non tedit. Hom. καὶ δὲ θυμὸν. *Animum sollicitat.* Sequenti versu, βλαβερὸν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii. Lib. IV, 4. Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret. Phædrus: servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi*.

v. 368. Ἀρχομένη δὲ πῖθι καὶ λήγοντος κατέσπασε] Stultè Latini Interpretes: Incipiente verò dolio & desinente saturate te. Quid incipere & desinere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare. Ἀρχομένη πῖθι est ἀνοίγειν πῖθι, Theocrito Ἀλκωνῶν, Terentio relinere dolium. Longè ineptius inferius ἐν ἡμέραις v. 51. ὁρίσθαι ἀρχομένη πῖθι vertunt: *optimam implendis doliis*, quum sit, *optimam aperiendis doliis*. Vers. sequ. δὴν αὖτε uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versus, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideòque tum parcius illo urendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. Μισθὸς δ' αἰνέει] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima; si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo pacifaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

v. 376. Μανθάνεις δὲ πῶς σάβεις] MS. I. αἶν, cum glossa ἐπ' αἶν. Pulchrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen fuisse mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσιν] MS. I. σῖσιν. II. σῆσι. leg. φρεσὶ σῆσιν. Ἰν-
μοῦ cō φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis
est dulces Musarum exponere factus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis
emendatus. Veteres nudī faciebant opus. Ἔργα Δα-
πκμαίρεα. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμόθεον. Χρή-
ματα. Χρησίεια. Nicolai Damasceni locus vindicatus.
Æliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Qua-
rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris.
Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιῶν ὀξεία. Ζῶς
pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati,

BΙβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices ma-
nu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignora-
runt. In primo Vossiano hīc omnia perpetuā & continuā serie sine
ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli com-
mentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gu-
dius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383.
& sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò
præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt,
ut istam distinctionem χθὲς καὶ πρῶτω natam ferendam existimemus in-
gratiis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos
libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii præmio in Vir-
giliæ Georgica, *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem
Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.*
*Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus
sint colendi.*

v. 383. Πανιάδων Ἀτλαγυρίων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum
ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque
hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numera-
bant. Vide Eratosthenis *χρονιστικαὶς*, quos primus ad Aratum edi-
dit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell. mihi, dum
fatā finerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu
quam variæ fuerint Veterum sententiæ, vide Petavij disputationem
in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Εἴγ' ὅθ' ἰαυτίεσθ'] MS. I. & II. ἰαυτίεσθ' nisi quod in secundo addatur σιν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ἰαυτίεσθ' ἰαυτίεσθ'. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δὲ : Νάισσι γυμνὸς δὲ ἀνέστη γοητόν δὲ βωπιῶν.

v. 392. Γυμνὸν δ' ἀμείβεσθ'] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμείβειν. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Αἰμείβειν, σιωπῶντιζεν, ἢ θροεῖζεν. Illud enim ἀμείβεσθαι quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμείβειν à scio ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμείβεσθαι non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμείβειν] αἰς αὖ ἀνέστη. Non ut vulgò ἀμείβεσθαι, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμείβειν non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & cum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno caelo, ut vestimentis non egas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθάρῳ δὲ τὸν αὐτοεργίαν κὶ διατεταμένον πρὸς τὴν αἰσθητῶν, κὶ θυμώσεως ἐκφυγέμενον ὅτι ἀπὸ μὲν οἰς ἀγροτῶν βαδίζει κὶ πικρῶν τοῖς διορδοῖς, ἐπικυλίων δ' εἰς τὸ χυεῖον, ἀνὰ μὲν ἢ χυμῶν, ἐκφυγέμενον λαβῶν, θέρους δὲ γυμνὸς ἐργασάμενος μὲν τὴν αἰσθητῶν, ἰδίῳ δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κατὰ φύσιν, κὶ πρὸς τὸ αὐτὸν εἶναι. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrarent illi mande eum forum adire. & præsto esse ejus opera utensibus: regressum ad villam tempore brumati vestitum exomide, astate operari eum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quintio Cincinnato: *Quintius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus summis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messores.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani; aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus occidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δ' ἀροτῆρες
ἔργον χθονὶ δῖα ἰπταλάδῃ δὲ χεῖρας ἐπέλπον.
agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornataque turpiter succinxeant.
Ergo non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διτεκμήροντο] Per Deos Græci hic intelligunt alii
stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus,
labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' οὗ μὲν ἔδιδες, ὅτις ἡ παῖς βροτῶν.
Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc au-
tem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὴν πᾶσιν πωλεῖν ἡμῶν πάντα
πείραται, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex
Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Εἰ ἰδρῶν
ἔσθωμεν σε φύγει ἡ ἄρτις σε. Ἐργα ἀροτῆρας, est labores im-
ponere. ἀροτῆρας, πικραίεται non solum est σπυῖον, sed & κα-
τακρύπτει. Etymologici Magni auctor: πικραίει σημαίνει τὸ κατα-
κρύπτειν, καὶ τὸ σπυῖον. Superius v. 228.

αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τιμαίρεται Εὐρύππη Ζεὺς.
Ipsis

Molestum bellum imminetis omnia videns Jupiter.
Rectè Glossæ MS. hoc loco διτεκμήροντο, αἰστανέοντο.

v. 402. Χρῆμα μὲν ἡ πρῆξις] Terent. Adelph. Numquam rem fa-
cies, abί, nescis inescare homines.

v. 405. Οἶκον μὲν πρῶτον γυναικὸς τι] Non hic ab Hesiodo intelli-
gi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancil-
lam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναι-
κα κατὰ τὸ ἡ γαμετὴν emptam non nuptam appellat, quod olim mo-
nuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in
Oeconomicis & Politicis γυναικὸς sumit pro uxore, non verò κατὰ τὴν,
ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum princi-
pem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius cum hunc
versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philoso-
phi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, di-
fertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus se-
quentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suf-
fragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele
commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post
obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse
filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & au-
toritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita
sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de
famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ αὐτοὶ
Τίμοθιον legend. οἱ αὐτοὶ Τίμοθιον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot.
οἱ αὐτοὶ Τίμοθιον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timo-
theus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. οἱ περὶ τὸ Τιμόθεον, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ περὶ Ἀντωνίου καὶ τὸ Βάρκαον est Anno & Barcas. οἱ περὶ τὸ Κρίτων καὶ Συμμερίαν apud Alian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. *Χρήματα δ' ἐν αἰσὶ πάντ' ἔχοντα πάντα καλῶς*] Homeri, & Hesiodi tempestate *χρήματα* notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tunc adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat *οὐκ ἐστὶν οὐδὲν*, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia, nimirum *ἀπὸ τῶν χρησίων*. Propter eandem causam ab Alcæo in Pasiphaæ *χρησίων οὐδ' αἰσίων* dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur *οὐδὲν διακρίναι καὶ θύσιναι*, dixerit *χρησίων*, rectè tamen etiam omnia τὰ κατ' αἰσίων *χρησίων* appellari *χρησίων* docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; *Ἀείωνοι τ' ἐμψύχων ἔδωκε δακτυλίους. τὰ δὲ χρυσία τ' χρυσίων ἐν χρυσοῖς ἐλνυτοῖς φυλάττειν*. *Aritoni nullum animal paravit. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucribus custodiunt.* Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. *χρησίων* sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κατὰ κλῆρον καὶ τὸ σωματικὸν καὶ τὸ χρησίων ἐπιπίπτει χρημάτων ὅντων, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ κατὰ κράτος ἐξελείφθη. *Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens lavavit, & magna pars regia suppellectilis ablata.* Eadem autem ratione ut *χρησίων* sic & *χρήματα* omnem notant suppellectilem; κατ' ἔθος tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Alian. Παιουλ. ιστορ. lib. 1. cap. 20. Διόνυσος ἐξ ἀπάντων τ' ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλμας τὰ χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: *Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit.* Paullò post: Ταῖς δ' Ἀπάλλαντος καὶ τὸ Ἀδωκυδίας ἑστῆσαν ἐσύλμας χρήματα. Ubi rursus Interpres: *Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit.* Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9. Ἀριστοτέλης ἀπὸ τῶν δωμάτων τὰ ἐν αἷσι πατρὸς χρήματα ἄρμασιν ἐπὶ στρατίαν. *Aristoteles abligavit omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsam venerant, in militiam profectus est.* Verendum erat, *consumptis omnibus facultatibus.* Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & *χρήματα* quasvis facultates notant apud Marc. X. 23.

v. 408. *Ὁ δὲ δὴν ἔτι καὶ δὲ πᾶσι*] MS. I. Voss. οἱ δὲ δὴν ἔτι καὶ δὲ πᾶσι

ῥᾶ. quod glossæ MS. explicant : περίσκη ἢ γαρζαὺ ὀργαία. Videntur sanè veteres dixisse πῆλιν & πῆλιν. Hesych. πῆλιν, περίσκη. Apud eundem tamen legitur etiam πῆλιν, λῆλιν, ἰδῆλιν, ὀργαία. Τητύμῃσι. στεγ-
 ῥαίη. Τητύμῃσι, στεγασοῖς. Auctor Etymologici magni: πῆλιν ἢ ὀργαία. σημαίνει τὸ ζήτησις. ἐκ δὲ πῆλιν ἢ σημαίνει τὸ ζήτησις γένεσιν κατὰ ἀνά-
 διπλασιασμὸν πῆλιν, πῆλιν, καὶ κατ' ἐκτασιν πῆλιν, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. φρενῶν τητύμῃσι, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: πῆλιν ὥς οἶκός τ' ἱμῶν τητύμῃσι. Navigo ad meam pa-
 triam meis rebus privatus. Sicut autem πῆλιν propriè est quæro, dein-
 de careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Se-
 nec. ep. 91. Lugdunum quod ostendebatur in Gallia queritur. Petron.
 de Eunuchis: querit se nativum nec invenit, hoc est, desiderat suum
 opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem
 fecerat. Stat. Theb. II. Jam trepidi se se quarunt numerantque. Cic.
 act. II. in Verr. cap. 10. Nego esse quicquam à testibus dictum, quod
 aut vestrum cuiuspiam esset obscurum, aut cuiusquam oratoris eloquentiam
 quæreret. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Di-
 cere quod quærat eloquentiam est infantem esse, indisertum. Nam
 quæ quærentur non adsunt. Hinc & Plauto in quaestione esse, quaestio-
 ni esse, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Catina.
 Hinc & illæ venustæ locutiones Siciliam in Sicilia, apud Cic. in epulis
 epulas apud Ovid. Samnium in Samnio apud Flor. pontum in ponto qua-
 rere apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. Μινύθῃ δὲ τοι ἔργον] Hoc est, ne cùm tempus effluxerit,
 non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. Ἔργον κατ' ἐξ-
 ἡλὸν hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut
 & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Flo-
 rus I, 9. Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum
 innixum aratro suo licet in ipso opere deprehenderet. Apud Terent. Cic.
 opus facere, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἄτησι.

v. 414. Ἡμῶ, δὲ λῆλιν μῆλιν ὀργαία ἡλῆλιν] Ὅπως ἡλῆλιν non est
 celer ut Græci volunt magistri, sed θυερός, fervens, ardens, acer.
 Pindar. Olympionic. 7.

ἔχῃ τί μιν ὁ-
 ξείαν ὁ γοῖθλις ἀκτῶν Πατρὸς
 Πῶς ποίειται θυερός ἱππῶν.

Habétque ipsam (Rhodum) fervidorum genitricis radiorum pater, ignem
 spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἢ δὲ οἱ ἄλλοι
 Ἀστὲρ βέβληται δεινὴ γῆ, ὅς ῥα μέγιστος
 Ὅστις σιελῶν, καὶ μὲν καλὸν ἄγρῳ
 Σείει.

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuat ora.

Stridit

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torret & immodicis terras coquit ignibus aëtri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus repeant hyemis? ubi gratior aura
Leniat & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acris
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic ὄξυς αἶμα, sic contrà apud Pindarum χρὼν ὄξια, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. ὄξυς ἰόν, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis ὄξια.

v. 415. Καύμας ἰδαλίμω] Est ἰδρωπευῶν, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidus*. Hesych. ἰδαλίμω καύμας τὸ ἰδρωπευῶν.

v. 415. Μετοπωρεὺς ὀμβρέσσαντο Ζηνὸς ἐλεονίῃ] MS. I. ὀμβρέσσαντο. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cùm Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῷ Ζεὶ τοῖς τεύχεσσι ἡμῶν, μὴδ' ἀπαλήγει.

Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. Εὐτ' αἶψ' ἐξέσσαντο μὲν τροπῆς ἡλέκτρο

Χείμαρροι ἐπιλήσει Ζεὺς ἡμῶν.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: Χ' αἶ Ζεὺς ἄλλοις μὴ πάλ' αἰθερῶν, ἄλλοις δ' ὕψι.

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. Nivēſque deducunt Jovem. Sed hæc quis ignorat?

v. 416. Μὲν δὲ πρῶτον βούτε[ος] χροῖς] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt μετατρέψαι), *mutatur*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnno, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiæ cædendæ.

CAPUT X.

Σείει[ος] pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. Ἀθλιωαίης δμῶας. Ἐργάνη. Θέωδ' ἄροτρον. Αὐτόγων ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσοβοῶς. Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. Ἐλικες βόες. Ἀργε[ος]. Ζῶς Χρόν[ος]. Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417.

Ἡ δὲ τίτι Σείει[ος] αἰτή] Sirius hic non est canicu'æ sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi, sed & Suidas interpretatur: Σείει, σείει[ος] ὁ ἥλιος.

αἰ δὲ καὶ σείει[ος]. Noster inferius vers. 587.

Ἐπὶ κεφαλῇ καὶ γένει Σείει[ος] αἰτῇ.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅσα δὲ σφί' αὖτις μῦθο σπιτίσσης

Σείει[ος] ἀζαλίω καλασῇ πύθισσ' αἶψ'.

Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putrescunt terra. Archilochus:

Πολλὰς μὲν αὐτῶν Σείει[ος] καταναιῖ

αἶψ' ἰμαίμπων. Multos illorum sol occubat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. Σείει[ος] κυνὸς δίκλιν. Σαφοκλῆς δὲ αἰσῶν κυνῶν. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος δὲ ἥλιον, ἴσχυος δὲ πύθισσ' αἶψ' αἶψ' αἶψ'. Idem. Σείει[ος] ὁ ἥλιος, καὶ ὁ δὲ κυνὸς αἶψ' αἶψ'. Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus ē mari ejecto: Ἐκδορυμῶν νίκων αἰπὴς Σείει[ος] καταναιῖ. Cadaver expulsus siccabit solis radius, quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadversionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ πύθισσ'.

Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat cælo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici Σείει[ος] ex Ibyco modo docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à σείει[ος] esse ingeniosè nuper ostendit χειρίσσιος Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419.

JOHANNIS GEORGII GRAEVII

v. 419. Πλείον δὲ π νυκτὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυλεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλείον exponunt πλείον ἀπὸ λαμβάνειν καὶ ἀπὸ λαύειν τὴν νυκτὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Nos sequuntur Latini. Alii πλείον ποιεῖν καὶ φέρειν ἀποκρίναι τὴν γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μιμνησέμεθα ἄριστον ἔργον] MS. I. ἄριον ἔργον. Vers. seq. MS. II. Ὅλμυρ μὲν τριπέδῳ ὑπὸ πτενί. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφύραϊ καὶ πέ-
μυρ.

v. 430. Ἀθλῳαῖος θρωὸς] Quæ hæc est vesania Ἀθλῳαῖος habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθλῳαῖον dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indèque dici Ἐργάνη, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catæ contortos possit orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὅ ἔστι ὅσα ἐργάσθαι τὴν Ἐργάνης Ἀθλῳαῖος δῶκεν. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sunt munera. Ἀθλῳαῖος θρωὸς est τέκτων, faber qui aratra faciebat. Sequentē versu πλάσσειν ἀποσπέρμεται est ἀποσπέρμεται ut suprâ vers. 1, ἐνίπτει κλείωται, pro κλείπτει. In MS. I. Voss. est ἀποσπέρμεται. v. 432. θύειν ἄρσεν non est disponere aratra, sed ποιεῖν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis πῆμιν pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. προχαλὸν δὲ γέροντα πῆμιν. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρῶτά τι μυδαλῶν δέει. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόμυρον & πεκτὸν exponant v. 432.

Δοια δὲ θύειν ἄρσεν ποιησάμεθα κατ' αἶνον
Αὐτόμυρον καὶ πεκτὸν. vertunt:
*Bina verò disposita aratra domi laborans
Dentatum & compactum.*

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πεκτὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόμυρον ἄρσεν esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-
moni

In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.

Εὖτ' ἂν Ἀθῆναίης δῖωκός ἐν ἐλύμενι πῆξαι
Γόμφουσιν πιλάσας περσάρηται ἰσχυοῖι.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni infigans Clavus adjunctum stiva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἑλμας est temo, ἱπποσὶς stiva? Perverterunt omnia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἑτέλα ἱπποσὶς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἑλμας est dentale. Eratosthenes: Ἑλμας ἐν τῷ ὕμνῳ κοῖνεται. Ἑλμας est cui vomer inducitur. Proclus: Ὑνις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ὄρωσι χίζον πλὴν γλῶσσο. τὸ δὲ τῷ ἑλματι ἀσπίδου ἐκείνου ἐμβολημένον εἰς αὐτὸ τὸ κελὸν ὄν. Ὑνις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur ἑλματι superius injectum ubi cavum est. Ἑλμας Latinis dicitur

Tom. II. D

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rutrum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra.* Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γῆς & ἰσθμοῦς conjungitur. Tzetzes: Ἐλυμα τὸ μέσον τῷ δρότῳ, ἐπεὶ ὁ γῆμαθ βλαθεῖς συνελθὶ τὸ γῆμα καὶ τὸ ῥυμόν. Ἐλυμα est medium aratri, ubi clavis impactus committit burim & temonem. Proclus paullo antè ἔλυμα μέσθον τῷ δρότῳ ἐν τῷ μέσθῳ ὅν, ἵνα συμβαίηται ὁ γῆς τῷ ἰσθμῷ. ἔλυμα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὃ ἐπὶ καλύπτειν. Ἐλυμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυμα ab ἐλύειν, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρότῳ κατισπιδιὸν docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εὐτ' αὖν Ἀθλωαῖς δμῶδες &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐὶ ἐλύμα π impingeretur & ἰσθμοῦς & γῆς, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὃ ὁ ῥυμός ἐνέμεται ἔλυμα. τὸ δὲ δρόν σπιδιόν ὄντι. ἥς τὸ ἀπὸ τοῦ νόμου. ὃ δὲ ὁ ῥυμός ἐνέμεται ἐν τῷ νδῷ. τὸ μὲν ἐπικαμπὶς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλυμα γῆμαθ φαιρόν, γῆς. τὸ δὲ μὲν τὸ γῆμα ἰσθμοῦς. Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄντι, vomer. cuius suprema pars νόμος. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γῆς, hoc est buris vocatur, quod verò post burim, ἰσθμοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὃ ὁ ζῆγος ἐνέμεται ἔλυμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πένονο γῆμα] MS. uterque : πένονο πὶ γῆμα.

v. 450. Χείμαθ ὅρῳ Δεινύφ ὀμβρεῖ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὀμβρεῖ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικαστρέτες, ἐπικαμπῇ πὶ κέρας ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent: quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent: levi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè levi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

ὀρρῶντες ἀμάρης, λαυὶ δὲ λίκης. Festus: *Camara & camari boues à curvatione*, & Græco κῆρας. Boves nimirum camari à curvatione cornuum camarâ sic dicuntur.

v. 454. Ἀπὸ τῆς ἀμάρης] MS. I. ἀπὸ τῆς ἀμάρης. MS. II. ἀπὸ τῆς ἀμάρης. quasi ab ἀμάρης. Sed ἀπὸ τῆς ἀμάρης videtur quoque Procius agnoscere: Τὸ γὰρ αὐτῶν ἀμάρης ἐστὶν. ἀλλὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἀμάρης καὶ μὴ ἀμάρης. Sed vulgata præstat.

v. 458. Ἐστὶν δὲ τὸ ἀμάρης ἀμάρης] MS. uterque, & Proclus: ἔστ' ἐστὶν δὲ. quos sequor. Ἀμάρης hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλῆθος ἀμάρης, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τὸ ἀμάρης ἀμάρης.

v. 462. Εἰς τὸ πλῆθος] Uterque codex: πλῆθος. Glossa prioris, πλῆθος ἀμάρης. Nonnulli legerunt ἔστ' ἀμάρης. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprâ ad vers. V. Hesiodum Ennias imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro *vertere*. Hoc enim est ἀμάρης. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχόμενος δὲ χθονία] Interpp. Latini: *Supplicia Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quos Tzetzes de *Iva εἰμωρμένη* inculcat hic & aliis pluribus in locis, augæ sunt. Χθονία Ζῆς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατὰ χθονίαν. Χθονία δὲ sunt Dii inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ, quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis δὲ Ζεὺς κατὰ χθονίαν. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθονία Εὐρώης, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατὰ χθονίαν Ζῆς est qui nostro χθονία. Æschylo in *Ιστ.* v. 164. dicitur Ζῆς κατὰ χθονίαν. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονία Ζῆς. ἢ ἀδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθονία βασιλεύς. In Theog. 767. θεὸς χθονία. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασίλισσα, Regina intera. Euripidi Furæ sunt χθονία θεῶν. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id δὲ inde est quod Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illūque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλουτοδότην ἡλικὸν βροτῶν καρπῶν ἐκκαύει.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλάτων, quod recidans omnia in terras, & oriantur à terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲν ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλάτων ἀπὸ τῆς γῆς περὶ αὐτῶν, ἀπὸ πλουτοδότης καὶ μεταλλοδότης καὶ αὐτὸς αὐτῶν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῆς ἐνομιᾶς. Non Ju-

piter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomina declarat. Nimirum sicut *πλούτων* apud Græcos à *πλῆτυ δότῃ*, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut reris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare factura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes: *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. *Ἰσθὺν ἀκτῶν*] Delenda hic distinctio. Nam *ἰσθὺς* Διὸς *χρῶν* pertinet ad versum sequentem, *δοχὺν δὲ πᾶσι δότῃ*. Incipiens arationem supplicæ Plutoni, ut opus fortunet. *Ἀέθῃ*. rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus *δοτῇ*. perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαντίων ἐπιπλοιδόων
Ἀέθῃ αἰματῷ δότῃ δὲ δυοσεβόων.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe motere, arare verò occidentibus.*

Ἐκπλία βεῖδεν verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quasque uti tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire sis.* Accius Meleagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc grandia frumenta apud Virgil. IV. *Æn.* v. 405.

———— *pars grandia trudent
Obnixa frumenta humeris.*

& apud alium Poëtam grandia farra. Contra vegrandia farra apud Ovid. III. *Fastor.*

———— *vegrandia farra coloni
Qua malè creverunt, vescæque parva vocant.*

v. 468. *Ὅσσην βεῖν ἐπὶ νῦν ἰχθυ*] Legendum puto: *ἰχθυ*. *Temo-*
nem tergis bonas immittas, ferias temore terga.

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. μέσων, μέσων. Pollux emaculatus. Εὐθημοσύνη, κακοθημοσύνη. Βιό-
τε αἰρδύμεν. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπᾷ bruma. Hesiodi
locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμερον αἰμαῖν.
Κάθεδρ. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδ. Καλλήϊ. Θῶκος.
Λέγαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
novarum rerum studium. Λεγῶν multitudo Athenis.
προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Οἷσθαι. Μέμυκε γαῖα.
Orpheus emendatus. Καλιαί.

v. 469. Εὐθύνων ἐλκόντων μεσάων] Lege ex utroque MS. μεσάων.
Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati,
Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εὐθύνων μεσά-
ων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μεσάων) πρὸ μεσάων μεσά-
ων, λέγει] δὲ αἱ τὴ ζυγὸν γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλιμαχὸς μεσάων βῆς ὑπὸ-
δύς. Εὐθύνων τὸ βοῶν τὸ ἔνδρον τὸ μεσάων, τὸ ζυγὸν αἱ γλυφαί,
ἵνα οἱ αὐχῆς τὸ βοῶν δίδινται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
χρυσῇ σφαερμῆν ὅταν ἀρξῇ ἀροτραῖν, καὶ αἱ λῶροι τὸ ζυγὸν ἔλκωσι τὸ ῥυμόν
δηλονότι τὸ βοῶν κινεῖσθαι. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
enim μεσάων & μεσάων lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
lux I, 13: Οἱ πλατὺς ἰμῶς ὁ τῇ ζυγῇ παρακαταπύδμ. ἐχέουσι, καὶ
μεσάων, καὶ μεσάων (sic lege ex MS) καλεῖται. καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὴν
ὅταν περιλάσῃ εἰς τὸ τὴ ζυγὸν τέλειμα, περὶ δὲ ἐυλόγω ἰμβαλόντες ἢ κα-
λεῖται ἰμβρυον ἢ ἔνδρον. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέουσι,
& μεσάων, & μεσάων, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
paxillum ligneum, quem ἰμβρυον aut ἔνδρον vocant. Valde appositè ad
hunc locum. Sanè ἔνδρον Proclus quoque ὀρύιον παραλίαν quer-
num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
men est ipse ἰσχυρὸς, seu ῥυμός. Sed, puto, σφαερμῆν, ut postea
temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσύνη καὶ αἰεῖσι] Uterque codex εὐθημοσύνη, sicut &
sequente versu κακοθημοσύνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia.
Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-
simi

simi clamarint, *εὐθυμῶς* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; κακοθυμῶς vero ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθύμους*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Διῶναι γυνῆας δαμῶνται εὐθύμους.
Ancilla domum ordinantes.

Scholiasies antiquus: Τῶν ἐν ὑπερῷῳ ἢ πύλῳ τὴν κατὰ τὸ οὖρον. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. l. legitur *κατὰ τὸ οὖρον*.

v. 476. *Βίοντι ἀνθρώποι*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἐπιδόσθον*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἐπιδόσθον*. Idque esse abundantem, ab *ἐργῶν* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinnæ, MS. Vossianus legit *βίοντι ἀνθρώποι*, victu fruentem. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἐργῶν* & *ἐργῶν* qua lectionem vulgatam etiam tuctur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui *ἐν πύλῳ ἔχει κατὰ τὸ οὖρον*, sicut & Tzetzes, qui *κατὰ τὸ οὖρον* & *βίοντι* & *ἐργῶν* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἐπιδόσθον*.

v. 477. *Εὐχόμενοι*] Repone ex Proclo. Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχόμενοι*, benè instructus cibus, Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Arhenzum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον*] Per *κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον* hic intelligi *κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον* liquidò constat. Vertendum ergo: si brumæ araveris. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. Solis accessus discessusque solstitiis brumæque cognosci. Veteres solstitium æstivum κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡμεῖς ἀνθρώποι*] *Ἡμεῖς ἀνθρώποι* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡμεῖς ἀνθρώποι* est tempore messis, cum alii occupantur & exerceantur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis sedere est otiosum esse. Demost. Philipp. II. πολὺν δὲ χρόνον ἀπορροῖς οἷς τὸ τὴν πύλῳ τὸ οὖρον εὐχόμενοι ἔχοντες ἐπὶ τοῖς κατὰ τὸ οὖρον. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quàm Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. sed sedemus, ut video, nihil molientes. Non longè post: Τὸν δὲ αὐτὸν χρόνον ἀπορροῖς οἷς τὸ τὴν πύλῳ τὸ οὖρον εὐχόμενοι ἔχοντες ἐπὶ τοῖς κατὰ τὸ οὖρον. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

ἔδ' ἴδμεν ἔργον ἔδ' ἀμειβόμεν. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἴδμεν, non est sedendi tempus. Iliad. α.

————— Ἡ ὥδ' ἔστι

Θέσπονται περὶ αὐτὸν μείχλιν ἐλκεσσι Α'χαῖοι
 Ἀ'χαλῶσι γὰρ οἷα κρηττότεροι, ἔδ' δὲ δυνάμεται
 Ἰχθὺς ἰσχυρότερος πάλαι βασιλῆες Α'χαίων.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Græci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Græcorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam male sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consuli? In Verr. Quid sedes Verrēs? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Sic enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desidere, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustrā ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcescendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δ' ἔτι οὐδ' ὄψ' ὄρεσσι] MS. I. ὄρεσσι.

v. 490. Οὕτω καὶ ὁψιμέτης ὡς περὶ ἰσθαλείῃ] MS. I. ὡς περὶ ἰσθαλείῃ. MS. II. ἰσθαλείῃ. Scribendum, ἰσθαλείῃ, quod & Guicetus monuit.

v. 493. Πὰρ δ' ἐν χαλκίῳ δόμῳ] Interpretes: Præter autem æneam sedem. sed vertendum: officinam ævariā, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. ε. vocat χαλκίῳ δόμῳ, ubi Melantho ad Ulyssē, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἐδίδμεν σὺδ' ἐν χαλκίῳ ἐς δόμῳ ἰλθῶν

Ἡ δὲ περὶ ἐλκεσιν.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Ὡς enim hic idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoratur. Noster alibi:

Φύγει δὲ σκιερὸς θῶκος καὶ ἐπ' ἡδ' ἡγῆται.

Fuge opacas domos & patulinum forum. Hinc θῶκος est commorari in aliquo loco. Hesych. θῶκος, κρήνη, ὁμαλῆ. Λέγεται sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumteo. Sueton. Neron. 37. Salvidiene Orfito objectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λέγεται & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemini mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novaque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicæarchus ἐν βίῃ ἰσθαλείῃ. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι περὶ τῶν πτωχῶν, ὑπὸ τοῖς, συκοφαντῶντες,

πίδης, παρορηται ἡ ξενικὴ βίη. Athenienses sunt valdè dediti inanibus confabulationibus, occulti, sycophanta, exploratores vita aliorum. quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπαδηύοντες ξένους εἰς αὐτὸν ἵππον εὐκαίρην ἢ λέγειν ἢ καὶ αἰεὶ καυώπρον. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Probo verò hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἐπαλῖα λέγω. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione *διερμὴν φλυαρίαν*.

v. 499. Κακὰ πρὸς λέξας θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat. perabsurdè. quantò rectius antiquiores: mala versat in animo.* Προσλέγειν κακὰ est κακὰ ἐνοεῖν ἐν αὐτῇ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrocinis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingeniis, ut Claudianus ait. Sicut autem λέγω, λέγω, ἀγρεύω, φέρω, φημί, sic & προσλέγω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυσι δὲ δυνάσται] Præclarè D. Heinsius docuit δεικνύειν hic esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. *Cum mihi scire ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum.* hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. *Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum.* Lib. I. ep. 9. *In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis.* Sallust. Jugurth. 30. *Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere, commemorare.* C. Nepos Epaminond. *Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit,* pro δέξω MS. I. δέξω.

v. 508. Μέμους δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacā v. 626. qui contendit μέμους hic esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπιδὲ πάντεσσι καὶ χειμῶνι συνεσπέρμασι καὶ ἡσφαλισθήα. quòd omnia hyemis tempore clausa & constricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλὰ ἄρνιδεν καὶ ἐπαρτίες ἐν νεφελῶν
Τῆμ' ἐπέρωται φηγὺς καὶ δινδρῶν αἶλαι
Οὔρεσσι περ, σκοπέλοις περ, καὶ ἀνθρώποις ἐρδύμεναι
Πηγυλίδες, καὶ ἴσονται αἰμειδίαι. αἱ δὲ ἦδ' ὄντως
Τρύχεσιν καὶ θήρεσσι ἐν ἄρσι, αὐτὴ περ ἀνδρῶν
Προβλώσκειν μεζάρων δυνάται κατὰ γῆν ἀμειδίαι
Ψυχῇ λυγρῶν πύχνη δὲ ὑπὸ γῆν μέμους.

Multa de cælo & crebra & nubibus Tunc incidit fagus & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & orunt adspectu tristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodie ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore ætri, geluque membra

bra constringuntur. In tertio versu scripsimus ἀμειδίαι. sicut apud Poëtam ἀμειδίαι νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : ἀμειδίαις. Sed hoc vitium D. Heinsium quoqueprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποιεῖσθε καλίας] Est exstruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλίοι sunt ædiculæ, casæ. sic & suprâ v. 305.

Ὡς κὲ τοι ἀργεῖς βίοντι πλάθωσι καλίας.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλίοι τὰ εὐπλῆ οἰκήματα. Idem : οἱ μικροὶ οἶκοι καλίας κὲ καλίδια. Vulgò nidos componite videntur. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πιλῶ] MS. I. πιλῶ, II. Codex : πῖλῶ. quod non improbem. Hinc πῖλῶς apud Homerum, teste Eustathio, est αἰσχροπῖλῶν. Et πῖλῶ. Hesych. πῖλῶι. πῖλῶι. αἰσχροπῖλῶι.

v. 513. Ἀλλὰ τοὺς καὶ τὸ ψυχρὰς εἶναι ἀλγίστοις] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte : *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hic ut sæpè apud Poëtas pro τέτων. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύτριχα & πανότριχα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur *hirsuta* quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

CAPUT XII.

Ἐπητανὸν. Ἀνόσε. Κυάνε. niger. Πανέλλιες. Μυλιαῖν, Μαλκιάιν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νῖψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, λαῖνα. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωιχα. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursus Polluci duo loca restituta. Διφθέρα.

v. 517. Οὐ γὰρ ἐπηταιαί τριχες αὐτῶν] Ἐπηταιαί τριχες Latinis Interpretibus sunt *apici villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασεία, ἢ ἀλγίσπυσσι, σιωχίς, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπητανὸς sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπητανὸν, σιωχίς, ἀδιάληκτον, παραπλάγιον ἀπὸ πάντων ἑχέου, δαψιλές. Homer. Ὀδυσ. δ.

Α.Α.

Α' αὖ αἰὶ παρέχουσιν ἐπηγεῖν γάλα ῥῆαζ.

Sed semper præbent copiosum lac mulgendum.

Οἶδα. 3.

—— λίλυ δ' ἀσκαλίας ἰδυμείδην

Κύματα εὖ ποταῖς, ἐπεὶ ἔκρηιδ' ἡμεῖς

Ἦν ἐπηγεῖας.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensus, quoniam commotus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐντοδὲ φίλῃ παρὰ μητίεα μίμνη] MS. primus: Ἐντοδὲ μίμνη παρὰ μητίεα κιδνῇ.

v. 523. Νυχὴ κατελίσσεται ἰδδὸν οἶκον] MS. I. Μυχὴ κατελίσσεται ἰδδὸν οἶκον. quod non improbem. Μυχὴ MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἰδδῶ. Nimirum μυχὴ est quæ ἐν μυχῷ δαμῶν, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθένων & Gynæconitis. Hinc ἐν θαλάμῳ παρθένῳ Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

*Nec mora præceptis cum protinus utraque virgo
Arcano egressa thalamo.*

quò nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἴσω μυχῶν ἔστω παρθενόμορφοι.

v. 524. Οὔτ' αἰὶσσι δὲ πόδα τέμνει] Antigonus Carystius in παραδείξαι σπουδαγῇ, cap. 25. legit τέμνει. Οὔτ' ἀπολύπας, inquit, ἐν τῇ χειρὶ πῶς περικταίνας αὐτῷ κρηιδίῃ. τῷτ' ἴσιν

Ἦμπερ χειρὶ τῷτ' αἰὶσσι δὲ πόδα τέμνει.

Polyphus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando exossis Polyphus suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολυπόδα hoc Antigonus περικταίνας nominat, Philes verò & Ælianus πελαγίμους. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολυπόδ' ἥλυ αὐτὸς ἰαυτὸν καταφαγών. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopolus αἰὶστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολυπόδα

v. 527. Κυανέων ἀνδρῶν] Κυανέων quidem propriè est cæruleus, ὑπερκοιδὲ χρῶμα. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro. Hesych. Κυανέων μέλας. Κυανὴν μάλας, φρενῶν. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' ἐπὶ κυανέας νοτίκω ὁδὸν αὐτὸς ἐλάσσει.

Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De India v. 1112.

Τὰ γὰρ γαίης γένεταί μὲν ὑπὸ χροῶν κυανέων

Θιασίσοι λιπῶντες.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανώλυνται] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò: sed simpliciter Græcis. Πανώλυνται enim tempore Hesiodi, Homeri. Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Εἰλλίων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεῖονες, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achilles populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Εἰλλίονες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Παμφίλλιονες. Vide Thucydidis proœmium. Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Αὐχρὸν μαλαίωντες] Suidas: μαλαίωντες, ἰσχυρόντες. Proclus: διατεταμένον καὶ συσχυρόντες ὑπὸ τῷ κρύου. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μαλαῖον putant esse κινῶν καὶ συσχυρόντων ἰδιότητα ἀπὸ τῆς ψυχρότητος, quod Mattheo est βεβυσμός ἰδιότητα. Tertulliano *frendor denuntium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere μαλακίωντες. Μαλακῖον, μαλακῖον, μαλακῖον est frigore rigere. Ἀλλὰ ψυχρὸν μὴ ἔχειν δυνάμει διακρίναι χροῖα. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus.

Τότε δὲ κρύοντα ὡς Διὸς ἐστὶ

Ναύτη μαλακίωντες κινῶντες.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,

Tarda ministeria. Et navis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διατεταμένον καὶ συσχυρόντες. Sic lege, non συσχυρόντες. Apud eundem corruptè quoque legitur Ἰσχυρόντες, pro Κρύοντες. Cratis enim Mallothe Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μαλακίωντες. Ἡσιόδῳ τὴν χεῖρα κινῶντες, ἀπὸ τῆς ψυχρότητος ἢ σπαρτήρης, ἢ τῆς μύλας συσχυρόντες. Κρύοντες δὲ γρηγορὶ μαλακίωντες. Ἐὰν δὲ τὸ Ἀλλὰ ψυχρὸν μὴ ἔχειν δυνάμει διακρίναι χροῖα.

v. 535. Νίφα λολυῖον] Omnes tradunt νίφα dici per ἀποκρίσιν pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non debito esse accusativum verum obsoleti nominativi νίψ, νίφας, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Daumii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφα, & νιφοβλήτης Ἀλπες in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. Χλαῖνον τι μαλακῖον] MS. II. χλαῖνον μὲν μαλακῖον. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἰμάνιον παχύ. rectè. Latini dicitur lana non chlæna, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum vicinium, sic hoc duplex virorum.* Sed in verberbio labitur Romanorum doctissimus. Est enim lana à Græco χλαῖον,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖ γλακτός est lac.

v. 541. Βοὸς ἱφὶ κραιφύνο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aprissimum. Sic apud Homerum ἱμὸς βοὸς ἱφὶ κραιφύνο, *lorum bovis vi occiso*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλους ἱπποδὸς πυγίους] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλ? Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cùm non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cùm prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ἐπὶ τῷ ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. *Ἐντίρων διδασκαλῶν, ἢ ἐμβόας Σικυονία πῖλοις τοῖς Ἀθηναῖς ἐπιτίθειν*. *Sicyonius calceus albus decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. *Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν ἐπιτίθειν πῖλ? ἤτις ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖν? ἐν Μαλθακῶν λέγων. Ἀδυνὲς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλος. Ὅτε Πλάτων ἐν συμποσίῳ. Καὶ Ὀρναιίδης τοῖς πῖλοις ἐπιτίθειν, ἐνελίμματα τῶν ποδῶν εἰς πῖλος τε καὶ Ὀρναιίδης. Non solum quod capiti imponitur πῖλ? dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit ἐν μαλθακῶν. Ἄλβος sub pedibus calceos laneos habens. Sed & Plato in symposio etiam Ὀρναιίδης cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege, Ἀρναιίδης erant calcei ex pellibus agninis (Ὀρναιὶς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonēs apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:*

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti.

Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πάλωτρα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. *Ἀ' δὲ πόδια Κρατίας καλεῖ, εἴτε πῖλος αἰγίον, εἴτε ἐνελίμματα ποδῶν, ταῦτα πάλωτρα καλεῖ ἐν Φοινίσσῃσι Αἰχουλ?.*

Πάλωτ' ἔχουσιν αἰγίον ἐν δροῦλαις,

Τὰ δὲ πάλωτρα εἰδ? ὑποδήμωτ?, ὅσπερ καὶ πόδια, ἀπὸ τῶν λεῶν καὶ ἀνελίμων, αἱ ὑπὸ πῖλοις ἐννοεῖται. Κρατίης δὲ ἐν ἱερταῖς ἱφ? Καὶ δὲ πόδια

δια τρεμοίτην. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. *αἰαξυρίδες* & *σπαλῖαι* sunt propriè crurales fasciæ, *πίλοι* verò, *πίλωλοι*, *πόδια*, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. *Α' δὲ ὑπεῖναι δὲ πόδια, πῖλος, πῖλωλοι. ὅπως ἦδ' Εὐφοκλῆς πῖ πόδια κηλῶν τὰς δὲ ἀπὸ τοῖς ποσὶ πῖλος ἢ Πλάτων μῦθοις ἐὶ συμπασίῃ φήσας, ἐὶ ἐλινγμῶν τὰς πόδας εἰς πῖλος τι καὶ ὄρναιδαι, αἰκῶν καὶ Κροτῖν ἐὶ Μαλθηγαῖς. Λόλυν ἐπὶ ποσὶν ἔχον πῖλος. ἔξεν δὲ οἰκῶν καὶ πωλεῖν πῖλος. καὶ ἐπὶ τῷ οἰμαζομένῳ ὑδῶναι πῖλος τρεμοίτης, Λυσίππου οἰκῶν ἐὶ Βάκχαις αἰκῶν τρεμοίτης ἐπὶ πλινκτός.* Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cùm utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro *εἴπε πῖλος οἰκῶν* scribatur *εἴπε αὐτὸν οἰκῶν*. & pro *αὐτῶν ἰὺ, ταυτὸν ἰὺ*. & pro *πίλωλοι, πῖλωλοι*, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cùm sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab *εἴς* est *οἴα* vel *ῥα* vel *ῖα* pellis ovina, & pro *ῥα* verò addito ut sæpè *κ*, dicitur etiam *κῶα*, vel *κῶας*, vel *κῶς*. A *κῶς* verò est diminutivum *κῶδιον*, *κῶδία*, & *κῶδῖς*, & amplificatum *κῶδον* vel *κῶδον*, pro quo etiam *ῶδον*, & *ῶδον* reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cùm *κ* aut *ε* initiale non in barbaris tantùm, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De *πῖλῶται* vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit *ἱλῶται*. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δὲ *ῥα* affigi, ut *ἡλῖα*, *πηλῖα*, *ῥαται* *πῆραται*, *αἰλῶδες* *πῖλῶδες*, & infinita istiusmodi. Est autem *ἱλῶται* integumentum, involucrium, *οἰκῶν* &c. ab *εἰλῶ* seu *εἰλῶν* involvo. Eodem referri debent *πῖλῶται* & *πῖλῶται*, licet Hesychius habeat *πῖλῶται*, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim *ἱλῶται* & *ἱλῶται* dicitur, ita quoque *πῖλῶται* & *πῖλῶται* dicuntur ab *εἰλῶ* & *εἰλῶν*. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantùm rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri *καθ' ὅτι τοῖς τι ξυμμετρίοις τὰ σπῆλαι συμβαίνει καὶ ὡς τὰς καλῶδες ὑφαικῶνται.* Quæ vulgò sic vertunt, *ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut coloi violantur.* Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, *καθ' ὅτι τοῖς δὲ συμμετρίοις τὰ σπῆλαι συμβαίνει, καὶ ὡς τὰς καλῶδες ὑφαικῶνται.* Quomodo constringit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria

surripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ αὐτοὶ περὶ τῆς αἰτίας aliter Græcis dicuntur *αὐτοὶ περὶ τῆς αἰτίας* non δὲ τῆς αἰτίας τῶν ποδῶν, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque δὲ τῆς αἰτίας αὐτοὶ περὶ τῆς αἰτίας *αὐτοὶ περὶ τῆς αἰτίας*, ut putat Galenus, sed δὲ τῆς αἰτίας αὐτοὶ περὶ τῆς αἰτίας, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipuè multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione X IV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallet pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τῶν κνήμων τῶν ποδῶν ἀφαιρῆσαι. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronij de Æthiopibus: *Agnumquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ita nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablata, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non natos modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maxime conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hætenus ignota possum tibi scribere, verum iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offerret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hæc tribui *ἰλαρὰ*, quæ superius tribuit Æschylus. Apud Hesiodum nostrum *ἰλαρὰ* sunt *ἰλαρὰ*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calcamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ cruralis pedulæque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* *ἰλαρὸν & ἰλαρὸν* est condensare, cogere, coactilia facere; unde *ἰλαρὸν & ἰμπιλίον*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græca originis.* Græci enim *πύλες* dicunt. Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *bestialen*. *ἰλαρὰ* etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ juxta Herod. IV. 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilos*. Sic & *imp*erunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. X VI. legitur *ἰλαρὸν πῆλον* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cum legendum sit *ἰλαρὸν πῆλον* *virgatis maculis*, ut monuit Salmassius ad Vopiscum. De *ἰλαρὸν* capitis tegumento loquitur Statim v. 546. *ἰλαρὸν ἔχον ἀνθρώπων, πῆλον habere bonè factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

tem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus *πίλον* non alium usum capiti præstabat, quam *πίλον*, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione. Iliad. x. v. 265.

Μέγαν δ' ἐν πίλον δέσπει.

Media autem inerat pileus apertus, ubi rectè antiqua scholia τὸ ἴσον *πεπιλημένον*, *coacta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta *πίλων* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insignis, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. x. apud Veteres *κυνέλιον* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur *σκιάδιον*, & quod ab Hesiodo dicatur *πίλον αἰσχυρὸν*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à prisca Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, *seu sol, seu imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A *πίλον* est *πλητὴς*, *fur*, *deceptor*, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro *φιλητὴς*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πλητὴς*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci *φιλητὴς* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φιλητὴς*, quòd pilo sive capitis tegumento se velarent, ne facillè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἐμπὶ* communiter *αἰμὴ*, *πανὸς*, alii *φωδὸς*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, facillè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *apna*, Græcis *ἀφύη*. Φοῖνιξ, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Πρωτογόνων ἱερίων*] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergore capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur *διφθέρεα*, unde *διφθέρεαι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *ἀμικτὸν*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μαλακτῖον*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθέρα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθέρα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Ἀλέη. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctâ. Μάκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρα ανtrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλαττα boum pabulum. Ἀκροῖς Ζέφυρος. Ἐπερμύς βίος. Ποιῖδος ᾠήτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Ἡμερόνσιτος.

v. 544. **Ο** *ὅς ἐπὶ ἰώτῃ*] Moschopulus: *ἐπὶ ἄμω*. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: *ὕπερ ἀμφοτέρω ἀλεῖω*. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*. cum sit, *pluvia arcenda*, sive *praesidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλεῖω enim est ἀλειωρῖ, συγκροτῖ, κρηπυρῖ, ut benè magistri, ἀλῖα verò tepor.

v. 546. *Ἴν' ὥστε μὴ κρηπιδύω*] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπερ ὥστε κρηπιδύω imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die aestatem.
Parum quod imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vineta crysallo.*

Sic

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluant sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc adde quòd me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus:

v. 549. *Ἀντ' πρεφόμεν' τίπτεται*] M S. I. *πρεφόμεν' ἐοτίπτεται*, cum interpretatione, *σέφόμεν' ἐπιχέεται*. Seleucus verò legit *ἀντ' ὁμῶς φόμεν'* observante Proclo. *Μάκχερες* hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatiorum?* Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *δουσαίμεν*. Ibidem liber primus *πυμαῶν αἰὲν ἰόντων*, secundus autem *αἰναόντων*, quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: *αἰὲν ναόντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσ.* N. v. 109. *ἔδωτ' αἰναόεντα*, ubi quoque vulgati *αἰναόεντα*.

v. 554. *Τὸν φθιμένον ἔργα πλέσας*] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθιμένον ἔργον πλέσας*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλεπὸς σφοδαίτης*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanèoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πλείον ἐστίν*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσόμεν'*] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. *Ἰσθμὸν Ὀκεανὸν*] Omnes *ἰσθμὸν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ἰσθμὸν* hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *diuum* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate ineratâque peritè

Qui diuum mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *ἐν ᾧ αἱ θεῶν*. *In mare diuum*. Quia & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Exrupta deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰστρογόνῃ Πανδίωνι] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰστρογόνῃ. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, πειπνυμένῃ. v. 574. MS. II. κούταν.

v. 582. Ἦμῃ δὲ σκόλυμα τ' αἰνέει] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτὰρ τοὶ Διφθόρυπισταί, αἷς ἀπ' αἰγάνδρας

Ταῖς κρυπτοῖς χαῖται, τὸ κελὸν θέρους αἰέτα φεύγῃ.

Quæ sic reddenda sunt: Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra æstas ardet. Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται κρυπτοῖς ἀπ' αἰγάνδρας, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. κρυπτοῖς quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἷον πύμωνα τίτῃ. (Sic MS. Gudii) Τὸ δ' ἄστρον περὶ τέλειται. Ἡ δὲ ὥρα χαλεπαῖ. Αἰεὶ δ' ἐκ πτεῖλων τὰ δὲ αἰνέει αἰνέει καὶ σκόλυμος. Corrupta D. Heinsius sic emendat, αἰεὶ δ' ἐκ πτεῖλων αἰετὶ τέλει. Sed videtur potius scripsisse: αἰεὶ δ' ἐκ πτεῖλων αἰετὶ αἰνέει. *Suave canis.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὴν καὶ χαλκίαν αἰετὶν. ubi tamen MS. II. ἐπιχύνει.

v. 584. Καυματώδης] MS. uterque καυματώδης, ut & vers. 664.

v. 589. Εἰς πετράην τι σκίη] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosæque umbra*. Πετράη σκίη est σκία ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut supra v. 532. γλαφυρὴ πετρήν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa*. Πέτρα Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἦντι ἴθνη εἰς μελισσῶν αἰδνῶν

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰετὶν ἐκρυμμένῃ.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntem. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκβαίνοντα διδύμερον ἐκ σπηλαίου. Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμυγδαλή] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἀλφοντι πεφυκενὴ ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμᾶζα, apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn*. Hesych. ὑπερμᾶζα, ὑπερτευφᾶ. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est à μᾶτῳ, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro ἀνάσσω ἀνάζω, ζάκυθος Saguntus.

v. 591. Βόει-ύλοφάγῃ] Interpretes: *bovis arborivora*. Imo: *bovis quæ*

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum boum. Hesych. θανάτος βοῶν τροφή, ὃ ἐδίδουσι οἱ βόες. Phædrus:

*Hac inter ipse dominus à cœna redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?*

In eadem fabula: Frondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730. Res trita est.

v. 594. Ἀντίον εὐχεσίῃ αἰέμα] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes αἰεσίῃ Ζεφύρου. Homer. Οἶδος. β.

Τοῖσιν δ' ἱκέδοντο ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀεγῶν Ζεφύρου, κίλαδον τ' ἐπὶ εἵνοπα πόντον.

His verò ferentem ventum immisit cassis oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri αἰεγῶν purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρίμα πόντον, leniter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus Οἶδος. ζ.

Ἐδδούργη δ' αἰαδάντις ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
Ἐπείσομεν Βορέη ἀνέμῳ αἰεγῶν κίλαδ'.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Boreæ vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Οἶδος. β. Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: αἰεγῶν Ζεφύρου] ἐπιτήδυνον αἰεως, πόντον περὶ πλὴν χρείαν. οὔτε πλὴν οὔτε ἔλαττον. ἢ τ' μὴ παρρηδόν Ζεφύρου. Ἀεγῶν Ζεφύρου, commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum. In MS. II. est εὐχεσίῃ Ζεφύρου, sicut & apud Homerum nonnullos legisse εὐχεγῶν Ζεφύρου Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & αἰεγῶν in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος μεχέμεν] Latine redditur imperitissimè: Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Hesiodus: Tres partes aqua prius infunde, quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. Ἐπαρμόδιον βίον] Latini Interpretes: victum sufficientem, cum sit conditum, repositum. Superius v. 407.

Χρήματα δ' εἰς οἶκον πάντα ἀεὶ ἔσθ' ἀρμα πηλοῦτα.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅτ' αὖ δ' ἐπαρμόδιον πάντα πᾶσι ἐγχεῖται οἶκον.

Armamenta verò disposita omnia domi reponere. v. 617.

Πλαίω δὲ κατὰ χρόνους ἀεὶρεσθαι εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶν δὲ θῦμα] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναικα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησεν δωδεκὰ ὡς ἀποστόλους. Et elegit duodecim quos mitteret. Δογμολογεῖται ποιῶν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε μίλας. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinatur. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus groot geld maecken. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κεγῖνος δὲ ἀμαρτυρῶν τὸ χρυσίου ἐποίησε σέβην τῶν οἰς Καππαδοκίῳ. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendii sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere populum Romanum ipse fecit, hoc est, genuit quasi populum Romanum, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ χρόνους ποιῶν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô
Qualem te patria custodem Di genuerunt.
Te produxisti nos endo luminis auras
O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμερονομήτης] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμερονομήτης dormitator, fur nocturnus. Plautus: Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur interdiarius. Eadem glossæ: Interdiarius ἡμερογλέτης.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρα φυλάσσει. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimis felicitati. Ἐπιηκῆς. Καιρὸς. Tempus.

v. 619. **E** γὰρ ἂν Πλειάδης θένῃ] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνὴρ περ, ζωῆς ἀειφείδεις, μηδὲ παρ' ὄρεω
Ναυήλῃ ἴοι, αἷς ἢ πάρος ἀνδρὶ βίῃ.

Δηλαῖς Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσην ἔλθεις
Ἡπείρου κρείσσης ἱεπερῆς ἐκ Συρίας.

Ἐμπερὸς, ὦ Κλεόνικε, δύναι δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτῷ

Ποσειδάων ναύτῃ Πλειάδι συγκατέβης. lege: ποσειδάωνος ναύτης.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cælesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῦν ὀλίγῳ αἰνεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰνεῖν εἰργνηκῶς esse χαίρειν εἶναι, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: τὸ μὲν γὰρ αἰνεῖν σημαίνει τὸ ἐπαυεῖν. αὐτὰ δὲ ἐπαυεῖν ἀπὸ τῆ παρουσίας τοῦ κέχρηται, ἀρχαίως δὲ τῇ συνουσίᾳ καλῶς φασὶν ἔχειν, καὶ χαίρειν καλεῖσθαι, ὅταν μὴ δώμῳ καὶ μηδὲ λαμβάνωμεν. ὕψι καὶ τὸ ἐπαυεῖν προσεφόνεον ἱεροὶ φασὶν ὡς παρασητεῖν εἰρηάζ. Αἰνεῖν hic ἐπαυεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere benè habes & valeas, cum aliud volumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαυεῖν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνεῖν significationem hīc affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βάληαι δὲ χεῖρας] MS. I, & II. βύλαι. In secundo prætereā ἀπεπία λιμὲν.

v. 655. Τὰ δὲ προπρηδμήρια πολλαῖ] Latini Interpretes: *pradeliberata uerò multa.* Inscitè. προπρηδμήρια sunt προεικηρυσμέρια. Per præcones indicata, prædicta. Sed πῖθεσθαι ἄλλα hīc est *præmia proponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πῖθεσθαι ἀγῶνας in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

Τιβερῶν ἀγῶνας πρόφασις ὄρεταις
Εἰς αἰπὴν ἴσαλε σκοτὺς.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικῆσαι φέρει τρέπον' ἀτῶντα] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικῆσαι' εὖ Χαλκίδι θεῶν Ὀμηρον. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ ἀεφραν] MS. I. Εἰ δὲ μὴ ἀεφραν. v. 669. πᾶσι est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ εὖ πᾶσι qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ τοπρῶν] Sic omnes editiones, quas vidi; cum scribendum τὸ πρῶτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγροῦν] MS. II. αἰς ἀγροῦν. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πήματι κύρσσι] MS. I. πήμασι. non inuenta paranomasia, ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δῖον γ' εἰκ' ἐφ' ἁμάξαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρεφ φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μίτρεφ hīc ve' int exponi tempus. Quis μίτρεφ accepit pro καιρῷ. Μίτρεφ φυλάσσει est modum tenere. Luciano μίτρεφ ἱππῶ. Epigramma de Nemei in Antholog:

Ἢ Νέμοισι πῆχυν κατίζω. πρὸς ὕψος; λέξεις.
Πᾶσιν ἀπαλλάω. μηδὲν ὑπὲρ τὸ μίτρεφ.

Nemesis cubitum teneo? quæmobrem? quæris. Omnibus præcipio: nequid, supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula foedatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Ελπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἱτάξα
 Τὴν μὲν ὡς ἐλπίζης, τὴν δὲ ὡς μηδὲν ἔχειν.

Vertit magnus Politianus:

*Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,
 Scilicet ut speres omnia, nil habeas.*

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes deliquit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminemque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta ἀπὸ τοῦ ὅτι πάντα νέμειν ἐκείνη, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνεροειδὴς. Νέμεσις οἰεῖται τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρρησιόμοις, καὶ τοῖς ἐπιτελεστέοις ποί, καὶ τοῖς μεγάλων ὀρχομένοις προσημαίνει ἐκαστὴν κατὰ δίκην, καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐπιχειρημάτων. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque premiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἱτάξα
 Τὴν μὲν ὡς ἐλπίζης, τὴν δὲ ὡς μηδὲν ἔχειν.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit, Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιεικὲς, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἄγαν. Galenus III. in παρρηλικὸν Hippocratis: Ἀνθρώπον ἐπιεικῆ καλεῖται τὸν μέτρεον, ὃς μηδὲν ἄγαν πράττει κατὰ τὸ βίον. Hominem ἐπιεικῆ vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemescos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἡ Νέμεσις ἐφ' ἡμῶν τὴν πᾶσι τὴν τι χαλινὰ
 Μὴτ' αἰματὸν τι ποιεῖν, μὴτ' ἀχάλιστα λέγειν.

*Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec of-
frenatè loquaris. Α'χάλινα λέγων, ut apud Euripid. ἀχάλινοι τῆμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba
spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.*

*Sed Dea quæ nimis obstat Rhamnusia vetis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

*Non metuis dubia fortuna stantis in orbe
Numen, & exosa verba superba Dea.*

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid
excellens peribat, adsignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mor-
tem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritu-
dinem ferre non potuerit:

*Noctere tentabat juvenum pulcerrimus ille
Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:
Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,
Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem
Addidit, & solito sublimius ora levavit.
Heu misero letale favens, sesequo videndo
Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti
Injecit nexus, carpsitque immutis adunca
Ora verenda manu.*

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum
Variarum libellis libuit hic interferere. Redeamus nunc ex diverti-
culo in viam & ad Hesiodum. Μῆτρα hic nihil aliud esse quàm mo-
dum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præ-
cedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in
omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium
onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, ne-
que hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tem-
pus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum
de legitimo tempore uxorem ducendi. Καίρῳ est tempus justum,
opportunum. ut etiam apud Latinos. Terent. *in tempore venire quod
verum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Do-
natus: *oportune.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆτρα φυλάττω. Καίρῳ δ' ἐπὶ πάντι ἀεὶ.
Modum tene. Tempus vero in omnibus est optimum.

v. 696. Μῆτι τελευτήτων ἐπίων] In MS. II. pro varia lectione no-
tatum erat: *τελευτήτων*, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mu-
sis.

v. 698. Τίτρε' ἰδῶν] MS. II. ἰδῶν. Proclus, Tzetzes, Moscho-
pulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse *ἰδῶν*, & Poëtæ sen-
tentiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲρ γὰρ π] MS. I. εἶναι γὰρ π.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήραϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἔχου. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Ἀνλῆ. Ἀρχαυλοὶ ποιεῖν. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφῳ cœna funebri. Χυτρώποδες. Ἀνθράκις. Hesychius emendatus. Λάσκου. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὰ γήραϊ θῆκε] In secundo MSCto alia manus : ὠμὰ γήραϊ θῆκε. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetzæ. Ille enim exponit : τὸ ὠμὸν τὸ γῆρας τῷ ἀνδρὶ πλεῖστον. Hic : καὶ παρ' ἡλικίαν πλείους γηραιὸν καὶ ἀφῆλκτα. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήραϊ θῆκε per ellipsin pro ἐὼ γήραϊ θῆκε, hoc est, πέναι εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, *dicis gratia*. Glossæ Latino-Græcæ : *dicis causa νόμου χάριν*. *Dicis gratia νόμου χάριν* αἰς παρὰ Γαίῳ τῷ νομικῷ. Interpretes sine sensu : *lingua gratia*. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ κε ἀρχῇ

Ἦν ἴπῳ τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem coeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦ γῆρ' εἰς φιλόνητον] MSS. ambo. ἡ γῆρ'. v. 714. Σὲ δὲ μὴ πρὸς κατὰσχέτω εἶδος. σὲ γῆρ', pro σὺ γῆρ'. Quæ ἀντίπρῳσι Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεκρῶν] Uterque codex : νεκρῶν. Secundus pro ἔπειρον. Vulgatam tuctur Eustathius ad Iliad. κ, p. 713. Ἐκ τῷ νεκῷ, νεκίστω, καὶ ὁ παρ' Ἡσίοδου νεκρῶν.

v. 719.

V. 719. Γλώσσης τε ἡσυχώσῃ] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἵστα, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coercet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχαλίνους λόγους, inanem futilitatem, quæ μέτρα φυλάσσει in loquendo: aut fortian scripsit: & parca & moderata sit.

V. 721. Εἰ δὲ κακὸν εἶπῃς] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: εἰκ' εἰπῇς πρὸς θεούς, αἰκίσσις πρὸς κ' ὃ θεός. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergit qua vult dicere: ea quæ non vult audiet.

V. 722. Μηδὲ πολυζέινος δαίτης δυνάμευ εἶναι ἐκ κρινῶ] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruunt amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολυζέινος ἐκ κρινῶ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερναι. Hesych. ἱερνός ἔστι πολὺν δόχλῳ. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἱερνισαί, αἰσῶνται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

V. 726. Οὐδ' οἷμα κλύουσιν] MS. ὃ δ' οἷμα.

V. 727. Οἷον δὲ ὁμίχην] MS. I. ὁθρὸς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καθέλκεσθαι ἰδιώτας. Ad idem vestitus genus pertinet istud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδέσθαι μενέων.

V. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δύῃ] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπὶ κ' καὶ δύῃ. Primus postea: μεμνημένους ἑσ' αἰνέοντες. post αἰνέοντες delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meias. In vulgata versione nihil fani.

V. 730. Μακάρων τε νύκτες ἵασιν] MS. I. ἵασιν. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdium sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti

Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quates humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,
errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aere videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleræque ἱερῶν non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εὐγενὶς αὐλῆς] Αὐλὴ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλαὶ sunt mansiones ὑπαῖραι, in quibus oves, capræ & alia animalia minora stabulabantur. Pollux lib. I. ἔμψ' οἱ βόες ἵπποι βύες, βουῖλαι, βοῦται. ἔθ' αἱ οἷς κ' αἶγες, αὐλὴ κ' σπηῖς. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζων & ἀγροῦν ἐστὶν sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιμένες ἀγροῖ, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt; in capite secundo; sed quem dudum castigavit Is. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδοῖα γυνὴ πτωχευέει] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt μουσικόν. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— discedat ab aris
Cui tulit hesterna gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergescens quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium suscepit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœmina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod hic necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque locus intrare statim debet.* Paullò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesie paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa foemina, cum consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μὰ δ' ἀπὸ δυσφίμου πίφει] Τάφῳ hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed σείδιον, filicarnium, coena funebris, quæ opponitur δαπὶ δαῖν, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφῳ τὸ χοίρειον σείδιον ἐπὶ τῇ ἑκταυροφάνει πρῶν. Τάφῳ est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Λύπερ ὁ τοῖσι πίφει ἀφροσύνη δαίτυ.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μύζη procrearentur. Hinc vocat δυσφίμους, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia pollucere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: Funus profecuti redeuntes ignem supergrediebantur adpersi: quod purgationis genus vocabant suffitionem.

v. 748. Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. Χυτροπόδες enim χύτρας, ut Proclus aliique mōnent. Alioquin sunt ἱχταὶ & μαγάρες, foculi five sint fixi, five mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λάσσαι dicuntur & ἀνδράκια. Hesych. Ἀνδράκια τὰ μικρὰ τελεπόδια, καὶ λίθῳ ἤτοι ὁ σὺ δακτυλῖος, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πῖον μικρὸν κέρας. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπόδιον. Pollux X, 24. Χυτροπόδες ἵπαι μὲν καὶ λάσσαι κεκλημμένοι εἰσὶν, οἷς Διοκλῆς σὺ Μελίσσαις Ἀπὸ λαοτάων διαμύλῳ ἀφαιρήσιν. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἑ Γεγονότα] ἰάμενοι εἰρητῆς χυτροπόδιον. ὡς περὶ καὶ παρ' Ἡσιόδου.

Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων ἀνελόντα.

Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἵπτοι π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλος σὺ ἐπικλέρῳ λέγει, χύτρῳ μύζαν παρὰ τῷ μαγάρῳ. δηλοῖται τὸ χύτρῳ λέγει, ἀλλ' ὁ τὸ χυτροπόδιον. Paucis interjectis: Χυτροπόδες καὶ πᾶς καὶ ἀνδράκιον ἵπτος. Ἀλέξιδῳ εἰπὼν σὺ Λαμνίῳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνδράκιον σὺ μέσῳ σφίτων π κυάμων μεσῶς. Καὶ ἡδ' ὁ σφίτων αἰγυῖον ὃ κυάμους, ἢ ἀλλό π τοῦτον εἰσφύζον. Καὶ μὲν ἱχταὶ ἵπτοι ἀν τὸ ἀνδράκιον τῷτο καὶ ἱχταὶ. Ἀριστοφάνους σὺ παγλῶνταις εἰπὼν ἱχταὶ. ὁ δὲ Στεφανὺς σὺ ἑκατάς. Πῶς ἂν χρημίστι μοι πῆς θυμολάπων μεσλὸν ἱχταὶ. Ap- posui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτροπόδες, λάσσαι, ἀνδράκιον, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *εἰρήνῃ*, qui hos versus

————— ἐμπῶμεν δὲ
Περὶ δὲ παλαιοῦ καὶ λαοῦ τῇ βαλῇ ποτ' ἔω,

sic interpretatur :

————— ante bellum hīc scilicet
Trulla steterē in gratiam Senatūs.

Cū non sint trullæ, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χορὸσπεδοί* autem sunt ipsæ *χορὸσαι συναδολογεῖαι*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Diī lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendū, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χορῶν μὴ ποτὶ φάγῃς πρὶν αὐτῶν τῶν θεῶν*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patinae, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα παλῦχος διέτιστατο*. Hoc Latinis propriè est imbuerē, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuerē* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : *Illā rudem cursu prima imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Ut civili prada miles imbueretur*.

v. 750. *Μὴδ' ἐπ' ἀνιήτοις καθίζον*] Rectè αἰνῶμεν Veteres exposuerunt *πίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *Ἐπεπρόκειντο ἰδὼν. Μὴδ' ὑπολαμβάνει τὸ πλάζον τοῖς πίφοις*. *Nefas habetis accedere ad sepulcra*. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπυκα-σμή. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετελεσµένον ἡµας. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Παναίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus antiquus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux. Orcus. Ο'ργὸς sepulcrum. Menandro medicina. Orcus perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo correctus. Μετάδρασι.

HΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quin nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765, Ημέραι δ' ἐκ Διόσῃ] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνφερίδαι, ἀπαι-σίς Latini Ægyptios, ominales, religiosos, incommodos (sicut contrà ea commoda sydera sunt fausta. Propert. II. el. 26. *Queritis & coelo Phœnicum inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδαιοι, & ἀνεπιτήδαιοι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera luna cursum, stellarumque septem imagines pictas, (sc. habebat) & qui dies boni, quique incommodi essent, distinguente bullâ notabantur. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideòque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: s'prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Tam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐκ Διὸς πεφυλασμένῳ εὖ κατὰ μοῖραν.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et pauliò post:

Αἱ δὲ τῷ ἡμίρῳ εἰσὶ Διὸς πατρὸς μακροὶ.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: hæ enim dies. Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας τῷ νύκτις τε καὶ ἡμέρας ἐκ Διὸς εἰσὶ.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricarri. Superiùs in *ἔργα* v. 563.

Εὖτ' αἶν δ' ἐξήκοντε μὲν τροπῆς ἡλίου

Χαίμεν ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμεῖς.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖς τῷ νῦν εἰσὶν ἐπιχθονίῳ ἀνθρώπων

Ὅταν ἐκ' ἡμέρῃ ἀγῇ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldæorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitix, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετηγέδα μὲν δὲ] Τετάρτης est ultima dies, sive trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigesimum diem vocavit ἔντω καὶ νῆας, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρμα] ἀρχαῖα] MS. I. σπέρματι δάσκαλοι, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δάσκαλοι. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' ἐσὶ σὺμφερόν] MS. I. ἀσύμφορον.

v. 785. Κέρη τε γένεσθαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι γένεσθαι. Sic quoque legendum versu 794.

κέρησι

αἰρήσι δὲ πὶ περσέ. Vulgò ineptè: αἰρή δὲ πὶ περσέ. In recentissimis editionibus cum jactura metri, αἰρή δὲ περσέ.

V. 793. Ἰσχυρὸς φῶτις Γίνασθαι. μέγα γάρ τι νόον πεποιημένος ἐστίν] MS. I. γίνασθαι. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πεποιημένος. πεποιημένος enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli facile non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

V. 797. Πιφύλαξο δὲ θυμὸν περσέ' αἰνέμας] Hos tres versus ineptissime & imperitissime verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoanti mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommodata est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. *πιφύλαξο θυμὸν*, ut superius: *εὖ θυμὸν δὲ εὖ πάντα φυλάσσειο*, animo autem studiosè omnia custodi. *Τετλισμένος ἡμᾶς* est *ισχὴν*, ut apud Gregor. *τελὼν ἱερτὴν* est festum celebrare. *ισχὴν ἐπὶ Χριστὸν τετλισμένον*, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat *τετλιπὴς*? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, *πρώτη ἡμέρη*, *πρώτη μεσῆ*, *πρώτη φθίνουσα*. Prima quarta, *πρώτη ἡμέρη*, est quarta à kalendis: secunda quarta *πρώτη μεσῆ* est quarta post decimam: tertia quarta *πρώτη φθίνουσα* est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertiæ, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante *μέσσης περσέας*, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, *πρώτη μεσῆς*. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, *εἰνάδης*, commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per *περσέας φθίνοντες* & *ἡμέρας μεσῆς* dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit *Φύσις Αἰὼν*. Nicomachus Gerasenus in *Ἀριθμητικῶν στοιχείων* libris: *Ἦ δὲ περσέας πάλιν αὐτοῖς θυμὸς μέσσης, αἰὼν δὲος, &c. ὅτι ὅς αὐτοῖς τὸ πὶ φυσικῶν ἀποπελασμένῳ πηγῇ καὶ κλειδῶν τὸ φύσις, &c. αἰὼν καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰὼν*. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num *Αἰὼν* est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit : Αἶλα φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticiis : Αἶλα φύ-
 σιν κτανόμενοι τὴν πτερίδα τὸ πικίλον ἰμρῶντες τὸ εἰκασίτηθ· καὶ ἐπὶ
 ὧν αἶδα πύσης ἢ κρηλικὴ ἀλγύσματος. διὸ καὶ κλειδῶχόν ποτα τὸ φύσις
 αὐτὴν πικίλῳ ἐκτανόμενοι. *Æoli naturam appellabant quaternariam,*
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
 constitutio , unde etiam clavigerum natura quemdam ipsum undique co-
 gnominabant. Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus* Vulcaniarum Insula-
 rum Rex fuisse traditur , & coelestium motuum peritus , ideoque
 ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
 rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exte-
 renda , legendumque : αἶλα καὶ αὐτὴ φύσις αἶλα. Dorica Dialecto.
 qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἶλα.
 Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho , non contrà.
 Αἶλαθ·, & Πανσίλαθ· sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
 potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum :

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ
 ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim,
 uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergase-
 nos , sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit , credat
 Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem
 urbs vocabatur Γέργου, & Γέργου, incolæ Geraseni , Gergaseni , &
 Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello
 Judaico 20.

v. 804. Ὀρκον πανόρκας] Interpp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
 divit Ὀρκον esse perjurium? Ὀρκον ἀλγύσμενον est jurisjurandi fidem vio-
 lare , perjurum fieri. Sed Ὀρκος numquam simpliciter est perjurium.
 Ceterum in MS. I. legitur : Ὀρκον γυνόρκεον. *Orcum natum*. Sanè sic
 legisse videtur Virgilius : *quintam fuge : pallidus Orcus Eumenidésque*
fate. Ubi Servius : *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
 quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum , pallidum dictum quia
 jurantes trepidatione palleant. Apud Orcum enim defunctas ani-
 mas jurare , ne quid suos , quos in vita reliquerunt , contra fas ad-
 juvent. Orcus Latinis est Pluto , summus inferorum Deus. Cic. in
 Verr. Ut alter Orcus venisse Ætnam , & non Proserpinam , sed ipsam
 Cererem rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon
 Orcus est. Glossæ Philoxeni : Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus
 Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus
Armenti quondam custos immanis Iberi.

Tom. II.

F

Ut

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρεον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πῦπον' ἐζήλωσε πολυπλῆ περὶον.

Eis τ' ἴσον ὄρεον τῷ σφόδρ' ἔρχεται εὐπλής.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit εὐπλής, cum aliter legeretur εὐπλῆ. ὄρεον ianè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum pœnam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem πῶλος, hoc est, Pluto, sic & ὄρεος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scri- psit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à senten- tia Hesiodi, quod illo die Erinnidas quoque natus canat: cum He- siodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εἰδὼς μὲν γὰρ τ' ἠδὲ φυλάττω] MS. I. εἰδὼς μὲν γὰρ γ' ἠδὲ φυ- τώμεν. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθῆς κικλήσκουσιν] Pauci veracem dicunt. Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior con- traria furtis*. Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sen- sus, quem & Salmasius ὁ πάντοχ' vidit.

v. 820. Μίσση· πῦραι δὲ αὖτε μετ' εἰκίδας] MS. I. μίσση· πῦραι δὲ μετ' εἰκίδας. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσται. Paul- lò antè ἤα πολυκλήδα perperam vertunt *benè clavatum*, cum sit πο- λυκλήδα in qua multa sunt sedilia remigum. Κλήδεις enim sunt transtra. v. 823. Μεπίδουσι sunt μετὰ πίπυσσιν, dies intercidentes, qui inter faustos & infastos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δυσίω est πίπυσ. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοσός. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύφυρ. Δῶρα Δ' Φραδίης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo conjectura. Ο' χέειν ἄτλω. Phædrus emendatus. Ἐχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πύχες in scutis quid. Πύχες montium iuga. Πολύπλυχ. Ὀλύμπ. Ἐλαύνειν, θελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum laudat nomine Ἀσπίδοποιίας. Latins, inquit, secundum Hesiodum in Ἀσπίδοποιία Ulyssis & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Ἀσπίδι γ. 3. Λαοσός. Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. Λαοσός, σῶσαι ἢ παρορμηῶσαι εἰς τὸ πάλαιον. Ο' ἵππ' ἐπὶ θῆται Ἀθήνας. Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen; Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

γ. 9. Ἡ δ' ἐκ δέ. Lege: ἡ δ'.

γ. 23. Τὰ δ' ἄρμα ἱέρηροι. Diaconus legit ἱέρηροι, & interpretatur παρόρμηροι. Pessimè meo iudicio. ἱέρηροι πάλαιον ἐκ φυλόπιδος coniungenda esse vel puer videat.

γ. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρος φυτεύση. Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire ἀρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίτης. Interpretes tamen portentoso errore transtulerunt: Martis depulsorem. Infertius:

Θήκετο δ' αὖθ' ἄρμισι δρῆς ἀλκτῆρος σίδηρον.

Injexit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

γ. 35. Τανυφύρ Η' λικτρώνης. Pulcra Electrionida. Ridiculè Interpretes. procera Electrionida. quam paullo antè appellaverat εἰσφύρην, nunc dixit τανύφυρην. Hesych. τανύφυρ, ὀρθόφυρ, εἰσφύρ, λιγύφυρ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eundem: Τανυφῆς est λιγύρης, tenuiter textus. Ταναηκίς Ve-

teres exponunt εἰρημίας. Ταύτερχα, λεπότερχα. Ταυτὸς non solum est εἰρημὸς, sed & λεπτός.

v. 47. Τερπιάδῃ δῖος πολυχρόνῃ] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Ποῦτα dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἰδὲ καὶ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δῖος Ἀφροδίτης esse συνουσία, σύνω, φιλότιμος, Concupbitum, consuetudinem?

v. 52. Βίβω Ἡρακλείω] Ineptè vertitur: *vim Herculeam*. Cum sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circum-
scriptionem, ipse Hercules. Inferiùs:

Ἐν μέσῳ δὲ δειγνύσθαι ἴλω φόβῳ, ἢ φασίης.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἰλθῶσα Δρακόντ' ἰδρύσθαι ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, *robur virorum*. Ubi Interpretes denuò: *draconis horror*. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Herculeus labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sapè incaluisse mero

v. 63. Πλακῶσιν ὅφ' ἄρμασι] Inferiùs v. 309. ἄρμα καὶ ἡλάντα. v. 307. ὑπὸ πλακῶσιν ἄρμασι. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλακῶσιν de curribus, ut apud Latinos *texere* de navibus. Claud. *Qua sylva carinas texuit*. Propert.

Ite rates curvas & leti texite causas.

Ut pulchrè & verissimè emendavit Gronovius ἐπὶ πῶ in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Ἀφροδίτην περιφαίνων, καὶ ὁ δὲ λέγει δὴ μέγας ὁ πῶ πλακῶσιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπὸ πλακῶσιν καὶ ὑπὸ πλακῶσιν λέγονται. Vide eundem ad Iliad. τ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἦν ἄτις ὀχλῶν] *Culparam suam luens*, non *noxam*, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχλῶν, culpam suam ferens, hoc est luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φρεσὶν ἦν αἰσθητός

Ἦν, καὶ ἄτις ὀχλῶν αἰσθητός ἦν

Hic verò mente sua captus fuit, suam culpam luens stolidò animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, *filius non portat delicta patris*, hoc est non luat.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θῆσσαν ἔχ' ἢν φωνάζοντα ἵππων αἰκνύσδων] Hoc equos rege trenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugim flagello temperat lentum meo,
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

————— *dum fleat in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiâque ora coercent.

Id. V. Metam.

————— *Dea fertilis angues*

Curribus admoves, frenisque coercent ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Cellos senipedes ocyus subigit iugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quatuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & fletere equorum

Prævalidas vires.

v. 103. ΗΨΩ] Malè in multis editionibus legitur ΨΩ. In aliis ΨΩ, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III. v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΨΩ Ψ μάλ᾽ δὲ σὺ καὶ ἰσχυρόν καὶ πύκνον.

Venerandè, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Εὐνοσίγαστι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Η πύκνος Ωκεανὸς ἐν ταυρόκενος ἀγκύλαις ἰλίεσσι, κοιλῇ χθονί. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circuit terram. quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quod sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pinguis culta

In mare purpureum violentior influit amnis

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis voluitur Ausidus,

Qui regna Daunii præfluit Appuli

Cum sauit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰσέρχοντες ἐξ αὐτῶν πύκνης, ταύρεσσι ἰσχυρότεροι λέγονται τῷ Αχελῷ φασί, καὶ πύκνος καὶ τὸς ἄλλους ποταμούς, ἀπὸ τοῦ ὅτι καὶ τῷ κατὰ τὴν ποταμὸν αὐτῶν καὶ καλῶς λέγεται. Qui autem

ex fabulis verum colligunt; eadem similem formam Acheloum adant, ut & alios fluvios, ob strepitum & fluxum alvorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimentur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ος Θήβας κρείμνον ἔχει. Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen potest etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχει dicuntur loca, quæ illa possident, & gubernant, quæ illis præstant. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones salus habeant. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habebatque regoque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμὸς γηθήσας. Nonnulli codices legunt non malè: θυμὸς γηθήσας.

v. 136. Κωίλω εἰπὼν ἦναι Δαδάμω αἰδμήσῳ. Diaconus contendit αἰδμήσῳ hic non esse lapidem; sed αἰδήσῳ. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valde dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facile invenies.

v. 143. Κωῖν δὲ δ' αἰὲς πύλας ἡλίκων. Interpretes inscitissime: cæruleis platis fulgorem intersecantibus. Verte: cæruleæ lamina erant ductæ. Κωῖν πύλας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum δεινὰς κωῖν, cæruleæ lorica. Πύλας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit τὴν ἀλφειὴν, ἐπὶ ἀλφειῶν ἐλάσματα. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis; tabulis, pro materię diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à αἰνέσῳ, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquetissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Εἰ δὲ δ' αἰὲς πύλας ἡλίκων δαίμων πολλὰς ὀτρύνῃς

Εἰ τῇ ἐδδομάτῃ πῶς ἔτε.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajaxis clypeus erat ἡλίκων, singula pellis constituebatur πύλας, sive plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν πῶς ἡλίκων δ' αἰὲς πύλας, αἰ δὲ αἰὲς ἐν τῇ

ἦσαν.

Ἦσαν ἑπτὰ πέντε πλόχαι ἤλασε Κυλλοπεδῶν
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἰνδοδί κρηπίεργον
 Τὴν δὲ μίαν χρυσίῳ.

Sed duas quidem adegit per plagulas, ha autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas aeneas, duasque intus stanni: Unam vero auream. In quibus locis ineptissime Interpretes πλόχαι, vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum σινδρίωματ' appellat, lib. VI. Εἰς δὲ τὰς σινδρίωματ' τῶν πενηντῶν ὁδόνων μὲν δὲ ταῦτα μετρίῳ δέσματι ἀεικίληται. Scutum ē duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili saepius aut decies in se complicato συμπύγματι dicit, quæ Poëtæ Veteres πλόχαι. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κορράδος αἰὲν θυρεῖν τέρεναυτα διλωρονίζετο, οὐκ δὲ λίνον πεποιημένον ὕφασμα οἷον αὐτῆρα ἰκτινῶς ἡλισμῶν ἀλγέροισιν πολυλαίκοι ἀεικίληται διπλῶν ἰσχυρῶς ἐκιδύετο. ἐς τοσούτων δ' ὡς αἰκίνοις αἰσὶ καὶ οἷον συμπιλεῖται, ὡς καὶ βέλους ἵνα πάντες τρανώτερον, ἡλεμῶντο δ' εἰς ἐκτακτικὴν καὶ πλοῖον ὑφάσματ' συμπύγματι. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat ē lino factum, vino austero probè salito maceratum, saepius replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim & ἄλλαι plures. Propter eandem rationem tabulae quoque ex quibus fores compingebantur πλόχαι dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλόχαι sunt etiam pugillarium tabulae, sive sint eburneae, sive lignae, live aereae. Hinc διπύχον, τερίπυχον, πολύπυχον. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλόχαι ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101,

Ἢν ῥ' ἴδῃ Οὐλύμπιοι κρητὶ πλόχαι.
Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus valles exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολύπυχον Ὀλύμπιον est multa juga habens. Ineptè Interpretes: caelum multis sphaeris impletum. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Εἰλαύνειν verò & διελαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἑπτὰ πέντε πλόχαι ἤλασε Κυλλοπεδῶν. Quoniam quinque lamine duxit Vulcanus. Idem alio loco: ὡς ἄρ' χαλκὸς ἤλασε, quam faber ararii fecit. Εἰλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ararii. Hinc ἐλάσματα sunt laminae ductiles. Eustath. ad d. l. πέντε πλόχαι ἤλασε. εἰρηται τὺτο μὲν κρητὶ τέχνῳ χαλκοδύκλῳ. dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim proprium χαλκέρων verbum. Herodot. I, 68. Εἰλθὼν ἐς χαλκίον ἐθήετο σίδηρον ἐξελανόμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum duci. Idem I, 50. Κατεχιάμενον χρυσὸν ἀπλεστον, ἡμιπλήθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλασε.

ἐλάων. *Impensam vini auri liquefacit, ex quo dimidiatos lateres duxit.* Noster inferius in Theogon.

Τὸν ὡς χαλκὸν ἔχει ἐλάων.

Quem circa ferreum seruum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ εἰ ἀδάμαντος ἐλαϊάρχοι κόμας εἴη.

Ne si cor ei sit ex adamantis ductum. Ε'λαίνω Latīnis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua : *Ne quis se duceret ære.* Πτόχες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόχα θεόντες. Ἀπλη. In Hesiodo menda exempta. Eadem lux. Ἀμφὶ Καινέα, & similes locutiones. Τιταρήσι. Ἀγελαίη Ἀθλωα. Μάχην κορύσσειν. Danielis Heinssii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumperè auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος καοσίπερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est αἰχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. **Ο** δόντων λόχα θεόντων] Pervenustum loquendi genus est pro δόντων λόχων. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, ποίη χλωρὸν θεόντων, herba viridis, quod olim observavit Salmastius, & ante eum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λαμπρὸν φάσμα χλωρὸν. vertit Cicero *obscuro corpore chola*.

v. 147. Ο δόντις ἀπλητοι] *Dentes magni.* Hesych. Ἀπλητοι, ἀσρόσιτοι, ἀχρόσιτοι, μέγα. Interpretes pessimè : *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργόνες ἀπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χείρες ἀπλητοι manus magna, terribiles. Sophocles : Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἀπλητον ἔχει. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἀπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δ' ὁμοῦ π, φῶς τ' Ἀνδροκυσίη π διδύχ] Legendum : ἀνδροκυσίη τ' ἐδιδύχ. Vertendum verò : *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδὲ πρὸς κείνῳ] Legendum εἰδ' ἵππῳ.

v. 179. Κανίη τ' ἀμφὶ ἀνακτὶ, Δρύοντι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos; *Canens Rex, Pirithous, &c.* quod satis indicat versus, qui iis subjicitur:

Ἀργύρῳ, χρύσειῳ δὲ χρὸς τὰ χεῖ' ἔχοντι.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, οἱ ἀμφὶ Πλαίπῳ, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιταρήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιταρήσιον ποταμὸς Θισσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine fruebantur. Stephanns de Urbibus: Τιταρήσιον ποταμὸς Θισσαλίας. τὸ ἐθνικὸν ὀνομασμένους Τιταρήσιον. Stultè ὅςθ' Ἀργῶν vertitur *notus Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici *πολεμικὸς ἄνθρωπος* qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantix legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀργῶν.

v. 185. Ἀστυλοὶ οἰανισέν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Ἰερῶν π] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: Ἰερῶν π *avidorum* scilicet pugnx.

v. 197. Ἀγλαίη τετραγώνη] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelaæ*, qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ λὰρ τῆς αἰγῶν λείαν, τυτῆρα, τετραγώνη. Noster infer. Theog. v. 318. Homerus Iliad. α. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelaæ. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῳ ἐδίδασκε κορύσσειν] Quid est, *pugnam velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κορύσσειν μάχῳ est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullò antè: Κορύσσειν κλέροι ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχῳ ἐπαρµόρῳ

Ἐργὸν ἐν πεδίῳ κορύσσονται.

Pugna homines interimentis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κορύσσειν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κορύσσειν αὐξάν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίαν κορυσαίῳ ἐρῶν δόλοισι μεταγαίης, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θεῶν δ' ἰδὲ ἀγνὸς Ὀλυμπῶ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἀγνὸς Ὀλυμπῶ *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τῇ δὲ ἀλγοφύνται τὴν πύργον τῆς βασιλείας κατηρήνυντο πᾶς ὁ πύργος τῆς πρώτης αἰῶνος τῆς κερωνίας. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Ταί μὲν ὑπὸ λυγρῶν σφείζων ἵστων ἀδελῶ
Ἐξ ἀπυλῶν σφίγγων, αἰεὶ δὲ σφισσὶ ἀγρυῖοι ἦσαν.

Atque hi quidem canoris tibiis emittabant canticum & tenero ore, circumque ipso frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἱπποὶ μὲν ἵππων ὑπεριαντίον ἀμύλων
Ὀρεῖα χεῖμασι, αἰεὶ δὲ σφω ἀγρυῖοι ἦσαν.

Horum equi deinde obviam sibi mutuo facti, acutum hinnivere, circaque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rumpent arbuta cicadae.

Juvenal. Affiduo rupta lectore columna. Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtae locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?
Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica
Thebaidos, latam fecit cum Staius urbem,
Promisitque diem: tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur, sed cum fregit subsellia versu
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Aufonianis lectionibus vult Statiū Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaidem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: sed cum fregit subsellia versu, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè it Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότω, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70, Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultro in familiam patriciam adscivit. Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum. Martianus Capella: Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque cunctorum cognoscentium quoque perfregere subsellia. Non nego tamen etiam de Κρότω & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quòque recitante crepitantis Athenai subsellia curvata quaterentur.

V. 204. Ἐν δ' ἀγρῶν, αἰεὶ δ' ἀλγεῶν ἀπείρητος ἐπιφάνους

Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Διὰ δ' ἐξήχου ἀειδῶς] Hi versus nec rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas ἐν ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis λῶ-
γος tollitur.

Ἔν δ' ἀγῶνι, ὅθεν δ' ἄλλοι ἀπείριστε ἐσφάινον
Ἀγῶνιάντων ἐν ἀγῶνι θανάτῳ δ' ἐξέχον δαιμόνας.

Isti erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certami-
no Dea verò incipiebant cantare. Ἀγῶν hic est concio, cœtus Deorum,
quæ Apollinem & Musas audiebant canentes. Possset & πλεῖν στυγὰς
poni post ἐσφάινον. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πανίφθον καὶ στίπρον] Interp. stannio liquefacto. Sed πανίφθον
καὶ στίπρον est idem ἀπύφθον καὶ στίπρον, stannum benè excoctum, pur-
gatum; optimum. ἀπύφθον χρυσός Herodoto est purissimum, aurum
ad obrussim, ut loquitur Sætonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθον χρυσὸν
opponit χρυσὸν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum
cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere,
ut apud Catullum, lurore expalluit auri. Hinc Augustinus sermone
de commate Psalmi L. Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid
volui? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorem tem-
poris fumum. Theodoretus: Διαγνώσκειν χρυσὸν δοκιμὴν τε καὶ ἀπύφθον,
Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in
Analectis emendat ἀπύφθον, ὄργυροι ἀπύφθον eidem argentum rustula-
tum. Pollux lib. VII. ἀπύφθον χρυσὸς ἀχρῆς, ἀκήρωτος, εὐλίκερος,
ὑπεραιφύς.

v. 214. Ἀυφὶ δὲ μιν κίβισις θείη] Quàm malè Interpretes: circum
ipsum autem pera ferèbatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, asse-
quetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum;
sive perâ. Κίβισις est πήρως, κίβωτις. Callimachus:

Εἰ δ' ἐπιθήσῃ πάντῃ ἐμῇ κίβισις.

Sic dicta quod in illam reponatur βόσις, id est τροφή, si magni Ety-
mologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expo-
nit: ἐβάσταζεν ἐν δελικῇ πρὶ ἀγείῳ πλεῖ κεφαλῶν τ' ἑορῶν δ' Περσέας.
Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίσθη
& κίσπη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obso-
nia. Vide Pollucem X; 23. Hesychium in κίσπη, & Etymologicum
Magnum in κίσπη. Latinis propriè dicitur sportula. Menander in Dy-
scolo apud Athen. Δειπνοσποφ. IV.

Ὡς ἦνσι δ' οἱ τοιχώρυχοι
Κοίτας φέροντες, σάμνι ὑπὲρ τ' ἑίδον
Εἶναι ἀλλ' ἰαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίστας, quamvis & ipse pōst
in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dale-
campius vertit lectos.

v. 229. Περσέας Δαναΐδης ἐνέωντο] Interpretes cūm hæc, & paullò
præco-

præcedentia ita vertunt : Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaïdes extendebatur , ipsi nescierunt quid dicerent. *πρῶτος* & *πρῶτος* interdum est currere , festinare , fugere. Hesych. *πρῶτος* , *αὐδύς*. *πρῶτος* & *πρῶτος*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Εἰπὶ χλωρῇ ἀδάμαντι βαίνων*] Exponitur : In viridē adamantē euntibus. Virides adamantes quis vidit? *χλωρῇ* Græcis non solum est viridis , sed etiam *αἴχρῃ* pallidus. Infernus v. 264. *Ἀχλὺς χλωρῇ* , tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδίνους* , hoc est , pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem *χλωρῇ* frequenter poni pro *αἴχρῃ*. Sicuti contra ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herba* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῇ ἀδάμαντι βαίνων* , in pallido adamante venire , pro ornatum adamantibus , ut apud Pindarum *ἱππῶς ἐπὶ πτεγῆς* , equi in alis pro alatis. Ennius : *levésque sequuntur in hastis* , hoc est , hastati. Virg. V. *Æn.*

——— occurrit *Acestes*

Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursa.

Jaculis instructus , & indutus pelle urfina. Flor. I. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret.* Hoc est , equis instructa & armis.

v. 235. *Εὐχόμεσθαι ὀδύνας*] Propriè acuebant dentes , ut in *ἔργῳ* v. 573. *ἄρπυιαι χαρυσίνδρ* falces acuerē. Sed hoc loco est frendebant dentibus , quod frendentium dentes colliduntur , sicut ferrum cum acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Περφίρης τ' ἑὸν περιστύπῃ π*] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus , qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum : *Κακίστη μὲν περφίρεσσι ἐν ἀπυσίῳ* interpretatur *περφίρεσσι* , *περσύντῃ*. Quasi *ἐν περφίρεσσι* essent posita *περφίρης* & *περσύντῃ*. Viri qui tem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578. in *ἔργῳ*. *Ἡὸς τοι περφίρε μὲν ὀδὺ περφίρε π κ' ἔργῳ*. Sed hæc nihil faciunt ad significationem *περφίρεσσι* pro *περσύντῃ*. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus , qui , cum illa scriberet , ejus animo obversabatur , vincit. *περφίρης* enim est excellens , præstans. *περφίρης τ' ἄλλων* præ aliis excellens. Concisè dicitur pro *ἐν* aut *ἐπὶ* τ' *ἄλλων* , ut *διὰ γυναικῶν* , *nigra lanarum* , apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem , nisi intellexissem & *πυρρῶς* hic impegisse.

CAPUT XIX.

Ἄχλυσ. Γενοπάχης. Fame laborantium pedes tumescunt.
Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græ-
corum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux.
Βάβυ λήϊον. Πέτλα ἀρίστα. Versus supposititius indica-
tus. Ἐφίεσθαι, ὀπίσκειν ἵππους. Ἀκρίων ἀεθλον. Ἀγών.
Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, ἀρώ-
ματα pro foris ubi venduntur. Λαοὶ. Αἰών. Πολεμίζειν.
Σπένδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μαστιχάειν,
μαστιχάειν, μασσᾶσθαι. Massare. Θῆλυς ἑρση. Θήλαια νύξ.
Ἡ ἑλωφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Po-
pulus.

v. 264. Π **Α**ρ' εἰ **Α**χλὺς ἐστίν] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum **α**χλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contra φῶς est χαρὰ. Hesych. φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἱερὰς sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισμυγῆν transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit κακωμένη. S' d iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. **Ε**πισμυγῆς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At **γυνωπευχὴς** appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἱερῶν, v. 496.

Μὴ σὲ πικρὴ χερσὶν ἀνίσταται καταμύσει

Συνὸ πνίγ, ἀπὸ τῆς δὲ παχυν πόδα χειρὶ πνίξοις.

No te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentam verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuâmq; timebat

Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μη ἱκύναι πατέρι πᾶντας ἀνδράς ἵνα αὐτῷ ἀ-
μαρτανωθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec mediū
pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes tur-
gescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc
lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cujus sensum nec Veteres nec re-
centes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δίδης σταθμὸν ῥυτῆρος χροῖας

Σηκώθητι τ' ἵδραυ. Γαλλίη τ' ἐλπίσει φορῆσαι,

Καὶ περὶ ὅσον πέναν, μεγαλύτερο ἰσχυριῖται δοῦτο.

Hunt

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hadis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus defisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste bene habitus mendicus caperet, quam ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysssem fuisse bene habitum liquet inferius ex Odys. φ, ubi Penelope ad Eurymachum procum, qui volebat Ulysssem tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κ' ἄπηλν,

Οὗτ' δ' ἐστὶν μέγα μὲν μέγας ἢ ἄπηλν.

Isse hospes valde magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μεγάλιν ἐπιγνῖδα δῆλον esse, corpulentus fieret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν ῥακίῳ ὁ γέρον ἐπιγνῖδα φαίει.

quale ex pannoso hoc habitum senem femur ostendit. Quod enim hic ἐπιγνῖδα dixit, paullo antè appellavit μηρὸς καλὸς π' ἐμζάλευ π. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est εὐξίας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuūque tumebat orbis. Ἐπιγνῖς est vox πλάστημ. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, π' ἐπὶ τῷ ἔμπροσθεν femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu οἷον ἐπιγνῖδα φαίει Ulysssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad εὐστροφίαν. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερηφανεῖν.

V. 273. Εὐστροφίᾳ ἐν' ἀσπίδι] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponfas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vhebantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζῆνι.

V. 277. Καὶ πάλιν πάλιν] Saltantes. Homer. Οδυσ. ψ, 147.

Τοῖσιν δ' ἐμζα δῶμα πάλιν χίρ' ἐπὶ ποσσίν.

Ἀνδρῶν πάλιν ποσσίν καλὸς ὄντων π' ἡλικίᾳ.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunósque ferásque videres
Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam cogat amor Nothi

Lasciva similem ludere caprea.

Et

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, *dare brachia* est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione & *ludere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, ἄρχης, χορεύτης, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tenantem tauricorum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ἀρχοντες ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίσσον] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αὐτὸν ἀρχιστράτηγος διδάσκων πολλὰ καὶ παλαιῶν ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: καὶ μεζοὺς ὑπὸ αὐλῷ, commessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλητῆρα δὲ ἱκανοὺς ὡσεὶ ἱκίον. Quæ non deperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli præcedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiā canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

Velut cum spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήϊον ὑψόρου, ὀρθόρου χωρίον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χωρίφρον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis *seges* est ager confitus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Vertere, Maconas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit stricis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hac tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infra, non vinea culta, sed audax
Cerberus & stygia navita puppis aqua.

v. 289.

v. 289. Κορυμνίσαντες πίπλῳ] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis gravida, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hic docent Hesiodum abuti vocabulo πίπλῳ, & uti pro σάχους, κελεύρα, culmi, aristæ. Sic in Veteri epigrammate κελευράπληλον λῆνον, est ager repletus læta segete, gravidus aristis. Φύλλῳ quoque hac notione leguntur apud Herodotum L. I. c. 193. de Babylonis agro: Τὰ δὲ φύλλα αὐτόθι, ἢ πὶ πορῶν, ἢ ἢ κελεύρα τὸ πλάτος γίνεται πικρὰν εὐπετίαν δακτύλων. Quaternum autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque bordei aristis. Legendum verò est κορυμνίσαντες, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à κορυμή, *virga capitata*. Phavorinus: Κορυμή πῶσι ράβδος κεφαλαιωμένη περὶ τὴν κεφαλὴν λέγεται. Johannes Diaconus hoc loco exponit, ράβδος ἢ δι' εὐχερῆσαν εὐσχη. Κορυμή ἢ ράβδος. Idem est κορυμνίς. Theophrastus asparagum κορυμνίς dixit, quod Plinius vertit *fastigatus*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: Κορυμνίς, ἄκρῳ & Κορυμνίς, βλάστης. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt κορυμνίσαντες, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexæmetro 409.

Ventus alis fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferroque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est κορυμνίσαντες à κορυμή, ut & κορυμνίς clavae instar se fastigans. Sic asparagum dixit κορυμνίς Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. Κορυμή est clava. Κορυμνίσαντες Diaconus exponit ράβδος ἢ δι' εὐχερῆσαν εὐσχη. Κορυμή ἢ ράβδος. Vide Phavorinum in κορυμή & κορυμνίς. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit κορυμνίσαντες μέλας, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguum. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. Κορυμνίς potest quidem nigrum significare, à κορυμνίς, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hic locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ coeli vitiatas, nemo vidit. Κορυμνίσαντες retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à κορυμή. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cum maturaverunt, grandia ferentes grana. Versu sequente Δημότρω ἀκτῆν. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in ἔργῳ, quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vesciebantur.

v. 291. Ἐπιπλοὶ ἀλῶν] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-vellii ἱππῶν, quod rectè exponunt ἐξέτεινον ἐπὶ τῷ ἄλλῳ, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectius exarscerunt. Hesych. πῖπλῳ, ἐκπῖπται, ἐκπῖπται. Qui verò retinere vulgatam

gata[m] lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII. v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πῶνι μίττω

Ἥ δαίμων ἔκρεθον ἀντιπλήρωσεν αἰλώϊν.

Nam ipsis valdè pingui mensurâ

Dea bono frumento implevit horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ὄρχος ῥαίσσεται ἰὼ] ὄρχος non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδὲ πρὸς ἡμετέριον ὄρχος, ἢ ἐνάλισμα δύνδρα.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὸ γὰρ μὲν εἶναι] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Constat ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Ἐφίεον αἰκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum qua veniebas ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἰφίεον ἵππους inferiùs dixit ἐπίεον ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Ἐπίεον αἰκίας ἵππους, nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Ἐπίεον & ἐπίεον dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπίεον ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Ἐπικροτῖον πῖνον ἄρωμα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Ἐπικροτῖον esse subsultare πῖνον πῖνον; legendum: ἐπικροτῖον.

v. 311. Ἀχρεῖον εἶναι ἀδλον] Indefinitum certamen Interpretes translulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum praliū. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐντὸς ἀγῶνος] In studio, circo. non: intra agonem, quod

in versionibus exeat sine sensu. Ἀγων est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγων ἐξέτασις, γυμνασιον, ἀθροισμα. Idem, ἀγων ὁ πῖπτος. Ἰνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγων λέγεται τελευτῆς αὐτὸ τὸ χυθῆναι, ὃ ἐστὶ αὐτῶν ὄχλος, καὶ ξυνανηφόσιμος. ἅπαντες καὶ πόλις. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vi. ultimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 60: Εἰς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, Ad Hyperboreum cœtum. Hesiod. Theog. v. 91.

Εἰσέρχοντο δὲ αἰν' ἀγῶνα θεὸν ὡς ἱλάσονται.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgarè præterenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ἐπὶ δρόμῳ τίπτε τοῖς ἵπποις, ὅπου ἵππεροι οἱ νῆσι. Gestatio locus ubi gestabantur lecticæ: Ambulatio, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis een wandeling. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. de interrogationibus in jure faciendis. est ἐὼς βήμα pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc in jus vocare est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θεῶν προσλαμβάνεσθαι apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Δέχαι loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Ὀῖος, ἔλαιον, χύψαι, ὄψον, vinum, oleum, olla, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, olla, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκαι tabernæ librarix, ubi libri venduntur. Eupolis: ἀεὶ λαθὼν ἐστὶ τὰ σιόροντα, καὶ τὰ προήμωνα, καὶ τὸ λιχναστικὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἀπομύστικον, καὶ αὐτὸ τὰ γέλγη. Abiit in alium, ἔσπερας, thurs, κατὰ τὸ ἀπομακρύναι, ἔσπερας generis merces. hoc est, in loca ubi hæc merces venduntur. Ὀρνις pro ὀρνιθοπωλείῳ forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ δυνά καὶ διδραχμὴν ἐκ τῷ ὀρνέον. Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθὺς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακεμεμένης μὲν γὰρ τοῖς ἰχθύσι in pinuros me concidit πεπρωτοῖς in piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μέγα φέρειτε λαῶν] Larinè redditur vulgò: prestantissimo populum. Sed hoc me de uno homine dici potest? Verte: fortissime mortaliū. Hesych. λαοί, ὄχλοι, δῆμοι. δύνανται δὲ ἀναστρέφειν ἀνθρώποι. Διὰ τὸ εἶναι λαοί, ἔστι καὶ μέγας ἀπὸ τῶν μεμεσισμένων ἔχει τὴν ἐπὶ ὃ ἐστὶ φανὺν.

v. 331. Γλυκερῆς αἰῶνι ἀνέστης] Interpp. dulci anno spoliaris. Cur non

non: dulcis vita? Hesych. αἰὼν ὁ βίῃς ἢ ἀνθρώπων, ὁ δὲ ζωὴς ἡ εὖ ζῆν, res trita.

v. 340. Ἐσσυμένως] Non viderunt quod pertineat ἰσχυρόν, qui ver-
tunt certatim. Referendum ad ἰσχύοντο. Ἐς δὲ φρονι ἰσχύοντο ἰσχυρόν.
In curram insiliit celeriter. Ibidem δόζων] est generosus, ut milles
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Συναίσθημα πολυμίζειν] Πολυμίζειν non est bellare, bel-
lum gerere, sed pugnare, dimicare, ut πόλεμος & Latinis bellum fre-
quentissimè pro prælio. Sallust. *Ipse eo bello trecenti milites desiderati
sunt.*

v. 364. Παντὶ ῥῥῳ αἰνῶν] Omnibus viribus nitens, incumbens. In-
terpretes ut solent: totis animis festinans. Hesych. αἰνῶν, αἰνῶν, αἰνῶν,
αἰνῶν. In ἔργῳ. Σπύδιον ὁρόνδρον, φυτεύειν, αἰνῶν αὐτοῦ δαῖς. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem αἰνῶν, εἰς ἀφί-
δος divitiis querendis operam dare. Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἀλλὰ
δὲ ἰσχυρὸν αἰνῶν λαβεῖν ἢ πεισθῆναι, ἢ μάλιστα ἢ δὲ αὐτὸς πᾶσι τοῖς αὐτοῦ περὶ
ἐν διεργασίας. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ηἰόχευ δὲ τὰ κλέα] Benè Palatinus codex. ἱεροκλέα, hoc est
πολεμικὰ, ἰεροκλέα. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit
etiam Commelinus.

v. 380. Πῶτον δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cuius magna civium
manu sua regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.

v. 389. Ἀφ' οὗ δὲ αὖτ' ἔστι μασχάων Δαΐστην] Μασχάων & μασ-
χάων, quod apud unum Hesychium in μασχάων legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μασχάων, est paragogicum ἢ μασχάων, μασχάων, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρὰ μασχάων. A
quo μασχάων, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro
eodem massare, quod extat apud Theodotum Priscianum lib. I. c. 8.
lib. II. c. 29. Unde liquet μασχάων notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res obiectas comprehen-
sasque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinecius, in litteris nuperius ad me datis,
rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μασχάων cibus. Homerus
Iliad. I. v. 324. μασχάων ἐκείνη λαβὴν. Escam postquam invenierit. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλος ἱέρων] Diacono θῆλος est ἀπαλὸς tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, mollis, alii ineptius: fle-
pitescens. Verùm θῆλος ἱέρων est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλος
ἱέρων ἢ τὸ φυτὸν θῆλόν ποιεῖται, ὁρώς, καὶ ἡρεπλή. Probat Etymologici
Magni auctor, præfatus τὸ θῆλος dici pro θηλή, ut vice versa ἱέρων pro
ἱερὸς

καρὸς apud Callim. Ἥλην autem esse à ἥ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐπο, inquit, ἥ ῥῆμα δηλῶν τὸ τρέφω, ἢ ὁ μέλει δίδω. Ὅμοιω· γυναικὲς τι δίδωσι μαζόν· αἰντὶ δὲ ἰδύλασιν. Ἐκ δὲ δίδω εἰ γίνεται ῥημολογὸν ὄνομα Ἥλην. καὶ τρεπὴ δῆλος. αἰς καρὸν καρὸς. At Eustathius ad Ὀδυσσ. 1, ubi hoc ipsum exponit δῆλος ἱέρση, δῆλος ait significare ἡρεπικὸν per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem δῆλος pro ἡλεῖα. Θῆλος, ait, ἢ ἡρεπικὸν ἢ φυντὴν εἰς μεταφορῆς ἢ ζῶον, εἰς οἷς τὰ δῆλος ἡρεπικὸν εἰσι ἢ νεογνῶν μέλει ἢ περὶ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἴπαι τὸ δῆλος ὁμοίως τὰ πικρὸν ἐφ' ὕψελον. τοῖσιν καὶ τὸ δῆλον τι μελαιναῖον καὶ τὸ δῆλος αὐτρουόν. Quod verum est. Ἥλος ponitur pro ἡλεῖα. Eadem ratione & apud Sophoclem ἰδὲ δῆλος dicitur. hoc est ὑπερβολῆς καὶ ποιῶσι ἡλεῖα, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ δῆλον δῆλον ἢ ἡλῶν τι φαίνεται ἐκπονομέα. ἢ δὲ ἡλὴν ἀεὶ γα, ὃ Ἐρμῆθους, ὅτι πηλέαται ποιεῖ, ὡς αἰετὶ δροδίμοια, &c. Θῆλος est foemina δῆλον ἢ ἡλῶν, id papilla dicitur. Θῆλη αἰετὶς, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidas ros nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῃ, καὶ Βακτριῇ, ὅπου μὴ οὔσαι ἢ χέρση, ἢ σαραιώες, αἱ δρόσι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ αἱ ἀπὸ Κυρῶν καὶ Ἐσπερίδας νέπει. In Aegypto, Babylonia ac Bactriana, ubi raro aut nunquam pluit, rose omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur δῆλος ἱέρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆρος δὲ κέρσησι ἀεργλῶς πλέθυσιν] Lege: Ἥρος δὲ κέρσησι ἀεργλῶς πλέθυσιν. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶν' ἀνδράσι χέρση καὶ ἀχθῶ] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἀχθῶ appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἀχθῶ ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἷός σε τρέφει μελιθεῖς, ὅτι καὶ ἄλλος
Βλάπτει, ὅς σε μὲν χαρὸν ἔλγῃ μὲν δ' αἰσχροῦ πίνῃ.

Vinum te sauciat dulce, quod & alius nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderate bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερῶνικὴς ἐλάφειο] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poætæ ἰλαφῶ dixerunt de cervo & cervæ, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Ἐῖς ἐπὶ στυγρῆς ἔρεος Ἐπαρυσίου
Σκαυρῶς ἐλάφους.

Reperiebatur in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κερσίαν δ' ἀπιδάμπτει χερσὶς.

Cornutum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiz, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' αἶψ' αἰχμητοὶ] Puto scribendum: ἡδ' αἶψ' αἰχμητοὶ. v. 410. legend. ἄλλῃ.

v. 416. Ἀμφιγευαυαῖος δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege: βίη Ἡρακλείης in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μῆλα γὰρ εἶνος ἱμπερὶ φανὸς] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *καταλάβη δὲ ἡ μεγάλη ἰχθὺς τὸν ἀνδρῆς, ἥγυνε τὸν κόρυς.* Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit,* vir valdè robustus concidit. γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc cohæret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπύου] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α, v. 173. Θυμὸν παρὰ τῷ πνεύματι συμφαίνει πῖπτι. πλὴν ὀφθαλμῶ. αἶς τὸ θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλέων. πλὴν ψυχῆς. αἶς ὅπου εἴπη, μελιδόνα θυμὸν ἀπύου, &c.

v. 431. Οὐρὴν ῥοπαίαν] Rescripsi ex codice Palatino ῥοπαίαν.

v. 479. Λαὸς ἀπύου] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpè coortia est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus patrum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γονιδῆς. Ἐλικθλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γονοι ἐλάθῃ. Ἐλάθῃ. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Ἐλικθρὴν χεῖρσιν ἱέρσιν. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ. Ἀΐτικος. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratîs censura vindicatus. Μηχαναὶ. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κεφάλῳ ἰοιδῆς] Non ignoro ἰοιδῆς sapè esse μέλαν, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πόντος ἰοιδῆς, niger pontus, apud alium Poëtam ἰοιδῆς νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam ampl. ctar, qui κελύβῳ ἰοιδῆς docent esse ἰοῖς, hoc est, αἰθῖσι πεπρωμένῳ, αἰθῶδῃ floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰον ὄνομα βοτάνης, τὸ αἶθος. παρὰ τὸ αἰέναι ταχὺ. Καὶ Ἡσίοδος.

Περὶ Κεφάλῳ ἰοιδῆς

Αἰτὶ τῷ πλὴν αἰθῶδῃ. Vide & antiqua Scholia Αἰωνύμῳ in hoc carmen.

v. 16. Ἐλικθλέφαρ. τ' Ἀφροδίτῃ] Ἐλικθλέφαρ & ἱλικώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt mobili oculorum resulantis, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur arguti. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: nigros oculos habentes. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Ἀληθῆα μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασθαι. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασθαι alterius est glossema. Hesych. γηρύσασθαι, φθέγγεσθαι, λέγειν. Hesiodus in ἔργois, v. 257.

Αὐτίκα παρὲς Διὶ πατρὶ κλυεζομένη Κερνίον
Εὐφύει' αἰθραίαν αἶδον ἰόν.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ obijciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerent legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δανεύω*, *αἰνέω*, *δρύνω*, *μολύνω*, in *ἀορίστis* perpetuò ferè produci.

V. 54. *Γυνῶσιν Ἐλευθερίας μεδιύουσι*] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleuthæis. Superiùs in *ἔργῳ*, *νῦν βόες*, pro *νῦν βόων*. Eurip. *συνδὴ πύδης*, pro *πῦς συνδύει*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μερία κερύνμα* *ες*, est *κέρνυμα μερῶν*, *μερῶς αἰδικίας*, pro *μερῶς αἰδικῶς*. de quibus fusè viri docti. *Ἐλευθερία* est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: *Ἐλευθερίαν πόλιν Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερίας τῆς Ἀπὸλλωνος*. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

V. 59. *Μηνῶν φθινόπων*] *Exactis mensibus*. Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos*. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium de- crescentium*.

V. 83. *Τῷ μὲν ἐπὶ γλαύσῃ γλυκερὺ χάριον αἰοιδῶ.*] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullo post tribuunt *γλυκερὺ αἰοιδῶ*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *πύδημον*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰοιδῶ* legit *ἑρσῶ*.

Ἐρσῶ] *Ἐρση*, inquit, ἡ δρότος κυρία. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὺ δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τῷ λόγῳ*. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniores, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: *Παπαί, ἡλίχον ἄρα δμῶν ἀρξάνει τοῖς βασιλεύσιν ὁ ποιητής, οἱ μὲν τῷ μετῶν ἀμειλοῖν*. *Πρῶτον μὲν αἰδοῖς αὐτὰς ὀνομαζέει*, &c. *καὶ διοτρεφεῖς ὀνομαζέει τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ τῷ μετῶν ἰωραμῶν, καὶ ῥυήστωαί φησιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλῶττης δρόσον γλυκῆαν, καὶ λόγους ἐγκάρπας καὶ ὠφελίμους λέγει τῶν δρόσων*. *Paræ quantam honorum soriam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint*. *Pri- mūm enīpā venerandos illos nominat*, &c. *Præterea reges ipsos, quos Mu-*

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

*Ite hinc inanes Rhetorum manipuli, ite
Inflata rore non Achaico turba.*

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. *E'g'elw* autem hic pro melle poni rectissimè Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentiæ. Ovidio: *Nelicia mella Nestoris eloquentia.* Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluabat enim multo melle facundia, quod auctum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

—— *reputans quæ pectore in alto
Conceptum in lucem vomuisti nectareum mel.*

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, *Ε'περς δὲ Θουκυδίδος ζηλωτὴς ἀπὸς οἷος δὲ μέλας τῷ δόχῳ τύπε εἰσπράτος καὶ τῷ δόχῳ, ὡς καὶ οἱ σὺν τῷ ἰαυτῷ ὀνόματι ἡρῶα, χαλκιστῶν δόχῳ ἀπασῶν, καὶ θύμῳ δ' Ἀττικῷ ἀπασῶν.* Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypicum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principium, animumque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *χαλκιστῶν δόχῳ ἀπασῶν, καὶ θύμῳ δ' Ἀττικῷ ἀπασῶν.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo tra flatum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obssistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σίλφιον θύμῳ π' ὕμῳ τῶν.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. *Ε'ρχόμενοι δ' ἀνὰ αἶσιν* Legitur in aliis exemplaribus *ἀνὰ αἶσιν*, testante scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. *Ἀπὸ τοῦ.* Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientibus divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentisque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximè in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

V. 93. Οἷα τοι μυσσίαν] Antiqua scholia legunt. οἷα τι μυσσίαν.

V. 94. Ἐκ γὰρ μυσσίαν] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: ἐκ γὰρ τοι μυσσίαν.

V. 118. Γαῖ' Ἀρύστρῳ] Interpretes: *tellus lato pectore prædita*; sed Ἀρύστρῳ hic generaliter est *εἰρημή*. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & *εὐερόδμος*, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

V. 142. Οἱ δὲ τί τι μὲν ἄλλα] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τροίφον αἰδήνους.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apoline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

V. 146. Ἰχθυεὶ τ' ἠδὲ βίῃ. καὶ μηχαναῖ Ἦσαν ἢ ἔργου] Μηχαναῖ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχαναγράφῳ Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

V. 150. Ἀπ' ὤμων αἰώσαντο] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpébant*. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant *χρησθύναι*, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis fixæ erant. *Χεῖρας*, ut Latini *manus* est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium *καθολογῶ* commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, plurésque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum *ἀπὸ ἀπίστων* cap. 11.

V. 155. Σφαιρίῳ δ' ἡχθὼν τοῦτι] Non affecti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios eum regno exuturos. hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quàm à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos cœtus moliebatur. ἀχθόμεναι est πατρὶναι. Homer. Οἶδος. ε.

Ἦχθοντο πάντι θεοῖσι,

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἀχθόμεναι, non ἰχθόμεναι.

v. 160. Στυγομένη] Seleucus scribit: ἀχθυμένη. Sed hoc ipsum est πνυμένη, ut in illo Poëtæ: στυγομένη κενύματα, dolens super mortuos. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Γμοίρων φιλόνης ἐπύχοντο] Vertunt: Undique verò Telluri cupiens amorem imminerebat. Obicure, & parum Latinè. Γμοίρων φιλόνη, est flagrans cupiditate consuescendi, concubitus. Φιλόνης enim συνουσία, ut milles apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνι. Νύξ. Ζόφ. Ἀερμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λύχρ' αἰδέϊα.

v. 188. **M**ἦ δὲ δ' αἰς τὸ πρῶτον ἀπὸ μύζας, αἰδόμενον Καὶ βάλ' ἐπ' Ἡπείροιο] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: αἰδόμενον. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Coeli. Interpunge:

Μῆ δὲ δ' αἰς τὸ πρῶτον ἀπὸ μύζας αἰδόμενον,

Καὶ βάλ' ἐπ' Ἡπείροιο,

hoc sensu:

Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) refecit ferro,

Projecit in Epirum.

v. 227. Ἀθήλω π, Λαιμόν π] Scribe: Λαιμόν ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro Ἀθήλω olim λαιμόν scriptum fuisse tradat. Ἀθήλω omnes agnoscunt, non verò λαιμόν.

v. 245 Κυμωθία, Σπυώντι δὲ, Θαλίη τ' ἐρέσται] Pro Κυμωθία corruptè apud Hyginum legitur Κυμωθία. Θωὴ verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θωὴ ἡ περὶ χεῖρ. Hygin. Νεσάν, Σπιο, Τβοῦ. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliæ plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hic nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

———— Καὶ Πρωτομήδεια.

Δαίρη, καὶ Πανόπη, καὶ Διόδης Γαλατρία.

Inferius v. 340.

Φαῖνι τι, Γῆσσι τ', Ἀχελαίου δρυμορρόηκε.

Iſtam lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εόλη, ῥῥῥῥ vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐρύκη] Meliùs apud Apollod. Εὐρία. Corruptè apud Hygin. *Eurydice*, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτώ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hic aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κροτώ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliotheczæ.

v. 249. Πρωτομήδεια] Apollodorus, Πρωτομήδεια.

v. 255. Ηῆσση] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Γῆσσι. Pro Γλαυκηνόη, idem auctor Γλαυκηνόη.

v. 256. Ποιζέπειρα] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Ρανορεα. Ρανopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Ρανορε.

v. 258. Πελυγία] Apollodorus Πελυγία. Pro Λυσσανέσση mendosè Hygin. *Alamiffa*.

v. 261. Εὐπύμνη] Apollod. Εὐμέλπη, & pro Περγία malè Πίση. Et v. ſeq. pro Νημερτὶς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νιόμηρα. Hygin. *Nimertis*.

v. 269. Μεταχρονία ᾧ ἱαλλοῖ] Hoc eſt, *sublimes feruntur, volant*. Interpretes: *in caelo enim degentes volitant*. Ergo Harpyiæ in caelo habitant? Μεταχρονία eſt μετέωρη. Apollonius Argonaut. II, 589.

Υψὺ δὲ μεταχρονία πτόμετο,

In alto autem sublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἕλκος πύματι ὑψὲς μεταχρονίην. Et in ærem projicit altè sublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρονίον σημαίνει τὴν μετέωρον.

v. 270. Γρηῖς τίς καλλιπάρης] Quomodo Grææ ſunt καλλιπάρης cum ſint canæ βατæ, unde & γρηῖαι dicuntur. Γρηῖς enim eſt vetula. Scribendum omninò καλλιπάρη, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κηθῶ, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρυξ] Φόρυξ ἡ ἐπιφορεῖ τὸ ὀδύσει. Κατὰ δὲ βαθυς. Γοργίων δὲ τὸ ἀφρον. ἀπαινοῖ δὲ γεγράφει κατὰ πάρη, ὡς ἡ ἐπὶ Κατῷ τὸ ἐπίδοτον.

v. 271. Πῶς ἰκάνει] Hoc est, πῶς δὲ, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen ζῶφ est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πέρθε, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione pe. sussi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Εἰσέριος πέγας olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quodd illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Οὐ δὲ ἄρ' ἔχουσιν] Noli credere Latinis Interpretibus, quæ hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt *ceterum hic ensen aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasus pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur τὸ μῦθ', ὃ δὲ Pegasus dictus quodd ad πηγὰς Oceani natus sit, χρυσάωρ, quodd manibus teneret, cum ederetur, χρυσάωρ ἄρ'.

v. 304. Εἰν Ἀείμοισι] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant Ἀείμοσ montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. λέγει καὶ τὰς Ἀείμους ὃ ποιητὴς, ὅς φασιν ὃ Ποσειδῶνι διχαλὸς εἶναι μὴ τύπον πᾶσι Συρίαι, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλας πᾶσι γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτὴν. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Ciliciæ, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Οἱ ὄντες τὸ ὄνομα λὺν τὸ μαφουάσι αὐτὸν Οἱ ὄντες μετὰ λαβὴν, καλέμεν πᾶσι Τυφῶν. Μυθολογία δὲ ἐπεὶ οὕτως περὶ αὐτοῦ τὴν κερφόμεν τὸ Τυφῶν, καὶ τὰς Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt ὃ Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam Inarimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀείμοις esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἀείμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuële Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

pisse ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Nabarajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damascen*, Syria Damascena. Vide ipsum Lib. II, cap. 5. & 6.

v. 310. Χαλκίφρων] Hoc est magna voce. Interpretes: *anea voce*. Hesych. χαλκίφρων, ἰσχυρόφρων. Stentori Homerus tribuit. Superius in Ἀπιδι v. 243. χαλκίον ἐξὺ βέον. Vehementer acutè clama-
bant. Homerus:

Οἱ δ' αἶψ' ἔναισιεν ὄντα χαλκίον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox aëa*.

v. 312. Δύρε' εἰδύαν] Poëticum dicendi genus pro λυγρὴν, ἐλπίαν, perniciosam. Superius in Ἰγρῆς, εὖ μάλιστα εἰδύς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Ἀπιδι, λούρε' εἰδύας, pro λούρε.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίκ' ἐλοῖω. Φίκιον. Πί-
cati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius.
Βέπις. Catulaster. Hesiodo medela. Ἀργέτης ζέφυρος.
Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίςγ' ἐλοῖω] Reposui veterem lectionem ex antiquo-
rum scholiorum auctore. qui legit Φίκ' ἐλοῖω, & ex-
plicat σφίςγ' ἐλοῖω. addit porro Bæotos dixisse Φίςγ',
unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scho-
liastes adstipulatur in Phoenissis, qui tradit Φίκιον εἶναι à Sphinge dictum
esse, ipsamque à Bæotis vocatam Φίςγ'. Hinc & Latinis picati dicti,
quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii phicas vocant*. Sic Φίκιον πίκας phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Bæotix, cuius meminit in Ἀπιδι, v. 31.

—— πίκας δ' ἔξ τεφραονίων, τὰς αἰδῆς

Φίκιον αἰκρότατον ἀποσφάλλει μνηστῆρα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaoniam, unde rursus ad Phicium summum ac-
cessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον εἶναι Βοιωτίας καὶ
Διὸς δὴ σφίγης, καὶ Διὸς βροχίας τε, vide & Plutarchum in libello, quod
bruta

bruta ratione utantur. Aeoles postea praeposuerunt σ , sicut pro $\phi\alpha\zeta\alpha$, $\sigma\phi\acute{\alpha}\zeta\alpha$, pro $\mu\acute{\alpha}\rho\epsilon\delta\alpha$, $\sigma\mu\acute{\alpha}\rho\epsilon\delta\alpha$, pro $\mu\acute{\upsilon}\varsigma$, $\sigma\mu\acute{\upsilon}\varsigma$, sic & pro $\phi\acute{\iota}\kappa\iota\omega$, $\sigma\phi\acute{\iota}\kappa\iota\omega$. Sic enim illic mons appellatur apud Palaeophatum in MSS. in editionibus perperam $\sigma\phi\acute{\iota}\zeta\iota\omega$ scribitur.

v. 330. Ἐλικοίριος] Bene Grammatici, ἑλικοίριος . Hesych. ἐλικοίριος , βλάψας .

v. 336. $\text{Ἐκ πατρὸς καὶ φέρωνος}$] Rectius alii φέρωνος , ut Homerus Odyss. α. 72. & alibi. Vide Eustath. ad Il. β; v. 862. sed hoc & alii observarunt.

v. 352. Παιδίον] In nonnullis codicibus exitit παιδίον , ut veteres testantur.

v. 355. Πλατύνει βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Plato bovinis oculis*. Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim magna Graeci βόαια vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem dixerunt *bovem Lucam*. Sic Graeci βόωνος apud Hesych. βόωνος apud Erasistratum est μύζας λαγός , *magna fames*. βυζαῖος , μεγαλόφωνος jactator: βύπαις , quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est μύζας πῦς puer adultior. Hesych. βύπαις , νέος μύζας , ἀφ᾽ ἡλῆς , μύζας πῦς ἢ ἰχθύς , scribe ἰχθύς . Glossae veteres: *catulaster βύπαις*. Aliae $\text{δρόπαις catulaster}$. quae vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191. in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer dudet

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis hominum pro distincta aetatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pueri graadiore, qui incipiunt *catulisti*, hoc est, ad venerationem incitari. Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter praecipua pulcritudinis πικνύματα . Liban. Progymnas. $\text{Ὅμηρος ἐνδοξάζει βυζαῖον ὡς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς Ἥρας καλοὶ τε μεγάλους τε, βοῶπιν αὐτῷ ἐκάλεισε. Homerus ostendere volens quid oculi Jovis magni essent & pulcri, bovinos oculos eam habere dixit.$

v. 375. $\text{Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει}$] Sic & Interpretes: *Crio autem Eurybia peperit*. Igitur Crio est foemina, Eurybia verò mas? Attamen superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid tricamur? legendum: $\text{Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει}$. Vidit hoc etiam Commelinus, nisi quod pro Κεῖν male scribat Κεῖν . Sed Κεῖν dicitur & Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργίστω Ζεφύρῳ] Ἀργίστω hic non est Caurus, sed Zephyri ἰππῖπτον . Inferius v. 870.

$\text{Νόσφι Νότος, Βόρειοι τε, καὶ Ἀργίστω Ζεφύρῳ}$.

Prater Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

$\text{Ἀργίστω Νότιο βαθεῖν λαίλαπι τέλει}$.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: $\text{Ἀργίστω ἢ ὄζων καὶ πικρὸν, καὶ καταιγὶς}$

καὶ παρὰ ἡν. Hesych. Ἀρχαῖοι Νόμοι. ὃ λαοὶ μὲν λαοκτόνοι. πῶς ὁ κα-
λῶς. Οὐ μὲν γὰρ τίς ποτε οἶδεν αἰνέμεν. ἴππ. ἔν. περὶ. Sed quam
Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem
vide.

V. 417. Ἐρῶν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ
adscribuntur:

Ἀθανάτης μὲν πρῶτα θεὸς νόμος αἰς δαίμονι,
Τίμος.

*Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Vene-
rare.* κατὰ πάτριον dixit Porphyrius loco supra laudato.

V. 430. Ἐν τῷ ἀγορῇ λαοῖσι μετέπειμι, ἥ κ' εἰδέσθην] Sic legunt edi-
tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines evanescet,
qua scilicet voluerit.* Heinssii editio major: ἢ κ' εἰδέσθην. Interp. quo-
rum scilicet vult. Sed utraque lectio non est utilis assis. Quem enim
commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum libro-
rum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut
ex notis eius editioni præfixis videre est: *Hic pro εὖ, inquit, πεπο-
suimus εὖ τῷ. Ὁ pro ὃν κ' αἰ κ'.* Sed ὃν κ' non erat de sua sede detur-
bandum. Subauditur enim μετεπειμι. Sensus est, in concione in-
ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
dem sententiæ versus est in initio Ἐρῶν, quod me docuit Vir sum-
mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
tùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
nis humanitatis expers:

Ὅν τι δ' αὖ βροτῶν ἀνδρῶν ἀραδί' τε φαδί' τε
Ἐπὶ τῷ ἀρρεῖσι πει Διὸς μεγάλοις ἔκρη.

*Per autem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
bilisque sunt Jovis magni voluntate.* Sic hic locus ex sententia docto-
ris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλοις ἔκρη, idem est quod hic
dixit ὃν κ' εἰδέσθην. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tene-
bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
sibi persuaserunt, Διὸς μεγάλοις ἔκρη abundare, & ominis causâ tan-
tùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
feratur nemo non videt.

V. 440. Οἱ γλαυκῶν δυνάμει φιλόν ἐρράζοντι] Γλαυκὴ simpliciter
est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verrunt*. Interpretes: *glau-
cum mare*.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον
 ὄρεσ. Γερεὰ πέτρα. Γερεὰ πύτνα. Κύβερ. Stephanus
 emendatus. Γύαλα παρνησῆ. Mos Veterum in Deo-
 rum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Home-
 rum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari la-
 na. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελ-
 θῆν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus.
 Ἐπαινῆ. Lucianus correctus. Ὠνύμη. Ἔργματα ἔχειν.
 Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦρα.
 Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεῖω. Ὠρεῖσθ. Χρυ-
 σάμπυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitæ sunt fasciæ, & bar-
 bararum mulierum cultus. Σπφάναι. Vetus lectio He-
 siodi restituta. Ἐρεκύνδοιμ. Ἀφροδίτη νύχι.

v. 485. **A**ργεῖον εἰς ὄρε] In Cappadocia mons Argæus est, cujus me-
 minit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra
 quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque
 in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectio-
 nem veram, quam servavit παλαιῶν χαλιῶν Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον
 εἰς ὄρε, αἴτque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis putrice
 quasi Capræ montem. [Αἰγαῖον εἰς ὄρε] Σημείωσται ὅτι καὶ ἔστ' αἰγίοχον
 ἐκάλεσεν τὸ Δία, ἐπὶ αἶγα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρεος καλεῖται,
 καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ εἰῶν τὸ Ἰδαῖον καλούμενον. Ὁ δὲ Ὀμήρου ἐκ τῆς ἰδίας ὁπλῆς
 τὸ αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλεσεν. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus)
 Ægiochum dixit Jovem, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta
 appellatur Capra mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Home-
 rus ab ejus armatura agide ipsum Ægiochum dixit. Sic hic locus est
 restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectio-
 nem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim
 sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτη εἰς Ἰδαίῳ, ὄρεσ χάδον Αἰγαίοιο
 Ἀντρεῖ ἐγκρηπίδων.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χάδον Ἰδαίοιο, his verbis testa-
 tur: Τινὲς γράφουσιν, χάδον Αἰγαίοιο, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φάσκειν τὸ
 Δία εἰς Αἰγαῖον ὄρε πεπυκνωμένον ἐκ Κρήτης τραφένον. Hinc & H. Grotius
 conjicit apud Aratum legendum esse Δίκτη, ut hic apud Hesiodum.

Sane

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, idè apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαίσι & mutatum in Ἰδαίοις. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οὐ μὲν τῶν κρεῖζοντα Δίκτης ἐν εὐαδὶ ὄρεσσι χαδὸν Ἰδαίῳ. *Qui cum lu-*
dentem in Dicta bene olente, propè montem Idaum. Τινὲς γράφουσιν χαδὸν Αἰ-
γαίῳ, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρεσι πεπυκνω-
μένῳ ἐν Κρήτῃ τραφένῳ. *Quidam hic scribunt χαδὸν Αἰγαίῳ ex Hesiodo*
id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum. Sed ad-
dit idem, *Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquirere in lo-*
cione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius
est Ægæus campus, Αἰγαῖον πῖλον, sed ille campus fuit in Phocide,
de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῖλον, & quæ illic
notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententiâ,
qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πίτνα. Inde sancta rupes dicta, quia in
illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat
collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, &
urbs ἱερὰ Πύτνα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X.
Τῆς δὲ Ἰδῆς λόφος Πύτνα, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνα ἢ πόλις. *Pytna Ida collis,*
unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. ἱερὰ Πύτνα scri-
bitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius,
in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum an-
tiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in mon-
te Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐν
τῷ Αἰγαῖον πῖλον συνάπτεται τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσιόδου. λέγεται παρὰ αἰγὰ πῖλον
φραγμένον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τοῦ ὄρεος Πύτνης ὄρεος, ἀφ' ἧς
τὸ πῖλον Αἰγαῖον. *Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesio-*
dum. Dicitur verò à fluvio Αἰγῷ, qui olim descendit à monte ad Pythium,
à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum re-
spexerit ἰδνιόγεσφος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gor-
tyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait.
Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον
fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa
Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla
est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: ἱερὰ
Πύτνα, πόλις Κρήτης ἢ ὠρεῖον Κύβρα, εἴτα Πύτνα, εἴτα Κάμιρος, εἰδ'
ἕως ἱερὰ Πύτνα. *Hiera Pytna urbs Creta, quæ prius Cybra, postea*
Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis
scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem
paulò autè Hesiodus cecinerat: cùm il satis longè à Pytna, seu mon-
te Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus
Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus.
Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco
ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Car-
pathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

v. 499. *Γυάλοις ὑπὸ Παρνησσῶ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλα potius sunt valles καρλάμεναι, quàm juga. Apud Euripid. γυάλα καρποφόρα, valles frugifera. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pòst fuisse istum βάλανον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπιναθεῖναι δὲ ἀπὸ τοῦ μινύμασι, λίθος ἴσιν ἢ μέγας, τῦτε καὶ ἱλαίον ἐσημέριον κατεχέουσι, καὶ κατὰ ἰορτῶν ἐκείνῳ ἱερὰ ἐπιτεθείασιν ὄργα. Ἐστὶ δὲ καὶ δόξα εἰς αὐτὸν δοθῆναι Κρόνον τὸν λίθον ἀντὶ τοῦ παιδὸς καὶ ὡς αὐτὸς ἤμισεν αὐτὸν ἐκ Κρόνου. Ab eo monimento cùm rursus ascendere inceperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, laneisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἱερὸν λόφος κατεσμιμμένον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cùm rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.*

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat. 2*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanà coronatum educi. Ἀποτίμωποι μὲν τι αἶν, inquit, εἰς ἄλλαν πόλιν, μὴ ὄντι κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ὀχέοντες καὶ ἱερὰ στέφανοις. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanà coronantes. Aman-dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanà coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὰ voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα ἀζόμεναι] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat τῷτ' ἄζις, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρ' ἀφ' ἑξῆς, hac quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum; aut negligentia descriptorum intercidit, inde φ à præcedente syllaba ἄρ' est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullo modò humanior.

v. 574. Ἀργυφίη ἰδῆν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ὄργυφῆ.

v. 612. Παριλθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam *quæ fato manent, quamvis significata non vitantur*, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μήδ' ἔτις ἀγαθός ἐσ' ἰών, θιοσίκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπῃς νόσ', ἐπὶ δὲ παρελεύσται, εἰ δὲ μὲ πείσῃς.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. εἰ παρελεύσται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καὶ μὲν δὲ διαπίσειεν καί τιχεν χάσθ'] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullo antè de clamore:

Εἴ ποτε δ' ἴκωνι βαρεῖα
Τάρταρον ἠερίηται, ποδῶν αἰπὺν τ' ἰωή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάσθ', αἰδῶν, ὄφινω, ἱριδῶ exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs patiēre sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὸ πόλιος τ' ἀλλοτρίας, καὶ τὸ χάος
Τῶν μυελίων τὴν κνίσαν εἰς ἀλγυροῦσιν.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάσθ' exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μύζα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, Immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μύζα dicit, quem postea v. 814. ait esse πύλιν χάσθ' ὀφείργιο, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba tecit.

Φλόξ δ' ἡρὸς δ' ἴαν ἵκνεν ἀπὸ τοῦ.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

————— εἰσαὶ δ' αἶθερ.

Ὁ φθολμοῖσιν ἰδῶν, ἡδ' ἔασι ὅσων ἀκῶσιν,

Αὐτὸς αἰς ὅτι γαῖαν καὶ ἕρως ἐνὶ ὑπὲρ Πύλονα.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videtur acque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cælum latum supernè appropinquabas. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cælum tuere, sive terram cælo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὅτι δ' ἀπὸ τοῦ] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi χρόνος, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀρχαίσις ἰδῶν. Scholia antiqua legunt ἀρχαίσις, quæ vide.

v. 735. Ἐνθαδὶ γῆς] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

*Sterilis profundi vastitas squallet soli,
Et fœda tellus torpet aeterno situ,
Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:
Immotus aër haret: & pigro sedet
Nox atra mundo.*

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀπὸ τοῦ ἰδῶν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur propinquantes, quod non significat vulgatum ἀμφὶς ἰδῶν.

v. 768. Ἐπανὴς Περσεφόνης] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. ι.

Καλήσκει· Ἀΐδω καὶ ἑπαιλὼ Περσεφόνην.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Ἐρμᾶ Αἰνείν δι πνευ πνευπιῶν πνευλαβόν, ὡς πνευ ἑπαιλὼ Περσεφόνην. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantix: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπὶ τοῖς, πνευας, καὶ Ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἐχιδνίαν, καὶ αἰπὴν Περσεφόνην. Interpres vertit: Dæmonas simul omnes inclamat, Pænas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam. Fœdissimè. lege: ἑπαιλὼ Περσεφόνην. terribilem Proserpinam. Πνευαὶ verò sunt Furæ.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀποδῶς ποιήσας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λείβειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Infaniant qui hic dicunt ab ἀπλείπτειν esse ἀπλείψας.

v. 806. Ὁ γόγιον] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & expromendum maximum ὄγιον enim est magnus. Hesych. ὄγιον, παλαιόν, ὄρεον, μεγάλην πύλιν. Stygem autem fuisse maximum Deorum iussurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐ χεῖρες μὲν ἴασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἐργματα ἴχον est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copiz contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μάψ αἶθε] Reddidi Hesio lo priscorum exemplarium lectionem: Μάψαυροι, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μάψαυροι καὶ τῆς μέγισταις πνοαῖς, οἷον κακίας, θροσκίας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἀΐσι δ' ἄλλαι ἄνσι] Legendum ἄνσι, quod Æolicè dicitur pro αἶσι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' πληθυντικῶν ἄνσιον, Αἰολικῶς πρην. ἱρχλιν τὸ αἶσι, ἄνσιον ἴσιν. Ἀΐσι δ' ἄλλαι ἄνσι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem sequens Διοσκυδῶσι confirmat, & ἄνσι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἱ τ' ἱγ' ὠρεῖσιν καὶ θιντοῖσι βροτοῖσι] Inscitiz Interpretum insignis monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Qua opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitricas & ministras solis. Valer. Flacc. lib. 1 V.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubar & bisseño sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Εἰ τὰ δὲ δ' Εὐνομία καὶ Δίκη καὶ ἱρήνη, βαῖνον πολίαν αἰσφαλὴς Δίης, καὶ ὁμῶς Εἰρήνη, παλαιὰ Ἀνδράσι φίλα, χρύσεια παῖδες ὑψέλας Θίμης. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem moribus

ribus pradita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consilietricis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
raz. In ἱερῷ in Pandora comenda, v. 74.

— Ἀμφὶ δὲ πλὴν γὰ
Ὡρεὶ καλλίστῳ σέφει ἀνδρῶν εἰσαγοῖσι.

Ipſam porro Hora pulcrā comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἦνι δὲ τοι τὸ δέπας· γῆσαι φίλῳ ὡς καλὸν ὄσδῃ.
Ὡρεῖν πιπλυνόμην ἐνὶ κρήνῃσι δακρυαῖς.

En tibi poculum: contemplare, amice, quā suaviter olet,
Horarium in fontibus ablutum dices.

Hinc ὦρε est pulcritudo. Ὡρεῖ pulcer. Hesych. ὦρεῖ εὐμορφῶν.
εὐστροφῶν, εὐχρηστών, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖ Χα-
δωνίς. Formosus Adonis. Ὡρεῖω pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μνηρῆς, sicut superius μνηρῆς, & plures aliæ.
Pro ὦρεῖω frequentius legitur verbum paragogicum ὦρεῖζεν. Hesych.
ὦρεῖζεται, καλλωπίζεται. ὦρεῖσθαι, καλλωπισθαι. Quia verò ὦρεῖ
est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcherri-
mi, hinc ὦρεῖ est ἀκρῶζον, in ætatis flore constitutus. In ἱερῷ.
v. 695.

Ὡρεῖ δὲ γυναῖκα ποτὶ ποτὶ οἶκον ἄγαλξ.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκες.] Interpretes: Musa aureis mitris re-
vincta. Præstat interpretari: aureis reticulis ornata. Ἀμπυξ est ἀνά-
δημα, τερχόδισμος, diadema, reticulum, fascia, quā mulierum co-
ma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆλε δ' ὑπὸ κροτῆς χεῖ δισμαῖ σφαλόντα,
Ἀμπυκα, κεκρύφαλον τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδήμω.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt
vulgò: Ἀμπυκα κόσμος πρὸ τοῦ τῷ κεφαλῷ, ἀνίσχεται τὰς τρίχας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδημα. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
relegabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

Simulavit anum mitrâque capillos
Presserat.

Juven. Sat. I. v. 66. Ite quibus grata est picta lupæ barbara mitra.
Ple.

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Mufis οἱ χαλάντες non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero στεφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καί β' αἱ μὲν κεφαλὰς στεφάναις ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεμπῆς στεφάναις ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superius πλεμπῆ ἀνὰ δίσκῳ. Στεφάναι autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Παικίλ. Ἰστ. Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δὲ ἡ δίσκῳ ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλὰς τῶν γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν κεφαλῶν στεφάνῳ ἐπιτίθεντο ὑψυλῶ. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim στεφάνη limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnae στεφάναι dicuntur.

v. 925. Ἀ' χεικύδιμον] Miror unde in recentiores editiones irrepsit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore Heinsiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, ἐχεικύδιμον, quod rectè exponunt antiqua Scholia πλὴν ὄρουρον ἐγείρουσαν. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit ἐχεικύδιμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir nunquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur Ἐχεικύδιμος. Synonymum esse ἐγείρουσαν, ἐγείρουσαν. Ἐγείρουσαν Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. Ἐν φιλότῃ μιγῆσαι] Legendum est ἡ φιλότῃ μιγῆσαι, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiastæ Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ἡ φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἦτορ τῇ Ἥφαιστον ἐν μόνῃς Ἥρας ἔπει. Δὲ καὶ τῷτο σήμερον. Οὐ δὲ Ὀμήρου ἐν Διὶ καὶ Ἥρῃ. Primus iste Vulcanum ex sola Junone canit. ideoque & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἥρα δὲ χεὶρ ἐνὶ ἑστέῃ Ἥφαιστον. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur Ἥρας υἱός, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβος] Malo vertere Terrorum, quàm cum Interpretibus, Timorem, Sequitur enim Δαίμων, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐν πίνι δῆμος] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐν πίνι δῆμος, ut superius v. 538. ἔσθον πίνι δῆμος, intestina cum pingui adipe. Κρήτης πίνι δῆμος, Creta pinguis adeps, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομυρῆς Ἀ' φροδίτη] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηπύλον νύχτιον] Archilochus emendat μύχτιον, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῷ νύχτιον, exponentes ἀφανῆ, λαθραῖον, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 40.

*Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phadrome?
Nam hoc quidem hanc multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII

INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëta institutum probatur.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

1100 EAST 58TH STREET

CHICAGO, ILLINOIS 60637

TEL: 773-936-5000

FAX: 773-936-5001

WWW.PHIL.DEP.UCHICAGO.EDU

Nobilissimo Amplissimoque Viri
IANO DOUSÆ,
Nordowici Toparchæ.

P*hilosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι δὲ ἀγέλων ἡ ἰσογία ἐρχεῖται, ἀλλ' ὁπισθίμης πρὸς ταῦτα δέ. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis exspectare maxima sit dementia. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, a quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκτικόν, quàm quæ ad τὸ περικτικόν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem vel Therfitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantifecit, ut etiam παιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,*
cujus

cuius periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustra esset: plus enim inveterata potest persuasio, quam
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreçtet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tia provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Εἰρων
 καὶ Ἡμετέων libris, in quibus divina fuisse antiquissima sapientiae
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an praecla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem qua pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrinae &
 τῆς αἰγλασθίας causâ. Scriptum hoc qualecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam umquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod sive Musarum,
 quas tu deperis; sive nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimaui, quæ de
 περὶ τῆς huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

DANIELIS HEINSII INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΡΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut iuventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantiâ dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione deterrire possit. Et enimverò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία πρακτική, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; & quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi a summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus; quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insunt, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quàm par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenuerò aut festucas: ita nos ea prius admonēbimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quàm ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitās. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

Quorum duobus adductis; reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant; sed soluto sermone: *li, quos dixi, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Astræus, Menæcrates Ephesius. Caius Plinius Proœmio Lib. 14. At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orsò, subsequensque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus: Γεωργίας τῶν τε ὡς περὶ φύτης ἰκρίει, ὡς δὲ βοῶντι ἄνθρωπος, ὡς οὐρανὸς, ἀλλ' ἢ λυγρὸν αὐτὸς καὶ σελήνην θάλασσαν, καὶ ὁμοῦ τεύφοντες, καὶ ἀνέμοι διαπύοντες. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.*

CAPUT III.

Primum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infra confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causâ examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τὰ ἔργα dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëta, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: Ἐπὶ δὲ γεωργικῶν δρότοις, καὶ παρανέσις γεωργικῆς, καὶ ὅσα αὐτὸς Πλειάδων καὶ ὅσα αὐτὸς κειρῶν ἀρότῃ, καὶ ἀμύτῃ καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τὰ ἄλλα ἀπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παρανέσις γεωργικῆ, seu potius γεωργία. Partes ejus sunt αὐτὸς Πλειάδων, αὐτὸς δρότῃ, αὐτὸς ἀμύτῃ, vel αὐτὸς κειρῇ δρότῃ, αὐτὸς κειρῇ ἀμύτῃ. Quod si παρανέσις γεωργικῆ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλῆ, se habeat ad τὴν γεωργίαν, sicut ἀρότῃ, ἀμύτῃ, & partes reliquæ. At contrà, sicut κειρὸς ἀμύτῃ, κειρὸς δρότῃ, vel simpliciter, ἀρότῃ, ἀμύτῃ, pars est γεωργίας; ita κειρὸς πλῆ, vel ἡνωπλῆς (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt consi-

considerationis, partes sunt τὸ πᾶν. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid quærendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Ἑρμῆ in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ λόγιον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cùm loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

SEcunda quæstio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quàm de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quàm de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quæsito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæcenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, næ ille frustrâ futurus est: cùm ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Mani-

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Infusio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Ἑργῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἑργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρην δ' εἰσὶν ῥοδόδ' αὖλ' ἡμῶν,
ὦ Πέρση, τότε πάντα λήϊοντι οἴκαδ' ἑσπέρης,
Διὶ δ' ἡλίου δίχα τ' ἤματα καὶ δίχα νύκτας,
Πίντι δ' οὐρανόσση, ἔκτω δ' εἰς ἄγναι ἀφύσσῃ
Δῶρ' Διωνύσῃ πολυμήνῃ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tishonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctisque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitæ patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter περὶ σκάφης οἴης. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hætenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Ἔργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud querendum est quod complectatur utrumque. Id autem est *Oeconomia*. *Oeconomia* cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργικὴ*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in *Oeconomica* consideratione primum est duobus modis. Primò *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ μὲν ἀσκήνη*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum *Justitia* conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo *Agricultura* sit prima naturâ in *Oeconomia*, rectè secundo libro præmittitur, cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit *Ethicus* causa alterius, alte *Oeconomicus* sed per se; rursus aliud querendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea *Poëtica* pars quam *Παιδείαν* vocamus: paullò aliter quàm Platōnici; qui etiam ad *Harmoniam* eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint *Oeconomiz* partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit Poëta: ea est *Eceneratura*. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est *Mercatura*. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est *Agricultura*, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερικῇ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ dux quàm maximè ad ἐπιθυμίας accedunt: quod Cupidum vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Iustitiæ quoque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμίας permansisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμῷ fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομῖν: ab eo alibi, οἶκον αὖ θιάζ. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quæ in divisione Oeconomix utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρῶτον, γυναῖκα πᾶν τ' ἀρετῆον.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Ἐπιθυμίας δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ζῆναι τὸ αἰσῶσαι τὸ δὲ πάλιν διαμαρτυρεῖται φιλοῖ, ἐδότησαν τὰ γὰρ ἀποικισμῶν τὴν πάλιν ἐκμαρτυρεῖται, καὶ πᾶσι οἱ ἑστέον. καὶ μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν δὲ ὀρχήματα, καὶ τὰς τῶν γυναικῶν, ὅτις ἐξ ἡς ἴδου. καὶ μὲν δὲ αὐτὰς πεποιμένους οἱ θεοὶ λόγον ἄμα τῆς λόγου Θεογονίας. καὶ μὲν δὲ αὐτὰς φιλοῖ τῆς εἰς τὸ βίον, ἐργά πᾶσι ἀρετῶν καὶ ἡμετέροις αἰς ἀρετῶν.

CAPUT VI.

CUm suprâ totum hujus libri subjectum in duo divideremus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία, quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μουσικήν, sub qua nos paullò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum παιεῖν dicebant, alterum ἡγεῖν τοῖς πεποιημένοις. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μουσικήν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem παιδίας simpliciter, ἀπὶ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullo arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τῶν αἰσίων occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque ἀφελὲν πρὸς τὸ βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδίας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ παιδεία, non οἰκονομικὴ, multò minùs γαστριμική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπὼν πρὸς ζωὴν χρήσιμα. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπὸ φωνᾶς Δώρου, ἧς ὁ πᾶν κομωδίαν

Εὐρὺν ἐπέταρμεν.

Ὡς Βάκχα, γάλακτιν ἰν' αἶγ' ἀλαδυνῆ

Τὴν ὡδὶ ἀνέθηκον

Τὸν Συρακώσας ἐνὶ ὄρυγμα πλωρῆς πόλιν

Οἱ ἀνδρὶ πολίται.

Συρὸν ᾧ εἶχε χρηστότην μεμνησθεῖς

Τελεῖν ἐπιχέουσιν.

Πολλὰ ᾧ περὶ ζωῆς τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα.

Μεγαλὰ γὰρ αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς ζωὴν εἶπε χρήσιμα, & quidem παισὶ, qui Oeconomizæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comico-
rum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ doce-
rant πρὸς ζωὴν χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
dia, ad quos πρὸς δρᾶμα & eorum inventionem, ut ex voce δρᾶμα,
quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, præ-
priè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem
illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελωποιίᾳ, id
est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica
utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo,
de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδίαν spectabant, ἀσμεν καὶ ἀδ-
μῆρα dixerint. Unde Thaletis ἀσμεν, & aliorum ferè omnium à
Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
quia

quia à nemine adhuc offensus est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, αἰνόμενα dicebant, id est, Carmina. Sic αἰνόμενον Thaletis illud extat:

Ὅτι πᾶσι πάντα ἔτι φρονίμως ἀπιφύνατο δέξαι.

Chilonis:

Ἐν λίθιναις ἀκόνταις χρυσὸς ἐκτερίζεται.

Hodieque, quod observatum non fuit, αἰνόμενα, sive ἄσκηται habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in αἰνόμεναις de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò πᾶσι αἰνόμενα, additque, nobis ut Carmina dicunt, id est: ὥστε ἐν τοῖς αἰνόμενοις τῷ φιλοσόφῳ τὸ πᾶσι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cuius usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, νοθέτησις & παρθενικαὶ ἐκπαιδείαι. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκαλίαις, καὶ παικίαις. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδικαῖσι

Ἐπὶ διδασκαλίᾳ, ὅτις φροῦδος, τοῖς δὲ ἡβῶν παικταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim sua, & postea scriptis, temperantiz & iustitiz magistri erant publici, quibus ἐπὶ δροτῆς παιδείᾳ maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφῆς Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφῆς Ἡσίοδος, ὁ σοφῆς Ὅμηρος, ὁ σοφῆς Ἀρχιλόχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ οὖν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δρᾶν, αἷς δηλοῦσι μοι οἱ σοφοὶ καὶ πᾶσι αἰνόμεναις βιάται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας. Paullò post: Τὴν δὲ τῷ σοφῷ ἄνθρωπῳ Ἀρχιλόχῳ αἰνόμενον ἐλευσίον ἐξοπιοῦν, παρθενικὴν καὶ παικίαν. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiabantur, ut prospicerent, ne fortè.

auderent & ὄρεαι καίριαι, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγλάθυς, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνάμεις & αἰοιδὺς dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀγλάθυς sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd formosus esset, absque ἀγλάθει, primò Socratem adire ausum fuisse: Εἴθετόν γ' ἦδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, inquit, θαυμάσιος ὄσσι, ταῦτα αὐτὸ δια-
 νοήεις, πρὶν δ' εὖ εἰσθῆς αἰδὲ ἀγλάθει μόνῳ μοι αὐτοῦ γένεαι, τίτι λῆ-
 σίμπαν τ' ἀγλάθον, μόνῳ σκαζόμενα. Et in Charmide: αἰδὲ καλῶς
 ἔφη λέγεις, καὶ καλῶς αὐτὸν καὶ ἄλλοι πρὸς τ' ἀγλάθον, καὶ ἔφη καλῶς Χαρ-
 μίδην. In cuius vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus. Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγλάθυς, Lib. *Æneid.* 5.

*At pater Æneas nondum certamine missò,
 Custodem ad sese comitèmque impletis Iuli
 Epitidem vocat.*

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικείον
 committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odyss. γ. qui
 αἰοιδὺς ab illo dicitur. Idem παῖδων & δυνάμεις postea Græcis, Lati-
 nis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰοιδὺς, αἰδὺς, καθαρότης, καὶ ὁ ποιη-
 τὴς, καὶ ὁ ἡρώδης, ὁ δυνάμει παῖδων. Manifestè αἰοιδὸν δυνάμει exponit.
 Quid verò sit δυνάμει παῖδων, numquam intellexi, donec approbante
 tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνάμει, παῖδων, emen-
 davi. Veteres enim Magistri, αἰοιδὸν illum Homeri, qui in officio
 Agamemnonis uxorem continebat, δυνάμει, interpretati sunt, quò
 respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præfer-
 tim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in ani-
 mo habuit, cum αἰοιδὸν, παῖδων interpretatur, quàm quod diximus.
 Idem Hesych. Αἰοιδὸς, πρὸς ὁμοίαν, ὁμογενής, ἢ δυνάμει. Eustathius; π-
 ρὸς δὲ αἰοιδὸν τ' δυνάμει παρὸν, αἰς αἰοιδίαν μὴ ἔχοντα: de eo enim Ho-
 merico αἰοιδῶν quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam repro-
 bat Didymus, seu quicumque est, cuius brevia in Odyssæam Scholia
 habemus. τὸ γ' ὁμογενὲς οἱ αἰοιδὸς φιλοσόφον τῷ ἐπὶ τῶν πρὸς δὲ καλῶς
 τοῖσιν αἰοιδῶν τ' δυνάμει ἀπέδωκε. Sed neuter mentem Veterum intellexit,
 nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰοιδὸν δυνάμει esse
 dixerunt, τῷ τῷ respexerunt: non autem τῷ δ' αἰοιδίᾳ λέγειν,
 id est, musus, non privationem corporis: quapropter errat Eusta-
 thius, qui δυνάμει exponit, τ' αἰοιδίαν μὴ ἔχοντα. Nam cum αἰοιδὸν illum
 Veteres δυνάμει exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem*
 exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea.
 Quippe cum σκλαβῶν Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fami-
 narum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi
 muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικείον non
 modò occuparent, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam
 integris gentibus ruinam invexerant. Atque hoc est de quo libro
 de legib. 1. 13. conqueritur Plato, διαφθαμερὲς τῷ παιδείᾳ τὸ τ' λε-
 γόμενον

ῥαῖος εὐδαίμωνος τὴν Μηδικὴν, ἐπὶ ᾧ αἰδὼν ὑπὸ γυναικῶν καὶ ἐνύχῳ παι-
διδότας αὐτῶν τὴν ἡμέραν. Apud Græcos & Romanos cū obtruncata hæc
corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quàm Homericus αἰδώς, quam-
vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissi-
ma Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνύχῳ igitur & παῖδων, οἱ αἰδώς ab Hesychio dicuntur, non quod
Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones
obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nafone, Propertio, Plauto
& reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
tinentiæ magistros, quamvis integri essent, ἐνύχως dictos esse: quod
nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetustissimi τὸ
εὐ νύχῳ intemperantiæ directè opponebant, cujus partes omnes
αἰνέουσι dicebant. Unde illud apud Comicum, ὕπνῳ τ' ἀπὸ πᾶσιν, καὶ ἀνεί-
πων πάντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
perantiam & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀνελασίαν Philoso-
phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. VII. c. XI. ἐν ἰσο-
πόσει τῆς φροσύνης αἱ ἡδέαι, καὶ ὅσοι μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον οἶον τὴν τ' Α' φρο-
δισίαν· εὐδύνει ἢ δύνασθαι πρὸς αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζειν, καὶ
μυρομένην dicebant & ἀφροσύνην, & apud Comicos συνάμωροι sunt οἱ κατω-
φρεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ Α' φροδότη
nihil aliud esset, quàm ἡ τὴν ἀφροσύνην ἀρχαῖα. Καὶ μᾶλλον ἢ πάντ'
ἐστὶν Α' φροδότη θεοποις, Καὶ τὸν ὁμῶς ἀφροσύνης ἀρχὴ θεῶν. Hinc hu-
manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φρεσὶν, inquit, κίχρητ' ἀγαθῶσι.

id est, ad verbum, εὐ νύχῳ εἶχε. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
σωφροσύνην integrum vocet:

——— & integra

Tentator Orion Diana,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φρεσὶν ἀγαθῶσι κίχρη-
ται. Sic *integrum* opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque suras

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit atas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ
πύρρην: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
rum testimoniis abstinemus, & ad institutum nostrum pergemus.
Et certè omnis ferè vitii nomine τὴν ἀφροδισίαν notabant Veteres. Sic
ὁμῶς à Comico rei Venereæ intemperantia dicitur, & ὕδατος maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὕδατος fuisse, sed σφραγισμένην.

ὃ δὲ ἢ ὕδατος

Οὐδ' ἔστιν ἐν τοῖς σφράγισσι τὴν ἰσχυρὰν παύσασθαι,

Γυνὴ δὲ σπασμένην χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὕδατος τὴν ἀγκυρασίαν, & ὕδατος τὴν ἀγκυραν dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὕδατος ἔρωτος ponit, vel amoris Platonico, vel τῇ σφραγισμένην. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰχρὸν μὲν διαμαρτυρεῖται, ἵππῳ ἀφ' ἑαυτοῦ, αἰχρὸν δὲ ἀκυσματὸς ὕδατος ἔρωτος. ἔτι δὲ ἔστιν ὁ ἔρωτος ὁ τῶν κρημνῶν πηδῶν, ὅς ἐστιν ὁ ποταμῶν περὶ, ὁ ξίφος λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὐδὲ τὴν πολιτίαν προτιθέτω, ὅτι ἐν Πειραιῶνι πλατύνωμαι, ὃ δὲ ἐν Κρήτῃ νομοθετεύωμαι, ἀλλὰ ἐπὶ αἰσχροῦ ἡρώϊκῃ ὑπὸ φιλοσόφου δεικνύωμαι, δι' εὐνοίας ἡρώϊκῆς. ἀρχὴν αὐτοῦ, αἰσχροῦ, ἀριστὶ ἀγαθὸν αἰσχροῦ. γυνὴ σφραγισμένη ὕδατος νεανίας, Et 32. ὕδατος αἰσχροῦ ἀγκυρασίαν posuit, & partes Venereas, τὴν ὕδατος πηφύσας dixit, λιχνύσας ἢ γλῶττα. τηκύνωμαι αἱ ὀφθαλμοί, ἐκλύσας ἢ ἀκρῶν. πληρύνωμαι ἢ γαστὴρ ὕδατος τὴν ὕδατος πηφύσας. Dicebant & αἰσχροῦ. & vice versa δικαίως τῶν σφραγισμένων. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὴν εἰς Ἀφροδίτῃν ἐγὼ δικαίως, & τὴν Βελισσάριον σφραγισμένην ἀμφισβητήσομαι. Aristoteles Rhetoric. 2. τῶν σφραγισμένων laudat, ὅτι ἐν αἰσχροῖς. Εὐνοῖαι igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitici, ubi de Homérico αἰσχροῖς agit, Cometen eum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἶμα δὲ ἐγὼ & τὴν αἰσχροῖν ἐν Ἀγαμέμνωνι τῇ Κλυταιμνήστῃ μελεδωνὸν ἀπολέλοιπε, & κατ' ἡμέρας εἶνα γένεας. κρημνὴν ὃ δὲ ἐν αἰσχροῖς γυναικὶ ἐκ διαβεβλημένης αἰσχροῖς ἐπίσταν. Atque hæc quidem de Παιδία, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ τῶν professi sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit περιέχειν, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *ῥιηλατῆρες* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitatem scripta collegeris, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἑρῶν meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

— sed proximus illi
*Hesiodus memoras Divos Divûmque parentes,
 Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
 Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
 Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
 Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
 Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
 Omniaque immenso volitantia numina mundo
 Quin etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὸ λογιῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὸς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὸ πρώτης τὸ θεῶν δυνάμει, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀγχοῦ βελῆς,
 Ἐθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θεῶν ἀνθρώπων,
 Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας, καὶ χεῖρ' ἔργα
 Ἦέ γε ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
 Πλευροδάμη.*

Item:

*Τεῖς δὲ μύεοι εἰσι ἐπὶ χθονὶ πρυμνοπύργῳ
 Ἀθάνατοι Ζήωδες, φύλακες θεῶν ἀνθρώπων,
 Οἳ ῥα φυλάσσειν τι δίκας καὶ χεῖρ' ἔργα,
 Ἦέ γε ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κεῖνός* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipue agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum
 ostendit.

ostendemus, quemadmodum in *Θεογονίᾳ* de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum *ἅπλῃ τῇ Δαιμόνιῳ*, *ἅπλῃ τῇ ποταμῶν Διῶν*. Quod quidem *κρίσις* omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive *εἶδος λογικόν*, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volare* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos *φοιτῶντας*, ab altero *ἐπιχθόνιες* dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò *φοιτῶντας* eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius *ποταμοὶ* dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. IV.

Ὅσσοι δ' ἀμφὶ γαῖαν ποταμῶν αἰὲν ἴασι,
Τοῖςδε φόνε πλόσας πάντα περὶ πλοῖα βαμὸν
Εἰ περὶ βάλλε δῆμας δύοσι ζωῶσι ποταμῶ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, *ποταμῶν*, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis *πλόσας γῆς* dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud *φοιτῶντας* ad verbum exprimit, & *ἀλινδόμενοι* Διοί, & *κυλινδόμενοι*, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: *Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ περὶ μικρὸν ἀληθίζεας, θεῖόν ἐστιν, ἢ πάλαι τῷ θεῷ. πὶ δὲ γὰρ πλόσας ἐν ταῖς ἀσπρήσεσι ἀλητικόν ἐστι τῷ ἀλινδόμενῳ εἰς ὕλιν, ἐμπυλὶς καὶ φιλόπυρον*. Eadem ratione eos & *ἀλητικόν* dicebant, quòd loco certo non containerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. *ἀπὸ καὶ τόπον οὐκ ἔχοντας*. Eadem ratione οἱ *πέραι* dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, *ἀπὸ πέραις τῷ θεῷ βασιλείας ὁφθαλμοί*. Secunda proprietas est, cum *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quòd *χθὼν* & *γαῖα* Hesiodo & aliis: unde *ἐπιχθόνιοι*, & *φοιτῶντες ἐπ' αἶαν*, & in oraculo *ποταμῶν ἀμφὶ γαῖαν* dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis *ἡπες χθονὸς* dicebantur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui *ἐγκρομῖες* Διῶς dicebant. Postremò, quòd & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi *μύεσι* expressit, aut *τῶν ποταμῶν*, quòd Manilius esse *ἀόρατον* ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres ἐπὶ *χλωασμῶν* referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύεσι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud *τῶν μύεσι* exponebant *πάντες*: quòd etiamnum in Proclo habemus, his verbis: *ἢ μὴ μυριάς δηλοῖ τῷ πάντι τῷ δαιμόνι ἀειμένῳ, ἐν ᾧ περὶ λαμβάνει τὸ δαιμόνιον γῆς, & plura quæ eò spectant. De his egisse primò*

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογικόν, in libro Περὶ τῆς ἐλλειπύτων χρησμεῶν Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καθαρώς καὶ διασπρίτως πρώτως ἐξέθηκε τῶν λογικῶν πέντε γλῶσσαις, εἴτε δαίμονας πολλὰς καὶ ἀγαθὰς, εἴτε ἥρωας, εἴτε ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς ἀνθρώπους ἀποκρίντων. Constituit igitur κερτήριον horum mororum τὴν Δαιμονολογίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur; id quod brevi apparebit: partim quòd minimè inunctum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τῶν Ἑρῶν in conviviiis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quod valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἴδω. Quod carmen αὐτὸ τῶν ἱερῶν fuit. Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζῆς δὲ Ἡρώ οὐκ αἰεὶς χρυσόπτερος ἀλόχον πε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὐτὸ τῶν ἱερῶν sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πύργια & alix, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Periodi, seu pars illa quæ πέντε λήξεις continet, usque ad τὴν ἐξόμνησιν τῶν ἡρώων, quæ ibi definit, Μῆκεν ἔποντ' ἄφελον ἰγώ. Prima λήξις est ætatis aureæ, quæ τὴν Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, πομπὴς antiqui, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minime insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώκλειαν, vel λύτρα, vel ὀρκίαν ἀφάριστον, vel ὀρκίαν κατέχουσαν, Odysseæ, Κυκλώπειαν & νεκρίαν, & quod plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπύλῃσις dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπύλῃται σίχαι ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ σχολιασταὶ πολλὰ καὶ μάλιστα καὶ χωρὶς πρὸς ἑαυτοὺς τῶν ἐπιπύλῃσεως οἷον ὅτι φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπύλῃσι, ἡρώων ἐν τῇ Δράφωδιᾳ: & paullo post, ἐπιπύλῃσις δὲ καλεῖται ἡ Δράφωδις, διότι ἐν αὐτῇ ἐπιπύλῃται σίχαι ἀνδρῶν ὁ βασιλεύς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βωϊπῆς Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriz consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν primum τῶν Ἑρῶν vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque depondeant. Sicut autem Tragediæ nihil aliud, quod ad Oeconomiam, quàm πρῶτην ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐπιπύλῃσις & πολυμῶν nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τῶν γνησίων. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in partes Hesiodi περιμένειν dividebant: quod antea fecerant οἱ αὐτοὶ λέγοντες ἄδοντες. Primum enim Scholiorum argumentum περιμένειν fuit. Athen. καλλὸν δὲ πάντων ἐνόμιζον, τὴν περιμένειν τε πρὸ καὶ γυνώσκω ἔχον διὰ τοῦτο

δοκῶσαν χρησίμω εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod πεπρωμένον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohaereat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primam partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ.

C A P U T V I I I.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, five docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλῆρες: finis utriusque idem ἡ κλῆσις. A præcepto inchoat, delumpto a divisione τὸ ἔργον: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ τὴν ἐπιτηδεύσαν πύργον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆρες, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βωῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆρες, qui sub se comprehendit τὸ πύργον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait, causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸ ἀπειρώξας τὸ Δία. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præne præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur, sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandora πρῶτος, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuiebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industriæ suæ, hominûque *συνουσία* permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τὸδε, τὸτ' ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐμποδιστὶ παροδόμεναι, καὶ συγκυκλῆ, τὸτ' ὁ δὲ αἰὲς, ὅταν αἱ ἀειάδαι τῆ σπουδαίου αὐτὰς μίτρου εἰλήφασιν ἤδη χρόνῳ. τὸ δὲ πάλιν αὐτόματον ἐκ ταύτης ἀειάδας, ζῶν δὲ, καὶ φερόμεναι εἰς τὴν συνουσίαν αὐτὰ κατ' ἀνάγκην. τὸ δὲ αὐτὰ τὸ ἀνάπαλαι ἴσμεν, ἀλλὰ τὸδε ἐκ ἀνάγκης ἐμφανίζονται. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, flectique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem ἐν τῇ βίᾳ αὐτομάτῳ, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuiebant: quæ vita excludebat τὴν σπουδαίαν εὐνομίαν: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ σπουδαίᾳ multò felicius, agebat: ideoque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, Τὸ δ' ἐν τῇ ἀνθρώπων λειψῇ αὐτομάτῳ βίᾳ, ἀλλὰ τὸ πᾶν δὲ εἶναι, inquit, θεὸς ἐν αὐτῷ, ἐπιστῶν, id est: Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipso aiebat, tamquam rex eorum & præses. Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τοῖς Δαίμοσιν. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τῇ βίᾳ αὐτόματον statuiebant, sub altero τὸ ἀναγκῆ, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ εὐμερίᾳ καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus κρύπτεν βίον dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐκ θεῶν, ὅτι ἐρρίθη, νῦν δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπίκειται ἀνθρώποις, δι' ἑαυτῶν πᾶσι τὸν πᾶν διαγωγὴν καὶ τὸν ἐπιμελῆσαν αὐτὸς αὐτῶν ἔχον. Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desuit, sibi ipsis illi prospicere, suique curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volutiones seculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικαὶ sunt: quarta sub θυμαικαί, quinta sub ἐπιθυμιακαί. In quod seculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupiditas, quam sequuta est iudicium iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσος εἰς μεγάλην πηλὴν ἀσφοδὶλιν μέγ' ὄντα. id est, quam faciliè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικαί collocarim, quartum sub θυμαικαί, causa hæc est, quod Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μέλαιν' ἔπε' Οἰδιπόδω, & Trojani, qui Ἑλένης ἔπε' ἠνέχοντο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis: Θυμαὶ δὲ ἀλγιστὰ πόλεον πολιτείαν τὴν ἐπὶ πολέμοις καὶ μάχαις, καὶ ὡς ἐπίπαι φάναι, τὴν τοῦ ἀποστρέψαι καὶ δόξας ἀγωνιστῶν, οἷον ἡρώδης τὴν ὑπὸ τ' ἰσθμίων ἐκείνῃ θυμαπορίᾳ ἀκρόμα. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικαί factum erat θυμαικόν, ex θυμαικαί ἐπιθυμητικόν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικαί ἡγεμονικόν, ex ἡγεμονικαί θυμαικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περίοδος lapsus & revolutionis. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quod non aut prius natus fuisset, aut seriùs; ante τὸ ἐπιθυμητικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cuius rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικόν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.

Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Jam nova progenies cælo demittitur alto.

Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum

Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,

Castà fave Lucina.

Habes τὸ ἡγεμονικόν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis,

Quæ tentare Thetis ratibus, quæ cingere muris

Oppida, quæ jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὸ ἐπιθυμητικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe ἢ θυμαικόν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo

Delectos Heroes: erunt etiam altera bella,

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμαικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν ἐπείοδον. Exitum sive terminum ἢ ἡγεμονικόν Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quod τὸ ἡγεμονικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fugerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

pus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Divus fuit, natione Cætanus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulteriùs eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀνασχεῖν τὸ ἐπιτηδεύειν μὲν πόνον καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τῶν ἐπιθυμητικῶν, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγνηῖς, modò γήϊους vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominûmque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ea τὰ ἀλλοιογενίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem fiebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγνηῶν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur. & constituebant nobilius quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λήξιν, sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallems, βίον, πλοῦτιν, μῆραν id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμόνιαν, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίας, constituunt. Secundi, τὰς ἐπιχθονίας. Tertii sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles πείγματα ζῶα in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertius facit post τὰ εἶράνα, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὅν περ μὲν πρῶτα, inquit, λογικὰ εἶράνα π καὶ θεὸς καλεῖσθαι. αὐτὸ δὲ ἡ μετ' ἐκείνου τὸ συστημα ἔχειν ἑλαχε χώρῃ λογικῶν αἰθέρια π καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ὀνομάζει. τὸ π συμφερόντων ἀνθρώποις ἐρωτύλας π καὶ ἀγέλας γηομήρας. τὸ δὲ ἀνθρώπιον φύλον πλὴν πλοῦτιαν πλὴν ἐπὶ χεῖν, οὐς πείγμα π ζῶα καὶ ἀνθρωπίνας ψυχὰς, καὶ (ὡς αὖ εἶπεν Πλάτων) ἀθανάτους ὀνομάζει ἀνθρώπων. Atque ita fit, ut cùm quinque sint sæcula, quatuor tantùm constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενον γάρ ἐστι τὰς πρεσβύτας ἐπὶ τῷ τῷ τῷ παιδὸς ἵνα φύσιν, ἐν τῷ π πλοῦτησιν αὐτῶν, κειμένων δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἀπὸ ξυνιστάμενης καὶ ἀναδυσκομένης ἐπὶ τῇ τρηπῇ, συνανακυκλωμένης εἰς πάντα τὰ τῷ γήϊον, καὶ γηγνηῖς δὲ κατὰ τῷ τῷ λόγον ἐξ ἀνάγκης φύομένης, ὅπως ἔχειν τῷ τῷ, καὶ τὸ λόγον, ὅπως μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῆραν ἐκόςμησης. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex iis Deus post mortem meliori non destinabat conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam

successio-

successionem constituiebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituiebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀγῆν divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀγῆν constituat Poëta, & εἰδὴ λογικά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαιμόνι. Repetit enim paullo pòst hæc de iisdem:

Τεῖς γὰρ μύελοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελυβοπίεζ
 Ἀθάνατοι Ζῆνός, Φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.

Cùm autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribúsque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαιμόνι γένει ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cùm πλετοδότης eos vocet. Ne quis existimet frustra Mænilium περιτρίβειν horum librorum fecisse τὰς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T XI.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἰδὲ τῇ διαγωγῇ καὶ τῇ ἐπιμέλειᾳ αὐτὰς αὐτῶν ἔχειν, cùm in Deorum providentia, id est, cò τῇ τῷ Θεῷ προνοίᾳ præsidium haberent nullum, cœpit hominum προμήθεια paulatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῦρ invenit, quod πῦρ Plato ἀπορία interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cùm poenam meritis Prometheus, hoc est, stultitia hominum προμήθεια esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὡς τῶν ἐπὶ γαίᾳ καὶ οὐρανῷ Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia confiderantur, ut ostendimus cùm de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicæ rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλάτῃ, nimirum, καὶ πόρῃ præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita prece
 Ruris colonus: te dominam æquoris*

Quicumque

*Quicumque Bisbrynâ laceffit
Carpathium pelagus carinâ.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τὰ πέρα, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὲ τὰ πάλαι λαχόντες παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῶν διδύραται μὲν ἀναγκαίως διδύχαίς καὶ πωδύσαις. Loquitur enim de ætate hac, quâ Pandora fuit nata. Quotiescunque autem παρὰ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τευχερὰ intelligunt Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τα τευχερὰ, inquit, τὸ ἀγαθόν, Διὸς δῶρον πέλαγος, πλούτης καὶ ὀρεχάς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐντός. Oc oeconomix ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώκευτο.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὸ πᾶν πτωχευμῖαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐκείνο τὸ πλεῖστον κέρως ἔχει ἀπὸ χειρὸς, οὐκ ὁπίσθεν αἰεὶ θαλάσσης μυστὴν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσι γῆ, πᾶσι δὲ θαλάττω, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμὲς, ἀφ' ὧν καὶ ῥέθυ ἐπιχειροῦν. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὸ πέρα, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τὸ πλεῖστον, id est, terræ opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τὸ ἀργεῖον πλεῖν desiisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomix partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fumum gubernaculum deponebant. Unde illud: Αἰψά καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηνοῦ κρηθεῖς, & Πηδάλιον δὲ ἀεγὲς ὑπὲρ κρηνοῦ κρημασίας. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomix rationem Hesiodus designat, τὸ πλεῖστον nimirum; cujus finis est ὁ πόρος, sicut per ἔρως cornucopiam. Utramque hæc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant: sicut hic Pandora,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὺς καταβέβη

Ἔργα βεῶν δὲ δόλοισι καὶ ἡμιόνοις παλαεργῶν:

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βεῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomizæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδώραν præfixit. Neque alia causa est, cur τὴν Τύχην Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητραν, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδώραν, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Καίρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,

Υγρῆς καὶ τραφερῆς, τὰ καὶ παλάμῃσιν αἶρεις

Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κίρῃσι ἀγλαὸν, ἔταρ δ' αὖρης

Εὐφορείης μέγα σῆμα, πρὶν σαχύνεσσι βίβρατος,

Ἀμφοτέρῃ σαχύνεσσι καὶ ἄνθεσιν ὅσα τέ γαίῃ

Εἰαρινῷ Ζεφύργῳ χεῖρ μινυομένη ἐέρσῃ

Πηδάλιον δὲ ἐτέρῃφ' ὅθεν σῖθι ἀμφὶ θεῶν

Πολλὰ παλαιήναι ἐψεύσατο βιόλῃ φωτῶν.

Ἡ δ' αἰνακθερίῳ τε μόνῳ κρημνοῖ καὶ δροχῶν

Σημανίῃσιν ἡγῶντο. Σὺ δὲ εἰναλίη θεὸς ἦοδα,

Εἰναλίη θεὸς ἦοδα. Τύχην δὲ σὲ φασὶ καλεῖσθαι

Νηρίῳ ἐν βίβρασι, καὶ Ὀκεανῷ γέροντι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ μαργαρία, & qui ex ea ὁ πλοῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πόρος. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὰ πηδάλια designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre πύλων protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἔρρα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἔρρασιαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν παλασουργίαν, & hinc quædam Hesychii Gloss., de qua infra, dividit τὴν ἔρρα, in γαυρίαν, quæ viris: & παλαουργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν παλασουργίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Dææ conveniat: vox enim χάρις quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est ὁ ἐμπροσθεν θεός, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomix parte committuntur, præses. Quòd autem ille Ἀγκυρῶς à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὴν ἐοδιόθετον λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala profiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ ὡς προσηγὸς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Πιθὸν quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam Πειθὸς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam Προμηθεΐας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: ἀλλὰ μάλιστα (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὸς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγατὴρ, αἷς ἡθυσταλογεῖ Ἀλκμάν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam τὰς νοητὰς, Poëtæ ubique ἀνθρώπων μορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est τὴν εὐπρέπειαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ τὴν εὐπρέπειαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθεΐᾳ pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto: αὐτὴν τὴν ἡθυστασαν ἡμῖν καὶ φέρουσαν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epimetheus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat. Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad eandem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De Fortuna. Ἡ δὲ καλῶς ἡ Ἡσιόδῳ Παρμησίδῃ τῷ Ἐπιμηθεὶ παρακαλεῖται, μάλιστα δῶρον δέξεται. πᾶσι Ζηνὸς Ὀλυμπίου, αἰὲν ἀποπέμπειν, καὶ τυχερὰ λαβεῖν καὶ τὰ ἐκείνη. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis Hesiodus delignet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod autem apud Hesychium legitur; Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς γῆς πάντα δίδωται δαίμων. αἶψ' ἂν καὶ Ζεὺς δώρῃ, sciendum est, scholion esse Arisophanis, sicut eorum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν Πανδωρὴν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδώρα δύστω λαχόντ' εἴχα κεῖον. Interpres Græcus. Πανδώρα, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δαίμωνται, αἶψ' ἂν καὶ Ζεὺς δώρῃ καὶ αἰμοιδώρῃ. Doctrinæ tam nobilis quæ hic à Poëta traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique σοφιστικαῖς, καὶ φυσικαῖς ἀλληγοῖς excogitarunt: quæ ἐν τοῖς διδασκαλικαῖς locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non possit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima: cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam facultatem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, sine difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pandora, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reliquorum pergamus:

Κεῖν' αὖτις, ὅς ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποις.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis quæ postea sequuntur, coherant. Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπεψεν. quæ est prima ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta prædicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates: ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζῶντες ab Homero dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scripsit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζῶντες, etiam defuncti, appellantur, quos vulgò νεκροὺς dicimus. Qui ex hac Fortunæ ἀτυχίᾳ rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον ζῆν

Ἐν duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus μεγαλήτω καὶ ἀσφάδεον, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς πάντα ζῶντι ἀναρκεσίᾳ. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupidiratis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos δαρυφάγους ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῷ αἰῶνι π. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platoniceis ἀδείκνυται vocatur. Cum enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc ἐπιθυμητικόν, ab altero χαλεπὸν dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat, illud quod utrumque impedit est ἡ πείνη. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: ἀδείκνυται cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo ἀδείκνυται hoc ævum, & ἀκρόσιον appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cum omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, oh fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria considerata sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cum sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐτάρκτεον, quod nihil quàm petere possit & anniti. Ceterum si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ ἀδείκνυται, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, ἐπιθυμία, τέχνη, ἀδείκνυται ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt considerata. τὸ χαλεπὸν καὶ πικρὸν est voluptas, ἡ πείνη καὶ ἡ ἀλγία est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint. secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, ἀδείκνυται actionum nostrarum describitur:

Ἐν δὲ τῷ γὰρ καὶ ἐν τῷ ἡμεῖς ἐργάζομεθα
Ὅτι σὲ καὶ τοὺς συναιετοὺς ἔχον, καὶ αἰετὸν ἰόντα.

Nisi, inquit, obstaret ἡ ἀδείασις, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίαν ἀπλοῦν dicebant, ἀδείασιν, ἐλευθερίας ἐπιβολή. Posteriores, χαλεπὴν, ἀναστρέφειν, ἀφαινεύειν. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰμαρμένῃ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, eudiditati attribuit. Ἐδὲ δὲ κόσμον πάλιν ἀνίστηφιν εἰμαρμένη πὲρ καὶ ἐύνομῳ ἐπιθυμία, id est, Orbem verò rursus (postquam ex eo Dii recesserunt) fatum, ejusque socia cupiditas voluebant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quid in plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰμαρμένην καὶ Μοῖραν dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Καίρι μοι αὖτις ἀνέσσω, θεῶν πάρε μῆτιν ἔσοι,
 Χερὸς ἀλιξήτορα, παρρηγέψασα δὲ πότμον
 Εὐπείαν παίδεσι νόστον δὲ δόξῃ πέμπου ἀλέλκεα.
 Σοὶ δὲ ἐμὰ γεινομένη, νόστοι αἰόλα, ὅζυ πὲρ ἡμῶν.
 Ἰκέλας ὀρεῖταισιν, ἢ ὀρυμνῶσι μελίσσης
 Ἀόροισιν βίαν εὐθὺ δίδραμον· ἐδὲ πὲρ ἔχει
 Ἀθανάτων, σέο νοσφὶ Διὸς βελήτην δόνησιν.
 Οὐδὲ παρομπιᾶς συμελὲ μερότις ἀνέγκω,
 Οὐδὲ κραισσητής, τῆσιν ἑ' ἀμῶπιον ἔθηκε
 Ζῆος Κροτιάδης, Λαχεσίην πὲρ καὶ Ἀΐονα. ὧς πὲρ λέγεται
 Αἰδρασίην ἰσοδρόοισιν ἐπαλῶσσαν ἰφθίμην
 Δαίμνα δυσφροσύνῃ, καὶ ἠθάδι κῆρρα μέλαιναν.

Et rectè Pausanias: Εὐὰ μὲν ἔν Πανδῶρι πύτι ἀλλὰ πύθμεν τῇ ᾧδῃ: καὶ Μοιρῶν πὲρ εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὡς πῶς ἀδελφεῖς πὲρ ἔχουσιν. Atque hæc hæc.

C A P U T XIV.

UT ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porro protrahamus. Illud Hesiodus Πῖθον facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πῖθον fatum designat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluserint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται καὶ τὸ Οἰμήν οὗ Ἡσιόδου. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filiiq; fatum ægro animo ferenti hoc modo loquitur:

Ὅν γὰρ πὲρ περὶ πύτιν κρυογῖο γόοιο,
 ὅς ἐστιν ἰπκλώσων θεῶν δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶντι ἀχρυσόμας: αὐτῇ δὲ τ' ἀκρόατος εἶσι.

Δαίμων

Δοιοὶ γὰρ τι πῖθαι κρατερὰ) εὖ Διὸς ἔδῃ,
 Δάσων οἷα δίδωσι. κρατὶν ἔπιρ' δὲ ἰάσιν.
 ὧν μὲν καμύχας δῶν Ζεὺς προπύκισσεν,
 Ἄλλοι μὲν τι κρατὶ ὅ γ' αὖρε), ἄλλοι δ' ἰδλῶν.
 ὧν δὲ καὶ ἔλυσεν δῶν. λωπῆτον ἴσῃσι,
 Καὶ ἡ κρατὶ βόρως ἐπὶ χθόνα δῖαν ἔλασεν,
 Φοιτᾷ δ' ἐπὶ θύοισι πεπυμένῃ, ἔπι βροτῶσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu,
 Hac etenim Divum lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: queis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, latumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque fames terras malè suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Conso-
 latione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit,
 ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Home-
 rum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῶν καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῇ χρόνῳ, καὶ τοῖς μυσ-
 τήρισι καὶ τῇ μαθητικῇ οὐκ ἴσους. καὶ αὐτὸς εὖ πῖθαι καθεύδων τὴν κρατὶ,
 τὴν Πανδώραν αἰοῖσας ἀποφαίνῃ σκεῖν αὐτὰ τὸ πᾶν γλῶσσι καὶ
 λατῶν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πανδώρας has
 notant magistri: quòd Homerus in cælo constituat, Hesiodus in ter-
 ra: quòd Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quòd
 in Homericò vase συμμιγνύσιν sunt, & ἐξασπαστὰ δυνάμει, in Hesiodi
 sunt ψυχρά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Home-
 ricum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philoso-
 phi τὴν εἰμαρμένην (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malis-
 que. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines
 invec̃ta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas,
 meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille
 habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς,
 τὰς περὶ πλοῦτος, quos ἀλφειὰς vocat; qui ignem, id est, rerum inve-
 niendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῖθ' ille
 ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia.
 Quæ omnia cùm inter homines sparsisset, sola Spes remanet; quæ
 perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tol-
 las, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de
 instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in
 malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo re-
 moto, spargit malorum agmen. Sicut autem Πανδώρα Jovis est; ita
 Πανδωρία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῶν Δαίμονων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τὰ πῶν ἰφορῶν δαίμονες εἰσιν , οἳ πῶν δρῶσιν αἰφαιδῶς ἐπιπέμπουσιν πῶν τῶν εἰμαρμόνων πῶν πῶν , καὶ πῶν ἐν τῶ πῶν καὶ πῶν ἀλγεαίῳ . Nonne satis manifestè Pandoram esse τῶν εἰμαρμόνων , aut , quod proximum est, τῶν Τύχων fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subjectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

Post ignem ætheriâ domo

Sublatum, macies & nova febrium

Terris incubuit cohors,

Semotique prius tarda necessitas

Lesbi corripuit gradum.

Lesbi necessitas, est ἡ τῶν εἰμαρμόνων πῶν πῶν in secunda Periodo : *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum varix fuerint de hac Pandora opiniones Veterum : refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis : quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδίεσθαι, τῶν τέχων esse voluerunt, id est, ipsam artem : in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura*. Ex his *Ars & Fortuna εἰμαρμόνα* sunt. Artis inventrix est ἡ Περμύθεια : nam sub ἰατρικῇ cessat αἰσῶν Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, proptereaquæ ejus vicem Artem subiisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Περμύθειας & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τῶν τύχων opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III, cap. VI. ubi τὸ βελούτον, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ sit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur αἰσῶν, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἶψα ἐν ἡραπύῳ λογισμῷ dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui αἰσῶν ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter : ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat : ipsa autem hujusmodi

sem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρᾶκτικόν, quod pugnat cum τῇ ἀληθείᾳ & τῇ τοιᾳ. Duo illa inter se pugnant, ἀπείρα, καὶ πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod surripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πηκτικόν, τὸ πρᾶκτικόν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλανθρώπων ἑσπέρη, ignem largitus est, non ut δῶρον suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ, & τῇ ἀτίχῃ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπείραις ἦσαν, περιζῆν οὐκ ἐπιστάμενοι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi prospicere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo decipus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ τοῦ datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδῶρον propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δῶσαν κακῶν. Item, finis artis & ejus περιττὸν ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: uade κακὸν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluntate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Prætereà Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μυθολογεῖσθαι mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειῶν & τὸ πηγαίων eadem sunt: Pandora vocatur πῆμα τοῖς ἀλφειῶσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὐρετικῶσι, τοῖς μηχανικῶσι (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

——— δέμνην δ' ἐπὶ τὴν γυναικῶν

Πανδῶρον· ὅτι πάντες ἐλπίσιν δέμνην ἔχοντες

δῶρον ἰδύμενοι, πῆμα ἀνδράσιν ἀλφειῶσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ἱὸς* Prometheus (ita dicuntur proprie in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *ἱὰ* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες ἱάων*) aliud quod à Jove sed *χαλωταίμῳ*. Pluribus idem alius rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνταία* dicunt & *Τύχη*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκάτην* vocat: referique uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. *Ἀνταίαν* & *Ρέα* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἡ δὲ πρὸς ὑπαρχίαν ἐπὶ φρεσὶν θῆκε θυγατρὶς Ἀνταίη δαίμων*. Interpretis, *ἢ Ρέα ὑπὸ λέγῃ*, *διότι ἐσάντια τοῖς Τελχέσι ἐχρίεν*. Symbologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à timore salutaverunt, notius est. *Ἀνταίαν* eandem esse cum *τῇ Τύχῃ*, cum aliis, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum qua regis Antium,

Præfens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illam, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιπέμπειν τὰ ἄντα*, pro quo malè apud Hesychium legitur *τὰ αὐτὰ*. Jam notissimum est, quod absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes *τὴν Τύχην* fatentur, cum Neptuno jungat, his verbis:

Καὶ τοῖς αἰ γλαυκῶν δισσέμφιλον ἐργάζον.

Εὐχῇ δὲ Ἐκάτῃ καὶ Ἐριτύγῃ Ἐννοσιγαίῃ.

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, *Τύχην*, marinam fuisse Deam, ac propterea *πυλάριον* gestare: quod ibi alijs etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδύργον* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio 11. lib. De præp. citatur: *Γενέσθαι δὲ ἑρμῆς θυγατρὸς, Βασιλείαν, καὶ Ρέα τὴν Πανδύργον*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ a nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, *τὴν ἀνταίαν*, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ *τὴν ἀντικαιμήν*. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὣς τὴν Περὶ ἀνταίας*. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: *Εἶως, φησὶν, ἢ ἐξ ἑωὶ τοῦ θαλάσσης, χερσὶ δὲ ἡσθε ἀνθρώποι, καὶ θεῶν ἐπιμειξίας ἐπύσαντο: πολλοὶ δὲ εἰσελθόντων κυρτῶς εἰς χεῖρας βίβ, τοῦ ἀντικαιμήν ἢ δίκη τὴν γῆς, αἱ μέγας ὀργισθῶν τυκτὸς ἀνταίας. καὶ ἡδὲ τὴν νικητικὴν, τὴν καὶ ἀντικαιμήν, καὶ ἢ πυλάριον*. Illa sublata, sequuta est Pandora:

dora: quæ cum aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cuius
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiæ magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, ceu Siriaca torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus ———*

Bo loco emendavi *vertis vestigia*, pro quo malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ vetores, *Flexibilis εὐχρηστίας*, proprium Fortune est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐν τῇ ἐπιθυμητικῇ. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὁ νόμος δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοῖς ποῖν ἐν αἰσχροῖς οἰόμεθα τὸ μὲν εἶναι αὐτῆς, νέμεσις, τὸ δὲ ἀδελόν ἐλπίς, τὸ ἀναγκάειν μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον δέμις. Eodem tempore cœperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui αὐτῇ πύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἀλλοτρίον τῆς ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἀλλοτρίον ἐν τῇ φρονεῖν, & in parte ἀληθοειδέειν esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆς περιελάσεως, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιθυμητικὸν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, ὅπως μὴ χολαῖζοι πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur παραμυθητὴν esse, in his libris ἀληθοειδέειν & νοεόν. Pandora παραμυθητὴν est, cum mulierem designat συλλαβικῶς: ἀληθοειδέειν, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpè numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contrà sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *ισεως* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *αλληλογενικῶ* esse voluerunt: aliam *παραγωγικῶ*. Sic ignem cuius hic fit mentio *παραγωγικῶ* esse notant: partim credo *ἀπὸ τῶν ἑ πυρὸς ἐκ πάσης τῆς τέχνης καὶ τῆς βίης τῆς ἀνθρωπίνης χρήσιν*, partim *ἀπὸ τῶν ἑ ἀνθρώπων πλείον ἀνδρὶ πυρὸς ἐκ συνπλοῦσθαι*. Pergamus.

C A P U T XVI

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *ὧς ἔλεγεσαν* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ἡμερικῶ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod amplius est, *μῦθον*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *ὁμῶς* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractarat & *Ἡρώοντιαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἔργον* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad *πρὸς Ἔργον* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divumque parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Ὀμπιάσθαι ἰσμενσο volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quam *ἐκ πρώτης Ἔργον* considerat: in altero enim ut primam sceminam, his verbis:

*Τῆς γὰρ ὀλβίον ἐστὶ γένος, καὶ φύλα γυναικῶν
Πῆμει μισγὰ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ταπεινῶσαν,
Ὀυλομήρης πνίγῃς ἐ σὺν φεροσ, ἀλλὰ κέρειο.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἐπιβλή* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante *ἐπὶ ἐπιβλή*, five sub imperio manifesto Deorum, γένος fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογικῶ* erat & pura: altera autem vi illà quam *ἀλογον* vocant, cuius prior pars est *ἡ φυσικῶ*, five vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductâ Pandorâ, *ἀλλολογον* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*πρώτῳ δὲ σὲ φασὶ γυναικῶν
Τῶνδε γὰρ ἀνέκτετυξο, καὶ ἀγλαὸν ἱμάσθης εἶδος
Περσικῆς ἀνασσα, χέρον ἰλόνεσσιν καὶ αἰδῆ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφως aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinerat, quæ potissima ex parte circa ἀτυχίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ ἀποκρινόμενα rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον ἐὼς μαλαχῇ, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἱρία hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò sciimus, præfixerit:

Μῦθον Πιερίην ἀοιδῶσι κλείεσθαι,
 Διῦτι Δ' ἐνίπτε σφίπερον πατέρ' ὑμνεύεσθαι.
 Οὔτε Δ' ἔβροχι ἀνδρες ὁμῶς ἀφατοί τε φατοί τε,
 Ἐπτοί τ' ἀρήτοί τε, Διὸς μεγάλου ἔκχη
 Ἔϊα μὲν γὰρ βεβαίη, ἴσα δὲ βεβαίοντα χαλεπή.
 Ἔϊα δ' ὄριζλον μινύθη, καὶ ἀδελον αἰετή.
 Ἔϊα δὲ τ' ἰθύνη σκολιὸν καὶ ἀγλῶρον κίεφ.
 Ζεὺς ὑπερβρεμέτης, ὃς ὑπέρβηται δώματα ναιή.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliusque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, ἀντὶ εἰμαερμένης poni mordicè asseverant: quamvis minimè propositum ἔγχετο, multò minùs Hesiodi ex hoc institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀΐατος ἀειφροσύνης, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμαερμένην & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἐργον primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deum reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

— *valet ima summis*
Mutar, & insignem attenuat Deus,
Obscura promens: hinc apicem rapax
Fortunæ cum stridore acuto
Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Dæmonis vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῷ θεῷ χειρομῆς, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum lucta περὶ τὴν αἰδῆν & νόμον disputantium, καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-

dica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *πίξιν* εἰς ἀταξίαν ἀειαγωγῶν. Quæ ἀταξία hanc constituēbat potentiam, quam nunc Δία vocat proœmii auctor. Eo argumento ex Platonis Político desumpto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπιδή, inquit, καὶ τὸ ὡς ἰχυρὸν ὁ Πλάτων (περὶ αὐτῆς) εἰς ἀτάξιν τὸν κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, ὡς ἐν ὑποθέσει χειρίζεται τὸν κόσμον τὸ θεῖον, καὶ τῶν χειρισμῶν τὸ θεῖον εἰς ἀτάξιν αὐτὸν ἐκ πίξιν ἀειαγωγῶν. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἀπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντα τὸ ἀποδεδεικτόν, καὶ ἐκ τούτου ἐπιθεῖν τὸ δεικνύμενον, ταυτῶς προ-*confesso summentem* id cui aliquid superstruit. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸ θεῖον ἀπειῖναι λέγει, Platonem intelligit, τὸν κόσμον, καὶ παρῖναι αὐτὸς ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμῳ, ἀπειῖναι ὡς περὶ, εἴτε παρῖναι. ὅτε φ' εἶχε, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς ἐκ τῆς ἰχνης. Et paucis interjectis, Καὶ λέγει περὶ τοῦ μὴ ἐξ ἀτάξιν μεταβάλλειν εἰς πίξιν τὸν κόσμον, ποτὶ δὲ ἐκ τῆς μὲν μεταβάλλειν ἐκ ἀτάξιν, ὡς ἰφιδρῶ αὐτὴ γλῶττα τῶν περὶ αὐτὴν ἀνέκδοτον ὁ θεός, &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς, non modò τὴν εἰς ἀτάξιν ἐκ πίξιν ἀειαγωγῶν ἀfferuisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, τὴν nimirum ἐξ ἀτάξιν εἰς πίξιν, exspectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατ' ὑπόθεσιν loquitur, sive ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum meliùs interpretati essent, qui post ἀτάξιν sui sæculi, iterum τὸ μεταβάλλειν, notat exspectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νῦν γὰρ δὴ γλῶττα ἐπὶ σιδήριον, εἴδε ποτ' ἤμαρ
Πάσονται χρυσά τε καὶ οἰζύτῃ, εἴδε π' ὑπὸνταρ
Φθιερῶν, χαλκῶν δὲ θεοὶ δώσουσι μεταβάλλειν.
Ἀλλ' ἐμπης καὶ τοῖσι μεταβάλλεται ἰσθλα κακῶσι.
Ζεὺς δ' ὁλοῖσθαι καὶ τῷτ' ἡ γλῶττα μεταβάλλειν ἀνθρώπων,
Εὐτ' ἂν γαῖαν πολιορκήσῃ τελευτήσῃ.

Manifesta periodi a revolutione, finem ætatis suæ constituit in theliis, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἐπιτ' ὄφελον ἐγὼ πύμπλοισι μεταβάλλειν
Ἀνθρώπων, ἀλλ' ἢ περὶ θεῶν, ἢ ἐπιτ' ἡ γλῶττα.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis afferuerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' ὃν ὁ μέγας δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς κρείττωνος εἰς τὴν χείρην εἰδῶν τὴν ζωῆς μεταβολήν, ἀλλὰ καὶ ἀνάπλεον ἴσασθαι, ἀπὸ χειρῶν εἰς τὴν κρείττων τὴν γλῶττα γλῶττα δηλοῖ καὶ ἀμείνους ἴσασθαι πύμπλοισι κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὅτε καὶ ἐκ τῆς δόξης, ὅτι πύμπλοισι μεταβάλλειν ἔβληται παρὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων ζωῆς εἰς τὴν ἐναντία γλῶττα. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὴν ἐπιτ' ἀνθρώπων λέγειν τὸν Hesiodum μεταβάλλειν γλῶττα, ἐκ τῆς τῆς Hesiodi, καὶ ὅτι κατ' ἐναντίον.

ὅν φασί. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἱππία adjungat, aut turpiter dissimulare, quam ex alio discere, aut non maledicere. Su ἀπείρα igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ζεύς ab auctore Procerum dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quam Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάνιος δὲ ἄρ' ἱάλας λῆπ' ἑλκυσσάμενος οἰσὶν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πέλει ἄμμορος.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονσι, qui ἐν τῇ ἀπειρίᾳ rerum potiuntur. Contra *εὐδαιμονίας* à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικαίως μὲν δυνάεις, ὁ Κύρις, εὐδαιμόνιον εἶναι ἀγαθὸς ᾧ ὦν αἰνέει, εὐδαιμονεῖς. Quod Tullius vertit: Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tue fortuna conjuncta est.

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quam ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cum varix sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprâ aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maxime, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub Ἐργων κὲ Ἡμετέων nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἐργα κὲ Ἡμέτερα vocant. Sic Etymologus. Αἰετούμενοι, inquit, αἰετοῦται, λαμβάνοντα. παρὰ τὸ αἰεῖν τὸ σημαίνειν τὸ λαμβάνειν, κατὰ τὸ ληίστα σμῆν, αἰεῖν, αἰετέμα, αἰετέδρον, κὲ τοῦτ' ἡ Αἰολικὴ αἰετέδρον. Ἡσιόδῳ δὲ Ἐργα κὲ Ἡμέτερα καὶ σὲ ἑλπία ἑνὸς εἶναι βίον αἰετέδρον ἔνθεν ἰούσιν.

Item

Ἐκὼν δ' ἐπὶ πόροισι κέρυδις λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νόοντιν· ὡς πυκνοὶ ἐφίστανται ἀγέλοισιν.
 Ἐφελξὶν δὲ μόχλῃ φθισίμοσθρι· ἐλπίσιν
 Μακροῖς, αἳ εἶχον παμεισίχρους· ὅσπερ δὲ ἄμπερον
 Λύγῃ χαλκεῖν, κερύταν ἀπὸ λαίλαπορμύων.
 Θωρήκων τε νιοσμύκων, στικίων τε φασηῶν,
 Ἐρεμύων ἄμυδρι· μάλα κεν θρασυκαρδίῃ·
 Ὅς τίπτε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, ὅδ' ἀνέχουσιν.

Hesiodi verò:

Πληϊάδων Ἀτλαγχεύων ἐπιτελααυράων
 Ἀρχεὶ ἀμνητοῦ, ὄροτοιο δὲ δυοσωμράων·
 Αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας ποταρσύνουσιν
 Κεκρύφαται, αὐτὸς δὲ πᾶσι πλομήδων ἐν αὐτοῦ
 Φαίνονται, πᾶσι πρῶτα χαροατομύοιο σιδήρε·
 Οὗτός τοι πύλων πέλεται νόμος· οἳ τε θαλάσσης
 Ἐχέου ναιετάουσιν, οἳ τ' ἀγέλα βροσθήουσιν
 Πόντος κυμαίνοντι· ἀπὸ πρῶτον πόντος χῆρον
 Ναιέων· γυμνὸν ἀπείρειν, γυμνὸν δὲ βουπῆν,
 Γυμνὸν δὲ ἀμύδα, εἰς ὅρα πᾶσι δέληοις
 Ἐρρα κρημίζουσιν Δημήτερ, ὡς τοι ἴκαται
 Ὄρε' αἰετῶν, μὴ πως πᾶσι μετὰ ζῶνται
 Πρῶτος αἰετῶν οἴκος, καὶ μηδὲν ἀνύσσης·
 Ὄς καὶ νῦν ἐπ' ἡμῖν ἤλθεις· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδάσκω,
 Οὐδ' ἐπιμαρτυροῦμαι ἔργαζον, ἡγήπε Πέρση,
 Ἐρρα πᾶσι τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραον·
 Μὴ ποτε σὺν παῖδισι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχέων·
 Ζητύης βίοντι κατὰ γαστρίας, οἳ δὲ ἀμειλῶσι.
 Δίς μὲρ ἧδ' ἐπὶ τρεῖς τέχαι πύξια· ἡ δὲ ἐπὶ λυγρῆς,
 Χρῆμα μὲρ ἔστι περὶ τῆς, οἳ δὲ ἐπὶ πᾶσι πόλιν ἀγροῦσι,
 Ἀχρεῖ δὲ ἴσται ἐπὶ νηὶ νομός· ἀλλὰ σ' ἀνῶρα
 Φρῶζουσιν χρεῶν τε λύσιν, λιμῶν τ' ἀλευρίων.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctio-
 nem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse
 quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctiōne, cum ea quæ
 est τῇ Ἐργῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν
 fuit conclusio quædam τῇ Ἐργῶν, quod docet ipsum exordium mani-
 festissimè. quod tale est:

Πάντ' ἰδὼν Μουσῶν διαφορῆς. αἱ δὲ σ' ἀνῶρα
 Θυμὸς ἐπὶ νηὶ μῶν κατὰ μῶν ἀκούσται,
 Ρεῖα τοι ἐξέρων· σὺ δὲ εὖ φρεσὶ βάλλεις σῆσιν,
 Οἴλω τέξιν ἔχοντα κυρεῖ· μάλα γὰρ χρῆσθαι
 Ἰδῶρα, ὡς αὐτὴ παρέχεται κλέος αὐτοῖς μῶν.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἡμεῖς δὲ ἐκ Διὸς πεφυλαγμένους, ὥς κατὰ μῶν
 Περιφροδύμεν δμῶντι.

Præterea cum ratio dierum non magis ad *γεωργίας* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomizæ Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δὲ, alterum τὸ πέντε.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo Αἰδώς καὶ Νέμεσις terras relinquunt, ac coelum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare αἰδικίας proponit exemplum, à causa desumptum, quæ miserè pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἴψες vocant, interfecit. Ejusmodi αἴψες, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab ἡμερονικῷ, & Saturni ætate, quæ cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa κρηφαγία: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius εἶπεν αἰδίσαν. Vocem autem εἶπεν ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi ἡμερονικὸν sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: Εἰ μὲν τίπτερος οἱ τεύφριμοι τὸ Κρόνον· παρθέσης αὐτοῖς ἔπειτα πολλῆς χολῆς καὶ θυμῆος, πρὸς τὸ μὴ μόνον αἰθρώπεις ἀλλὰ καὶ θεοὶς διὰ λόγον δύνασθαι συζητῆσθαι, καὶ πρῶτον τῆς συμπασιᾶς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, μετὰ τε θεοῖς καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλεῖν, καὶ πρωτανόμοι παρὰ πάσης φύσεως, ἢ πᾶσι τοῖς ἰδίοις δυνάμει ἔχουσι, ἥδε τε πὶ διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συναγερμὸν φρονησεως, εὐκλείην ὅτι τῶν οἱ τίπτε μυνεῖα πρὸς αἰδομένην διέφερον· οἱ δὲ ἐμπροσθεν οἱ αἰδῶ καὶ πρῶτον, διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς θεοὺς μύθους, οἱ δὲ καὶ πρὸς αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines ferarumque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minus quam sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim μεμνημένους, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Ἀφ' ὧν

Ἀφ' ὧν δ' ὅς κ' ἐβίλη σὺς κρείσσεις ἀντιφείζων,
Νίκης π' εἴρεται. σὺς τ' αἰχίσιν ἄλγος πάχλει.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγῳ γνωμολογῶν εἰς πρίπον. Atqui tempore ἡμε-
ρονικῶ, λόγον aliquem tribuebant reliquis anima'ibus, ut pote non-
dum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀλλοιοποίησιν, quod
sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ
ἀηδυσία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus,
quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην εἰς φροντὶν δύναμιν ἐς sedem
sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii,
fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτι ὁμόφωνα καὶ τὸ
θεῖον τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio xvo, quod multum ab hoc
discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Παιμῶν αἰνεῖ καὶ
μαγικῶς ἐβλάδισεν ἅμω καὶ οὐκ ἰδόντι. ἰδόντι δὲ ἐκ ποίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλε-
υρώμενον, ἀπολεσθέντα τῷ συνόμῳ, αἴσαντο ἐκ' αὐτὸν ἅμω (καὶ ἄρα τίτι
ὁμόφωνα καὶ τὸ θεῖον τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio
præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter
se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justiti-
æ rationem habeant, τὴν nimirum τῷ Δαιμόνιον præsentiam, qui
propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè
eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait
munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis
est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit:
ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus
sit virum esse justum: quamobrem καὶ ὑποδείκνυσιν injustitiam esse dicit
præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς
ἐφθάλμους, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἰολλοῦ, eji-
ciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam ad-
hortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est.
Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam
societatem constituat: cujus δικαίω ne latronum quidem societas ca-
rere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti po-
nit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὄρκῳ metie-
bantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐεργεῖν & ὀσσεῖν conjungit. Se-
quitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui
facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur
æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sa-
pit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec spon-
te, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐξ-
ζαΐσαλ in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξῆν, sicut otii paupertas &
miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor.
Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè com-
parentur τῷ ἐπιτηδευῶντι. Justè potest, qui labore suo de vita sibi pro-
spicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur va-
riæ injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia
opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-
blica,

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *κτηνικὰ* referuntur. Priore parte in doctrina hæc consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδινὸν, ὄρεινόν, καὶ παραθαλασσίαν*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ξύλοισινα*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratrorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inseruntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui *βαναύσων* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λίχαι* hyeme prætereant, potiusque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργή*, alterum *ἡ γλυκομέδεια* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monetque æstate de hyeme, deque *οκλινοποιίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ νυχθημέρα* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *κλῆτον ἐπ' ἡοῖ*, alterum *θώκας σκιστρὸς* vocat. Agnæ quando pinguiissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cum cardus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hæc occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In hæc

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab ἡμερικῶν ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit *ὅτε μίττεν θαλάσσης* , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat *τὴν ἐπιτήδειον καιρὸν* , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu reditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : *Εἰσεννῶ* , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : *Θισεννῶ* , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimùm paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versùs aliquot , qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiona ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabimus , quæ Ἡμέρας inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ *Εφημερίς* dicitur. Est autem in Agricultura *Εφημερίς* doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam *τὴν Ἡμερικῶν* cum *Εφημερίδι* confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm *Εφημερίδα* in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , *Εφημερίδας* toto opere sparssæ sunt. Sic , si quæris quando arandum sit ; respondebit , *εὗρ' αὖ φωνῶν μέγιστον ἐπακύνης*. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , *Ἡμερικῶν δὲ λήγῃ μὲν ὁ ἥλιος* , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , *Μῆνας δὲ Ἀθηναίων* ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , *Εὗρ' αὖ δὲ ἐξήκοντα μὲν τρεσπῆς ἡλίου Χαιμῆς ἐκπλήσῃ Ζηνὸς ἡμέραι*. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , *Ἡμερικῶν δὲ σκόλυμος τ' αἰνῶν*. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat *ἐπὶ αὐλόμεναι* : quod dicendi genus cum non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

dioces; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνουσίαν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *Διμυργῆ Πυθαγορείου*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *ἑλλικῆς θρησκείας* *ἐν ἀναξίαις* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ ἕνα τῶν τοῦ βιβλίου περὶ τῶν καὶ ἀπίστες, καὶ τῆς ἑλλικῆς πολιτικῆς ὑπὸ τῆς αἰδέας τῆς εὐσεβείας χρησίων ἐκτελέουσι, τῶν λοιπῶν συλλέγειν τὰ χρησιμὰ. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τῶν τῶν γεωργικῶν στρατηγικῶν συλλέγειν τὰ ἀπὸ τῆς αἰδέας τῆς εὐσεβείας, ὅσα ἑμὶ εἰδέναι, ἐπιφαίνουσι*. *ἐν τῇ πολλῇ δὲ ἀφροσύνῃ, ἐν οἷς δὲ ἀφροσύνησιν, ἢ τῇ ἀφροσύνῃ τῇ ἀφροσύνῃ πῶς*. Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀφροσύνης* & *καταφροσύνης* βλάβος *ἀνατολίαν* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρατηρήσεις*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμους*, vel *ἱερεῖς*, vel *ἀποφροσύνης*. *Εργασίμους* sunt, qui & *ἀνύσιμους* & *ἐνύσιμους* dicuntur: *ἱερεῖς* quos *θεῶν ἡμέρας* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφροσύνης*. Ex illis cum maximè *τῶν ἐργασίμων* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *τῶν ἀποφροσύνης* τῇ *ἐργασίμων* opponimus, non τῇ *ἱερεῖς*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφροσύνης, εἴτε καὶ πένθος πῶς, εἴτε καὶ, εἰ ὁρῶντες ἡμερῶν ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ, τῶν καὶ ἀφροσύνης πῶς, τῶν δὲ φούρας, εἰς ἀφροσύνην φῶν ἡμέρας ἀπίστες πῶς, ἐπὶ τῇ διαφύσει*. Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiúsque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργῶν* καὶ *ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῇ *Εργῶν* latiùs patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit: ita ἤμῃων, quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est: sicut ibi:

Ἡ μὲρ οἷς πείκιν, ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν ἀμῶν. &
Σπέρματι δὲ ἄρξαο. φυτὰ δὲ ἐκθρέψαο δόξη, & aliis.

De altera:

ὕλοτόμῳ πεπαμῶν θαλαμῶν δῶρα,
Νῆα πεζύλα πολλὰ, τί τ' ἄρμα ναυσὶ πέλον;
Τεῖρα δὲ ἄρχαο νῆας πῆγνυται ἀρχαίς.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est, ut diximus, vel conquirendi: ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuò in primo ἤμῃων habes:

Ἡμῶν δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένῳ δὲ κατὰ μῆτρον
Πεφραδμένῳ δυνάσσει, τελεῖν δὲ μὴδὲ ἀείρειν
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἡδ' ἄρμαλίνῳ δατῆαο.

Ἀρμαλίνῳ δατῆαο munus erat in magnis familiis ἡ οἰκονόμος quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν, id est, post dominum; Lucianus ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐπιμεινῆς συνώνων. ὁ μὲν ἡμῶν αὐτὸς, κατὰ δύο ὁδοὺς καὶ τέτταρας, καὶ βαρὺς αὐτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖν: ἵνα δὲ ἐν λάβῃς, καλακλυτέῳ μὲν αὐτὸς, καὶ κατὰ δατῆαο. Διοκλυτέῳ δὲ καὶ οἰκονόμῳ. ἔτ' μὲν καὶ ἄλλῳ Διοκλῆας τρέπῳ. Ἱ πνέσας suos ut plurimum habebant, quomodo erat singula πνέσας. Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur.

Ὁ γὰρ δὲ τ' εἰσάτη πεδύα γέ μιν ἡμῶν κωλύει,
Ἐξοχ' αἰξομῶσι βροθήσια ἔργα πνέσας.

Unde Theocritus Χάριτον

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχειο δόμοις καὶ ἄνταλῳ Ἀλκίῳ
Ἀρμαλίνῳ ἡμῶν ἐκπνέσας πνέσας.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔργασια sit duplex respectu duorum, quæ familiam constituunt, & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur: ut unum ex multis sumamus, Agricultura virorum, Lanificium mulierum; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat, ita neque posterius. Diem autem unum altero, tam huic quàm illi, magis conducere. Sic;

Ἡ δὲ δουδενῆ τ' ἐνδενῆς μίγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νῆϊ νῆματ' ἀντιπότην ἀρχαίς,
Ἡμῶν δὲ ἐκ πλείων. ὅτι τ' ἴδεις σωθὲν ἀμῶντα,
Τῇ δὲ ἴδεις πῶσι γυνή, αὐθάλοισι περ ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis, ὁ πλεῖστος: utrumque ἔργον est, sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοτομία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θάλαμῳ: alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias, cum uxorem duceret: unde Homerus θάλαμῳ ἴον dixit: ad quam rem τῇ ὕλοτομῳ erat opus. Navem,

Navem, cum mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hic traditur:

Υλοτόμῳ τι περὶ τὴν θαλαμῶν δῶρα.

Νῆϊά τι ξύλα ποδά, τί τ' ἄρματα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cum enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ π ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ π ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, ἀπὸ γλῶσσης ἐπ' εἰδός: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cum partim τ' κυρίως, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τ' κοινῶν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maxime observandum est. Qui vocem ἔργων ἀπὸ τ' ἔργου deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀρετὴν δὲ ἰοῦμαι καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. *Non hominum video, non ego facta boum.* Porro cum simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργων, τὸ ἔργων τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς ἐπὶ καθ' Ὀμηρον αἴρεσις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque, χεῖς δὲ, inquit, αὐτῶν πεποιήσεται οἱ θεοὶ λόγοι. αἶμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χεῖς δὲ αὐτῶν ἀφαιεῖται καὶ εἰς τὸ βίον ἔργα πᾶσι ἀδραστία, καὶ ἡμέραν ἐν αἷσι δραστία, ut supra ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus supra disputavimus, simulque ea confirmare, de quibus hic agimus. Cum autem nusquam improprie in his libris vox Ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam sumere, ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πύρρον θῖον γένος. &, Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἴσω μέτρα κασιμῶν. &, Ἐξ ἔργων δὲ ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ π. &, Καὶ τ' ἔργαζόμενοι πολὺ φίλτεροι ἀθανάτοισι Ἑστιά, ἢ δὲ βροτοῖς. &, Ἐργων δὲ εὐδὴν οἰεῖσθε, αἰργεῖν δὲ τ' οἰεῖσθε. &, Εἰδὲκεν ἔργαζῃ, πύρα σε ζυλάσθαι αἰργῆς. &, Ἐργάζεσθαι ὑπὲρ Πύρρον Ἐργα σὺ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διασημύρεσθαι. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, ita ἔργα νῆων dicunt Poëtæ: & sicut γὰρ ἔργαζία, ita πόρτον ἔργαζία. Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκίῳ ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκίῳ δυνάμειφιλον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquireunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργων in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλπίδας καὶ ἀνδρείας παῶσι, καὶ τὰς δικαίους τοιούτους δὲ ὑπελαμύναται τὰς μὴ ἀφ' ἑτέραν ζῶντας. πῦντοι δὲ οἱ ἀπὸ τῶ ἐργάζεσθαι, καὶ τέτων οἱ ἀπὸ γενεῆς, καὶ τῶ ἄλλων οἱ αὐτεργῶν μεγίστη. Ex quibus verbis, ut infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἐργαζομένης, & τὰς αὐτεργῶν Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. x. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖσ' ἴα εὖ πολέμοιο, ἔργον δὲ μοι εὖ φίλον ἦεν,
Οὐδὲ σικωφιλίη, ἥτις περὶ ἀγλαὰ τέμνα.

Atque hæc hæc hactenus.

F I N I S

DANIEL

DANIELIS HEINSII
 H Y M N U S
 I N H E S I O D I
 P A N D O R A M.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
 intelligitur.

Ἀθανάτων βασίλειαν αἰείδομην ὑδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Νόσφιν αἰὲ κροτέεσσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
 Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
 Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα Φερέσβια δῶρα καλύψας
 Ἰαπετιονίδαο χολωσάμεν· Διὶ βελαῖς
 Ζῶς κροτὲρὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
 Ἰλαθὶ πασιμέλεσσι, πανόλβιε, πότνα θεάων.
 Εὐφροσύνης δώτειρα, καὶ διάντησιν ἰόντι.
 Ὡς ποτὲ γῆ πεπάνυστο, καὶ ἔρανος δῖος ὑπερθεν
 Ἀμφιταλάντ' ἔκυσσε ἑλαιοκόμην· ὧς γαῖαν
 Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελίς γλυκὺ φέγγει·
 Αὐτοκασσιγνήτης ἐσέφατο κύκλα σελήνης,
 Ἡδὲ χθονὶ λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
 Ἀνθρώπων τέκε Φύλα, καὶ δῖον ἔρπετο Διὶ κούρην
 Ἐθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
 Χρυσέων μὲν πρῶπτα καὶ δρυμέων γλῶσσαι ἀνδρῶν
 Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλὸς,
 Ἐκτὸς ἀλιτρουσύνης λυσσάδεσσι, ἐκτὸς ἀνάγκης,
 Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ πρότερον τέκε μήτηρ,

Πήχας

Πήχεας ἀμπετάσσοι, φίλα μαιώσαστο τέκνα,
 Πάντα χαρσαγαμήη. δεινὴ δ' αἰπέκειτο θάλασσα,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ὑπόπλοθεν ὄρματα πόντε,
 Νῆες ἀγίνεσθον, Βορέω πνεῖον! αἰπειλῶ
 Αἰΐφροσι πεπλημύοισιν αἰνὰ μέγα κῦμα θέσασθαι.
 Τοι ἣ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμύοι εἶδαρ' ἔδρασι,
 Πάντοθεν ἄρυστρων ἀνεστροφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρεσσιν ἢ ὄρεϊ καρτὶ πεποιθὼς
 Οὐ γνέττω κρατερῇσιν αἰλυκτοπέδῃσι πελάσσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγναι, ὅκ ἣ διώξας
 Γαπετὸν δολύεντα, νέης ἐπεβήσατο τιμῆς,
 Δὴ τότε χάλκειαν γλῶσσαν, ὄβριμον, ὅκ' ἐτ' ἀνεκτὸν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα.
 Ἄρει πεφρικὸς, ἢ ἀναιδείῃσι νόοιο
 Ἰστέρσθαι θεσμὰ θεῶν τελέσσει κενεόφρον' ὄρμηϊ.
 Τῶς ἣ ῥέα λείπεσθον ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν.
 Οἱ ἣ μὲν οἰώθησαν ἀκινήτοισι ἣ μόχθοις
 Καὶ θανάτων συχερῇσιν ἐδελιώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρθε ἣ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἀφθιτὰ εἰδὼς
 Κρύφατο πῦρ, πενίης ἄκρος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύμφορον Ἀπορίης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέμμερ' ἦος
 Γαπετῶ, κήλοισιν ἐνὶ ναρτῇξιν καλύψας,
 Ζεῦα λαθὼν κλέπτεισκε, θεῶν πτόμον ἠδὲ ἢ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμύοι, ἔδ' ὅγε μίλων
 Εὐρυβίῃ Κρονίῳ ἐνὶ στήθεσιν αἰλύξας,
 Νήπιό. ἣ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλεὰ θεσπεῖον
 Δειπέμεν ἀνθρώποισι, ἢ αὐτὸς πῆμα πύρσσει.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἐνδον ἔϊσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμεν' ἢ ἀμεροτάμεν' φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, ἢ ὀσόμεν' καὶ θυμὸν
 Ἄρξαλέας ὀδυῖας (αἶ τ' ὠφελον ἔδ' ἐχλύοντο
 Ἀμφί τε γλῶ πόνεσσι, ἢ αἰλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερχῆς ἐπλάσασατο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότι' ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἣ χθονὶ πᾶσα ἢ ὑδατόεντες ἱεραυτοί,

Ὅσά τε γῇ κοίλῃσιν ὑπὸ ρίζῃσι κέκασθε,
 Τῆτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, ἣ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἔταξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησσι ὅσων μερόπεις ὄνειαρ.
 Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἣ γεγαυῖα περ αὐτῇ.
 Χαῖρέ μοι αὔθις ἀνασσα, πολύχλιτε μήτερ ἑάων,
 Μῆτερ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;

Χαῖρε θεῶν κρείσσει, θεῶν θεὸς αὐτῇ ἐῴσαι,
 Δημήτηρ μὲν ἐῴσαι, ἣ δούρην Αἴθνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἣ ἐν πολέμοισιν Αἴθνη,
 Ἐν ᾧ πόθοις Κυθήρεια ἣ Γμερ. ἥ μάλα κύνει
 Ὀλβίος, ᾧ τιμὴ λωκώπιδος εἵνεκα κέρους
 Ἡπιός ἦθά θεός, ἣ ἐπέβλεπες ὄμματι λωκῶ,
 Ἐκ δ' ἐβαλες πενίῃ θυμοφθόρον. ἐοτλά τε πολλὰ,
 Χρύσεά θ' ἱμερόεντα ἐπήραγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρας τε, ἣ ἡδέα Κύπριδος ἔρξα,
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάσαι ἔμμορες, ἐξέπι κείνη
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεις φάνηται
 Ζῶν χαριστομένη πρῶτῳ δέ σε φανερὰ γυναικά.
 Τῶνδε γὰρ ἀντιπέφυξο, ἣ ἀγλαὸν ἐλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ἀνασσα, χάριν εἰλόεσαι ἣ αἰδώ.

Τῷ ἣ ἐγώ τοι πρῶτος, ἐπὶ χνόον ἀβρόν ἀείζων,
 Ἡῶς χρύσειον ἄνθος, ἐπὶ νέος, ἐδὲ βολάων
 Νῆις ἐὼν πάντῃ ᾧ Κύπριδος, ἐδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάμος. ἴλαθι πάντα,
 ἴλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμηναι δύνῃς.

Χαῖρε πάλιν τράλῃς, θεῶν ὀπιειμένη ἀλκίῳ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσὼν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετιγῇ, ἣ ἰδυίτρεα κυδοιμῇ,
 Ἐλπίδος ἡγήτρεα τίς ἂν σοι καρπὸν μάχριστο,
 Ἡ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἱ ὀλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, ἣ ἀμφιτείτη ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, ἀμφιτρίτη ἣ πότον.
 Τῷ ἣ ὅσοι ἀπώδυσιν ὀρόμηναι ἡδὲ φυτῶν,
 Ὅσοι ἐπικασυτέρησι πέδον κρέχουσι μακίλλης,

Ὅσσοι ἀμνησάμενοι πολυγηθέα καρπὸν δρυῆς,
 Ἐκτελέα, βρίθοντα, πεισφίγῃσιν ἀμάλλαις,
 Σὸν περὶ τὸν τε μέσον τε καὶ ὑστάτον περὶ βαμὸν
 Αἰὲν ἐλίσσοντο, καὶ ἐλίσσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπαλῆθες τι φέρουσι καὶ εἰ φατόν. Ἰλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοῖς περ ἐμοὶ φίλῳ ἢ ἀπὸ θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γῶ, ἀνασσα, μάτῳ φυτοεργὸς ἀλωῶς
 Τετραάγων καὶ νεῖον, ὁμῶς δῶλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μοχέοντε, κατατρέβουσιν ἀροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπῃ γῶ κείνη, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν δριδείκετ' τέκνα,
 Ὑστάτῳ ἀθανάτων λιπέτῳ χθόνα καὶ μέγῳ ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοι τέλῳ εἰσὶν ἀπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν αἰεῖς,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαὸν, ἔθαρ δρυῆς,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, περὶ παχύεσσι βεβελθός,
 Ἀμφοτέρων παχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντι ἐέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι πόθεν σέθεν ἀμφι, θεαίνη,
 Δεινὰ παλαιγύειν ἐφάδατο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γῶ ἀνακτερίτω τε μόνῳ κόσμοιο καὶ δρχίῳ
 Σημανέειν ἡγῶντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦσθα, Τύχῳ δέ σε Φαντὴ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντῃ ἣ ἀνέρχουσα κατ' ἄσπετον οἶδμα θαλάσσης
 Ἰστιάτ' ἐκπετάσσει, πειπλομήδοισιν ἔοικας.
 Ναυήλῃ σοι πέμπαν ἐπ' ὄαδεν· ὅς δέ, πόροιο
 Νῆα θοῶν ὅπῃ πόντον ἐλαύνει ἀμφι καὶ ὄλβη,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρα τίτανε· σὺ δ' μεδέουσα καπέτης,
 Ἐμπερίης πόντιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀντικίη μεγαλῶνυμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γῶ Τιτῆσι μέτεσκες
 Παντὸς ἐπ' κροτέεσσι, πρὶν πρῶτοις θεοῖσι,
 Ρεῖν πλετοδότερα· μόνῃ δ' Αἰδάο θεαίν

Ων πάρεϑ' ἔλλαχες αἶσαν, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.

Μηνογῆρης Ἑκάτη, θεινὴ κλωστήρος ἀνασσα,

Γαίης κραινέσσα, καὶ ἰθυώσα θάλασσαν.

Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταίρη.

Χαῖρε πάλιν κρείσσα θεῶν, κρείσσα θεαινῶν,

Ἄρτεμις θηρήτειρα καὶ Εὐνομή, καὶ Ἀπόλλων,

Ἄρτεμις ἐν βήσσησι, καὶ ἐν νέσσισι Ἀπόλλων,

Εὐνομή δ' αἰορήσι. Σὺ δ' ὅσονέντας οἷσ' ἔς

Ἡ' λύκῃ ἢ χλόνῃ κατεναντόν ἐς σκοπὸν ἔλκεις·

Οὔτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔση

Ἰθὺ πτυσκόμηνϑ'. τύχε δ' ἢ μάλα καίριον αὐτῆς

Υἷς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖν

Υἱάπιν θανάτοιο μέλϑ' κρυόεντ' αἰείδῃ.

Καί σέ πρ' ἡγεμόνῳ γλυκερῆς αἰτδύμηνϑ' ἄρης

Καὶν ἐλάφῳ πείπιπε, καὶ ἐν νιφάδεσσιν λαγυῶν

Ωρσεν ὑπὸ ἐκ κριτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.

Τοῖς δ' ὁ μέγ' ὄφρηνεν κροδίῳ, μάλα δ' ἀμφὶ πανόσσιν,

Ἰχνιον ἐνθα καὶ ἐνθα διακόμεναι. πρὶ δ' ὀνύχῳ

Πολλὰ πρὸς αἰέσσιν, αἰεὶ δ' ἐλελίσσει ἔρη,

Ἀγγέλϑ' ὄφροσυνῆς θελξίφρονϑ', εἴκελϑ' αὐδῇ,

Μεῖλιον ἀρρώσσει, μέγα πρὸ δόσσιν ἄγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσε,

Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρκατρέψασα δ' ὅττιμον

Εὐσεβέων παιδέεσσιν νόσον δ' ἀπὸ πάντων ἀλάλκεις.

Σοὶ δ' αἶμα γεινομένη νόσοι αἰόλαι ὀξύ τι πῆμα,

Ἰκελαι ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσης

Ἀνδρόμεον βίον ἀμφὶ διέδραμον, ὅδε πρ' ἔχων

Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βελήσιν, δρήγειν,

Οὐδὲ παρκατεῖσθαι συγερῶν μερόπεσσιν ἀνάγκη.

Οὐδὲ κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμότιμον ἔθηκε

Ζεὺς Κρονίδης, Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον' ἦν τε λέγεις

Ἄνδρασιν ἱεσομένηοισιν Ὀπικλώθεσσαν ἐφείναι

Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσα θεῶν, κρείσσα θεαινῶν,

Εὐνομή τε Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέεσσαι δικαστῆ

Ἡ' κυάμοις λουαῖσι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθύνοντα δίκας ἢ ὀπίφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσα, σὺ τ' μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἤ πάλιν πόρες αἶπλον· ἐπεὶ βασιληίδες δ' ἔρχαι

Χρυσὸν πλῆθος ὀφειλάσιον, ἔρκος ἀνάκταν,

Παίγματά σοι πελέεσσι. σὺ δ' ἤ σέφανόν τε ἢ ὄχθος

Τῷ μὲν αἵτωσας, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκεας.

Χαῖρε μέγα κρείεσσα θεῶν, κρείεσσα θεαινῶν,

Τ' σάπὸν μοι χαῖρε, ἢ ἡμερόεντας αἰοιδέας,

Μυσάων φίλα τέκνα, κακίῳ δ' ἀπὸ λιμὸν ὄγχεας,

Ἡ δ' ἡμέρις ἐστίν, ἀνάστα, τύχης ὀπίβησεν δόξης.

DANIELIS HEINSII
 IN HESIODUM
 EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τράλῃσε, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνὸς, ᾧ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο ἢ αἰγχεύς Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, εἶδεν ἀμνησάμεν.
 Σὺ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλῶνυμε, χειρὶ δὲ ἐχέτλῳ
 Τῇ μὲν αἰετίζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
 Ἄρπὸν τ' ὀκτάβλωμον, αἰεκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κερυφλῶ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελπόμεν γλυκερῆς ἔργα γηπονίης.
 Σωφροσύνῳ δὲ ἐδίδαξε, ἢ ὡς πλεον ἤμισυ παντός,
 Ἐκ Μισέων σοφίης μέτρα διδασκόμεν.
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἐνεγκε
 Πολλῶν ἢ πινυτλῶ γαῖα Φυτοπορίῳ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγῳ, γλυκύμυθῳ, ἀνὴρ φίλῳ ἐρανόδησι,
 Γῆς δρότρε θεῖῳ δείκνυεν Ἡσιόδῳ,
 Πιερίδων γείτων πολυώνυμῳ. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' αἰζαῖτος μέγ' ὄνειαρ,
 Αἱ σελίδες θεῖα φαντό ποθ' Ἡσιόδῳ.
 Ταῦτ' ἄρα φρασάμεν, γλυκερῆς φίλῳ ἤλιθα Μίσῃς,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερ' ἔργα κομίζων,
 Βέλῃς· Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε, ὦ
 Δαίμοσιν οἷ' ἔηθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνι' ἢ δὲ ἀγέλλῃ τ' Ἐλικωνιάδ'·
 Ἐνθά σε βακχλέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ Φίλι' περπόμενον κραδίῳ·
 Ἡ τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴγας,
 Ἡ τάχα ἢ λεπιδὸς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μισσέων βασιλῆα γλυέσθαι,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ τοῖδεασι, ἢ ἴλα' ἄμμι γῆροιο,
 Αἰπόλε μὲν πρῶτον, νῦν δὲ ἄρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Ὡς φασὶν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῆν' Ἀρη',
 Ἡ φύσις δ' ὄρχαϊον δείξατο Μαιονίδῃ.
 Δεινὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδῃ.
 Τῷ δὲ ἄρα γνομέροιο πάλαι κλύε πότνια Δηῷ,
 Βῆ δὲ ἴμεν ὕψηλῃς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξ' ἐναντί' ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ὡς καὶ μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δὲ Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἷζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
 Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῇ,
 Καὶ πρῶτον ὄρμας ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότῃς, ἢ ἀρηρότα ποῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἔρανις σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
 Ὡς ἐρίδων μεγάλων διασῶν ἀνὰ γαῖαν ἐκσῶν,
 Ὡς γ' ὀπιμωμητὴν ἦνεεν, ὅς δὲ ἀγαθὴν.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραίῃ τοι ἔργον ὄρω ἔχουσι
 Μήδεα ἢ πλήθῃ ἢ γῆϑ' ἐξανύσας,
 Μυσάων ὑποφῆτα πελαιγυρές. ἦτοι ἐκδύθες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα ἢ περσίδας,
 Τείρεα πάντ' αἰμαθῶν, τάπερ ἔργον ἐσεφάνω),
 Καὶ Κρονίδε βελαῖς, ἢ φάϑ' ἡελίς,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἔρρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἄρχαίης σῆμα φυτοσπορείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήκωτε, μόνϑ' ὠροσέληνϑ' ἔεσκε
 Πάντ' αἰ Σεληναίης γυνὲ πόρον Ἡσίοδϑ'.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
ὅ vituperio ostendit, rejicit :
alteram verò ut rebus præfe-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit : altera autem, quæ ho-
nesta est ὅ bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vaserrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Pan-

Εκ τῶν ἐρίδοιν Δαί-
μονος δὲ ξάμεν ὁ ποιη-
τὴς τὴν ὀπρωμένην, ἥτοι
ὀπίσθον, ἀποδοκιμάζει τὴν
ἣ ἐτέραν πρὸ παντὸς ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ἐπιτίθει. ὡς ἐκείνης μὲν
πρὸ φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγρῶν Δατείας τῶν πλείστον
χρόνον ἐχέσης, τῇ δὲ, τῇ κα-
λῇ τε καὶ ἀγαθῇ, μόνῳ τῷ τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τῇ ἐπιτη-
δεύων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τέττις τὴν ἑβίαν
ὀπίσθον, (ὡς Φησὶ πρὸς
ταῦτα νεανιδόμεν ὁ θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φειῶσι καὶ ὀρεπείοις, ἥγαν
τοῖς πρὸς τὰ ἑ πόρῃ ἀπιδάξ-
αι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδῶ
εἶν.

ραν, ἥτοι τὴν τύχην, τὴν
 πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρα τὰ
 φυσικὰ δηλαδὴ βιολογικά,
 παρὰ φύσιν, παρε-
 σκίασε. Καὶ ἔτω μὲν τῶν βί-
 ος πόρον ἢ τύχην ἐπιτέτραπται,
 τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμήθει-
 ας καὶ ἐπιμελείας τῶν ἐφικέ-
 σθαι χαλεπὸν ἐγίνετο. Τὸ πά-
 λαι γὰρ, μήπω βιολογισ-
 τῶν Προμηθέως, πάντα
 τὰ πρὸς τὸ βίον ἐπιτίθει, αὐ-
 τὸν ὁμοῦ καὶ παρὰ πέρας.
 Κρόνῳ γὰρ τοπικῶς χρυσὸν
 πᾶσι τῶν ἀνθρώπων γένε-
 σθαι, ὥς πᾶσι πάντα αὐτομα-
 τιστικῶς ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
 ἔν τὸ χρυσὸν γένε-
 ται πᾶσι μαλακῶς τε καὶ ἡδυπα-
 θεῖ ὡς περὶ δαίμονας λή-
 ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχεν.
 Τῷ τῷ γὰρ ἀνελθόντι τὸ
 δόρυ, τὸ δόρυ γὰρ χρυσὸν
 χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, κατὰ τὸν
 ἢ μάλλον τῶν ὑπερῶν γνομῶν.
 Ὁ Ζεὺς ἔν, ἡ γὰρ εἰμαρμένη,
 καὶ τῷ τὸ γένε-
 ται μὲν τῶν ἀπαλαχθέν, τῶν
 τῶν ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
 ρων λήξεως ἐπιβόλον ἐποίησα-
 το. Περὶ μὲν ἔν τῶν τελευ-
 τῶν τῶν χαλκῶν τὸν τῶν ἀ-
 λαμβάνει, δὲν τε φησὶ καὶ
 ὁμοῦ οἱ πᾶσι οἱ ἀνθρώποι
 ἀλλήλοκτονίας τε καὶ ἀφροσύνης
 αἰτίας ἔπεσον, γυναικῶν,

doram nempe, hoc est, Fortu-
 nam, quæ omnia Deorum do-
 na, id est, beneficia naturæ,
 sibi vindicare cepit, in me-
 dium produxit. Ita tota vitæ
 comparandæ ratio, Fortunæ
 est commissa: prudentiæ autem
 hominum ac curæ ea sibi com-
 parare cepit esse difficillimum.
 Olim ergo, ante vastrum hoc
 Promethei factum, omnia quæ
 ad vivendum erant necessaria,
 facillimè comparabantur, et
 ad manus erant. Saturnus
 enim primò omnium, genus
 quoddam aureum fabricabat
 hominum. Cui sua sponte om-
 nia suppeditabat terra. Hoc
 genus, leni ac jucunda morte
 cum hac vita defungeretur, vi-
 tam dæmonum et nomen post
 obitum consequebatur. Hoc au-
 tem, alterum est secutum, quod
 argenteum dixerunt: quod ut
 aureo in omnibus deterius, ita
 purius fuit quàm sequentiæ.
 Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
 etiam hoc genus aufert: quod
 defunctum, vitam eorum du-
 xit, quos Beatos Subterrestres
 vocat. Ita ad tertium, æreum
 nimirum transit, quod scelestum
 esse et impetuosum docet. Qui
 quidem homines cade mutua
 et imprudentia cecidere: cete-
 rum nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublati, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maximè autem tangit judices, quorum brevi ac venusta fabella, corrupte laxat. Reliqua pars libri, justitiæ ac injustitiæ præmia ob oculos ponit: tum & monita quadam sapientissima Persæ proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quæ præcepta continet, parum inter se coheret: ita ut soluta quasi & nihil minùs quàm adstricta sit oratio. Quæ subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non rarò & digreditur: ut videlicet tadium

ἦγαν λήξεως μὴ ἔδεμιας τυ-
χόντες, πανολεθρίως δὲ εἰς ἄδης
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ τῶ ἡρώων ἔπε), τῶ ἀμφι
τῶ Εὔποκλέας καὶ τῶ Πολυαἰκλῆ
μάλισται, τῶ δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τῶ ἀμφι
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τῶ τε
ἄλλων ὧν ἡ ποιήσις μέμνη), τῶ
Τρωϊκὸν συνησχυμένων ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληγέ-
τες πασσυδεὶ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πνὲς αὐτῶν ἐπὶ νυκτὶ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τῆς
τῶ σιδηρῆς, καὶ τὰς αὐτῆς ἀνό-
μίας διελθεῖν ἐπιβάλλει), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλισται, ὧν
αἶνῳ πνὶ βραχέϊ τε καὶ χα-
λεῖεν πῶ δωροδοκίας ἀπλεῖ).
Τὸ λοιπὸν τῶ ὅτι λόγος τὰ τε τῶ
ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐπι-
χειρεῖ ὑποτυπῶν ἀνατερίβε-
ται, καὶ παρεκτρέχει πνὰς τῶ
σοφωτάτων τῶ Πέρση ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον τῶ ὑπο-
θηκῶν τῶ ἐνταῦθα κειμένων ὁ
χαρακτὴρ ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπόλυτος αὐτῶν καὶ ἀσύνδε-
τος ὡς ἐπίπαν ὁ λόγος. ἔστιν
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχρημένους, ἔδὲ π
κατὰ γυμνῶν τῶ νεωτέ-
ραν γραμμολογίας παρενηκῆν
ὑποφαίνων. Κέχρηται τῶ καὶ
παρεκβάσει ὅτι ὀλίγη, τὸν
ἀδελφόν

ἀδελφὸν Διὸς ὃς καὶ τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παραινέσεις ταύτας
κέρει ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τῶμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκίαν,
Διὸς τὴν γεωργίαν ἀπὸ ἀρχῆς
μὲν. ἔχει δὲ πᾶσα ἡ διδα-
σκαλία αὕτη καὶ καιροὺς περὶ
σφόδρας ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, καὶ περὶ τὸν ξυλοτομίαν,
καὶ τὰς ἀποβάσεις τῆς γῆς ὅ-
πως καὶ κατὰ καιρὸν περὶ το-
μῶν, καὶ τὴν παραλελειμ-
μῶν τὰς ζῆμιας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
τα. Ἐπὶ τῷ ὥρῳ τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ περὶ τὴν πᾶν μάλιστ' ἔ-
ργων οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη διδ-
κεται, μέχρι εἰς τὴν κήπι-
ων καὶ λελ. Ὡς μέχρι τῆς
τῆς μὲν ἡ πρώτη τὴν οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων περὶ τὸν
τῆς χρόνου καὶ ἐπιτιμίας, ὅ-
πως μόνον πὲρ περὶ εἰδὲ
παρδάζοντων, ἀλλὰ καὶ πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἰονδήποτε, ὅ-
πως πὲρ κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολομῶν, τὸ
ἔπερον τὴν οἰκονομίας μέρ-
διέρχεσθαι φράζων, καὶ τὰ τὴν
θαλάσσης μέτρεσθαι ἀφ' ἀμύ-
νων. ἔτω γὰρ τὴν ὅπως ἀκμὴν
καὶ τὴν καιρῶν τὸν ἐπιτιμειό-
τατον μάλιστ', καὶ τὴν φαίνεσθαι.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomicam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Praeter hac, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
hactenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acrioris lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit : Ὡς cū initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset ; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit : tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τὸ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαίρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, καὶ ἀκροβάτως, ἀπὸ γένους, ἤγαν, ὅτ τῶν θεῶν σεβάσμαιτο, ἀρχόμενοι, εἶτα εἰς τὸ καθέκαστον, καὶ τὸ εἶδεν, ὑπάγει. Καὶ ἔτι μὴ πᾶς ὁ τῶν ἔργων λόγος, κατὰ τὸν κοινὸν, ἐκπετόμενος. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τὸ περὶ ἀγαθῶν καὶ φαύλων ἡμερῶν, περὶ καὶ τῶν μέσων παρατηρήσεως, τὸ περὶ ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ τῶν ἀπεκλογῆς, ἐν βραχέσι περὶ λέγει.

INDEX VOCABULORUM,

QUÆ IN

HESIODO

OCCURRUNT,

EMENDATIO R.

ε. *Opera & Dies*, α. *Scutum Herculis*, θ. *Theogoniam* significant.

A.

A, *Qua*, nom. pl. n. g. ab α, quod : articulus postpositivus.

Α'απ'ι, α'απ'ις, ab α'απ'ις α, ο, ἢ non tangendus, ex α priv. & α'π'ις vel ι'απ'ις, & per pleonasmum Ἔ α, α'απ'ις. *lædo*, *noceo*. f. ψω. s. 148.

Α'αδ'η 3. sing. a. i. pass. ab α'αδ'ω. *lædo*. F. α'αδ'ω. quod fit ex α'αδ'ω, hinc a. i. α'αδ'ις, pro ἡδ'ις. tollitur augmentum & α poëticè reduplicatur. Th. α'αδ'ω, α, f. ἡσω, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Α'ασι, flant. 3. pl. ab α'ασι, flo, ut ἰσημι, ἰσησι. Th. α'α, flo, spiro. θ. 875.

Α'α) saturatur. 3. person. ab α'ασι. in pass. α'ασι expleor. *saturor*, ad formam Ἔ ἰσημι. Th. α'α, f. ἡσω, flo, spiro. α, 191.

Α'ατ'ω, α, ο κ' ἢ, *insatiabilis*, *innoxius*. Th. α'ατ'ω, α, f. ἡσω. *lædo*. θ. 714.

Α'ατ'ω genit. Ionicus pro α'ατ'ω, ab α'ατ'ω, α, *bobus carens*. ex α priv. & β'ω, βοὸς ο ἢ vacca, bos, taurus. s. 451.

Α'ατ'ω, part. a. 2. Atticè pro α'ατ'ω, ab α'ατ'ω. *duco*. f. α'ατ'ω. p. ἡα, a. 2 ἡα. Att. ἡατ'ω.

Α'ατ'ω, ἡ, ον. *bonus*, a, um. dat. pl. α'ατ'ω. *paragoge Ionica*, pro α'ατ'ω. comp. α'ατ'ω, β'ω, κ' α'ατ'ω, δ'ω, λ'ω. Superlat. β'ω, κ' α'ατ'ω, δ'ω, λ'ω. s. 24.

Α'ατ'ω, 3. pers. ind. ab α'ατ'ω, α, *irascor*, *invideo*. s. 333. Th. α'ατ'ω, α, f. ἡσω, *demiror*.

Α'ατ'ω, adject. ex α'ατ'ω *nimis* & α'ατ'ω *celebris*, α'ατ'ω, pro quo

quo etiam *πλῆρη αὐδίο, ἀγαπῶ-
ταῖσιν*, dat. pl. Ionic. 9. 1015.

Ἀγαρόνι, superl. ab ἀγάρης, ἤ, ὁ placidus, ex a epitalico & γάι, σ, τ, lætitia, gaudium. S. 408.

Ἀζακάρμαι præs. part. passiv. ab
 ἀζάκω. f. λῶ, p. πρ, ορπο, ἀζάλ-
 λομαι *exsulto*: ad formam πῦ
 ἀζακάρμαι, *exsulto*, ab Hebræo
 חזז *azaz* *exsulto*. præs. part. f. g.
 pl. num. α. 86.

Αἴγων, nomen fœminæ splendide, à masculino αἴγωνος admirabilis, splendidus. Thema αἴγας miror. §. 246.

Ἀγαυός, ἢ ὁ. nōbilis, admirabilis.
 ἀδ' ἀγαυοῦ admīror. ἀγαυῶν.
 gen. pl. 2. 462.

Α'γανλὸν, nomen mulieris, Vide
paullò ante **α'γανή**, §. 976.

Αἰγυρεῖς, ferocis, gen sing. Th.
 αἰγυρεῖς, α, ὁ, superbus, elatus:
 αἰγυρεῖς valde superbus. α non
 est privativum, sed intensivum,
 §. 832.

Αἱ ἐπὶ αἱμα, *vasa*, nom. pl. n. g.
 αἱμα, dat. pl. Them. αἱμα,
 σ, π, *vas quodlibet*. s. 613.

Ἀγγέλος, ὁ, nuntius. s. 85. ἄγγελος, propriè res quæ nuntiat. ab ἄγγελος, nuntio. f. ἄγγελος, p. ἄγγελος. a. i. ἄγγελος.

Α' ἰαν, vide paullò antè α' ἰς. s.
475.

A'ja, Adverb. hortantis, ab a'ja.
a. 2. imperat. act. verbi, a'ja,
ago. n. 449.

A'yecey, 3. pl. a. i. aet. Ion. pro
ñyecey, ab **a'yáeyw**, congreco,
 Poete metri causâ tollunt au-
 gmentum. f. pñ. p. ñyecey.
 Att. **a'yónyecey**. a. i. ñyecey.
 s. 652.

Α' μέλος, pl. nom. *grigres*. ἡ ἀγάλη,

grex, ab *agere*. Grex agitur. sic
Latinè *agmen* ab *agendo*, pro-
priè pecudes aguntur, homines
verò ducuntur. *a.* 168.

Ἀγγελίη pro ἀγγελία, ας, ἡ. Ionicè,
pradatrix. ab ἄγω δα λεία, ας, ἡ.
prada. α. 197.

Αἰσχος, α, ὁ, ἡ. *immunis, premio
carens, ex a privat. & χάρις,
τ, ὁ, ἡ, præmium, munus. S.
396.*

Αἰχμαλ, praef. inf. pro imperat.
verbi αἰχμ, duco. f. αἰχμ, p. αἰχμ,
a. 2. αἰχμ. s. 695.

Ἀγέρας, ὁ, ὁ. *dux exercitus*, Mi-
 nervæ epitheton. ab ἄγω, du-
 co, & πᾶσις, ὅ, ὁ. exercitus.
 §. 925.

A'ylú'og, acc. sing. *fortem.* ab
á'ylú'og, *og*, *ó*, *strenuus.* com-
positum ex *á'yo* valdè & *á'ing*
vir. s. 7.

Aνήρα, α, ο, η, ι, senii experts,
μὴ γηράσκων. compositum ex
α priv. & ανήρας, αἰθερ, τὸ. sene-
ctus. D. 305.

Ἀγήτωρ, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab ἀγήτωρ, α, ο, τ, η, ι. se-
nii ex pers. Et ἀγήτωρ, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α privat. &
γήτας, αἱ. τῶ, senectus. 9.
949.

ΑΨΙΣ, pl num. *vallis*, ab αΨΙΣ,
 Ⓢ, τὸ, *vallis*. s. 389.

Ἀψυλομένης, ὁ, versipellis, qui
profert obliqua, non recta con-
silia. compositum ex ἀψύλῳ
obliquus, & μῆτις, σοφίη, consi-
lium, ὁ ἀψύλας, τυτίς, σχολιὰ
βελλόμενος. i. 48.

Ἀΐκυλοχείλας, nom. pl. *repandiro-*
stri, ex αἰκύλῳ *inflexus*, *cur-*
vus, & χείλῳ, *εῶ*, πὸ *labrum*,
 à nominativo singulari αἰκυλο-
 χείλῃς, *u. é.* pro quo etiam le-
 gitur

gitur ἀσχυλόχην, *curva habens labra.* α. 405.

Ἀγλαΐα, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab ἀγλαΐα *splendor, ornatus.* Th. ἀγλαός, ὅ, ὁ, *splendidus.* §. 285.

Ἀγλαός, ὅ, ὁ, *splendidus, ἀγλαά, splendida.* Th. αἴγλη, ης, ἡ, *sulger, splendor.* s. 337.

Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ὅ, ὁ, *castus.* s. 465.

Ἀγνύ, pro ἀγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνυμι *frango, pro quo etiam dicitur ἀγνύω.* Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango.* α. 279.

Ἀγνώς, *castè, adverb.* ab ἀγνός *castus.* s. 337.

Ἀγρι, *portaret, præf. act. opt.* ab ἄγω, *porto, ἄγρια, acc. sing. præf. part. act. vide supra ἀγριών.* α. 480.

Ἀγρεύω, f. ἄσω, p. ἄσσω, *publicè & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. apertè dico.*

Ἀγροφί, ἄς, ἡ, *forum, ab ἀγρεύω congrego.* Gen. Ionicus ἀγροφίς. s. 105.

Ἀγροίον, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγροῖον. s. 30. à nomine ἀγροφί, ἡ, *forum.* Th. ἀγρεύω *congrego, ut supra, & ἀγροί, Ionicè pro ἀγροφί. ἀγροφί, in foro, φί est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλιτον.* §. 89.

Ἀγρωλοί, *ruri seu in agro pernoctantes.* Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὅ, ὁ, *ager, & αὐλή, ης, ἡ, atrium, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas aedes, πὶ ὑπαίθρων.* Item *stabulum, septum.* Hinc αὐλίζομαι *stabulor: item pernocto, unde est ἀγρωλίσω, ruri pernocto.* §. 26.

Ἀγρῶ, Ionicè pro ἄγρῶ, ab ἄγρῶ, ἄς, ἡ, *captura, venatio.* §. 442.

Ἀγρῶς, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρός, ὅ, ὁ, *ager.*

Ἀγρῶν, accus. est nomen proprium viri. ἀγρῶ, ὅ, ὁ. §. 1013.

Ἀγροιάτης, accus. pl. ab ἀγροιάτης, ὅ, ὁ. *agrestis, agricola, pro ἀγροίτης.* Th. ἀγρός, ὅ, ὁ. *rus.* α. 29.

Ἀγροκύνειον, ὅ, ὁ. *qui in agris tumultuatur.* ab ἀγρός, ὅ, ὁ, *ager, & κύνειος, ὅ, ὁ, tumultus.* §. 925.

Ἀγρομέροιςιν, dat. pl. part. præf. pro ἀγειρομέροις. Syncope. ab ἀγείρω. *congrego.* f. ἡρώ. p. ἡμερώ, & Attic. ἀγήμερος. 2. 1. ἡμερος. §. 92.

Ἀγροπίρης *ferax, gen. cas. f. g. ab ἀγροπρός vel ἀγροπίρης, substantiva quandoque etiam comparantur.* Th. ἀγρός, ὅ, ὁ. *ager.* α. 407.

Ἀγχι, pro ἄγχι *propè.* construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.

Ἀγχιμαχοί, pl. num. *cominùs pugnantes, ex ἄγχι propè & μάχουμαι, pugno, f. μάχουμαι. p. μαχέσθαι.* α. 25.

Ἀγχιμελόν, adverbialiter hìc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχιμελόν, ὅ, ὁ, ἡ, *è propinquo veniens, ex ἄγχι propè & μελόν, seu μόλῳ, venio.* α. 325.

Ἀγχίστη, dativus singul. ab Ἀγχίστης, ὅ, ὁ. *nomen viri.* ex ἄγχι & ἵστω. q. d. ἄγχι ἡ ἵσότης. §. 1009.

Ἀγχιμῶ, præf. part. pass. verbi ἀγχιμῶμαι, ὤμῳ, *demiror.* Th. ἀγχιμῶ, ὤμῳ, idem §. 619.

Ἀγών, *vehemens, part. præsens, ab*

ab ἄγω *duco, veho.* vide ἀγῶν.
§. 998.

Ἀγω, *duco.* f. ἄγω, p. ἤγα. a. 1.
ἤγα. a. 2. ἤγον. s. 208.

Ἀγῶνι, dat. sing. ab ἀγών, ἄνω,
ō, certamen §. 435.

Ἀγῶσι, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco,*
veho, traho. f. ἔω.

Ἀδαίτω, *indocta*, acc. pl. n. g. ab
ἀδαίω, *incognitus.* Th. δαίω,
frio, disco. §. 655.

Ἀδάμασσι, pro ἀδάμαστα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασι, s. vel ἀδάμας, αῖω, ō, nomen clarissimæ gemmæ, per met. ph. ponitur pro ferro, ἀδάμασι genitivus ab ἀδάμας, αῖω, ō. ex α quod hic idem valet quod δυο, & δαμῶν don §. 188.

Ἀδαυπία, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδακίω s, ō ī. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάκνω *mordeo*: f. δακνω. a. 2. ἔδακν. p. δέδακα. unde etiam est nomen δακ vermis, qui lignum corumpit, ἱψ (ab ἱπῶ *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἱξ (ab ἱκῶ *advenio*) vermis, qui palmis obest. σῆς (à σήπω *putrefacio*) vermis, qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui vitiat legumina. ψῆς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλ, s, ō κῆ ī. non manifestus, obscurus. Th. δῆλ, s, ō, manifestus. s. 6.

Ἀδικ, s, ō κῆ ī. injustus. ἀδικώπρος, comp. Th. δίκη, ī. iustitia. s. 260.

Ἀδαίτη, nomen mul. q. d. *indemita*, à δαμῶν, domo. §. 349.

Ἀδον, pro ἡδον, 3. pl. a. 2. act. ab ἡδῶ. *placeo*, f. ἡσῶ, p. ἡσῶ. at

Ἀδῶ, *futuro, expleo.* θ. 917.

Ἀδρουή, ī. *ubertas, copia* ab ἀδρός, s, ō. *dives, crassus, magnus.* s. 473.

Ἀδῶτη, dat. sing. ἀδῶτης, s, ō. *qui nihil dat.* Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δῶτης, s, ō, *qui dat.* Th. δῶμι, do. s. 355.

Ἀέθλον, s, τῶ. certaminis præmium, ab ἀέθλω seu ἀέθλω, s, ō, certamen. s. 654.

Ἀέθλωσι, *colludentur.* 3. pl. præf. subj. act. ab ἀέθλω, f. ἔσθω. p. κῶ. idem quod ἀεθλίω, *ugno, dimico,* vide ἀέθλον. §. 435.

Ἀεῖ, adverb. semper. §. 288.

Ἀεχμείων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀεχμείης, s, ō. *semperiternus.* ex αἰεῖ & χμείης, qui genitus est. Th. μίωμαι, nascor. f. χμύωμαι. a. 2. m. ἐχμύωμαι. §. 548.

Ἀείδην. præf. inf. αἰεδῶν, 3. pl. imperf. act. pro ἡείδην, ab αἰείδω *cano.* Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἰδῶ, f. ἔστω. p. ἤστω. s. 662.

Ἀείρω, a. 1. act. infinit. ab αἰέρω *tollo.* f. αἰεῶ. a. 1. ἡείρω. hinc αἰέρας. a. 1. part. act. αἰερόμεναι, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείκεια, acc. sing. ab αἰεκής, ἔω, ō ī. *durus, asper.* Them. αἰκῶ, cedo, f. ἔω §. 166.

Ἀίκη, non invito, adverb. ab αἰκῶν *invitus.* Thema. ἐκῶν ὥω, ō. *spontaneus.* §. 529.

Ἀείσαι, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab αἰείδω, f. σῶ. p. κῶ. *canto.* §. 965.

Ἀΐαη, dat. sing. ab αἶα, η, ī. *turba, procella,* ex αἶω *spiro* & αἰέω *convolvo.* §. 874.

Ἀΐω nomen mul. q. d. *procellosa.* §. 267.

Ἀεικόντων, gen. pl. in nom. αἰκόντων,

- αἰών, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt αἰνῶν, οἷον. ex αἰὲς *semper* & αἰώ, *fluo*. Th. αἰώ, *habito*. s. 550.
- Αἰάξ, genit. g. f. ab αἰάσθαι, *perennis*. Poët. pro αἰάσθαι. ex αἰὲς *semper* & αἰώ *fluo*. αἰνῶν, gen. pl. s. 595.
- Αἰών, gen. pl. part. præs. acti- vi, ab Αἰώνι, *flo*, ad formam π-θεῖς, ἐνθς. Sed quia est ab αἰών, potius juxta ἰσημι esset flexen- dum. Notetur ergo hæc ex- ceptio. s. 625.
- Αἰζή, 3. præs. ab αἰζέω, *augeo*, pro quo in prosa, αἰζάνω & αἰζέω. f. ἡσων. p. ἡζήκα. s. 6. αἰζομαι, pass. αἰζέσθαι, αἰζέσθαι. imperf. αἰζομένη. gen. Ion. part. præs. s. 773.
- Αἰργός, ὁ. iners, αἰργός, dat. hinc αἰργίη, *inertia*, Ionice, pro αἰργία, *as*, ἡ. *pigritia*, ab αἰργός, pro quo in prosa αἰργός. Th. ἰργον, *opus*. Prosa dicitur quasi *profusa*. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poemata. s. 303.
- Αἰρεσιπός, nom. pl. *altè volantes*. Epitheton cygnorum, compo- situm ex αἰέω, *in altum tollo*, & πείτομαι, *volare*. declinatur duobus modis. αἰρεσιπότης, ὁ. Prim. simplic. & in quinta sim- plicium, αἰρεσιπότης, ητθ, ὁ. *in aëre suspensus*. s. 316.
- Αἰσιφρογῆ, acc. sing. *stolidum*. s. 315. à nominativo αἰσιφρον, οἷον, ὁ. ἡ. ex αἰώ, *flo*, & φρέν, *ens*, ἡ. *mens*, qui ventosa men- te præditus, inconstans & teme- rarius est & proinde *stultus*. hinc αἰσιφροσύνησιν, dat. pl. Ionic. pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύ- νη, *stultitia*.
- Αἰζαλίς, α. 153. Genitivus Ion. pro αἰζαλίς, ab αἰζαλίς, ὁ. ὁ. aridus, torridus. Thema est αἰζέω *torrefacio*, *arefacio*.
- Αἰζή, 3. pers. præs. verbi αἰζέω, sic- co. α. 397. hinc
- Αἰζή, præs. sub. *tristetur*, ab αἰζο- μαι, *proprie exaresco*: per me- taph. *cura* & *tristitia* *conficitur*. α. 585. 9. 99.
- Αἰζέω, cum aspero spiritu *veneror*. αἰζομαι. 9. 532.
- Αἰζή, pl. num. *discincti*; scil. ut eò sint expeditiores: ex α *pri- vativo* & ζώσες *cinctus*, quod est à ζωνύω vel ζώννυμι, *cingo*, in fut. ζώσω, in præt. ἰζώην. in passivo præt. ἰζομαι vel ἰζο- σμαι, in 3. sing. ἰζώται, hinc est ζώσες, *cinctus*, ζώσηρ, ἡρως, ὁ. *cingulum*, *balthus* s. 345.
- Αἰδία, acc. sing. ab αἰδίων, οἷον, ἡ. *luscina*, ab αἰδίων *cano*, pro quo in prosa αἰδών. s. 203.
- Αἰθ, pro αἰθ, *spirabat*. imper- fect. abjecto ο μικρὸν per apo- strophum, & τ. mutato in 9, propter seq. aspiratam. Thema est αἰώ *flo*, f. ἡσων. unde forma- tur αἰώνι & pass. αἰώμαι. α. 8.
- Αἰθ, αἰθρῆς, ὁ. *aër*. ab αἰώ, in f. g. significat *rorem*. s. 549.
- Αἰσι, 3. sing. ab αἰσιν *flo*. hinc
- Αἰσι, *stant* 3. plur. ut ἰσημι, ἰσῆ- σι. Th. αἰώ, *flo*. s. 514. 9. 875.
- Αἰσῆς, acc. pl. à sing. αἰσῆς, ὁ. ὁ, *flatus* in nom. pl. αἰσῆται, *flami- na*. Th. αἰώ, *flo*. s. 645.
- Αἰσῆς, pl. num. f. g. 9. 968. Græci non dicunt αἰσῆς, sed αἰσῆς, ὁ, καὶ ἡ. ex α *negati- vo* & αἰσῆς. Sic in Novo Te- stamento αἰσῆς, ὁ, ἡ. & αἰσῆς. in f. g. αἰσῆς. Regu- la. *Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis commu-*

κομπάνης. ἀθανάτης, pro ἀθανάτου, Ionicè: & ἀθανάτιο, pro ἀθανάτω. ut & ἀθανάτουσι, dat. pl. pro ἀθανάτοις. s. 309.

Αἰσφατος, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & δίσφατος pro δίσφατος, à Deo pronuntiatus: prout dicimus δίσδοτος, divinitus datus, αἰσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum: sed intensivum, ut ἰδοῦντες αἰσφάτου ἤμῃσι αἰεῖν, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατίς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. s. 830.

Αἰθναίη, ης, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Αἰθνή, quasi αἰθνή, ex α privat. & θνή rapilla, mamma apex, quòd Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Αἰθναίη, ὤν, αἰ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Αἰθναίη ὄνομα αἰκῆς, ἡς, ἡ litus, quòd in litore maris fuerit condita, unde παλῆς αἰθνῆς (pro αἰκνῆς) civis attica. s. 116.

Αἶλα, pl. num. pro αἶλα, à singulari αἶλας, s, τὸ πρῆμιον certaminis, sed αἶλας, s, ὁ est ipsum certamen. Vide suprὰ αἶθλας, s, ὁ. s. 756.

Αἶλας, s, illimius, limpidus, ex α privat. & ἡλός, ἡ, ὁ limus, fax, fœdes: unde est ἡλῶς turbato: ἡλῶς turbatus. s. 595.

Αἶρος, s, ε, confusus, in unum collectus. s. 246.

Αἶ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, τὸ.

Αἶ, artic. postp. ab ἡ, ὁ, ὁ, quæ, quid, quod. s. 268.

Αἶακς genit. ab αἶακός, ἡ, ὁ. ab αἶαξ αἶαξ ὁ. vel αἶας αἶαξ ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Ajax. s. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëticè, à γαῖα, seu γαῖν, ἡ. s. 124.

Αἶα accusat. ab Αἶξ, αἶξ, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.

Αἶαδω, acc. à nominativo, αἶαδης, s, ὁ, ab αἶαξ, ἡ, ὁ, nomen viri. αἶαδης ergo est patronymicum, sicut à πηλεὺς dicitur πηλεΐδης. s. 182.

Αἶγες, pl. nom. à sing. Αἶγες, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt alnum, ἀπὸ τῆς ἑγέρσεως. s. 377.

Αἶγίς, acc. sing. pro αἶγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἶγίς, ἡ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἶξ, αἶγες, ὁ, ἡ. caper vel capra. s. 344.

Αἶγίος, gen. Ionic. pro αἶγίος, à nominativo αἶγίος, s, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quòd generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὅτι sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἶγυις, ab αἶγυιός, ἡ, ὁ, vultur, avis prædatrix & rapax. à γυφί, γυφίς, ὁ, vultur. s. 405.

Αἶ, sunt duæ voces. αἶ est artic. præpositivus, αἶ per apostrophum pro δὲ verò.

Αἶδω, Genitivus Æolicus pro αἶδω, à nominativo αἶδης, s, ὁ. orcus, inferni. q. d. αἶδης, ἡ, ὁ, obscurus. ex α priv. & ἰδω, non video. s. 153.

Αἶδι,

Αἶδι, à nominativo ἄδι, ἡδι, ὀδι,
s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἶδις, ἴδι. Thema,
εἶδω, video, f. εἶσμαι. a. 2.
εἶδον & ἴδον. a. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἶδον
ab αἶδις, α, ὀ. infernus, in prosa
dicitur, ἄδις, α, orcus, tartarus.
9. 311.

Αἶδηλα, acc. pl. arcana, ab αἶδηλος
tenebricosus. Th. αἶδις, α, ὀ. in-
fernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἶδιος, perpetuus. Th.
αἶεῖ semper. a. 310.

Αἶδιος, dat. pl. Ionic. αἶδιος, ἡ, ὄν,
tenebricosus. Th. est εἶδω, video.
9. 860.

Αἶδι, dativ. sing. reverentia, ab
αἰδώς, ὄος, ἡ. pudor. a. 354. hinc

Αἰδία, πῆ. pudenda. s. 733.

Αἰδία, ας, ἡ. veneranda. αἰδοίσι,
dat. pl. Ionic. Th. αἰδώς, ὄος, ἡ,
pudor. s. 257.

Αἶδις, genit. sing. ab αἶς, αἶδος,
ὀ. orcus. idem quod αἶδις, α, ὀ.
Vide suprā. αἶδις δὲ, ad orcum.
a. 151.

Αἰδρείη, s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἰδρείαις, ab αἰδρεία, ἡ, inscitia,
ab ἴδρις, εως, ὀ καὶ ἡ, sciens. Th.
ἴσχω, scio. hinc

Αἶδρις, ignarus, vide Thema, ἴσ-
χω, scio. a. 105.

Αἶδω, pudorem. accus. sing. αἶδα,
αἶδω, ab αἰδώς, pudor. s. 324.

Αἶδωνος, ἴος, ὀ. idem quod αἶδις,
α, ὀ. Pluto. 9. 913.

Αἰδώς, pudor. ex α priv. & εἶδω vi-
deo, quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.

Αἰετῶν, 9. 893. sempiterna-
rum. gen. pl. Æol. pro αἰετῶν-
των. ab αἰετῶτης, α, ὀ. sempi-
ternus, ab αἶ, semper & αἶ-

νομαι, nascor. 9. 893.

Αἶεῖ pro αἶεῖ semper, Poëticè, &
αἶεῖν. s. 114. & 298.

Αἶετον, aquilam, pro αἶετον metri
causâ, αἶετος, ἡ, ὀ. 9. 523.

Αἶζήσις, juvenilis, ab αἶζήσις, ἡ, ὀ
juvenis, q. d. αἶε ζῶν, semper
fervens. a. 408.

Αἶζῶν, juvenum, genit. pl. ab αἶ-
ζήσις, ἡ, ὀ, pro quo & αἶζῆς ju-
venis. 9. 863.

Αἶητις, Æolicè pro αἶητι, ab αἶ-
της, α, ὀ, nomen viri. 9. 992.

Αἶη, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα,
terra. a. 153.

Αἶητις, αἶητι. Vide Αἶητις. 9.
958.

Αἶψ, quæ pro αἶψι quæque, ab αἶ-
ψ, ὀ. articuli postp.

Αἶψα, εως. ardens, αἶψα, acc. sing.
ab αἶψα, uro, incendo.
9. 72.

Αἶψη, ἴος, αἶψη, ὀ. æther. s.
18.

Αἶψων, gen. pl. ab αἶψι, εως,
ὀ. Æthiops. q. d. αἶψων τῶν ὄψιν.
ab αἶψ, vultus, th. ὄψιμαι, vi-
deo, & αἶψα, uro. imperf. ἤσαν,
ardebant. 9. 985.

Αἶψοις, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἶψα, ardeo, αἶψο-
ις, αἶψοις, gen. pl. part.
præf. a. 60.

Αἶψι, dat. ab αἶψων, αως, ὀ ni-
ger. Th. αἶψα, uro. s. 742.

Αἶψα, acc. sing. ab αἶψι, εως,
ὀ, καὶ ἡ, niger. ab αἶψα, uro, &
αἶψ, vultus. Th. ὄψιμαι. f. ὄψο-
μαι, præf. αἶψα. s. 36.

Αἶψα, pro αἶψα. Doricè pro αἶψα. αἶψα
δύναται si quidem possis. s. 268.

Αἶψα, αἶψα, pro αἶψα, τος, τὸ,
sanguis.

Αἶψα, αἶψα, cruenta, pl. num. ab
αἶψα, εως, ὀν. Thema
est

est αἷμα, σπῆς, τὸ, sanguis. §. 183.

Αἰμυλίαισι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. s. 78. hinc αἰμύλων.

Αἰνῇ, pl. f. g. αἰνός gravis. differt ab αἰνός laus, accentu. s. 802.

Αἰνῶ, laudat, ab αἰνῶ, laudo, f. ἦτω. vel ἴτω. p. ἦται. aor. 1. ἦται. aor. 1. imperat. αἰνέων.

Th. αἶνος, s, ὁ, laus. s. 824.

Αἰνέας, s, ὁ, Æneas. §. 1008.

Αἰνῶ, pro αἰνῶμαι, probo. & hoc pro αἰνῶ, laudo. f. ἴτω, vel ἦτω. p. σῆς. Thema αἶνος laus. s. 683.

Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, s, ὁ. s. 202.

Αἶν, gravis. à masculino, αἰνός, ἡ, ὁ, gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰνέπτερος. dat. sing. superlat. α. 397.

Αἶντο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἰνυμαι, capio. α. 41.

Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολίς, ἰδός. nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλων vario. s. 636.

Αἰόλων, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλων, vario. f. λῶ. p. κα. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.

Αἰπόλιος, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλος, s, ὁ. caprarius. παρὰ τὸς αἰζας πολεῖν. Them. πολέω verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αὖ prima syllaba est ex αἰζ αἰζός, ἡ. capra. θ. 446.

Αἰπῶν, acc. sing. ab αἰπύς, ἴος, ὁ. altus. f. ἡ αἰπύα, τὸ αἰπύ. s. 83.

Αἰεῖ, cepit. 2. singul. præf. act. subj. ab αἰεῖω capio. f. ἦτω. p. κα. 2. 2. εἰλον. s. 618.

Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.

Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fatum, officium, quasi αἰὲς ἴση,

semper aequalis, §. 422.

Αἵσπος, nomen fluvii. §. 342.

Αἵσπον, αἵσπος, s, ὁ. fatalis, ab αἵσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρος, s, ὁ. α. 336.

Αἵσωνίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 993.

Αἵσων, 3. pl. imperf. med. à verbo αἵσσω impetu feror, agitor, f. ξω. p. κα. θ. 671.

Αἵσιον, dat. pl. ab αἵσιος, ἴος, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἵχμ, contineo Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.

Αἵτῃς, 2. person. sub. ab αἵτέω, peto. f. ἦτω. p. ἦται. s. 408.

Αἵχμη, ἥς, ἡ. cuspis. Die spitze. αἵχμῃς, dat. plur. Ionicè pro αἵχμησῖς α. 289.

Αἵχμηται, gen. pl. Æolicè pro αἵχμητῶν, ab αἵχμητης ὁ, bellator, th. αἵχμη, ἡ. cuspis. α. 178.

Αἵψ' pro αἵψα celeriter. α. 370.

Αἵψηροκέλευθον. §. 379. epitheton Boreæ. αἵψηροκέλευθος, s, ὁ. ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἵψηρος velox. th. αἵψα, citò. & κέλευθος, s, ἡ. via.

Αἶων, præf. part. verbum poeti- cum, ab αἶω audio. s. 9.

Αἶωνός, gen. sing. ab αἶων, ὄνος, ὁ, aeternum. item in f. g. ἡ αἶων vita. α. 331.

Αἰχμῶν, dat. sing. ab αἰχμῶς, ὄνος, ὁ, indefessus. compositum ex α privativo, & χῆμω defatigor, f. χῆμῶ, p. χῆμῶς. 2. 2. ἵχμῶν. θ. 956.

Αἰχμῶτος, §. 824. s, ὁ, ἡ. indefessus. αἰχμῶτος pro αἰχμῶτης, gen. Ion. αἰχμῶτης, dat. pl. Ionic. f. g. th. χῆμῶν.

Αἰχμή, nomen mulieris, ab αἰχμῶς, ὄνος. Th. αἰχμή, ἡ. cuspis. §. 356.

Αἰχμῶς, ὄνος.

Ἀγκήμιδος, *ex animo dolens*. præsentis med. part. ab ἀγκήμι pro ἀγκήω, *tristitia afficio*. Thema ἄχ, α, τὸ, *dolor*. §. 99.

Ἀγκυμῖον, *acutum*. part. præter. pass. ab ἀγκήω, *acuo*. ἀγκυμῖος pro ἡγκυμῖος. augmento abjecto & syncope facta ἀγκυμῖ. Them. ἀκῆ, ἥς, ἡ, *cuspis*, vel ἄχ, α, τὸ, *dolor*. α. 135.

Ἀγκών, *animo mæstus*. ab ἀγκήω *dolore afficio*, ex Themate ἄχος, α, τὸ, *dolor*. §. 868.

Ἀκηδής, εἰ, ὁ κῆ ἡ, *negligens*. ex α privat. & κῆδός, α, τὸ, *cura*. §. 489. ἀκηδία, *acc. sing.* α. 112.

Ἀκήροισι, *pl. sine sorte*. ex α priv. & κῆρ, κηρός, ἡ, *sortis, fatum*. α. 823.

Ἀκίνητοι, *dat. pl. Ion.* ab ἀκίνητος. *qui non moverur*. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινέω, αῖ, f. ἵσω, *moveo*. α. 750.

Ἀκνώπεινοι, *firmissimæ, pl. num.* & superl. grad. ab ἀκνέω, *incorruptus*, ex α priv. & κνίς, κνός, ὁ, *vermis*, *qui in ligno oritur, illudque rodit*. Vide supra ἀδνηκτώπη. α. 236.

Ἀκνίτω, *acc.* ab ἀκνίτης, α, ὁ. *maritus*, α. 9. ἀκνίς, ab ἀκνίς, α, ἡ. *marita*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἄμα, *simul*, καὶ, & κνίτη, ἡς, ἡ, *lectus*, ἀκνίμαι *jaceo, cubo*. α. 800.

Ἀκρόρητος, *apud Poëtas idem quod ἀκρόστις, insatiabilis*, cum genit. ex privativa part. α, & κροτός, ἀκρότω, *pro quo etiam dicitur* *Tom. II.*

κορίντιμι, ὡς, *fatio*. α. 346.

Ἀκυσ, *audi*, præf. imperat. ἀκύναι, 2. *sing. aor. 1. act. opt. audiveris*, α. 720.

Ἀκούσαντες, *pl. num. a. r. part. verbi ἀκύνω, audio*, f. σω. p. κω. p. m. ἦκα & Att. ἀκήκα. §. 695.

Ἀκρη, *Ionice pro ἀκρος, summa*, neut. ἀκρον. ἀκρότατον, *in superl.* α. 667. θ. 7.

Ἀκρίβης, α, ὁ κῆ ἡ, *anceps, dubium*. Them. κρίνω, *seccerno, judico*. α. 311.

Ἀκροκίφατος, *vespertinus*. comp. ex ἀκρος, α, ον, *summus*, & κίφας, αἶ, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. α. 567.

Ἀκρίνη, *nomen proprium mulieris*. θ. 249.

Ἀκτῆ, *litus*. ἀκτῆς, *dat. pl. litonibus*. ab ἄγω *trango*, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴν, τιμω, *donum*. α. 32.

Ἀκτίνας, *dat. pl. Poëticus*, ab ἀκτῆν, αἶ, ἡ, *radius solis*. ab ἄγνυμι, *frango*. *radiorum solarium est refractio*. §. 760.

Ἄλα, *acc. sing. mare*, ἡ ἄλς, *mare*: ὁ ἄλς, *sal. solo genere differunt*. §. 791.

Ἄλας, pro ἄλα δὲ, *ad mare*. δὲ postpositum accusativo, *valet ad*. α. 631.

Ἀλάλη, *errans*. 3. *singul. verb. passivi*, à verbo ἀλάομαι, ἄμα, *vagor, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, *in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται*. α. 102.

Ἀλαλητάς, *dat. sing.* ab ἀλαλητός, α, ὁ. *clamor militum*, dicentium ἀλαλή. Gallicè, *alarme*. Th. ἀλαλή, ἥς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος *in enarrabilis*.

- Ἀλάλκιν**, *profligabat, arcebat, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκή, ἥς, ἡ. robur, vires, §. 527.*
Ἀλαοσκοπιῶν, *speculationem, propriè cacam speculationem, comp. ex ἀλαός, cacus, & σκέπθωμαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπή & σκοπιὰ, αῖς, ἡ, specula, §. 456.*
Ἀλαπαδίων, *imbecillum. ab ἀλαπάζω, diripio, vasto. Thema, λαπίζω, & λαπάρω, evacuatio. §. 437.*
Ἀλαστος, α, ὁ, κ, ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus, Doricè, pro ἄλστος, à λησω, f. σω. lateo. §. 467.*
Ἀλγᾶ, *pro ἄλγος, ab ἄλγος, εἶ, πῶ, dolor, unde Latiorum algeo, frigeo, §. 133.*
Ἀλγνέονται, *acc. sing. ab ἄλγνός, εντος, ὁ, molestus. Thema ἄλγος, εἶ, πῶ, dolor. ἄλγνόςσων, f. g. acc. cas. §. 226.*
Ἀλέα, ας, ἡ, *Ionicè ἀλήη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex Sole. §. 493.*
Ἀλέαα, *vitare. a. 1. med. infinit. pro ἀλεύσαα, pro quo ἀλεύαοται & ἀλέαα, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχῦσαι.) ab ἀλέω, ποιο. f. έσω, p. κω. item υιο, caveo, §. 493. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλεύω, itemque ἀλείνω, effugio. §. 828. est verius ultimus.*
Ἀλεγίζω, f. σ, p. κω. *curo. hinc ἀλεγοντες. genit. cas. §. 171.*
Ἀλείω, *evito, vide in ἀλέαα.*
Ἀλέλω, *vide paullo antè ἀλέα.*
Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix, ex ἀλέω vel ἀλεξίω, arceo, depello, & ἀρῶ, αῖς, ἡ, di-*
ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur precatio, modò in malam, ut hic. §. 464.
Ἀλειφαρ, ατος, πῶ, *pinguedo, ἀλείφω. f. ψω. a. 2. ἡλιφον. §. 553.*
Ἀλούαα, *vide paullo antè ἀλέαα. §. 505.*
Ἀλούοι, *vide in ἀλέαα.*
Ἀλειρῆ, *Ionicè pro ἀλειρῶ, αῖς, ἡ. evitatio. Th. ἀλέω, vito. §. 404.*
Ἀληθία, *acc. sing. ab ἀληθής, verus. hinc ἀληθείω, Ionicè, pro ἀλήθειαν. §. 28.*
Ἀλιάκμων, *acc. sing. ab ἀλιάκμων, εν, ὁ. nomen fluvii, ex ἄλς, ἁλός, ἡ mare, & ἀκμή, ἥς, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. §. 343.*
Ἀλίς, α, ὁ, κ, ἡ, *non definens. Thema, λιάζω, f. σω. agito. §. 611.*
Ἀλιεύς, εἶ, ὁ, *piscator, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. piscator quivis, Th. ἄλς, ἁλός, ἡ, mare.*
Ἀλιμήδη, *nomen mul. q. d. quæ curat mare. ex ἄλς, ἁλός, ἡ, mare, & μῆδε, εἶ, πῶ, cura. §. 255.*
Ἀλίοιο, *Poëticè, pro ἀλῖς, ex ἄλι, marinus. Th. ἄλς.*
Ἀλιτμήρον, *part. præf. pass. Ionic. ab ἀλιτῶ, pecco. a. 91.*
Ἀλιτράνι, 3. præf. pass. *malè agit, ab ἀλιτράνω, pecco, quod est ab ἀλιτρός, peccator. Thema est ἀλιτέω, pecco, f. ήσω, vel ἀλείτω, cujus aor. 2. ἡλιτον. §. 241. & 330.*
Ἀλκίοιο, *Ion. pro ἀλκίς, ab ἀλκίς, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκή, robur. a. 26.*
Ἀλκίδας, *pro ἀλκίδης, Æolicè, à πο-*

à nominativo ἀλκείδης, α, ο. nomen viri ab ἀλκή, robur, α. 112.

Α'λκιμος, α, ο, κή ή, robustus, fortis. Th. ἀλκή, ής, ή, robur.

Α'λκυών, nomen fœminæ, q. d. robur Luna. Luna singulares habet influxus in fœminam, nec non in Oceanum, qui est quasi mundi uterus. α. 3.

Α'λκτῆρ, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ἥρ, ο, defensor, propugnator.

Thema ἄλκω, ab ἀλκή, uude ἀλάλκω profligo. α. 29.

Α'λλ', pro ἀλλὰ, α. 37.

Α'λλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia.

Α'λλαν, aliam, pro ἄλλων, Æolicè, α. 260.

Α'λλων, gen. pl. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. ἀλλήλας, acc. pl. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. α. 135.

Α'λλοῖω, acc. ab ἄλλω. α. 824.

Α'λλοῖ, α, ο. diversus, ab ἄλλω, alius. α. 485.

Α'λλο, ἄλλη, ἄλλο, alius, α, ud.

Α'λλοι, interdum, aliàs, adverb.

Α'λλοτρι, α, ο. Thema est ἄλλω, alienus, non proprius.

Α'λμυρός, ὤ, ο. falsus, epitheton Oceani. Th. ἄλς, ἁλός, ή, mare.

Α'λοχ, α, ή. υποχ. ἀλόχῳ, dat. ex α conjunctivo, quod est ex αἶμα & λήχ, ι, ο, τὸ lectus, quod fit in eodem lecto cum marito. 9. 886.

Α'λως, ι, ο, τὸ lucus. ex ἄλλομαι salio, quod arbores veluti è terra profiliant. α. 70.

Α'λυκτοπύδη, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπύδη, vinculum indissolubile, q. d. ἄλυκτος πύδη, indissolubilis pedica, ἄλυκτος, metri causâ, pro ἄλντος, ex α privat.

& λύω, dissolvo. 9. 520.

Α'λυξ, ι, ο, vitabit, fugiet. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, vito. F. ξω. Thema est ἀλίω molo: item vito. α. 363.

Α'λφειον, ab ἄλφει, α, ο. nomen fluvii. 9. 338.

Α'λφειῶν, dat. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφειῶν, ab ἀλφειῶν, α, ο, inventor. ab ἀλφίω invenio. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci litteræ nomen. α. 82.

Α'λφῆ, ής, ή. Thema. ἄλφῆς, ω, ή, area. Spiritus mutatur in ortu. α. 806.

Α'μ', pro ἄμα, ἡνὰ, cum, Dat. ἄμα βογντῇ cum tonitru. ἄμυδς Æolicè pro ἄμυδς. idem quod ἄμα, simul. 9. 689.

Α'μαιμυκίτοις, indomiti. ἀμαιμυκίτης, α, ο, ex α intensivo. quod est ἐξ ἄμα, valdè, & μαιμύω, vehementer cupio, impetu feror, qui animo est in praelia admodum propo, ἀμαιμυκίτην πύρ. Th. μύω, cupio. α. 207.

Α'μαξα, ης, ή, currus, plaustrum, quasi dicas ἄμαξ ἄξονι, cum axe. α. 326.

Α'μαρτη, peccaverit. 3. sing. a. 2. aët. subj. ab ἀμαρτάνω pecco. f. ἀμαρτήσω, p. ἡμαρτήσῃ. a. 2. ἡμαρτον. ex α. priv. & μαρπτω, afflequor.

Α'μαρτίω, cujus mens est prava, ex ἀμαρτάνω pecco, & νόος, ὤς, mens, qui mente peccat. 9. 511.

Α'μαρυσσῃ, imperf. pro ἡμαρυσσῃ, splendebat, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω. fulgeo, splendo, ex α ἐπιπλήκω. & μαίρω splendo. 9. 917.

Α'μαρξ, præf. infinitivi medii, metere. Thema est ἀμαρξ ω. f. ἡσώ.

meto. Metere instar formicæ. nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.

Ἀμαυροτέρη, Ionicè pro ἀμαυροτέρη, obscurior. ab ἀμαυρός, ἄ, ὄν, obscurus. ex α priv. & μέγιστον, splendo. s. 284.

Ἀμαυροθεῖν, intereant, a. i. opt. pass. verb. ἀμαυρόω, ᾤ, obfusco, obscuro. Them. ἀμαυρός, ᾤ, ὄ. obscurus. s. 693.

Ἀμβάλῳ, pro ἀναβατός, scansilis, pervius. Sic ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν. Thema est βαίω, εὐ, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. s. 681.

Ἀμβολιστής, ᾤ, ὄ. dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβάλλομαι, & ἔργον, α, τὸ, opus. s. 413.

Ἀμβροσίη, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβροσίῳ immortalis, ex α priv. & βροτός, ᾤ, ὄ. mortalis. καὶ ἐπένθεισι μὴ καὶ τροπῶσι μὴ καὶ σίμῳ. s. 69.

Ἀμβροσίῳ, α, immortalis pro ἀβροσίῳ. Th. βροτός, mortalis. s. 43.

Ἀμύγαλον, ardua, invidia carens. Thema μυζαίρω, invideo. s. 666.

Ἀμειβόμενον, præf. part. respondens, ἀμειβόμενον, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117.

Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμείλιχτος, α, ὄ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μελίσιον, mellitum reddo. s. 659.

Ἀμεινός, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμεινός ex α epitatico & μέγιστον, sic ἀμεινός est ex ἀγρός.

ἀμεινός, ἀμεινός, acc. sing. m. g. α. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.

Ἀμειλίχων, 3: pl. subj. negligent. ab ἀμελῶ. negligo, hinc ἀμειλῆς, ex α priv. & μέλις curæ est. s. 400.

Ἀμείσσης, 2. sing. a. i. æt. subj. à verbo ἀμείδω, privo. t. σω. ἀμείδω pro ἡμείδω, imperf. Ion. Th. μείδω, σω, privo. α. 331.

Ἀμνηχανία, Ionicè pro ἀμνηχανία difficultas, ab ἀμνήχανος minime cautus, perplexus. ex α priv. & μηχανή, machina. ἀμνήχανος, inexplicabilem. s. 496.

Ἀμνήσεις, f. i. ind. ab ἀμνίσω, meto. Vide paullò antè ἀμνίσω.

Ἀμνίς, ᾤ, ὄ, messis tempus: sed ἀμνίῳ, α, ὄ, messis, ab ἀμνίσω meto. s. 384.

Ἀμνίς, pro ἡμνίς, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. α. 87.

Ἀμνίσω, pro ἀνὰ μέσον, in medio. α. 209.

Ἀμνίσω, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμνίσω mutuo. F. ψω. præf. med. ἡμνίσω. s. 334.

Ἀμνίσω, lactea. ab ἀμνίσω. f. ζω. mulgeo, ich melcke. ἀμνίσω, α, ὄ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.

Ἀμνίσω, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μνός, ᾤ, ὄ, linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.

Ἀμνίσω, solatium. pro ἀνάπαυμα, αἰῶ. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2 ἔπαυον. s. 55.

Ἀμνίσω, per pelagum, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγῳ. θάλασσα, mare. sed πέλαγῳ, αἰῶ, τὸ, maris profunditas.

Ἀμνίσω, acc. à nominativo ἀμνίσω.

- ἀμπυκίδης, ὤ, ὅ, *Ampyci filius.*
 ἀμπυξ, υχρς, ὅ, idem quod πῦρ
 καλῶντες, *caliendum, reticu-*
lum muliebre. ab ἀμπύχῳ *cir-*
cumdo. α. 181.
- Ἀμυδῆ, *Æolic. adverb. idem, quod*
ἄμω, simul, cum. α. 345.
- Ἀμύμων, acc. sing. ab ἀμύμων,
 οἴῳ, ὅ, ἡ. *irreprehensibilis*
idem quod ἀμώμη. & valet
idem quod ἀμωμῶ, qui ni-
hil commisit τῷ μωγμῶς, h. e.
derisione dignum. ἀ μύζω, ξω.
derideo. Sic dicitur per synco-
 pen Ἐ γάμω pro ἀμύμων. θ.
 264.
- Ἀμύοντις, præf. part. ab ἀμύνω,
 γμυο: item *arceo, propello.* f. ἰω.
 α. 1. ἡμωα. p. γκω. α. 140.
- Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ἔρι,
 circa. α. 205.
- Ἀμφαζαπῶντις, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαζαπῶ. ex ἀμφὶ & ἀζα-
 πῶ *valdè diligo.* α. 58.
- Ἀμφαρᾶβίζον, imperf. Ion. *cir-*
cumstrebebant. ab ἀμφαρᾶβίζω.
circumstrepo, compositum est
ex ἀμφὶ & ᾶρᾶβίζω, quod est à
Themate ᾶρᾶβῶ, ὤ, ὅ. strepi-
tus. α. 64.
- Ἀμφικάλυψι. α. 1. aët. ab ἀμφικα-
 λύπῳ, *circumtego, ex ἀμφὶ*
circa, & καλύπῳ, tego, f. ψω,
p. φα, α. 2. ἐκάλυπον. α. 166.
- Ἀμφείπειτο, imperf. med. verbi ἀμ-
 φέπομαι, *circa quidpiam versor,*
foveo, agito. ἄμφει, 3. imperf.
 aët. Ion. verbi ἀμφέπω, *perse-*
quor, foveo. Th. ἔπω, *operor,*
sequor. θ. 696.
- Ἀμφὶ præpositio *circa, per τμῶ-*
σιν separatum circum. α. 73.
- Ἀμφίς, Adverb. α. 701. *circum,*
seorsim.
- Ἀμφισάλχ, aor. 2. med. subj. ab
- ἀμφισάλλω, *circumjicio, cir-*
cumdo. f. λῶ. p. βέσληκα. α. 2.
 ἴσαλον. p. m. βέσολα. Th. βάλ-
 λω, *jacio.* α. 545.
- Ἀμφι--βάλλ', α. 253. *per τμῶσιν,*
 βάλλ' pro ἴσαλλ'. Imperf. Ion.
 Th. βάλω. α. 255.
- Ἀμφίβλητρον, ὤ, πῶ, *rete quod à*
duobus utrimque projicitur in
aquam. ex ἀμφὶ, *circum, &*
 βάλλω, *jacio.* α. 215.
- Ἀμφιγυῖαις, εἰῶ, ὅ, *utroque pe-*
de claudus, Vulcani epithetum.
ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ὤ,
τὸ, membrum. qui claudicat ex
 utroque pede, ἀμφοτέρω γυῖοις
 ἢ ποσὶ χυλός. α. 70.
- Ἀμφιδάμνιῳ, genit. ab ἀμφιδά-
 μναι, *nomen viri q. d. qui utrim-*
que domat. ex ἀμφὶ & δαμνί-
 ζω, *domo.* α. 654.
- Ἀμφιδιδῆ, est 2. sing. plusq. per-
 fecti medii, ἀ δαίω, *divido, con-*
vivor, scio, comburo. in α. 2.
 aët. ἴδωον. Hinc est præf. med.
 δίδηαι. Sicut ἀ θάλλω τίθηαι,
 ἀ καίω κάκηαι, &c. α. 62.
- Ἀμφικαλύψη, 3. sing. α. 1. aët.
 subj. ab ἀμφικαλύπῳ. Th. κα-
 λύπῳ, *tego, f. ψω, p. φα, α. 2.*
ἐκάλυπον. α. 555.
- Ἀμφιλογίας, acc. pl. *disceptatio-*
nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
φιλογίαι, ubi ex utraque parte
contenditur, ex ἀμφὶ & λόγῳ,
dico. θ. 229.
- Ἀμφιπαλεύω. f. εὔσω. *obambulo,*
comitor. Them. παλῶ, *verso*;
 pro quo Poëticè παλεύω, *versor.*
 α. 803.
- Ἀμφιρρύτω, dat. ab ἀμφιρρύτῳ,
circumfluis, ex ἀμφὶ & ῥύω pro
ρίω, fluo, f. εὔσω, p. ἔρρύκα. θ.
 983.
- Ἀμφιρῶ, *nomen mulieris, 4. con-*
 N 3 tracto

- tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, fluo. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεῖζω strido. Fut. τεῖσω. à circumtrependo. §. 243.
- Ἀμφιτεύων, Nomen viri, ex ἀμφὶ circum, & τεύω, attero, mactero, vexo, τεύμα propriè foramen. item velorator. α. 37. hinc
- Ἀμφιτευνιάδης, υ, ὅ, filius Amphitryonis. Per epenthesein ῥ α metri causâ pro ἀμφιτευνιάδης, υ, ὅ. α. 165.
- Ἀμφιχέαι, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. F. χεύω. Æol. aorist. 1. act. ἔχουσα. & per synopen ῥ σ, ἔχουα, & per novam ῥ υ synopen, ἔχα. p. κέχουσα. perf. pass. κέχυμαι. α. 1. pass. ἔχθλω. α. 65.
- Ἀμφότερος, α, ον. ambo. dat. pl. ἀμφοτέρῃσιν, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφοτέρωθεν, utrimque, adverb. Th. ἀμφω, ambo. §. 733. α. 171.
- Ἀμώματος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, υ, ὅ, probrium, dedecus. item derisor. ab Hebr. שׁוּם macula. Hinc verbum μωμίζωμαι, ὕμαι, cavillor proverb. paronomasiasticum. ῥᾶον μωμίζομαι ἢ μωμίζομαι. α. 102.
- Ἀμῶνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἄμω, ᾧ, f. ἡσω, meto. §. 599.
- Ἀν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt ας, κατ. α. 181.
- Ἀνὰ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ. jacio. α. 410.
- Ἀνάγκη, ης, ἡ. necessitas. ὡς ἀνάγκης necessariò. α. 15. §. 517.
- Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëtice, pro ἀνῆγν. ab ἀγν δυτο. f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάσπῃ, pl. insperata, ab ἀσπῇ, insperatus. Th. ἱλπίς, ἰδός, ἡ. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, pudor. §. 312. ἀναιδής, ἰ, ὅ, ἡ, ἀναιδείη, dat. sing. Ionicè ut & ἀναιδείῃφι, φι enim per paragogen additur, ab ἀναιδία, impudentia. hoc ab ἀναιδής, ἰ, ὅ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, pudor. αἰδώς verò ex α priv. & εἰδω video, ab intuendi fuga. α. 359. & 224.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἴτια. ἡ. causa. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, rex. ἀνακτός. α. 179.
- Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, regno. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἡναξα. & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀνάπνοστος, non respirans. ex α priv. & πνέω, spiro. f. πνύσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.
- Ἀνασσεισσαι, quatiens, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab ἀνασσειν, quatio. Thema est σείω, moveo. f. σείσω, p. σέσσηκα. α. 344.
- Ἀνασον, Ionicè & Poëtice pro, ἡνασον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, regno. Vide ἀνάξεν. §. 1015.
- Ἀναστροφᾶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφάω verito. Thema est στίφω. verito. f. ψω. p. ἔστρεφα. α. 2. ἔστρεφον. hinc στροφῆς.

ἐν, ἤ, ἡ. *versio, flexus*, & hinc *στροφάω, versio, circumago*, Poëticè *στροφάω, idem. α. 121.*

Ἀναυδός, ὁ, ἡ. *mutus, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, vox. §. 797.*

Ἀναῶρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. *αἶρος, aura, ventus. item torrens &, tum est ex α valdè & νάω fluo. α. 477.*

Ἀναχάσασθαι, α. 1. med. infinit. Poëticè, pro *ἀναχάσασθαι*, ab *ἀναχάζω, recedo. Them. χάζω. F. ἄσσω. recedo. α. 336.*

Ἀναφυσίωντες, præf. part. videtur oriri à *φυσίω, inflo*, hinc *φύσα, ἡ, ἡ, follis. Thema φυσάω sufflo. Sed esse à φυσίαν, anhelio, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσίωντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσίωντες, ab ἀναφυσιάω, ὦ. Poëticè ἀναφυσίω: sicut pro ἐργάω, ὅρῳ dicunt ἐργάω, ubi ο μικρόν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa, ἀναφυσίωντες verò ab ἀναφυσίω, contractè ἀναφυσιόντες, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.*

Ἀναψύξαι, α. 1. act. infin. ab ἀναψύχω, *refocillo, recreo. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 608.*

Ἀνδιχα, pro ἀνείδιχα, *divisim. Adv. à διχα dupliciter. Thema δις bis. ε. 13.*

Ἄνδρα, acc. sing. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἀνδρισσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνὴρ, ὁ, vir, g. ἀνδρὸς. ε. 271.

Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit mascululum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-

ponitur ex ἀνὴρ, ὁ, vir, & γένεσθαι, nascor, quod in præf. med. habet γέννα. Inde γένος, generatio. ε. 783.

Ἀνδροκτεσίας, accus. pl. *strages seu cades virorum*, ab ἀνδροκτεσία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκτεσίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κτείνω, occido. F. κτενῶ. P. act. ἐκτενα. præf. med. ἐκτενα. §. 228.

Ἀνδρομέης, genit. ab ἀνδρόμεος, *virilis, per syn. speciei, humanus, idem quod βοός, ἀνθρώπινος. Them. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.*

Ἀνδροφόνος, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φέω. occido, quod in præf. med. πέφονα. α. 98.

Ἀνέχεσθαι, perf. Act. pro ἀνέχεσθαι, Atticè. ab ἀνέχω. remitto, relaxo, f. ἀνέσω. α. 2. ἀνέω. Th. ἵημι. mitto. §. 495.

Ἀνέθηκα, α. 1. act. ab ἀνατίημι, impono, dico. Th. τίημι, pono. ε. 658.

Ἀνελόντα, acc. part. α. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero, tollo. in α. 2. act. ἀνείλον, in part. α. 2. act. ἀνελών, ὄντος, ὁ ἀνείλετο, *sustulit. α. 2. med. ab ἀναιρέομαι, ἔμα, aufero. Th. αἰρέω, ὦ, capio, f. ἔσω, p. ἔστηκα. α. 2. εἶλον. ε. 746. §. 552.*

Ἄνεμος, ὁ, ἡ, ventus. ἀνέμοιο gen. Ion. ἀνέμοιοι, dat. pl. Ion. ε. 645.

Ἀνέπιξες, ὁ, ἡ, *impolitus, imperfectus*, ab ἐπιξέω, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀνέπιξες, scalpendo aut dolando non perfectus. Thema ξέω, rado, polio. F. ξέσω. ε. 746.

Ἀνέπιόρεκτων, gen. pl. *nondum confectis, vel libatis, h. e. in mensa*

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ρίζω, facio. F. ρίζω, & ἔρζω. p. ἔρριζα. præf. pass. ἔρριγμαι. &c. a. 1. part. ῥιζθεῖς. p. m. ἔροζα & ἔορζα. s. 748.
- Ἀνέρ, acc. pro ἀνέρε, vide in ἄνδρ. s. 751.
- Ἀντρεψαμένη, abripiens, a. 1. m. d. part. à verbo ἀντρεψομαι, ex ἀνὰ & ἔρειπω, evertō, attraho. t. ψω. §. 990.
- Ἀνφαίνε, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηναι, a. 2. ἔφανον. p. m. πέφηναι. §. 710.
- Ἀνήχασον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro ἀνῆχον, verbi ἀνάζω, subduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th. ἄζω. duco. §. 626.
- Ἀνήκεις, s, o, κῆ, ab ἀκίω fano, vel ἀκίωμα, ἔμα, f. ἴστωμαι, & ἴστωμαι. §. 612.
- Ἀνήρο, acc. sing. ab ἀνήρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ vir. s. 751.
- Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c.
- Ἀνθῆ, 3. person. p. ælent. ab ἀνθίω, f. reo, f. ἦσω, p. κα. ab ἀνθῶ, εἶ, τὸ, flos. s. 582.
- Ἀνθεια, ἡ. nomen proprium loci. a. 381.
- Ἀνθεμέριον, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμέρις, εἶσα, εν, floridus. ab ἀνθεμον, s, τὸ, flos. Th. ἀνθῶ, εἶ, τὸ flos. §. 878.
- Ἀνθεσιν, dativ. pl. ab ἀνθῶ, εἶ, τὸ, flos. s. 75.
- Ἀνθειῖς, 3. person. pl. ind. Doricè pro ἀνθεῖσι, & hoc pro ἀνθίσσι, florent, ab ἀνθίω, ῶ, f. ἦσω. floreo. Th. ἀνθῶ, εἶ, τὸ, flos. s. 254.
- Ἀνθη, ης, ῆ, nomen urbis. a. 474. quidam scribunt Ἀντη.
- Ἀνθρωπος, s, o, κῆ, ἡ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς ἀναθρώπων ὁ ὅπως, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ ἀνω ἀθρεῖν, à sursum aspicendo. s. 472.
- Ἀνίσκει, Poëticè, pro ἀνίη, 3. pers. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίλω, ης, η. & Poëticè, ἀνίσκον, ες, ε, ut ἐτύπτισκον pro ἐτυπτον. Sicuti pro ὠέραν Poëtæ dicunt, ἴσκον, ες, ε Th. ἵημι, vel ἴω, mitto, f. ἦσω. p. εἴκα. aor. 2. ὠ. aor. 2. imperat. ἴς. §. 157.
- Ἀνίλω tristitiam, acc. ab ἀνία, Ionicè ἀνίη, ἡ, mæror. §. 611.
- Ἀνίκητος, s, o, κῆ, ἡ, invictus. ἀνίκαω vinco, f. ἦσω. p. νικήκα. a. 1. ἐνίκησα. §. 489.
- Ἀνιόντα, aor. 2. part. propriè sursum euntem. h. e. orientem, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, ἀνω & εἰμι, eo, seu ἵημι, idem quod εἰμι. hinc a. 2. aor. ἴον, ες, ε. tamquam ab εἶω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. s. 728.
- Ἀνίπτισιν, dativus pl. Ion. ab ἀνίπτω, s, o, κῆ, ἡ, ex α priv. & κίπτω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Ἀνιστήμι, præf. part. ab ἀνίσταμαι, exsurgō. Th. ἵημι, ἴτο, f. ῆσω. p. ἔστηκα, a. 2. ἔστω. s. 577.
- Ἀνολβίη, dat. Ionicè pro ἀνολβία, miseria. ex α priv. & ὀλβίος, beatus. Th. ὀλβίος, s, o. felicitas. q. d. ὀλβίος. s. 319.
- Ἀνόστος, inossis, ex α priv. & ὀστέον, ἔν, τὸ, os, ossis. s. 524.
- Ἀντρέφει pro ἀνατρέφει, percurrit

- currit. ab *αἶα*, & *ερίφω*, ver-
to, f. *ψω*. p. *φω*. a. 2. ἵεργον.
§. 763.
- Αἶτ', pro *αἶτι*, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. §. 727.
- Αἶϛ, *contra*. Adv. Poët. item
coram. hinc *αἶϛω*, *obuiam ve-*
nio, f. *ήσω*. *αἶτιον*, idem quod
αἶϛ. α. 432.
- Αἶπεδολῆσεν, a. 1. aët. ab *αἶνδο-*
λέω, *occurro*, item *nanciscor*,
cum Genit. F. *ήσω*. præt. *αἶν-*
δολέηκα. Th. *βάλλω*, *jacio*, per-
cutio. α. 439.
- Αἶπ', præpositio, *pro*, *loco*.
- Αἶπια. Adverb. è regione, idem
quod *αἶτιον* ab Adj. *αἶπῳ*, α,
ον, *ex adverso stans*. Th. *αἶπ'*,
pro. §. 481.
- Αἶνείλω, *obuiam*, Adv. ab *αἶντι-*
βῶ, *adversus*. ex *αἶπ'* & *βία*,
α, ή. *vis*. α. 150.
- Αἶνδολῆσαι, a. 1. aët. infinit. Vi-
de *αἶπεδολῆσεν*.
- Αἶπῆ, Ionicè pro *αἶπια*, ex *αἶ-*
πιος, *adversus*. Th. *αἶπ'*.
- Αἶνφιείζην. præf. inf. propriè *ob-*
uium se offerre, item *contende-*
re, ab *αἶνφιείζω*, f. *ήσω*. p. *χω*.
ex *αἶπ'*. & *φίρω*, *fero*. f. *είσω*,
a. 1. ἡνεγκω. §. 609.
- Αἶττω, dat. sing. ab *αἶττων*, α, τὸ,
antrum. §. 483.
- Αἶττας, pl. num. ab *αἶτυξ*, *υγς*,
ή. propriè, *ambitus roia in cur-*
ru: item *orbita*. α. 64.
- Αἶνσας, part. a. 1. aët. pro *αἶνύ-*
σας, Poët. ab *αἶνύω* vel *αἶνύπω*
& *αἶνύπω*, *perficio* a. 1. ἡνυσα.
Notetur *τρωῆσι δῖα--αἶνσας* pro
αἶνσας metri causâ, *emensus*.
§. 635.
- Αἶωγα, 1. sing. præt. med. ab
αἶνώγω *jubeo*. f. *αἶνώξω*, a. 1.
- αἶνωξα*. præt. med. *αἶνωγα* seu
αἶωγα. §. 367.
- Αἶξαις, 2. sing. a. 1. aët. opt. ab
αἶνυμι, seu *αἶνω*, *frango*. F.
αἶξω. a. 1. ἡξα. *αἶξαις*. 3. pl. a. 1.
aët. opt. Æolic. *αἶξαις*, ας, §. in
3. pl. *αἶξαις*, pro *αἶξαιμι*, ας,
αι, in 3. pl. *αἶξαις*. §. 436. & 440.
- Αἶξενῶ, α, Poëticè pro *αἶξενῶ*,
sine hospite. Th. *ξένῶ*, α, ὁ,
hospes, *peregrinus*. §. 715.
- Αἶξονα, acc. sing. ab *αἶξον*, ωῶ, ὁ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. §. 424.
- Αἶοιδή, ἡς, ή, *cantus*. à præt. med.
αἶοδα. Thema. *αἶοδω* *cano*. *αἶο-*
δῆσι, dat. pl. Ion. §. 1.
- Αἶοιδῆς, α, ὁ, *cantor*. Vide suprâ
αἶοιδή. §. 16.
- Αἶοιγος, α, ὁ καὶ ή, *domo carens*.
ex α priv. & *οἶγος*, α, ὁ, *domus*.
§. 602.
- Αἶονῶ, α, ὁ καὶ ή, *impiger*. ex α
priv. & *οἶκος*, α, ὁ, *pigritia*, ex
α & *κείω* *π. ουεο*, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
§. 485.
- Αἶορ, αἶορς, τὸ, *ensis*. ab *αἶερω*
tollo, *suspendo*. α. 221.
- Αἶσθς, α, ὁ, *illæsus*. ab *αἶσις*, *υλ-*
nero. f. *ήσω*. α. 157.
- Αἶπ', pro *αἶπ'*. ab. §. 128.
- Αἶπαί, præposit. pro *αἶπ'*, sicut
παρὰ pro *παρά*, &c. Poëticè.
Alia exemplaria habent *αἶπ'*. α.
409.
- Αἶπала, mollia. h. e. juvenilia. ab
αἶπαλός, α, ὁ καὶ ή, *mollis*, qua-
si *αἶφαλός* ab *αἶφῃ* *tactus*, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
αἶπαλῶσι, dat. pl. Ion. pro *αἶπα-*
λοις, §. 9. & 989.
- Αἶπалаμνος, iners. pro *αἶπала-*
μνος, ex α priv. & *πалаμή*, ή,
unde

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. i. med. ab ἀλῆμι vel ἀλάομαι, ᾠμαι, *vagor*, erro. in fut. ἀλήσσομαι. & in compos. ἀπαλήσε). α. 409.

Ἀπαλόχευος, genitiv. ab ἀπαλόχευς, ος, ὅ κ' ἡ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, tener, mollis, & χεῦς, ος, ὅ, *cutis*. Thema χεῖος color. s. 519.

Ἀπαίδευθε, adverb. idem quod ἀνδύ, sine, absque. θ. 386.

Ἀπαύξιαος, *recusare*. a. i. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. i. ἀπλωλάμηνω ex δὲ & ἀναίνομαι *recuo*, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. α. 454.

Ἀπαντι, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαν, omnis, & in genit. ἀπαντῖος, ἀπάσης, ἀπαντῖος, &c. gen. pl. ἀπασιών, Ionicè pro ἀπασιών, dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, simul, & πᾶς, omnis. s. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, omnis. θ. 524.

Ἀπισίαν, gen. pl. Ion. pro ἀπισίων. Vide in ἅπαντι. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, α, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατιάω, *decipio*. hinc, ἀπαπών, ὠν, ὅ, *impostor*. θ. 224.

Ἀπατήσῃ, f. i. verbi ἀπατάω, *fallo*, f. ἥσω p. ἡπάτηκα. s. 46.

Ἀπιδιρροβήσῃ, *caput amputasset*, a. i. act. indicat. ex δὲ & διρροβήσῃ *cervicem abscindo*. ex δέ-ρη, seu διρῇ, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τίμνω *feco*, in præter. med. τίτομαι, *refecui*. θ. 280.

Ἀπέρας, α, infinitus. ex α priv. & πέραις, αἶος, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπείρεια, acc. sing. ab ἀπείρων, ον, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέραις, αἶος, τὸ. *terminus*. α. 160.

Ἀπέκλεινεν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκλείω, *occido*. Th. κλείω. *occido*, f. κλειῶ. p. ἐκκλεκα. a. i. ἐκκλεινα. a. 2. ἐκκλενον. p. m. ἐκκλενα. α. 11.

Ἀπλάμπει, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φα. a. i. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπλείβει, 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λέλαιφα. α. 174.

Ἀπμνήσαντο, 3. pl. a. i. med. ab ἀπμνήσκω, *recordor*, seu ἀπμνήσσομαι, th. μνήσσομαι, *memoro*, f. μνήσσομαι, p. μνήμεναι, a. i. ἐμνήσθην. θ. 503.

Ἀπόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ionicè, ab ἀπέμμι, *absum*. part. ἀπών, ὤσα, ὄν. s. 367.

Ἀπίσαντος, ab ἀπίσας, αἶος, ὅ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπίσυν, 3. plur. a. i. pass. Æolicè vel Bœoticè προπίσυνθησαν, *proruperunt*. Sic ἵπυφθεν pro ἵπυφθησαν Æolicè, poëticè σ duplicatur & α abjicitur. Th. σείω, vel σεύω, *moveo*, *agito*. f. σω. p. κω. a. i. ἔσεινα. θ. 163.

Ἀπίσυντο, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπισέσυντο, à σεύω in præter. pass. σέσσυμαι, poëticè ἔσσυμαι, item ἱόσσυμαι. θ. 859.

Ἀπέχων, omittant, abstineant. 3. pl. præf. sub. ab ἀπέχω, *abstineo*. f. ἀφίξα. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπήμαινεν, ὅ κ' ἡ, *illatus*. Th. πήμα, τος, πῆ, *noxa*. unde πημάω, αἶω, *noceo*, hinc & ἀπήμουν,

- μων, ον, ο, κ, η, illæsus. 9. 955. s. 670.
- Α'πὸ -- ἤμνησε demessuit, a. 1. Ind. ab α'μνάω, f. ἤσω. Vide in ἤμνησε. 9. 180.
- Α'πλώης, ἐ, ο, η. immitis, ex λπὲ & λώϊα, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.
- Α'πήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab α'παυράω eripio. Them. αὔρα, aura. α'παυράω ergo est quasi τλὼ ἀνάπνοσιν ἀφαιργῶμαι, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.
- Α'πρωρεῖντ', pro α'πρωρεῖντο, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro α'πρωρεῖντο, ab α'παιωρέω, ὦ, ex sublimi dependeo. Thema est αἰωρέω, f. sursum tollo. f. ἤσω. α. 234.
- Α'πίσια, η. diffidentia. à πίσις, fides. Th. πείθω, σω, persuadeo. s. 372.
- Α'πλάσας, pro α'πέλασας, cui appropinquare tutum non est, à πίλας, adverb. propè, intractabilis. Alii vertunt, inefficacis, informis, ex α priv. & πλάσας, fictus, à πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. s. 148. θ. 151.
- Α'πλάϊ, Doricè pro α'πληϊ, & hoc pro α'πλητης magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen ̔σ. Them. πλήθω. πλέϊ, plenus. vel quidam α'πλάσας, idem esse dicunt cum α'πλάσας, cui appropinquare tutum non est. Th. πίλας (adverb.) propè. 9. 153. & 709.
- Α'πὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. λπὲ δαιτὶς, à convivio, h. e. post convivium, α'π' ὀρχῆς, ab initio.
- Α'πογυμνωθεῖς, part. a. 1. pass. ab
- ἀπογυμνῶ, nudo. f. σω. Them. γυμνός, ὤ, ὅ. nudus. s. 730.
- Α'ποδύναμ, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δύσω, p. δίδωκε, a. 2. ἴδων. s. 349.
- Α'πόρριπ, præf. imperat. decerpe. ab ἀπορρίπω, decerpo. f. ψω. hinc ὀρίπανον, s, τὸ. falx. s. 611.
- Α'πὸ -- δῦσαμ, exuere, spoliare, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύνω, exuo. Thema, δύνω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαμ. α. 329.
- Α'πὸ -- ἔληταμ, 3. sing. a. 1. med. subj. ab ἀφαιργῶμαι. Vide in ἔληταμ.
- Α'ποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. s. 762.
- Α'ποθρῶσκωσιν, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Thema θρῶσκω, salio. α. 375.
- Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex λπὲ & θυμός, ὤ, ὅ, animus. s. 710.
- Α'πὸ -- κέρσε, incidit, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.
- Α'πεκρύπτωσιν, vel ἀποκρύπτωσιν, Ion. pro α'πέκρυπτε, 3. sing. imperf. act. α, pro s, ἀνώνμαλον. ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. 9. 157.
- Α'πολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, relinquo, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔλιπον, p. m. λείλοιπα. θ. 793.
- Α'πολήγῃ, 3. sing. præf. act. opt. ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω cessare facio. s. 488.

Α'πόλ-

Ἀπώλωται, 3. person. singul. ab ἀπώλωμαι, pereō, 2. 2. med. ἀπώλωμαι, perii. Thema ὄλωμαι, perdo, f. ὄλιον, p. m. ὄλα. & Att. ἔλωλα, 2. 2. m. ὀλώλω. 2. 763.

Ἀπώλων, οὐδ', ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, Non semper videt Apollo. Plato in Cratilo derivat παρὰ τὸ ἀπώλειν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ Soli tribui queunt, ceu Dei organo. 2. 68.

Ἀπώλειτ', 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullò antè ἀπώλω. 1. 46.

Ἀπὸ--λύσας, 2. 1. act. infinit. verbi λύω solvo, vide λύσας.

Ἀπομείρεται, fortitur, 3. præs. Themata, μείρω, partior, seu potius μείρομαι. præt. med. ἐμύρετο, pro μίμετο. præt. pass. ἐμύρεμαι, & Attic. ἐμύρεμαι. 1. 578.

Ἀπονοστήσονται, acc. part. a. 1. act. ab ἀπονοστήω, alicundè revertor. Thema, νοστήω, redeo. f. ἦσω. 1. 735.

Ἀποπέμπειν, remittere. præs. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. 1. 87.

Ἀποπνέουσα, part. præs. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poetice πνεύω, f. πνέω, flo. spiro. 9. 324.

Ἀπόπροθεν, adverb. procul. Thema προ, ante. 1. 390.

Ἀποπνέω, 2. 2. med. part. ab ἀπνέωμαι, avolo, ex ἀπ' & ἐπ' αἶμα. volo, as, f. πνέωμαι, 2. 2. ἱπνέω. 2. 2. m. ἱπνέω, part. πνέω. 9. 285.

Ἀποπνέουσιν, 3. plur. ind. præs. Th. πνέω, spuo. f. πνέω, p. ἱπνέω, 2. 1. ἱπνέω. 1. 726.

Ἀποπνέωμαι, concitata, præs. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὀπνέωμαι, pro ἔρω, excito, f. ἔω, vel ἔσω. 9. 9.

Ἀπορραΐστω, fut. 1. act. inf. ab ἀπορραΐω, destruo. item careo. Thema, ραΐω, profligo, destruo. f. στω. p. ἱρραΐω. 9. 393.

Ἀπορρίψοντι, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. ρίπτω, projicio, f. ψω. p. φα. p. m. ἱρρίπτω. 2. 15.

Ἀπορρύττω, gen. sing. ab ἀπορρύττω, deorsum fluens, ἀπορρύττω. Thema ρύω idem cum ρέω. fut. ῥέσω, fluo. 1. 595.

Ἀπὸ--πέμψω, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποπέμπω. Vide in πέμψω. 1. 425.

Ἀποπνέωται, 3. person. sing. à πνέω & πνέωμαι, idem quod Thema πνέω, punio, honcro. f. στω. 1. 247.

Ἀποπήσῃ, luat. a. 1. subj. 3. perf. Th. πνέω, punio. 1. 260.

Ἀποπνέω, part. a. 1. act. ab ἀποπνέω, abscindo, f. ξω. a. 2. pass. ἐπνέω. pro ἀποπέμπω. Thema, πνέω, seco. 2. 190.

Ἀποπνέω, privati, per syncope pro ἀποπνέωται, part. a. 1. med. à verbo ἀποπνέω, proprie abduco in montem, Ionicè pro ἀποπνέω, extermino. ab ὄρος, 2. terminus, vel ab ὄρος, 1. 2. πνέω, & Ionicè ὄρος, 1. 2. πνέω, mons. 1. 173.

Ἀποφθνήσκω, gen. sing. part. præs. ἀποφθνήσκω, mortuus, per syncope pro ἀποφθνήσκω, verbi ἀποφθνέω, perdo. à φθνέω, f. ἴω, perdo. Th. φθνέω, corrumpo. 9. 606.

Ἀποφθνήσκουσιν, 3. pl. præs. ind. à φθνέω, perdo. Them. φθνέω. 1. 243.

Ἀπο-

Ἀποφθίσαι, perdiderit, 3. sing. a. 1. act. opt. Æolicè pro ἀποφθίσαι. à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύω. Them. φθίω. s. 666.

Ἀπύρην, dat. singul. ἀπυρρὸς οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, ὑρρὸς, πῶ, ignis. s. 525.

Ἀπώλασεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλωμι, perdo. f. ὄλωστω, p. ὄλωκα. Att. ὄλώλεκα. a. 2. m. ὄλώμην. p. m. ὄλω, Attic. ὄλωκα. s. 246.

Ἀρ, per metathesin pro ῥα, particula expletiva, certè, utique. S. 838.

Ἀρ pro ἄρ. Differunt ἄρ, utique, ἄρ an, & ἄρ, ἄς, ἡ precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μέγιστον συμπληρωματικόν. Vide s. 49.

Ἀρ, execratiō, noxa, damnum. Ionicè ὄρ, ἡ. S. 657.

Ἀρβύται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ἀραβύσαι, ab ἀραβίω, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ἦσα. p. ἦκα. Th. ἀραβός, s, ὦ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δῶπας, sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος, sonus fluctuum in mari. ἦχος, sonus reciprocus. φλόγος, sonus vocis humanæ. βρόμος, sonus ignis crepitantis. τῶος, sonus fidium. κλύπος, sonus ex percussione ortus, &c. κ. 249.

Ἀραιός, acc. pl. f. g. ab ἀραιός, αἶ, ὦν, rarens, a, ut. ὅς, πυκνός, densus. s. 809.

Ἀρξά, a. 1. Ion. pro ἡρξά, & ἡρξεν pro ἡρξεν. a. 1. ind. Ion. ab ἀρᾶσθαι. f. ξα. amputo, abscindo.

Ἀρρῆαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρῃ, αρτο. fut. Æolicum est ἄρῃ (pro ὄρῃ) unde ἄρῃς, ὄρῃς, ὀρῃς, in præf. med. ἡρῃ, & facta reduplicatione ἄρῃς, Poëticè ἄρῃς, adaptatus fui. α. 271.

Ἀρρίχης, s, ὦ. araneus, & ἄρριχτιον, tela araneorum. s. 475.

Ἀργαῖος, η, ὦν, Argæus, ab ἄργος, s, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. S. 484.

Ἀργαλῆ, pro ὄργαλῆ, ab ὄργαλῖος, s. difficilis pro ἀλγαλῖος, ab ἀλγος, εος, τὸ. dolor, prior λ mutato in ρ, ad vitandam τρωφωσίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741. S. 830.

Ἀργείω, vide paullò antè ὄργαῖος. S. 12.

Ἀργιφόρτης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἄργος, nomen canis & φόρτης per syncopen pro φοιτητής, occisor, à φοιέω, occido, ὅτι ἄργον τὸ κύμα αἰετοῖ, τυντῖς πὲρ λυσσώδη εἰς ἀπακτὰ καθυμνήματα. Est interpretatio Tzetis, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φέω, occido. s. 77.

Ἀργίστω, Genit. Ionicus pro ὄργιστω, ab ὄργιστος, s, ὦ, piger, ab ὄργος, s, ὦ, κῆ, ἡ, otiosus. idem quod αἰργος, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. S. 870.

Ἀργίη, dat. sing. ab ὄργης, ἴης, ἴη, ἴη, per μεταβολὴν & συνηλυτὴν dicitur pro ὄργῃη, ab ὄργης, ἡτος, ὦ, candidus. Thema ὄργος, albus.

Ἀργίω, à nominativo ἄργης, s, ὦ. nomen proprium Cyclopi. S. 140.

Ἀργύριος, ἴη, εον, argenteus, ἀργυρῶς, argentum; ab ὄργος, est

- est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.
- Ἀργυροδίνω, acc. à δίνη, ης, ἡ. vortex, gurges, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, α, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπέδα, ης, ἡ, argenteos pedes habens. ex ἀργυρος, argentum, & πῆδα, Doricè pes, vel maleolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro δρυγείῳ, ab ἄργυρος, α, ὁ, argentum. α. 144.
- Ἀργυρεῖ, pro δρυγοφίῃ, dat. sing. ab δρυγοφίῳ, pro ἀργυφῳ, alba textura constans. ex δρυγός, albus, & ὕψη textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφαίω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδυσκῶ, α, ὁ, nomen fluvii. §. 345.
- Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων, masculino, melior in praelio, ab ἀρεῖς, αῖ, ὁ, Mars, Th. ἀγαθῶ, bonus, ἀρείων, ἀρεῖς. α. 158.
- Ἀρεῖ, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars, variè flectitur. in Genit. ἀρεῖ, & ἀρεῖ, item ἀρεῖς, ἀρεῖ, Ionicè ἀρεῖ, ἀρεῖς, vocativi casus, ubi η mutatur in α in i. contractorum. α. 98.
- Ἀρεῖσιν, 3. pl. a. i. med. ab ἀρεῖσιν, placeo. F. ἀρεῖσιν, a. i. act. ἤρεσιν, placeo, item, placeo. p. ἤρεσιν. ἀρεῖσιν in a. i. med. ἤρεσιν & poëticè ἀρεῖσιν, α. placavi. α. 255.
- Ἀρεῖς, a. 2. med. inf. ab αἶρω, tollo, capio. f. αἶρω. p. ἤρεω. a. 1. ἤρεω. a. 2. ἤρεω. a. 1. pass. ἤρεθην. f. 1. pass. ἀρεθίστην. §. 628.
- Ἀρετή, ἡ, virtus. quasi ab ἀρεῖσιν, quia per virtutem placemus. α. 313.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖ, acc. ab ἀρεῖς, αῖ, ὁ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖ, α. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖ, ἀρεῖσιν, ἀρεῖ, ἀρεῖ. pro ἀρεῖ, secunda pers. ἀρεῖ. Thema αἶρεω. α. 632. α. 107.
- Ἀρεῖ, Ionicè pro δρυγείῳ, ab δρυγῶ, auxiliator. α. 121.
- Ἀρεῖ, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖ, φιλοῦ, bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, & φίλος, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖα, acc. pl. adject. Μανυσία, ab ἀρεῖς, αῖ, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖ. Sic in N. T. legimus σωδίνω pro σωδίνῃ. Vide Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖας, p. med. ab ἀρεῖ. Vide supra ἀρεῖας. §. 812.
- Ἀρεῖ, Mars, gen. ἀρεῖ, &c. παρὰ τὸ ἀρεῖ, à tollendo. Vide in ἀρεῖ. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab ἀρεῖ, αῖ, ἡ, dira, damnum; item preces. α. 29.
- Ἀρεῖαδῶ, ab ἀρεῖαδῆς, α, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. 1. pass. part. ab αἶρω, tollo. f. ἤρω. p. ἤρω. a. 1. ἤρω. α. 549.
- Ἀρεῖαδῶ, acc. ab ἀρεῖαδῆς, ης, ἡ, nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖαδῶ, acc. pl. ex ἀρεῖ in compositione valet valdè. & δεικνύει pro δεικνύει, ex δεικνύει ostendo, ἀρεῖαδῶ, praeclarum, ἀρεῖαδῶ vocat, pro ἀρεῖαδῶ. §. 385 & 543.
- Ἀρεῖαδῶ, quem valdè amulamur, ex ἀρεῖ, valdè & ζῆλος, α, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρεῖαδῶ accipere, verso δ, in ζ, clarus, praeclarus. α. 6.
- Ἀρεῖαδῶ, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἀρεῖαδῶ. §. 977.

Ἀειπαῖος, nomen viri. §. 977.

Ἀειός, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab αἰαθός, bonus. in comp. δρείων, melior. Th. αἰης, Mars. s. 697.

Ἀρκίος, arcebit, f. i. ab. δρκίω, f. έω. propulso. p. ἡρεκαθ. α. 358.

Ἀρκιός, s, ó κῆ ἦ, *promptus*, *utilis*, *sufficiens*, ab δρκίω. s. 370.

Ἀρκίον, acc. ab ἀρκίος, s, ó κῆ ἦ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτῦρος, s, *ursa cauda*, ab ἀρκ, ας, ἦ, *cauda*, & ἀρκίος, s, ἦ, *ursa*, s. 610.

Ἀρμος, ές, τὸ *curvus*, ab ἄρω, ad: pto. α. 97.

Ἀρμαλικόν, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμαλία, ας, & lon. ἀρμαλῆς, ἦ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.

Ἀρμυα, apta, pro δρούμια, sic & ἀρμυός, in f. g. pro δρούμυός, ab ἄρω, apto, fut. ἄρω. & δρώ. Sic ἐκμυός pro ἐχόμυός ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. s. 407.

Ἀρμυῖη, compages, ab ἀρμύζω, f. σω. *concinnum reádo*. Vide Th. ἄρω. §. 937.

Ἄριος, acc. pl. ab ἄρις, δριός, ó κῆ ἦ, *agnus*, §. 23.

Ἄριον, nomen urbis, ἄρινω. α. 475.

Ἀρῖνται, pro δρίνται, 3 singul. præf. med. subj. ab δρίνομαι, ἔμαι. f. ἵσταμαι, *recuso*, *nego*, s. 408.

Ἀρχαός, a. i. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. έω. p. ἡρχα. a. i. ἡρχα. s. 781.

Ἀρόης, οἷς, 2: sing. præf. act. subj. ab δρώω, ᾧ, aro. in fut. δρώσω, p. ἡρακα, a. i. ἡρακα. s. 479.

Ἀρόμυμαι, Poët. pro δρούμμαι,

hoc Doricè, pro δρόμι, *arare*, præf. inf. ab δρώω, aro, f. έω. s. 22.

Ἀρόσης, a. i. act. subj. ab ἀρώω, aro. F. έω. a. i. act. ἡρακα. s. 485.

Ἀρότης, ἡρος, ó, arator. Th. ἀρώω, aro. s. 405.

Ἀρότιο, genit. Poët. pro ἀρότι, ab ἀρότης, s, ó, *aratio*: sed δροτίς, s, ó, *tempus arandi*. Th. δρώω, aro. s. 383.

Ἀρότρον, pl. n. g. ab ἀρότρον, s, τὸ, *aratrum*. Th. ἀρώω, aro. s. 432.

Ἀρόν, præf. inf. pro ἀρόν extra crasin, ἀρόων, p. æl. part. ab ἀρώω, aro. s. 429.

Ἀρόρον, ἦ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ἀρώω, aro. s. 119.

Ἀρπάζον, præf. part. ab ἀρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. έω. p. ἡρπακα. a. i. ἡρπακα. hinc ἀρπακτής, raptus, rapax. s. 38. & 684.

Ἀρπάξ, αγός, ó, rapax. Th. ἀρπάζω. hinc per metathesin, est Latinorum rapax. s. 356.

Ἀρπας, acc. pl. ab ἀρπη, ας, ἦ, *falx*, idem quod δρεπανον. Th. ἀρπάζω, rapio. s. 573.

Ἀρπάαι, rapaces quædam Dex. ab ἀρπάα, ας, ἦ, *raptrix*, hoc ab ἀρπάζω, rapio. §. 267.

Ἀρρηκθῆσι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀρρηκθῆς infractus. Th. ρήσω vel ρήγνυμι, *frango*, f. έω, a. 2. ἡρραζον, p. m. ἡρρακα. s. 96.

Ἀρρητοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ρητς. Th. ρίω, dico, f. ρήσω, p. ἡρρακα. s. 4.

Ἀρσάμυ, Æolic. pro δραμυος, part.

- part. a. i. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. i. ἥρω. α. 320.
- Ἀρσεν, masculos. dualis numeri, ab ἄρσιν, vel ἄρπιν mas. ἄρσιν. 9. 667.
- Ἀρπυιαι, ιοι, ἡ, Diana, ab ἄρπυιαι, ιδιαι, ἡ, nomen Idoli, q. d. ὁρτυμνῆς perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ ἴ ἄρσιν τῶν τεύχεων. 9. 14.
- Ἀρλίπται, ex ἄρπος perfectus, integer, & ἴπος, sermo. Th. ἴπω, dico. ὁρτυμνῆς, ἴος, ὁ, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ὁρτυμνῆς, veridica dicitur. 9. 29.
- Ἀρῖς, α, ὁ, panis. α. 442.
- Ἀρυσάμενος, part. a. i. med. ab ὀρύσσειν, haurio. Th. ὀρύω, vel ὀρύπτω, f. σκ. haurio. α. 550.
- Ἄρω, impero, f. ἔω. p. ἥρω. Ἄρχομαι, incipio, impert. ἥρχομαι. perf. ἥρξαμαι. a. i. ἥρχομαι. a. i. m. ἥρξάμαι. Ἄρχομαι, pro ἄρχομαι, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præf. ponitur pro imperativo. Ἀρχώμεθα, præf. sub. med. pro ὀρχώμεθα. Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium. α. 384. & 709.
- Ἄς, acc. pl. ab ὅς, ἡ, ὁ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσβίς, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σβίς, ex σβίννυμι. F. σβίσω, exstinguo, p. ἔσβισα, a. i. ἔσβισα. 9. 849.
- Ἀσβόλος, α, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσία, limosa, Ionicè, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. limus. 9. 361.
- Ἀσπητός, ἡ, ὁ, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσπείω exerceo. α. 546.
- Ἀσπερ, dat. pro ἀσπερ Ionicè. nomen proprium pagi montani,

- in quo Hesiodus fuit educatus. ἀσπερ, ας, ἡ, quercus sterilis. α. 640.
- Ἀσπερ, Adverb. propius, pro ἰγυρῶς, propè, in comparativo ἰγυρῶν, & ἰσων, quod etiam dicitur ἀσων, in neutro genere ἰσων & ἀσων. 9. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπάζομαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπαστός, ὅ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπερς, α, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἀσπερς ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἄσπομαι, pro ἴσπομαι, sequor, consequor, assequor. α. 379.
- Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπίς, ιδιαι, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀστυμφής, φῖος, ὁ, ἡ, pro ἀστυμφής, immotus: utrumque est usitatum. Th. στέμω, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἀστυμφῶς firmiter. 9. 812. 878.
- Ἀστέρας, accusat. ab ἀστήρ, ἰσος, ὁ, ein Stern. 9. 381.
- Ἀστέριον, ας, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. 9. 409.
- Ἀστέριον, pro ἀστέριον, stellis ornatum, ὁ pro τ obsequentem spiritum asperum, ab ἀστέρις, ἰσος, α, ἡ, stellis plenus, α, ἡ. 9. 127.
- Ἀσπερπῆ, dat. sing. ab ἀσπερπῆ. fulgur. Poëris idem quod ἀσπερπῆ, ab ἀσπερπῆ, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἡσπερπῆ. præf. med. ἡσπερπα. Hinc est ἀσπερπῆ, & Poëticè ἀσπερπῆ & ἀσπερπῆτης, fulgurator, ab ἀσπερπῆ. α. 322. 9. 390.

Ἀστήρ

- Ἀστὴρ**, ἱρ[⊙], ὁ, Stella. s. 421.
Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, ἱρ[⊙], ὁ, Stella. s. 120.
Ἀστυ, α, ὁ, nomen proprium viri. s. 378.
Ἄστυ, α[⊙], τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astutus*. hinc ἀστυ[⊙], *elegans, bellus, scitus*. s. 91.
Ἀσύμφορος, *incommodus, noxius*, à σύμφορος, *commodus*. Thema φέρω, f. οἶσω, *fero*. s. 782.
Ἀσφαλὶς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλίσ, *tutò*. Adverb. Th. σφάλλω, *everto*. s. 128.
Ἀσφοδύλλω, dat. ab ἀσφοδύλλω, α, ὁ, *genus plantæ*. s. 41.
Ἀχρεῖν, acc. ab ἀχρεῖς, α, ὁ, qui coërceri non potest. ex α priv. & ἔχω seu χίω, *contineo, coërcéo*. Th. ἔχω, *habeo*. s. 832.
Ἄτταισι, dat. pl. Ion. pro ἄτταις, ab ἄττῃ, ης, ἡ, *damnum*, ab αἰτίω, *lædo*. s. 413.
Ἀπείλων, præf. part. ab ἀπείλω, *cresco, delicatè more pueri alor*. Th. ἀπείλος, ὤ, ὁ, *tener, juvenilis*. s. 131.
Ἀπὲρ, conjunctio, vel ἀπὲρ Poëticè, idem quod in prosa αἰὰ sed, vel δὲ. α. 470.
Ἀπρετὴς, noxius, pro ἀτρετὴς, ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ πρε. Thema ἄττῃ, *damnum*, & hoc ab αἰτίω, ὦ, f. ἔσω, *lædo*. s. 610.
Ἀπέρβητος, intrepidus, à πέρβω, *perterrefacio*. Th. πέρβω, α[⊙], τὸ, *terror*. α. 110.
Ἀπίοθαλ, α, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπου θάλαττα ἢ ἄττῃ, *ubi viget noxa*. hinc ἀπιοθαλία, *peccatum, protervia, stultitia*. αἰνεκ' ἀπιοθαλὶς *propter impro-*
bitatem. s. 996. s. 161.
Ἀπιῖν, *intento*, ab ἀπινῆς, *intensus*, ex α intensivo, quod est ex ἄζαν *valdè*, & τένω, *tendo*. f. πινῶ, p. πίπκω. s. 661.
Ἀπικω, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. & τέκνον, α, *proles*. Th. τέκνω, f. τέξω, *pario*. a. 2. ἱπικον, p. m. εἰπικω. s. 602.
Ἀπρ, *sine*, absque, idem quod αἰδω, *χωρεῖς, ἄχα*. s. 91.
Ἀπερπῆ, acc. sing. ab ἀπερπῆς, α[⊙], ὁ καὶ ἡ, *injucundus*. Th. τρεπν[⊙], *delecto*. s. 647.
Ἄττῃ, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἰσχυρὰ παρὰ δὲ ἄττῃ, *sponde præsto noxa est sed etiam peccatum*. ἰλιανδ[⊙], ἰῶπκ. v. 115. ἄττῃσι. dat. pl. Ion. pro ἄτταις. Th. αἰτίω, f. ἔσω, *lædo*. s. 230. & 216.
Ἀπυμῆσουσι, *dehonorabunt*, ab ἀπυμῆσαι, f. ἔσω. hoc ab ἀπμῆς, *inglorius*. quod est à τίω, *honor*. F. τίω, *præst. act. πίπκω* *præst. pass. πίπκω*, unde est πῆμῃ. s. 187. s. 395.
Ἀπὺ λείμω, Doricè pro ἀππείλῃ, *per epenthesein* π, ἀπείλῃ, *præf. inf. delicatè nutrire*. Vide paullò antè ἀπείλων. s. 480.
Ἀτλαγῆν, genit. pl. ab ἀτλαγῆν, ἱός, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἀτλας, *ascos*, ὁ, & γίνομαι, *nascor*. θ. 509. s. 383.
Ἀτλασῆς, δδς, ἡ, *filia Atlantis*. s. 938.
Ἀτμῇ, dat. sing. ab ἀτμῇ, ἡ, *vapor*. Th. ἀτμός, ὤ, ὁ, *flatus*. ab ἄω *spiro*. epenthesis literæ τ. θ. 862.
Ἀτμιώσι, 3. pl. præf. subj. ab ἀτμιώ, *immotus maneo*. f. ἔσω. Th. τρέω, f. τρέω, *tremo*. s. 519.

Ἀτρεσ, Nomen proprium Parcae. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, καὶ ἀνέφερα. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγίτις, gen. Ionic. pro ἀτρυγίτις. ἀτρυγίτις, *sterilis, non fructuosus*, ex α priv. & τρυγή, *triticum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. §. 413.

Ἀτρυπώνη, idem quod ἀτρυπώνη, ἢ ἀτρυπώ, *indomita, q. d. nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Them. τρώω, *terro*. §. 925.

Αὔ, *ite um*, adverb. §. 295.

Αὐαλίς, α, ὀ, *ficcus*, idem quod αὐ. Th. αὐώ, *ficco*. α. 588.

Αὐαίστα, *respicias*. Ionicè pro αὐαίστη, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐαίζομαι, *video, illustro*. Thema, αὐγή, ἥς, ἡ, *splendor, lux*. α. 478.

Αὐδή, ἥς, ἡ, *vox*, quasi ab αὐώ, *clamo*. §. 39.

Αὐλω, acc. ab αὐ. α, οἱ, *ficcus*. Th. αὐώ, *ficco*. α. 460.

Αὐθ, pro αὐθι, *rursus*, ab αὐ, *rursus*, αὐθις, idem quod αὐθι, *iterum*. Atticè scribitur per §. Ionicè verò per τ. α. 181. α. 50.

Αὐλακ, acc. sing. pro αὐλακῃ, ab αὐλαξ, ακρῆς, ἡ, *sulcus*. Doricè αἰλαξ. α. 443.

Αὐλῆς, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, *camella, domus, aula*. α. 732.

Αὐλητῆς, dat. sing. ab αὐλητῆρ, ἥρεος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Αὐλίδης, genit. ab αὐλῆς. Nomen loci, αὐλίω, *tibiā capio*. α. 651.

Αὐλῆ, genit. sing. ab αὐλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 181.

Αὐον, acc. sing. Vide αὐλῶ. α. 743.

Αὔρα, nom. pl. ab αὔρω, αἰ, ἡ, *aura, ventus levior*. α. 670.

Αὔριον, *cras*, adverb. μετ' αὔριον, *perendie*. α. 410.

Αὔριος, *ficcus*. idem quod αὐ, vide paullò antè, α. 265.

Αὐρι, adverb. *rursus*, αὐτ' pro αὐρι, *iterum, porro*. αὐρις, *rursus*. Thema est αὐ, *rursus*. §. 47. α. 297. §. 654.

Αὐρι, pl. num. f. g. ab αὐρι, αὐρι, *hic, hæc, hoc*. §. 263.

Αὐρι, sed. Vide suprà αὐρι. α. 63.

Αὐρι, pro αὐ, *rursus*, adverb. α. 126.

Αὐρι, pro αὐρι, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὐρι, αὐρι, *clamo*. ab αὐρι, ἥς, ἡ, *clamo*. Thema, αὐ, *clamo*. α. 309.

Αὐρι, Ionicè pro αὐρι, in f. g. ab αὐρι, ille, τῆ, τὸ.

Αὐρι, Ionicè pro αὐρι. α. 237. §. 64.

Αὐρι, genit. sing. ab αὐρι, *clamo*. Th. αὐ, *clamo*. α. 446.

Αὐρι, adverb. *statim*. Th. αὐρι, ipse. α. 70.

Αὐρι, adverb. *rursus*. Them. αὐ, *rursus*. α. 386.

Αὐρι, α, τῆ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *stiva* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *crasis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, lirasque æquantur. Th. γῆα & γῆα, αἰ, ἡ, *arvum*. α. 433.

Αὐρι, ibi, adverb. ab αὐρι, ipse. α. 96.

Αὐρι

Ἀντομότη, sc. ἀργυρῶν, spontaneum
argenteum, h. e. ager inaratus fe-
rebat fruges, ἀντίμαλ' spon-
taneus, ex αὐτῷ & μάλιστα, fru-
strā, temerē. Item sine consilio,
quod sponte sua provenit. αὐ-
τόματοι, non accersiti, spontē
venientes. s. 103. 119.

Ἀντονόμη, nomen mulieris. Lati-
nè libera, sui juris. s. 258.

Ἀντονόω, acc. ab ἀντονίῃ, nomen
mul. q. d. quia ipsa intelligis. ἀ-
νόν, s. mens. s. 977.

Ἀντὶς, ipse. s. 270.

Ἀντοχιδῆ, propè, idem quod χιδῆ.
Adv. α. 190.

Ἀντοφύς, ἴσ, ὅ, ἡ, sua spon-
te epatus. ex αὐτῷ & φύω, gi-
gno. s. 813.

Ἀντῷ, dat. sing. ab ἀντὶς, ipse.

Ἀντῷ pro ἰαντῷ. s. 56.

Ἀντως, Adv. frustra, item simili-
ter pro ὁσάντως. Th. ἀντὶς, ipse.
s. 403. 600.

Ἀνχίνα, acc. sing. ab ἀνχλῷ, ἐν, ὅ,
cervix. s. 815.

Ἀφ', pro ἀπ', ab. α. 374.

Ἀφᾶν, pl. num. non clari, qui
non volant per ora virorum.
ex α priv. & φανός, dicendus,
φανῶν, dico. s. 3.

Ἀφαιρέτης, imbecillissimi. Them.
ἀφαιρέτης, ἡ, ὁ, imbecillis. s. 586.

Φαῦρος Doricè pro φαῦλῶ, vi-
lis, nullius pretii. Atticè φλαῦ-
ρος, α est intensivum ἐπιπλεον
ex ἄλαν.

Ἀφείλετο, abstulit 3. sing. a. 2. med.
ab ἀφαιρέσειν, aufero. hinc

Ἀφιλῶσαι, f. g. part. a. 2. aet. ab
ἀφαιρέω, aufero. Th. ἀφίω, ca-
pio, f. ἴστω, p. ἤρηναι, a. 2. εἶλον.
s. 443. s. 94.

Ἀφῆν, ὅ, vel τὸ, divitiæ ex
anno collectæ, πλῆν, ex

multis annis. s. 24. 637.

Ἀφθῆν, incorruptibilis, idem
quod ἀφθαρτος, Them. φθίω,
f. ἴστω, vel φθίω corrupto. hinc
ἀφθῆναι μάλιστα perpetua consilia.
s. 545. 389.

Ἀφθῆν, s, invidia carens, co-
piosus. Th. φθῆν, s, ὅ, in-
vidia. s. 119.

Ἀφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med.
& ἀφίκεσθαι, 2. pl. a. 2. med.
sic ἀφίκεσθαι, 3. pl. a. 2. med.
subj. verb. ἀφικνέμεσθαι. perve-
nio. Them. ἐκνέμεσθαι, venio, f.
ἐξομεσθαι, præt. ἔγμεσθαι, a. 2. med.
ἐκνέμεσθαι. α. 38. 378.

Ἀφνειός, dives, poetice pro ἀφνειός.
Th. ἀφῆν, divitiæ. s. 116.
455.

Ἀφροδῖταις, stultitiis, ab ἀφροδῖς,
inconsultus. Hinc regulariter
ἀφροδῖταις, pro quo Ionicè ἀφρο-
δῖταις & ἀφροδῖταις, imprudentia,
inopia consilii. Thema φροζῶ,
dico. s. 135.

Ἀφρογενέας, ex spuma procreatus,
ab ἀφροσ spuma, & γένεσθαι. hoc
à γένεσθαι, nascor. Epitheton
Veneris. Sed omnino metrum
videtur postulare ut sit ἀφρο-
γενῆ. s. 196.

Ἀφροδίτη, s, ἡ. Venus, ita dicta
quod è maris spuma ortum ha-
buerit. s. 65.

Ἀφροσ, ἡ, ὁ, spuma. α. 389.

Ἀφρον, ον, ὅ, ἡ, amens. ex α
priv. & φρον, ενός, ἡ, mens. s.
210.

Ἀφύσσει, pro ἀφύσσει, a. 1. aet.
infin. ab ἀφύω haurio, f. σπ.
pro quo etiam dicitur ἀφύσσει,
ξω. s. 613.

Ἀχαιοί, Achivi, quasi ab ἄχῳ,
ἴστω, τὸ, μακρόν, sollicitudo. s.
651.

Ἀχελὼϊς, ὤ, ὅ, *nomen fluvii.* §.

340.

Ἀχέων, *præf. part. dolens.* ab ἀχέω, idem quod ἀχίω, f. ἡσσω, doleo. Th. ἄχ, ἔχ, π, dolor. s. 399.

Ἀχέων, *præf. part.* ab ἀχίω & ἀχέω, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, ἔχ, π, *pondus.* s. 692.

Ἀχλὺς, pro ἀχλὺς poeticè, ab ἀχλὺς, Achilles. q. d. ἄχ, λαῖ, sollicitudo pro populo. §. 1007.

Ἀχλὺς, ὕ, ἡ, *caligo.* α. 264.

Ἀχλύμ, *part. præf.* ab ἀχλύμ, idem quod ἀχίω, doleo. Th. ἄχ, ἔχ, π, dolor, mœror. α. 435.

Ἀχ, ἔχ, π, *dolor.* α. 457.

Ἀχρεῖα, *inutilis.* Th. χρεῖα, αἰ, ἡ, *necessitas, utilitas.* s. 402.

Ἀχρεῖα, pro ἀχρεῖος poeticè, facta dialysi τῶν εἰ in ηῖ. s. 297.

Ἀψ, *retro: item statim.* Adv. ἀψίνα, *retroire.* α. 257.

Ἀψαδία, *acc. sing.* ab ἀψαδής, ἴος, ὅ, ἡ, *mentirinescius, verus.* Them. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hic legendum est ἀψαδῆ. §. 233.

Ἀψι, *acc. sing.* ab ἀψις, ὀδός, ἡ, *curvatura in rota.* Th. ἄπλω, *necto.* s. 426.

Ἀψορρῶς, *reciproci, refluentis,* ab ἀψορρῶς. Dicitur etiam ἀψορρῶς, ex ἀψ, adverbio *rursus*, & ῥῶς *fluxus* à verbo ῥίω *fluo.* in fut. ῥεύσω. in præterito medio ῥέρον, unde est ῥῶς, ὤ, ὅ, & contractè ῥῆς, *fluxus.* ῥὸν, ἡς ἡ. *idem.* item *fluentium.* §. 776.

B.

Βαζοῖ, *præf. part. alloquen-* res, pro βαζοῖ, & hoc pro βαζοῖ, βαζοῖ, loquor. f. σω. & ἔω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τῆς, non τῶ. Tum pro ἰπῶσι esse potest ἰπῶσι, quod æquè usitatum est, confer O'dυσ. d. 597. Nulla est hic hujus anomalie necessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὅ, *profundus, a, um.* Th. βάθ, ἔθ, π, *profunditas.* α. 288.

Βαθυδίνω, *acc. sing.* βαθυδίνης, ὤ, ὅ, *habens vortices profundos.* Th. δίν, ἡς, ἡ, *aquarum vortex, gurges,* & βαθὺς, *profundus.* s. 171.

Βαθυρρεῖνο, *Æolicè* pro βαθυρρεῖ- τας, à βαθυρρεῖτης, ὤ, ὅ, *profundè fluens.* ex βαθὺς, *profundus,* & ῥίω, *fluo,* f. ῥέσω.

Βαθυχαίτης, ὤ, ὅ, *qui densam habet casariem.* à χαίτη, ἡς, ἡ, *propriè juba in equo.* per metaph. *coma, casaries.* & βαθὺς, εἶα, ὅ, *profundus, densus.* §. 977.

Βαίνοι, *ascenderit, præf. opt. verbi* βαίνω, *co. f. βήσωμαι, p. βέ- σται,* α. 2. ἔβω. s. 328.

Βαινέων, *euntibus, Ionicè* pro βαίνεων, *gen. pl. part. præf. f. g. à βαίνω, στω, βαῖνον.* Th. βαί- νω *co.* α. 232.

Βαῖον, *paulisper,* à βαῖος, ὤ, ὅ, *parvus.* prov. χάρις βαῖοισι ὀπη- δῆ, *gratia compendiosa conse- quitur.* confer. s. 142. h. e. bre- via sunt grata. s. 418.

Βαλῆς

Βαλάνης, acc. pl. à βάλανος, υ, ο, glans. s. 233.

Βάλλω, demisit. 3. sing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλλω, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλω, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè p. m. βέβηκα. α. 384.

Βαρέαν, accus. sing. à βαρέας, ὅα, ὄ, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρέθη, gravatur. à βαρέθη, idem quod βαρύνωμαι, grauo. à βαρέω, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, s. 215.

Βαρέκτυπος, υ, ο, gravistrepus, graviter fremens. à κτυπῶ, factum ex τυπῶ, resono. Th. τύπτω, verbero. s. 79.

Βασιλεύω, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύω. à βασιλεύω, impero. f. αῶ. Th. βασιλεύς, ιος, ὁ, rex. s. 388.

Βασιλεύς, ιος, ὁ, rex. q. d. βάσις Ἰλαῦ, fundamentum populi, βασιλῆς, Poëticè pro βασιλῆος, s. 886.

Βασιλῆιον, regale, pro βασιλῆιον, Poëtica dialysī, à βασιλεύς, rex. s. 127.

Βασιληίδα, acc. sing. à βασιλῆας, ὅας, ὄ, regius, a. um. adjectivè capitur, s. 462.

Βιβάσκω, stantes. à βίω (pro βίωω, eo) præf. βέβηκα. part. præf. βέβηκας per syncopen ἔβηκα, vel crasin. pro βέβηκας. Vide in βίωω. α. 307.

Βεβήσκω, ingravescens, præf. med. part. g. f. à βέβηκα, sum gravis, f. βέβηκα, præf. med. βέβηκα. α. 160.

Βέλος, tela. acc. pl. à βέλος, ιος, τὸ, telum. s. 684.

Βέλπεω, melius, à βέλπεω, Poë-

ticè pro βέλπω, comp. ab ἔλω, ὅς, bonus. superl. βέλπης, optimus. s. 365.

Βεργόφοντος, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus. & virtute maximæ. Vide supra Ἰφρυφόντος. α. 325.

Βίθια, acc. pl. à βίθος, ιος, τὸ, profunditas, Th. βάθος, ιος, τὸ, idem. s. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἵκσαν, 3. pl. a. 2. act. à βάσω, eo. Vide βάσις. α. 153.

Βίος, vallibus. & βίωσιν, dat. pl. Ion. Th. βίωσις, αἰ. valles. hinc βιόσις, ιος, ὁ, saluofus. s. 516. 389.

Βίω, ingrediens. part. a. 2. act. à βίωμι. Th. βίωω, eo. Vide βάσις. α. 323.

Βίβλος οἶνος, vinum Biblinum, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλης θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. s. 589.

Βίη Ionicè pro βία, vis, fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φη est paragoge Poëtica & reddit vocem ἀκλυπῆ, quumvis in dativo ἰώπε subscriptum maneat. s. 149. s. 480.

Βίος, βίω, ὁ, vita, s. 31.

Βιότιος, victus, gen. Ion. pro βίωτι, à βίω, υ, ο, vita. Th. βίος, vita. s. 476.

Βλαβερὸς, ὄ, ὁ, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. s. 365.

Βλάπτω, 3. pers. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φά. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάβας. s. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλεφάρων, υ, τὸ, palpebra. α. 7.

Βλοσυροῖς, terribilis, gen. Ionic. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρός, ὤ, ὁ, terribilis aspectu, ὁ πὶ βλέμματα ὑποσύρειν. Th. σύρειν, ρῶ, traho. α. 147.

Βοῶ, reboat, nempe echo in syllaba. 3. sing. præf. à βοῶν, f. ἦσιν, clamo. s. 511.

Βοιωτοί, Bccotii, nomen gentile, à βοιωτῶν παστῶν. α. 24.

Βολάν, ἰκτυμ, gen. pl. Æol. à βολή, ἦν, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro Βορέα, Æolicè, à Βορίας, Latine, Boreas, Nord-wind. & βορίων, Ion. pro βορέων, acc. βορέων, pro αὐτοῖς. s. 506.

Βόσκει, pascunt, à βόσκω, f. ἦσιν, p. βοσκόμεθα. 9. 595.

Βότρυς, ὄ, ὁ, botrus, μῦα, acc. pl. βότρυας. s. 611.

Βυβλή, ὤ, & Doricè βυβλή, bubulcus, ex βῦς, bos, & χύλον, τὸ, cibus.

Βυλάσσω, dat. sing. a. 1. part. à βυλάω, consiliunt do, f. εὔσω. Th. βυλή, consilium. s. 366.

Βύλας, 2. sing. præf. medii. Ionnes formant secundam singularem à tertia βύλη extrito ῥ. atque ita pro βύλη usurpant βύλας, à βύλωμαι, βύλῃ, volo, f. ἦσιν, p. βεβύλωμαι, a. 1. pass. ἰβυβλήσω. s. 647.

Βυλῶσιν, βυλῶσι, dat. pl. Ionic. à βυλή, ἦς, ἡ, consilium. s. 16.

Βῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοῶς, acc. βῦν, βοῦν, dat. pl. βυσίν, & βοείων. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βῦς & βῶς. s. 348.

Βῶν, clamabant, pro ἰβῶν, 3. pl. imperf. aet. à βοῶν, ὦ, clamo. f. ἦσιν. α. 243.

Βοῶπις, ὠδῆς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque venusti. ex βῦς & ὠψ, ὠπῆς, ὁ, oculus. Th. ὀπθῶμαι, video. p. m. ἔπα. 9. 355.

Βουτῶν, præf. inf. à βουτίων, bo-bus agitatiss aro. à βῦς, βοῶς, bos, & ὠτίων, f. ἦσιν, & ὠτίων, trudo, pello. s. 391.

Βραδύς, tardius, à βραδύς, ἴσθ, ὁ, tardus. Comp. βραδύντης & βραδύων pro βραδύων. Superlat. βραδύντατος & βραδύτατος. s. 328.

Βράχης, 3. sing. a. 2. aet. à βράχω, sonum & strepitum edo, verbum ὠνομαζομένην. α. 423.

Βελάει, 3. pers. ind. verb. βελαίω, f. ἔσω, robustum reddo, potens sum. s. 5.

Βελαίριος, ὤ, ὁ, Atticè pro βελαίρῳ, ὤ, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium ex βεα particula intensiva valdè, & ἄρης mars. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βεβῶν, implere, vide supra βεβῶν. βεβῶν, ab eodem verbo derivatur. s. 466.

Βελομέματος, ὤ, ὁ, qui gravat currum, ex βεβῶν, gravo, & ἄρμα, τῆς, τὸ, currus. α. 441.

Βεγνῆ, ἡ, tonitru, βεγνῆς, ὤ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc βεγνῆων, ἦσιν, tono. 9. 72. 498.

Βεγπῶ, ὤ, ὁ, humanus, hinc & βεγπῆς, idem. Th. βεγπῆς, ὤ, ὁ, mortalis. s. 15. 416.

Βεγνῆς, acc. sing. à βεγνῆς, fanie respersus, à βεγνῆς, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βεγνῆς, quod sæpius legitur in plurali numero βεγνῆς, mortales. α. 367.

Βεγνῆς, hominum pestem, à λειψῆς, ὤ, ὁ, perniciēs, pestis, & βεγνῆς, ὤ, ὁ, mortalis. α. 333.

Βεγνῆς

βρώσις, τας, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βρώσκω *consumo*, comedo. F. βρώσκω. p. βίβρωσκω. præt. pass. βίβρωσκω. unde est βρώσκω αὐλίσκω, à βίβρωσκω est βρώσις, τας, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυοσάδωδω, mentibus altis meditans, à βυοσάδωδω propriè *profundè struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito*, *machinor*. compositum ex βυοσάδω, ὤ, ὀ, Ionicè pro βυδῶς, ὤ, ὀ, *fundum*, *pars ima*. & δωσάδω pro δωσάδω *edifico*. Thema. δωσάδω, *struo*, in præt. med. δίδωσκω, unde est δώσκω, α, ὀ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμῶς, ὤ, ὀ, ara ab Hebr. כבוד altare in excelsis extructum ab idololatriis. prov. φάσμα μεχέδω βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

ΓΑΐ, pro γαῖα, seu γαῖα, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαῖος, α, ὀ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contractè γαῖος & γαῖος. ex γαῖα, *terra*, & ἵκω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαξία, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλαττα, nomen mul. θ. 250.

Γαλλία, nomen mul. θ. 244.

Γαμῶς, acc. sing. à γαμῶς, ὤ, ὀ, gener. θ. 818.

Γαμῶν, præt. inf. verbi γαμῶν, f. ἵκω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμῶν, uxor, παρτα, at γαμῶν

της, α, ὀ, *maritus*. Th. γαμῶν ὤ. *uxorem duco*. α. 406.

Γαμῶν, γαμῶν γαμῶν, nubat. præt. opt. pass. à γαμῶν. α. 698.

Γάμος, γάμου, ὀ, vel γάμοι, οἱ, *nuptiae*. α. 69.

Γαμψύγχοι, nom. pl. à γαμψύγχοι, cui curvi sunt ungues. ex γαμψός, idem quod καμψός, incurvus, inflexus. Thema. καμψία, f. ψω, p. φω, *flecto*, incurvo, & ὄνχ, ὄνχ, ὀ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, enim, nam, namque. Conjunction. α. 5.

Γαστήρ, ἑσθ, ἡ, γαστρίαι, ventres fruges consumere nati. θ. 26.

Γ', pro γα, *quidem*, certè, syllabica adjectio. α. 738.

Γεγαῖα, 3. pl. præt. med. à γαῖα. in præt. med. γέγαα. Th. γέγαα, gignor. α. 110.

Γεῖναι, pro γαῖα, produxit. α. 1. med. in prima persona. ἔγειναι. & γαῖα, α. 1. med. infinit. γαῖα & γαῖα imperf. med. Them. γαῖα, nascor. θ. 185. & 82.

Γεῖναι, οἱ, ὀ, ἡ, quasi ex γαῖα, *terra*, & ἑσθ, α, ὀ, *sodalis*, *amicus*. q. d. γαῖα, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γαῖα, & γαῖα, dat. pl. α. 23. 701.

Γεῖναι, 3. pers. præt. à γαῖα, *rideo*, f. ἄσω. γαῖα, pl. num. præt. part. Poëtice pro γαῖα, posito α ante α. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενῶν, generatio, ἡ, Ionicè pro γαῖα. Them. γαῖα, gignor. α. 284.

Γενῶν, α, ὀ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνομαι Ionicè pro γίνομαι, & hoc pro
 γίνομαι, a. 2. med. *fuiſti*, ab *ἐγ-
 νόμην*, &, *ἐπὶ*. Them. γίνομαι,
 ſum, naſcor, f. 2. paſſ. γήνο-
 μαι. p. γέγοναι. a. 1. m. ἐγ-
 νόμην. §. 657.

Γίνομαι, acc. pl. à γένος, &, τὸ,
 mentum, maxilla. Th. γένος,
 vos, ἡ, mentum. α. 167.

Γίνοιτο, pro ἐγένοιτο, fuerit, a. 2.
 med. ἐγένομην. Them. γίνομαι,
 ſum, naſcor. §. 115.

Γίνομαι, 3. ſing. a. 2. med. opt.
 γένοιτο, pro γένοιτο, a. 2. m. &
 hoc pro ἐγένοιτο, metri cauſà ab-
 jicitur augmentum, γένοιτο, 3.
 perſon. pl. a. 2. m. verb. γίνο-
 μαι. §. 199.

Γένος, ἡς, ἡ, partus, generatio.
 Th. γίνομαι, naſcor.

Γίνοι, fieret, a. 2. med. ſubj. γί-
 νοίῃς, a. 2. m. inf. à γίνομαι, ſum,
 fut. 1. paſſ. γήνοίμην, p. m.
 γέγονα. §. 88.

Γένος, &, τὸ, genus, à γίνομαι,
 naſcor. §. 11.

Γέγοναι, dat. pl. Ionic. & Poët. à
 γέγονα, γέγοναι, αὐτοῖς, & αὐτοῖς, τὸ,
 munus. §. 449.

Γέρον, &, ἡ, grus. §. 448.

Γέρον, αὐτοῖς, αὐτοῖς, & αὐτοῖς, τὸ, do-
 num, munus. gen. pl. γέροντων.
 §. 126.

Γέροντες, genit. & acc. γέροντες, à
 γέρον, ὅντες, ὁ, ſenex. §. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γῆα,
 circumſlectitur in omnibus ca-
 ſibus, & in proſa uſurpatur pro
 terra. §. 679.

Γαίνομαι, a. 1. part. à γαίνομαι, f. ἔγω,
 gaudeo, lætor. Doricè γαίνομαι,
 unde Latinorum gaudeo. hinc
 γαίνομαι, a. 1. ind. act. Ionicè.
 α. 116. §. 117.

Γῆμι, duxit. 3. ſing. a. 1. act. in-

dic. γῆμι, γῆμις, γῆμις. Ion.
 & Poët. ab ἐγῆμι, pro ἐγῆμι-
 σαι. Th. γαίνομαι, f. ἔγω, uxorem
 duco. γῆμις, a. 1. act. infin. γῆ-
 μης, a. 1. ſubj. §. 960. §. 701.

Γηραιός, ὅς, ὁ, ſenex, à γῆρας, αὐτοῖς,
 αὐτοῖς, ὡς, τὸ, ſenectus. §. 378.

Γηράσκω, dat. pl. Poëticus, à γῆ-
 ρας, γηράσκω, ſenescens, vel
 γῆρας, eſt, a. 1. part. pro γηρά-
 σκω, à γηράσκω, ſenescō, unde ἐγῆ-
 ρασαι, eſt & hinc per ſyncopen
 ἐγῆρας, ſicut pro ἐγῆμις, ἐγῆ-
 μις. Th. γῆρας, αὐτοῖς, τὸ, ſene-
 ctus. §. 188.

Γῆρας, αὐτοῖς, τὸ, ſenectus, ἐπὶ γῆ-
 ρας ἰκτάς, ad ſenectutem perve-
 nire, dat. γῆραι. §. 705. 92.

Γηρόγονοι, ſenescētes, acc. pl.
 præſ. part. à γηράσκω, conſe-
 nefco, f. αἶσα, p. γαίνομαι. γη-
 ράσκω δὲ αἶσα πολλὰ διδασκόμενος.
 Them. γῆρας, αὐτοῖς, τὸ, ſene-
 ctus. §. 185.

Γηρόκομος, genit. Ion. à γηράκο-
 μος, qui curat & alit aliquem
 in ſenectute, à γῆρας, αὐτοῖς, τὸ,
 ſenectus, & κομῶ, ὦ, f. ἔγω,
 curam gero. §. 605.

Γηροῦνα, acc. ſing. à γηροῦνος, ὅς,
 ὁ, nomen viri. §. 288.

Γηρόν, conqueritur, pro γηρόν,
 à γηρόνομαι, conquēro. Thema
 γῆρος, ὅς, ὁ, γῆρας, guttur. §.
 260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αὐτοῖς, ὁ,
 gigas. §. 50.

Γίγναι, imperf. paſſ. Ion. à γίνομαι.
 Vide γίγναι. α. 414.

Γίγναι, præſ. inf. activè capitur,
 generare ſcil. debet. Alii legunt
 γίγναι, a. 1. m. inf. à γίνομαι,
 gignor. Vide γίγναι. §. 793.

Γινομῆς, γινομῆς, præſ. part. à
 γίνομαι, naſcor. §. 820.

Γινομῆς,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἴγνω. a. 2. ἴγνω, ως, ω. 2.
2. imperat. γνώθι. præt. pass.
ἴγνωσμαι. 1. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
9. 244.

Γλαυκίω, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ἡ, ὄν, caesus, glaucus. 9.
440.

Γλαυκίαν, Poëticè pro γλαυκίαν,
præt. part. à γλαυκίαν, ᾧ, &
Poëticè γλαυκίαν, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄραω ὄρω, Poëticè dicitur ὄραω,
Th. γλαυκός, ὤ, ὅ, glaucus,
caesus. α. 430.

Γλαυκώμην, nomen proprium mul.
9. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὲς, ἡ, caesus habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, caesus, & ὤψ, ὠπός, ὅ.
vultus, acc. γλαυκῶπι, & γλαυ-
κῶπιδα. Th. ὀφθαίω, video.
1. 72. θ. 13.

Γλάφω, 3. præt. ind. verbi γλάφω,
f. φω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρός, ὤ, ὅ, cavus. à γλάφω,
f. φω, cavo, excavo. 9. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. 1. 533.

Γλυκερός, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκός,
ἰσ, ὅ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γυμπαῖσι, dat. pl. Ion. à γυμπα-
πῖος, incurvus, hoc à γυμπαίω,
incurvo. Them. γυμπαίω, flecto.
1. 205.

Γινώ, pro ἴγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἴγνω, a. 2.
ἴγνω. 9. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφω,
α, ὅ, cuneus, clavus. 1. 429.

Γονῶπι, dat. pl. à γονός, ἰσ, ὅ.
parens. γονῆ, dat. sing. à γονῆ,
ἡ, ἡ, genitura. Th. γονῶπι,
gignor. 1. 235. & 733.

Γόνυ, α, ὅ, soboles, generatio. Th.
γονῶπι, gignor. 9. 495.

Γοργύς, acc. pl. à γοργός, ὤ, ὅ, ve-
lox. θ. 274.

Γοργύς, gen. sing. pro γοργός, à
γοργός, ἰσ, ὅ, ἡ, nomen mul.
α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiae,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γοργών, ἰσ, ὅ, nomen ani-
malis noxii in Africa. α. 230.

Γόνιαι, acc. pl. & γόνιαι, pro γό-
νιαι, à γόνυ, τὸ, genu. in genit.
9. γόνυ & γόνιαι, & γόνος.
1. 587. θ. 460.

Γονοῖον, dat. pl. à γονός, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνυ, hoc
à γονῆ, ἡ, genitura. Th. γονοῖον,
gignor. θ. 54.

Γουπαχός, ἰσ, ὅ, ἡ, genua pin-
guis. ex γόνυ genu, & παχός,
ἰσ, ὅ, crassus. α. 266.

Γραῖας, nomen mul. à γραία, ας,
ἡ, anus, vetula, idem quod
γραῖς, αὐός, ἡ. 9. 270.

Γυάλοκ, dat. pl. jugis. à γυάλον,
α, τὸ, cavitas. 9. 499.

Γύγης, ἡ γόγη, nomen mul. 9.
149.

Γύλω, dentale, à γύης, α, ὅ, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. 1. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖος,
α, τὸ, membrum. 9. 592.

Γυόχρως, α, ὅ, membra depascens,
ex γυῖος, α, τὸ, membrum, &
χρῖω item χρίννυμι, sativ, item
depascor. Qui depascitur, ille
satiatur. α. 66.

Γυαθός, mutilatus, a. 1. part. pass.
à γυῖος, f. ὠσιν, claudum reddo.
membra

membra frango. Th. γῆν, γ, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνόν, acc. à γυμνός, γ, ὁ, nudus. α. 391.

Γυμνασθέντι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνός, denudo. Them. γυμνός, γ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικεία, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, γ, ὁ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, γ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικῆ, voc. ὦ γυνή, dat. pl. γυναιξί. α. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ἰδός, ἡ, pugna. Thema est δαίω, uro. §. 650.

Δαιδαλῆος, Genit. poëticus pro δαιδαλῆς. à δαιδάλεος, artificiosus; derivatur à δαίδαλος, γ, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, scio. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ἰδός, ἡ, fax. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαΐω, imperf. Ionic. à δαΐομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαΐων, οὐός, ὁ καὶ ἡ. Deus, quasi δαΐμων. α. 94. hinc δαίμωνιος, venerandus, & δαίμωνι, pro δαίμονι, Ionicè. θ. 655.

Δαΐτης, acc. sing. à δαΐς, δαΐτης, ἡ, cibus, epulum. δαΐτη, in acc. pl. δαΐτης, à δαίω, epulum præbeo. α. 342. θ. 802.

Δαΐφρων, prudens, bellicosus. genit. δαΐφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρονί, uός, ἡ, mens. α. 149.

Δάκνυ, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδόν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δάκνω. p. δάκνω. a. 2. ἰδόν. a. 1. pass. ἰδόν, a. 2. pass. ἰδόν. θ. 567.

Δακρυσι, dat. pl. à δάκρυ, ὕδωρ, τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, ὕδωρ, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῆ, genit. à δαλός, γ, ὁ, titio. Th. δαίω, pro. α. 705.

Δαμοζώμενος, præf. part. à δαμώζω, edomo, δαμώζας, poëticè pro δαμώσας, part. a. 1. act. Th. δαμώω, domo. θ. 765.

Δάμω, a. 1. Ion. à δαμώω, domo, f. αἶω. α. 859.

Δαμύτης, part. a. 2. pass. domiti. à δάμω vel δάμω, pro δαμώω. δαμύναι, a. 2. pass. infin. δάμω. præf. à δάμωμαι. Th. δαμώω, domo. α. 153. θ. 464.

Δανάης, ἡ δανείη, καί, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danaï. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δανείδης, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, καί, ἡ, sumptus. Them. δαπανέω, ὦ, f. ἔσω, consumo. α. 723.

Δάσσω, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδίσσω. Augmentum abjicitur & ὄγω duplicatur. à δάσσω, divido, f. ὄσω, α. 1. m. ἰδίσσω. hinc δασαίω & δάσσω. hinc δασμός, distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Thema δάω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα.

Δαουρίων, gen. pl. à **Δαούριον**, hirsutum pectus habens, ex **δαούς** densus, & **είρον**, pectus, **α**, πò. **α**. 514.

Δαυρία, præf. inf. pass. *dividi*, pro **δαυρία**, exemplaria habent **δαυρία**, **α** pro **α**. à **δαυρία**, *divido*. Them. **δαίω**, *divido*. **α**. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, **α**, **ή**, laurus. **α**. 435.

Δαφνίδιον, valdè funestus, ruber, seu **δαφνίδης**, **ή**, **ον**, cadis *avidus*, ex **δα**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φένω**, occido. **α**. 159. & 250.

Δ' vel **δ'**, autem, verò. Sæpè subjungitur particulae **μή**, vim adverbativam habens. **α**. 10.

Δίδωμαι, attributa est, perf. pass. ind. à **δίδωμαι**, *divido*. partior. F. **δίδωμαι**. præf. pass. **δίδωμαι**. Th. **δαίω**, *divido*. **θ**. 789.

Διδύμι, *ardebat*, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ιδιδύμι**, à **δαίω**, *uro*, præf. med. **διδύμι**. pl. perf. **ιδιδύμι**. **α**. 155.

Διδοίκομαι, perterrebit. 3. sing. fut. med. poet. à **διδόκομαι**, *terreo*. f. **έκομαι**. Th. **δαίω**. f. **σω**. timeo. **α**. 111.

Διδυμήναι, præf. part. pass. *domiti*, à **δῖμος**, *domo*. F. **δῖμος**. p. **διδυμήναι**, præf. pass. **διδυμήναι**. aor. 2. **ιδιδύμι**. hinc in infinit. **δαμνέω**, & **δαμνέμεναι**. **α**. 117. Th. **δαμνέω**, *domo*.

Διδότις, metuentes, part. præf. med. à **δίδω** timeo, præterito med. **δίδα** & **δίδω**, poetice, unde part. **διδώτις**. **α**. 248.

Διδυκνέμεναι, observans. à **διδύω**, *observo*. f. **ήσω**. Th. **διδύζω**, f. **αω**, *observo*. **α**. 214.

Διδραχμαίς, intuens, præf. med. part. à **δίδραμι**, *video*. f. 2. **δραχμῶ**. aor. 2. **ιδραχμι**. **α**. 1. pass. **ιδραχμῶ**. p. m. **διδραχμαίς**. **α**. 145.

Δικνέμι, 3. indicat. **δίκνυμι**, per apocopen pro **δίκνυμι**. 3. perf. sing. ind. à **δίκνυμι**, idem quod **δικνέω**. f. **δίζω**. p. **ζω**. **α**. 451. 526.

Διπλός, **ή**, **όν**, *timidus*. **α**. 713.

Δῖμος, **α**, **όν**, nomen viri à **δίδω**, timeo. **α**. 195.

Διπλός, **ή**, **ον**, *terribilis*, *gravis*. **δινεῖς** poetice pro **δινῶ**, **δινεῖς**, dat. pl. Ionic. hinc **δινεῖσι**, *acerrimus*, superlat. **α**. 129. **α**. 369. **α**. 71. **θ**. 138.

Διπλοῦμαι, nom. pl. *graves aspectu*, ex **δινεῖς** *gravis*, & **ὤψ**, **ὠπός**, **όν**, *facies*. Th. **ὄψωμαι**, *video*. At **ὤψ**, **ὠπός**, **ή**, **ον**. **α**. 250.

Διζέω, f. 1. **δίζω**, **α** 1. inf. à **δίκνυμι**, ostendo, f. **ζω**. p. **ζω**. **α**. 648.

Διπνήσεις, **α**. 1. part. à **διννέω**, *caeno*. f. **ήσω**. Th. **δῖπνοι**, **α**, πò. *cœna*. **α**. 442.

Διπνολέχης, comessatricis, gen. sing. g. f. pro **διννολέχῃ**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **διννολέχῃ**, **α**. **όν**, **ή**, proprie qui conviviiis insidiatur, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **δῖπνον** *cœna*, *convivium*, & **λέχῃ**, **α**. **όν**, *insidiz*. **α**. 704.

Διπλῶ, acc. sing. à **δύπῃ**, **ή**, **όν**, *collum*, vel *δύπῃ*. **α**. 301.

Δέκα, unde est **δέκατῃ**, *decimus*. in f. g. **δέκατῃ**, **α**. 612. 792.

Δεκάπτερον, dat. sing. à **δεκάπτερον**, qui decem palmorum est, ex **δέκα**, *decem*, & **πτερον**, **α**, πò. *palmus*, *donum*. **α**. 426.

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφῖν, seu δελφῖς, ὤ, delphin. α. 210.

Δέρμας, corpus, τὸ ἄκλιον, & indeclinabile. θ. 260.

Δέρναια, πῆ, cubilia maritorum, à δέρναιον, &, τὸ, stratum, lectus. ε. 328.

Δένδρεα, pl. num. ab δένδρον, &, τὸ, arbor, lignum. Poëtice pro δένδρον sic ἀδελφεὶς pro ἀδελφῖς, frater. θ. 216.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro ἐδέξατο, à δέχομαι, recipio, f. δέχομαι. p. δίδεγμα. a. 1. m. ἐδέξατο. θ. 185.

Δεξιπρὸς, αἰ, ὄν, Δεξιπρῇ, dat. sing. pro δεξιπρῶ Ionicè à δεξιὰ, dextra manus: παρὰ τὸ δεξιὰ. fut. δέχομαι. θ. 179.

Δέω, δέω, τὸ, timor. Th. δέω, f. ω timor. p. δέω, δέω, δέω. θ. 167.

Δέω, 3. pl. imperf. act. pro ἴδω, ligant, à δέω, vincio. f. ἴω. α. 291.

Δερκῖων, pro δερκῖων, aspiciunt, à δερκίζωμαι, ωμαι & Poëtice δερκίζωμαι. Th. δέχω, video. α. 236. θ. 910.

Δερκομένη, tuentes, præf. part. dualis numeri, à δερκομένη. δερκομένη, gen. Ion. δερκομένην, f. g. pl. num. Æolicè pro δερκομένην, à δερκομένη, præf. part. idem quod δέχω, seu δέχομαι, video. θ. 911.

Δέρμα, αἶψα, τὸ, cutis, à δέρω, excoria. Them δέρω, αἶψα τὸ, pellis, corium. ε. 513.

Δερμαίνω, manipulan, præf. part. à δερμαίνω, idem quod δερμαίνω & δερμαίνω, ligo. à δερμαίνω, &, τὸ, vinculum. Thema, δέω, ligo. ε. 481.

Δερμαῖν, genit. sing. à δερμαίνω, &, τὸ,

vinculum, & in pl. δερμαῖν vel δερμαῖν. hinc δερμαίνω, vincio. Th. δέω, ligo. α. 43.

Δέω, 3. sing. a. 1. act. subj. à δέω, humecto, rigo, f. δέω. ε. 556.

Δέω, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. δέω, huc, hunc in locum. ε. 2.

Δεύτερος, &, ὁ, secundus. ε. 26.

Δέχομαι, 3. sing. à δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p. δίδεγμα. θ. 800.

Δὲ, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ε. 2. θ. 643.

Διῶ, διῶ, adverb. à διῶ, diu. θ. 623.

Διότις, genitiv. à διότις, ἡ, pugna. à διός, hostilis: & hoc à διῶ, uro. θ. 662. 852.

Διμήτης, ἡ, nomen idoli, q. d. ἡ μήτης, Ceres. διμήτης, διμήτης. θ. 454. ε. 360.

Διμός, &, ὁ, adeps, pinguedo. Vide in διμός, &, ὁ, populus, aut tractus. θ. 538.

Διμός, &, ὁ, populus. θ. 477.

Διῶ, acc. pl. consilia, à διῶ, σοε, τὸ, consilium, uasframentum. Chaldaicè dena, meditari. alii habent διῶ. θ. 226.

Διῶ, acc. sing. à διῶ, σοε, ἡ, lis, consentia. hinc διῶ, pugno. ε. 14.

Διῶ, diu, adverbialiter usurpatur pro διῶ. θ. 629.

Διῶ, a. 1. ind. Ion. pro ἴδω, ligavit. δέω, a. 1. med. infinit. à δέω, ligo. θ. 618.

Διῶ, fut. 1. act. infinit. à διῶ, populus, occido. pro quo Poëtæ etiam διῶ, à διός vel διός, hostilis. Thema est διῶ, uro, vasto. α. 67.

Διῶ, Jovem, acc. sing. à Ζεύς, διῶ,

- διός, δι', δία, vocat. Ζῷ, Jupiter. s. 52.
 Δία, praepositio, ἀπὸ βουλῆς, ex consiliis, ἀπὸ θρήνης, per Thraciam. s. 13. §. 398.
 Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζῷς, διός, Jupiter. s. 338.
 Διαβάς, part. a. 2. aet. emensus. à ἀγαθύνω, transeo, f. βήσμεναι, p. βέβαιος, a. 2. ἴδω, a. 2. part. βας. §. 292.
 Διαβῆ, transierit, a. 2. aet. subj. ἀγαθῶ. Th. βαίνω, eo. s. 738.
 Διάκει, 2. perf. ind. sing. perflat. ex ἀγέ, & ἀήμι, flo. Th. ἄω, f. ἴσω, flo, spiro. s. 514.
 Διακέρως, s, ὅ, nunquam. Dicitur etiam ἀγέλωρ, οὐδὲ, à ἀγέω, traduco, transmitto. s. 77.
 Διακρινάμεθα, 1. perf. pl. præf. subj. à ἀγκρύνω, discerno. Th. κρῶ, f. ῶ, secerno, judico, p. κρίνω, a. 1. ἵκνω, s. 35.
 Διαμπερὲς, adverb. perpetuò, ex ἀγέ, ἀνά, & πέρας, αὐτός, τὸ, terminus. q. d. penitus (ἀγέ intendit significationem) ad finem. s. 236.
 Δίαν, acc. à δῖον, α, ον, divinus, bonus. Th. ζῷς, διός, Jupiter. s. 187.
 Διασπιδάσι, dissipant. 3. pl. præf. aet. à ἀσπιδίζω, dissipō, ad formam ἱήμι. Thema est, σπιδάω, σπιδάω, & σπιδάνυμι, dissergo, f. αἶσω. §. 875.
 Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάσκα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθαι. s. 699.
 Διδασκῆσαι, a. 1. aet. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
 Διδῶ, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δῶναι, a. 2. ἴδω, α, ο, s. 338.
 Διδυμῶν, geminos, dualis num. à διδυμῶν, ον, pro διδυμῶν, s, ὅ κ' ἢ, geminus. s. 49.
 Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀγέω, σ Poëticè duplicatur. sic διεδόσατο, divisisti, 2. sing. a. 1. med. pro διέδωκεν. Ionicè ω mutatur in α. Th. δαίω, divido. §. 344.
 Διέκειτο, constitutum erat, imperf. med. à ἀγέμεναι, constitutus sum. Th. κέμεναι, f. κείσμεναι, jaceo. s. 20.
 Διέλοιτο pro διείλοιτο. 3. pl. a. 2. med. à διαίω, ὦ, divido, f. ἴσω, p. διήρηκα, a. 2. διέλω. Th. αἶρω, eligo. §. 112.
 Διερῶ, humidam, acc. à διερός, humidus. Th. διαίω, f. αἶω, humecto. s. 460.
 Διέπει, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀγείω, vel πῶ, ordino. Th. πείω, vel πῶ, f. ξῶ, p. τίπει, a. 1. ἵπει. s. 276.
 Διέπικμήσαντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀγέπικμῶν, certis signis probo, f. αἶω, a. 1. ἐπέπικμη. Th. τίπικμη, αὐτός, τὸ, signum. s. 397.
 Δίξω, inquirere, præf. med. infinit. à δῖω, quæro, fut. διξήσω. Them. δῖω, quæro. s. 603.
 Δίη, divina, à ζῷς, Jupiter. §. 260.
 Διωνείας, longis, dativ. pl. Poëticus. s. διωνείας: ex ἀγέ & ὠνείας, ον, ὅ κ' ἢ, perpetuus, dignitas, p. ἀπὸ. §. 627.
 Δι', dat. sing. à ζῷς, vide suo loco. s. 69.
 Δικαιότερον, justius, comp. à δίκαιον, iustus. Th. δίκαι. s. 213. 159.

Δίκαιος

Δίκαις, acc. pl. à Th. δίκη, ἡ, jus, fas, δικαιο, dat. pl. pro δίκαις, inde δίκαιον, ὁ, justus. & δίκαιον per apocopen, pro δίκαια. s. 125, 280. 219.

Διγίγασαι, a. 1. act. infin. pro διγίγαι, à διγίζω, jus dico. Them. δίκη, ἡ, jus. s. 39.

Δινάμει, vertere, præf. inf. Ion. pro Æolico δινάμει, communiter δινεῖν, à δινῶ, moveo, f. ἦσιν, à δίνη, ης, ἡ, vortex. s. 598.

Δινήεις, acc. pl. à δινῆεις, ἰσσω, ὁ, vorticosus, a, um, à δίνη, ης, ἡ, vortex, gurgis. s. 337.

Δίνης, dat. pl. pro δίναις, à δίνη, vortex. s. 793.

Διόθιν, adverb. è loco, à Jove. Th. ζῶς, διός, Jupiter. s. 765.

Διός, Jovis, genit. à ζῶς, Jupiter, vocat. ὁ ζῶ. s. 4.

Δίων, διόν, δ'α, divus, a, um. Th. ζῶς, s. 891.

Διόγονος, à Jove generatus, generosus, ex διός & γόνος pro γονός. Thema, γίνομαι, nascor, f. γιγνώσκω, p. γιγνώσκω. s. 340.

Διοτρεφίς, à Jove nutriti, à διοτρεφής, ἰός, ὁ, ex διός, & τρέφω, αλο, f. ψω, p. τίτρεφα, a. 2. ἱτρεφον, p. m. τίτρεφα. s. 992.

Δίς, bis, adverb. s. 711.

Διφρυ, gen. sing. à διφρυς (q. διφρυς) ὁ, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. currus. s. 321.

Διφῶσα, inquirens, præf. part. à διφάω, quæro, f. αῖσα, s. 374.

Διχ', pro διχὰς seorsim. Thema est δις, bis. s. 168.

Διώνυσος, Bacchus, quia, quum nasceretur, femur διός ἱνύξεν, ut habet fabula gentilis, propter

metrum τὸ ε duplicatur & ο mutatur in ω. s. 400.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. διός ἀνασσα, Jovis regina. s. 353.

Διμηθεῖον, a. 1. part. f. g. domita, à δῖμω (pro δαμῖω, domo.) Fut. δῖμω. præf. act. διδμηθε. præf. pass. διδμηθεαι, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἐδμηθῆναι, ης, η. Vide suprà δαμῖναι. s. 48.

Διμῶας, acc. pl. à διμῶς, ὠδς, ὁ, servus domitus, in dat. pl. διμῶσι & διμῶσι. & διμῶς, ὁ, ὁ, idem quod διμῶς. Thema est δαμῖναι domo. s. 57. 430. 597.

Διόφρεος, ἡ, ὅν, tenebrosus. διόφρεος, dat. pl. (Ionicè) à διόφρος, ὁ, ὁ, tenebræ, caligo. s. 107, 736, 807.

Διῶν, & διῶν, & διῶν, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro δῶν, vel δῶν, duo. s. 432.

Δοῖν, 3. pl. a. 2. opt. pro δόισι, à δόω, f. δῶν, do. s. 188.

Διῶν dual. num. vide διῶν. s. 234.

Δοκῶν, infidiatus, part. præf. verbi δοκῶ, observo, f. εἶσιν. Th. δοκῶ, f. αῖσιν, observo. s. 480.

Δολίω, acc. sing. à δόλιος, dolosus. δολίη ἐπὶ τέχνη, dolosa arte. Th. δόλιος, ὁ, ὁ, dolus, fraus. s. 160, 540.

Δολιχ', longas, per apost. pro δολιχά, acc. pl. n. g. à δολιχός, ἡ, ὅν, longus. s. 186.

Δολοφρογνῶν, f. ἦσιν, cogitans fraudes, à δόλος, & φρογνῶν, mens. s. 550.

Δόλω, dat. sing. à δόλος, ὁ, ὁ, dolus. s. 889.

Δολωθῆναι, a. 1. part. pass. à δόλω, dolos machinor, circumvenio. s. 494.

Δόρμει, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

pro δῶμα *Æolicè*, Iones tollunt solum *α*, relicto accentu, pro δῶμα. Them. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δίδωμι, a. 2. ἴδω, *α*, *ω*. s. 354.

Δῶμα, *α*, *ο*, domus, à δίδωμαι. §. 386. hinc δῶμα δὲ, domum versus. *α*. 38.

Δρυοτόν, hastarum concussori, à δρυοτόν, ex δρυ, lancea, & τόν, à τίω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. *α*. 54.

Δός, a. 2. imperat. ut & δός date, à δίδωμι, do, f. δῶσω. a. 2. ἴδω. s. 453. hinc δός, δόςιν, munus. §. 93.

Δότις, datrix. à δότης, ἡγεύς, dator, *ο*. Th. δίδωμι. *α*. 131. s. 356.

Δῦπ, *α*, *ο*. fragor, strepitus. §. 70.

Δῦρ, ligna, acc. pl. pro δῦρ, perapocopen, & hoc pro δῦρ, à δρυ, δῦρ, & δῦρ, lignum, dat. δῦρ, δῦρ. s. 807. *α*. 362.

Δοχμαύς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμαύς. Th. δοχμαύς, *η*, *ον*, obliquus. *α*. 389.

Δράκων, genit. à δράκων, οὐδός, *ο*, draco. *α*. 144.

Δράκων, aspiciabant, pro ἰδράκων, 3. pl. a. 2. aet. à δῖρα, video, in a. 2. ἰδράκων, facta metathesi ἰδράκων, p. m. δίδρακων. *α*. 252.

Δράκων, dracones, dual. num. à δράκων, οὐδός, *ο*, draco. *α*. 233.

Δράκων, οὐδός, *ο*, draco, dat. pl. δράκων. §. 323. *α*. 166.

Δρεπάνος, acc. falces, à δρεπάνη. idem δρεπάνιον, *α*, *τὸ*, à δρέπω, carpo. F. δρέπω. hinc δρέπαδ, a. 1. med. inf. *α*. 292. §. 31.

Δεσμαῖον, acerbam, à δεμῖς, εἶα, *ο*, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. *α*. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλ, est nomen viri, qui quercum facis habet. *α*. 187.

Δρύαλον, acc. sing. à δρύα, οὐδός, *ο*, nomen viri, à δρύς, οὐδός, *η*, quercus tam durus ut quercus. *α*. 179.

Δρύς, οὐδός, *η*, quercus. in acc. δρύ. hinc δρύα, acc. à δρύα, *α*, *τὸ*, πεπνυ, quercetum. *α*. 232. 530.

Δυναμῖς, *α*, *η*, nomen proprium muliebre.

Δύναμις, *α*, *η*, potentia. dat. δύναμις, à δύνωμαι. possunt. in 2. sing. δύνωμαι ad formam πρέμωμαι, f. δυνήσωμαι, δύνωμαι, Ionicè pro δύνω. a. 1. sing. præf. med. subj. usitatè δύνω. a. 1. pass. ἰδυνάω. §. 420. s. 350.

Δύνω, 3. pers. ind. præf. pro δύνωσι, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δύνω. a. 2. ἴδω, *α*, *ω*. s. 151.

Δύνω, 3. pers. præf. sub. verb. δύνω, subeo. s. 728.

Δύο, communiter, δύο, δύο atticè. genit. dual. δύο, f. δύο, duarum, dat. pl. δύο, *α*. 112.

Δύω, a. 1. inf. aet. verbi δύνω, subeo, f. *ω*, p. δύνω, a. 1. aet. ἴδω. a. 1. inf. aet. δύνω, pro λυδύνω, per τμήσι, *α*. 329.

Δυσχεγῖς, molestæ. num. pl. à δυσχεγῖς, *ο*, molestus. ex δύς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & ἀλέω, curo, f. *ω*. s. 506.

Δυσκίλαδ, *α*, *ο*, *η*, raucus. Th. κίλαδ, *α*, *ο*, sonus, vox. s. 196.

Δυστομία, acc. Ion. à δυστομία, Ionicè *α* mutatur in *α*, propriè mala legum institutio. item *licentia*.

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subijciunt, jugum legum excutunt. ex *δύς* & *νόμος*, lex, hoc à *νόμος*, tribuo. §. 230.

Δυσώφελος, gravis accessor, propriè *trajectu difficilis*. ex *δύς* & *πίμπω*, verbi *πίμπω*, f. *ψω*, mitto. §. 722.

Δύσσειο, induere, Poëticè pro *δύσσειο*, Ionicè, & hoc pro *δύσσειο*, *ἰδω*, præf. med. imperat. à *δύω*. Fut. med. *δύσσειμαι*, unde formant novum verbum, *δύσσειμαι*, *ἰνδύω*, *ἰδυσόμην*, & *ἴτω*, *ἰνδύεσθαι*. Th. *δύω*, vel *δύω*, subeo. α. 108.

Δυσσομδαίνων, gen. pl. Æolicè, g. f. pro *δυσσομδαίνων*, præf. part. à *δύσσειμαι*, mergor. idem quod *δύω* & *δύω*, subeo. §. 384.

Δυσφήμιος, ominoso, gen. sing. Ion. à *δυσφήμιος*, mali ominis, ex *δύς*, & *φάω*, vel *φημί*, dico. §. 735.

Δυσφρογίων, præf. part. à *δυσφρογίω*, animum abjicio, agrè terro. ex *δύς*, & *φρέω*, *νός*, *ἦ*, mens. §. 102.

Δυσφροσυαίων, genit. pl. Æolic. à *δυσφροσυώνη*, animi ægritudo, ex *δύς*, & *φρέω*, *νός*, *ἦ*, mens, animus. §. 528.

Δυσωνύμος, gen. sing. à *δυσώνυμος*, inauspicatus, ex *δύς* & *ὄνομα*, nomen, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, *δωδεκάταιος*, duodecimus, & *duodecim annorum*, à *δωδεκάτος* *duodecimus*. ex *δύο*, & *δέκα*, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνος, ex *δωδέκα*, duodecim, & *μήν*, *μήνας*, *ὁ*, mensis. §. 252.

Δω, (*δω*, *δως*, *δω*) 3. sing. 2. 2. act. subj. à *δίδωμι*, do. §. 354.

Δωδέκα, duodecim. Th. *δέκα*, decem. α. 162.

Δώνη, dederit, Atticè, pro *δώνη*, 2. 2. opt. act. à *δίδωμι*, do, vide *δίδωμι*. §. 357.

Δωκε, dedit, pro *δωκε*, & hoc pro *ἰδωκε*, apocope Poëtica, *δωκεν*, pro *ἰδωκεν*, 3. pl. 2. 1. act. indicat. ab *ἰδωκε*. Th. *δίδωμι*, do. α. 400.

Δωμω, *απὸς*, τὸ, domus, pro *δωμω*, à *δύω*, exstruo. §. 410.

Δωρεα, acc. pl. à *δωρεν*, & τὸ, donum, *δωρεσι*, dat. plur. §. 614.

Δωρεῖς, *δωρίδες*, *ἦ*, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à *δωροφάγος*, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice ἡ *δωροφαγία* καὶ ἡ *προσωποληψία*. dicitur *δωροφάγος*, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τὰς ἐκ τῆς λαμβάνειν *δωρε* διαζώντας, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex *δωρεν*, donum, & *φάγω*, edo, comedo. §. 39.

Δωρε, donum, indeclinabile Poët. idem quod *δωρε*. Th. *δίδωμι*, do. §. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à *δίδωμι*, vide in *δίδωμι*. §. 57.

Δώτης, datori, dat. cas. usitatus *δότης*, & *ὁ*, dator. Th. *δίδωμι*, do. §. 355.

Δωτῆρες, nom. pl. à *δωτῆς*, dator, à *δίδωμι*, do. *δωτῆρες* *εἰσιν*, *datores*

datores bonorum. malo δωτῆρες
εἰδών, εἰδών scil. δωριῶν, ubi εἰδών
est genit. pl. g. f. pro εἰδών, vi-
de infra εἰδών. §. 46.

Δωτῶ, ὁ, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶπ, Poëti-
cè, nova ἔω μαζάλα ἐπινθισί,
verb. δίδωμι, do. §. 222.

Ε.

Ε, ipsum, acc. ab εἶ, εἶ, εἶδῃ
εἰ λήθῃ, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἶμι, 3. perf. ind. ab εἰδών, fino,
permitto, f. εἰδών, p. εἰδών. θ.
772.

Εἰδών, *bonorum.* vitiosè videtur
quibusdam scribi εἰδών pro εἰδών
Æolicè, ab εἶδς, ἡ, ὄν, *suus*.
Magis arridet iis analysis, qua
deducitur ab εἶδς, εἶδς, εἶδς, idem
quod εἶδς, vel ἡδς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωριῶν, à δωριῶν
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in εἰδών
(pro εἰδών Æolicè) πὶ δωριῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. *Deus* ve-
rò *dator* & *largitor* donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
εἶδς, εἶδς, ὄν, pro εἶδς, sit vox
proba nec ne. Desideramus hinc
auctoritatem, εἶδς, verò εἶδς, εἶδς,
suus, a, *um*, esse usitatissima,
nemo, qui Græcas Bibliothe-
cas vel per transfennam inspe-
xit, ignorare potest. Veriùs er-
go per spiritum asperum scri-
bitur εἰδών, quàm per spiritum
tenuem. §. 46.

Εἶμι, 2. sing. præf. med. pro ἔμι,
fractus fuit. verbi ἄγνυμι, vel
Τομ. II.

εἶμι frango, p. m. ἔμι & ἔμι,
solutione & in εα. aor. 1. ἔμι &
ἔμι. aor. 2. pass. ἔμι & ἔμι.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præf. med. item a. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. act. vè tantum capi, non
passivè. s. 5. 4.

Εἶμι, ἔμι, πὶ, ver, contractè ἔμι,
unde Latinorum *ver*. s. 477.

Εἶμι, Ionicè pro εἶμι, sunt, ab
εἶμι, sum. θ. 95.

Εἶμι, dat sibi, ab εἶμι, εἶμι
τῆς, sui. θ. 126.

Εἶμι, εἶμι εἶμι ἔμι, septid-
ma dies, sacra dies. ab εἶμι,
septem. s. 770.

Εἶμι, Poëticè, pro εἶμι
s. 805.

Εἶμι, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω,
eo, incedo, f. βαίνω, p. βέ-
βαινα. a. 1. med. εἶμι. εἶμι.
εἶμι, pro εἶμι, per tmesin.
θ. 194.

Εἶμι, a. 1. ind. à βαίνω, con-
siliū agito. f. εἶμι. Th. βελή,
consilium. §. 389.

Εἶμι, a. 1. ind. à βεγνίω,
tono. Them. βεγνί, tonitru-
§. 839.

Εἶμι, 3. sing. a. 1. act. indic.
ab εἶμι, f. εἶμι, vel εἶμι, in
manus do, à γόλον, s. πὶ, ca-
vitas manus, seu vola. idem
quod εἶμι. §. 483.

Εἶμι, & εἶμι, Poët. comp. εἶ-
μι, iuperl. εἶμι, pro-
ximus. s. 249.

Εἶμι, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
gignor, nascor. εἶμι, 3. sing.
a. 1. med. a. 2. εἶμι. s.
3. pl. εἶμι. §. 46.

Εἶμι, excitat. 3. per. præf. ind.
ab εἶμι, excito. εἶμι, a.
2. dual. imperf. pass. Poëticè
augmento

augmento abjecto pro ἡγερί-
δω, f. ἡρῶ. p. ἡγερεα, & Atti-
cè ἐγήγερεα. a. 1. ἡγερεα. s. 20.

Ἐγκέφα, πῆ, intestina. θ. 537.

Ἐγκάτθιζ, condidit, per synco-
pen, pro ἐγκάτθιζ. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἐγκάτθιζι-
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθάμνω,
σο, το. 9. 487.

Ἐγκαταλείπων, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φα, p. m. λείλοιπαι, a. 2. m.
ἐλιπόμην. s. 378.

Ἐγκύρσαι, illapsus, a. 1. part.
ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρω,
a. 1. act. ἐκίχυρσαι. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.

Ἐγνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tanquam à γνώμῃ. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσσομαι. a. 2. ἔγνω, ως,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.

Ἐγχέ, ἐ, πῆ, lancea, dat. ἐσχεῖ,
dat. pl. ἔσχεσιν. α. 135, 190.

Ἐσχωριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex ἐσ, & χῶρος,
ς, ὅ, locus. s. 344.

Ἐγώ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἔγαν,
Doricè. s. 654. 10.

Ἐδάκ, rodit, pro ἔδακε, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δήξομαι, p. δέδηκα, a. 2. ἔδα-
κην. s. 451.

Ἐδάμωσας, a. 1. act. Poët. pro
ἐδάμωσας, à δαμάω, domo. α.
408.

Ἐδιασάμεθ', divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἐδιασάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à διαζομαι, divido. ἐδία-
σαντο, destinavit. Th. διαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.

Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p.

δέδογμα. 9. 479.

Ἐδέσαν, alligarunt, a. 1. act. à δένω,
ligo, f. δήσω, & δίσω, præf. pass.
δέδομαι. 9. 718.

Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo,
f. ξω, p. δέδιδαχα, a. 1. ἐδίδα-
ξα. s. 662.

Ἐδίδωυ, 3. perf. pl. imperf. pro
ἐδίδου, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δόρυ. s. 140.

Ἐδῶν, pro ἔδδου, a. 2. 3. pl. à δί-
δωμι, do. 9. 30.

Ἐδονέτο, agitabatur, imperf. pass.
Th. δονέω, f. ἦσαν. α. 237.

Ἐδος, ἐ, πῆ, sedes. Th. ἔζομαι,
f. ἐδῶμαι, sedeo. α. 203.

Ἐδουσι, edunt, præf. ind. ἔδω, edo,
p. ἐδήδωκα, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.

Ἐδρη, Ionicè pro ἔδρα, sella. ἡ.
Thema, ἔζομαι, sedeo. θ. 386.

Ἐδριών, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἔδριων, ab ἐδριών, ὦ,
Poëticè ἐδριών. Th. ἔζομαι, f.
ἐδῶμαι, sedeo. 9. 388.

Ἐδύνατο, 3. pl. imperf. à δύνω-
μαι, possum. Vide suprà δύνω-
μις. s. 135.

Ἐδυνε, imperf. induit, à δύνω. Vi-
de in ἐξέ-ἔδυνε.

Ἐδωδης, genit. sing. ab ἔδωδ', ci-
bus. Th. ἔδω, edo. s. 593.

Ἐδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2.
ἔδωκ, ως, ω. s. 279.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δώρειν, f.
ἦσαν, dono. Them. δώρον, σ, πῆ,
donum. s. 82.

Ἐείπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε prosthesi
poëtica. Them. ἔπω. dico. a. 1.
εἶπα. a. 2. imperat. εἶπέ. s. 86.

Ἐεῖς, unus, pro εἷς, per ἐξέδι-
σκον poëtica. f. μία, n. ἑ. 9.
145.

Ἐέλδω

Εἰλεῖν, appetit, præf. ind. verb.
ἐλεῖναι, cupio. hinc ἐλεῖναι, πῶ,
desiderium. s. 380.

Εἰργ', præf. imperat. pro ἔργα,
cohibe, ab εἰργω, pro εἰργω, ar-
ceo, f. ξω. s. 335.

Εἰρη, pro ἴρη, ros. α. 395.

Εἰς, fervēbat, 3. pers. imperf.
act. à ζω, ferveo. θ. 695.

Εἰσέθην, sedentem, part. præf.
verbi εἰσέμαι, sedeo. f. εἰσέμαι.
s. 593.

Εἰζον, vivebant, 3. pl. imperf.
act. à ζω, Poët. pro ζω, αἰ,
vivo, f. ζω. p. εἰζον. s. 112.

Εἰω, erat vel fuit, Poët. pro ἔω,
imperf. verbi εἰμί, sum. s. 11.

Εἰω, suam, acc. ab εἰς, ἡ, ἐν, suis,
α, um. ab εἰ, sui. θ. 487.

Εἰσθα, Poëtica prostheta, pro
ἦσθα, & hoc pro ἦς, & est. a. 2.
subj. εἰ, ἦς, & Poët. εἰω, ἦς. θα
est Æolica paragoge. Th. εἰμί,
sum. s. 134.

Εἶ, pro ἔπ, ob seq. aspiratam.
Et est adverb. significans, adhuc.
α. 50.

Εἶλω, vel εἶλω, volo, f. εἶλω-
ναι, p. πείλω, εἶλωθαι, 2. pers.
præf. subj. pro εἶλω per para-
gogen Æolic. εἶλω, vel εἶλω-
ναι, 3. pers. singul. subj. præf.
Ionicè pro εἶλω. s. 209. 268.
668.

Εἰλημὸς, voluntarius, ab εἶλω,
volo. s. 120.

Εἰνῶ, ponunt, 3. pl. a. 2. m.
εἰνῶ, σ, π, à τίημι, pono.
s. 512.

Εἰσιν, 3. pl. a. 2. ind. ab εἶλω,
posui, τίημι, a. 1. ind. à τίη-
μι. s. 74. 289.

Εἶλας, communuit, a. 1. ind. 3.
pers. sing. à εἶλω, αἶσω, fran-
go. α. 140.

Εἰσιν, depascebant, 3. pl. im-
perf. à εἰσιν, epulor. f. εἰσιν.
Them. εἰσιν, α, εἰ, epulum. α.
212.

Εἰσέθην, innutrita est, a. 1. pass.
pro εἰσέθην, quia formatur à
πῆραπται alioqui & scribitur,
quoties sequitur litera aspirata,
prout in voce εἰσέθην videre
est. à εἰσέθην, alo, f. ψω. p. φω.
a. 2. εἰσέθην, p. m. τίεθην. θ.
192.

Εἰσιν, furebat, imperf. à εἰσιν.
idem quod Thema εἰσιν, impetis
feror. f. εἰσιν. α. 210.

Εἰ, εἰ. s. 106.

Εἰσιν, vere. dat. sing. pro εἰσιν,
ab εἰσιν, εἰσιν, πῶ, ver. s. 462.

Εἰσιν, vernus, a, um. dat. pl.
εἰσιν, ab εἰσιν, ver. s. 682.

Εἰσιν, reliquit, a. 1. act. ab εἰσιν,
fino. f. εἰσιν. p. εἰσιν. α. 424.

Εἰσιν pro εἰσιν Ionicè, sedentem.
3. pl. ind. præf. verbi εἰσιν, ἔσιν,
sedeo. Imperf. εἰσιν, ἔσιν. θ.
622.

Εἰσιν, destillat. 3. præf. ind. Poët-
ticè pro εἰσιν. Thema εἰσιν,
f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδεν, εἶδεν, πῶ, forma, dat. εἶδεν,
εἶδεν. Th. εἶδεν, video, f. εἶδεν-
μαι, aor. 2. εἶδεν, & εἶδεν. s. 63.
α. 5.

Εἶδεν, εἶδεν, pro εἶδεν, ἦς, perf.
part. act. εἶδεν, vel εἶδεν, scio,
f. εἶδεν. γ. εἶδεν. s. 54. 521.

Εἶλω, εἶλω, εἶλω, præf. opt. ab εἶλω,
um. s. 271.

Εἶπω, statim, adverb. Poëticum.
θ. 688.

Εἶκοσι, viginti, dat. sing. Them.
εἶκοσι, viginti, unde est εἶκοσι,
εἶκοσι, ἡ, numerus comple-
ctens viginti, accus. εἶκοσι. s.
792, 820.

Εἶκε, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ζω. α. 353.

Εἶκ', siquidem. s. 645.

ΕἶκελΘ, ε, ο, *similis*. Them.
εἶκω, f. ζω, *similis sum*. εἶκτῶ
pro εἶκῆτῶ, 3. dual. imperf.
act. ab εἶκω, f. ζω, *similis sum*.
α. 290.

Εἶκτῶ, *similes sunt*, Poëticè pro
εἶκτῶ, & εἶκῆσθ, *similes*. part.
præt. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶξω.
(p. εἶξα.) inde εἶκας, ῆα, ὅς.
α. 206.

Εἶλε, cepit. a. 2. act. ab αἰρίω,
capio, f. ἥσω, p. ἥρηκα, a. 2.
εἶλον, a. 2. med. εἰλόμην, ε, εἶν.
s. 137. 156.

Εἰλείθυα, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλούθω, ab εἰλύνω,
venio. 9. 922.

ΕἰλίμῃΘ, intortus, perf. part.
ab εἰλίπῳ, volvo. Th. εἰλίω, f.
ῆσω, verso. 9. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπυς,
ἄδς, flexipes, ex εἰλίω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῆς,
ποδῆς, pes, dat. pl. εἰλιπόδοσι,
Ion. s. 795. 9. 290.

Εἰλύφαζε, respiciendebat, imperf.
ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ᾧ, *circumvolvō*,
ἰνvolvō, εἰλυφώντις Poëti è pro
εἰλυφώντις, & hoc pro εἰλυφάον-
τις. Th. εἰλίω, verso. α. 275.

Εἰμίετο, *fato decretum erat*, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ρω, *divido*, *partior*, f. μείρω.
p. μείμαρκα. præt. pass. μείμαρ-
μαι, Att. εἰμαρμαι cum spiritu
aspero, quæ ium cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμάρ-
μιω, σν, πν. hinc εἰμαρμή, ης,
ἡ, *fatum*. 9. 894.

Εἶμα, αἶΘ, πῖ, *vestis*, ab ἔνυμι,
vel ἔω, induo. α. 159.

Εἶμῃ, *sumus*, pro ἔμῃ, Poëticè,
1. pl. ab εἶμι, sum. α. 351.

Εἶν, in, pro ἐν, Poëticè. s. 364.

Εἶναι, præf. inf. *esse*, ab εἶμι, sum.
s. 365.

Εἰνάς, pro ἐνάς, ἄδς, ἡ, *nonarius*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. ἐνεία, novem.
s. 810.

Εἶνεα, pro ἔνεα, *propter*, *causâ*,
εἶνεκ' ἀπαθάλιης, *propter im-*
probitatem. 9. 516.

Εἶο, pro ἔ Poëticè, μετ' εἶο, *secum*.
9. 392.

Εἶπον, dixerat, 3. perf. sing. a. 1.
vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α.
116.

Εἶπαπ, a. 1. imperat. ἔπω, *dico*,
ἔπαθ', pro ἔπαπ. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coërcens*, præf. part. n. g. ab
εἶργω, f. ζω, *arceo*. s. 494.

Εἶρίας, acc. pl. *cœtus*, *conciones*,
ab εἶρή, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*,
ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*.
9. 804.

Εἰρύσας, *enumerantes*, pro ἐργύσας.
Doricè εἰ pro ε, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἶρω, di. o, quod
est ab εἶρω, in fut. ἐρῶ, unde
suppullulavit novum verbum
εἶρώ, Poëticè εἶρώ, *dico*. 9. 38.

ΕἰρημῃΘ, constituta, perf. part.
à ῥέω. F. ῥέσω, *dico*, præt. pass.
ἔρημαι, & Atticè, εἰρημαι. s.
370.

Εἰρήνη, ης, ἡ, *pax*. s. 228.

Εἰρηπύκων, *lanigerarum*, πίκω,
vel πίκω, *necto*, f. ζω, p. m.
πίπυκα. hinc πύκΘ, ε, ο, *vel-*
lus, & εἶργς, εΘ, πῖ, *lana*.
s. 224. 9. 446.

Εἰρύδμαι, præf. inf. Doricè pro
εἶρυν, *trahere*, ab εἶρω, *traho*.
p. q.

pro quo etiam dicitur εἰς. Sic & εἴς. 3. sing. plusquam perf. pass. s. 818. α. 138.

Εἰς, ad, ἔκτο δ' εἰς κρείσσιν, venitque ad Creontem. α. 84.

Εἰσπαβαίνων, conscendens, præf. part. m. g. εἰσπαβαῖν, α. 2. part. act. f. g. verb. εἰσπαβαίνω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσμεν, p. βίθηκα, α. 2. ἔλω, α. 2. opt. βαιῶ. §. 57. 939.

Εἰσπαιών, scandens, α. 2. part. Th. εἶμι, eo. §. 761.

Εἴσατο, videbatur, α. 1. med. ab εἶδω, video, f. εἶσμεν, α. 2. εἶδον, & ἴδον. §. 700.

Εἰσπαφίηται, reversus est, ex εἰς ἀπὸ & ἔρχομαι, venio. Th. ἐπιόμαι, venio. f. ἔξομαι, vel ἔκω, ἔξω, venio. α. 45.

Εἴστε, α. 1. ind. act. verbi ἴω, colloco, induo, f. εἴσμεν, α. 1. m. εἰσάμην, p. εἶμεν.

Εἴς, pro εἴσι, Vadit, ab εἶμι, eo. §. 972. εἴσι, eunt (ut vertunt) ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc in loco commodè εἴσι ab εἶμι esse possit. Nam εἶμι, eo, in 3. pl. non format εἴσι, sed in tertia singulari. α. 113.

Εἴσι, sunt. s. 12.

Εἰσπύρηται, transivi, ab εἰσπύρω. Th. πύρω, transeo, f. ἦν, & ἦσαν. s. 755.

Εἴσκειν, assimilare, præf. inf. pro εἴσκω Poëticè. Th. εἴκω, f. ζω, similis sum. s. 62.

Εἴσκειν, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad, & ὅτι. s. 562.

Εἴσηκε, stabat, 3. singul. plusq. ab εἴσημι, sto. F. σῆσω. p. ἔσηκα, ubi spiritus asper ex præsentī repetitur ceu initialis littera. α. 2. ἔσλω. α. 264.

Εἴσω, pro ἴσω, intra, Poëticè,

cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad. α. 151.

Εἴχε, habebat, imperf. verbi ἔχω, f. ἔχω, & ἔχων, p. ἔχον. α. 2. ἔχον. α. 214.

Εἴως, Poët. pro ἵως, donec, Adv. verb. Th. ὥς, sicut. α. 378.

Ἐκ, ex, præposit. regit. genit. s. 70.

Ἐκείντο, superabat, imperf. à κείνμαι. Them. κείνω, propriè occido. item vinco. per syn. speciei. α. 4.

Ἐκάλιστος, vocavit, α. 1. pro ἐκάλιστος Poëticè, à καλῖω. f. ἔσω. p. κέκληκα. §. 391.

Ἐκρετιώσαστο, confirmabant, 3. pl. α. 1. med. à κρετιώω, confirmo. Them. κρετός, & per metathesin κρέττω, τῶ, πῶ, robur. §. 676.

Ἐκός, procul, longè, cum Genit. α. 217.

Ἐκός, singuli, ἔκων, ἔκων, ἔκων. α. 283.

Ἐκότη, Hecata, nomen mul. §. 406.

Ἐκπαβάλω, s, o, qui procul tela ejaculatur. Epitheton Apollinis, ab ἐκός, procul, & βάλλω, jacio. α. 58.

Ἐκπαβιλέτω, genit. Æolicè, pro ἐκπαβιλέτω, ab ἐκπαβιλέτης, s, o, ex βέλω, s, o, τῶ, telum, & ἐκός. Adv. procul. α. 100.

Ἐκπύμβας, ἐκπύμβας, s, i, sacrificium solenne, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat, ex ἐκπύ, centum, & βῶς, Doricè βῶς, bos, o, i. α. 479.

Ἐκπύ, centum. α. 130.

Ἐκπαῖα, prognata, præf. med. part. f. g. ab ἐκπαῖα, præf. med. P 3 med,

- med. verbi ἐκτάω, pro ἐκχί-
ζνομαι, enascor. Th. γέννομαι,
gignor. f. 2. γήνησμαι, v. γέ-
νησμαι, a. 2. m. ἐγνήμι, a.
1. m. ἐγενήμι. p. m. γήνηα.
§. 76.
- Ἐκχρημασθε, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro ἐκχρημάσθε.
Th. γέννομαι. α. 648.
- Ἐκ--ἐλάσσει, a. 1. Ion. pro ἐγέ-
λασσει, ἡ γαλάω, video. α. 59.
- Ἐκείνῃ, dat. ab ἐκεῖν, η. εν, Ille,
a, ud. α. 72.
- Ἐκείτω, jacebat, imperf. à κείμαι,
jaceo, f. κείσομαι. α. 172.
- Ἐκείλιντο, acclamavit, seu accla-
maverat, imperf. à κέκλωμαι,
pro κέλωμαι, cum clamore jubeo.
α. 341.
- Ἐκείλιντε, a. 1. ind. à κελάνω, ju-
beo, f. δένω. Th. κέλω, jubeo.
α. 60.
- Ἐκείβω, α, ο, eminus jaculans,
ab ἐκτός, procul, eminus, &
βολή, jactus, mutato α in η.
Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκείν, dativus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκόν,
όν, ο, voluntarius. α. 4.
- Ἐκείον, imperf. à κίω, eo, accorro,
ex ἰκω per metathesin. α. 277.
- Ἐκκερυφάσω, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κερυφάω, f. ὦσω. Th. κερυφή, ἦς,
ἡ, vertex, q. d. summa capita
indicabo. α. 106.
- Ἐκκλεψ', pro ἑκκλεψι, surripuit, a.
1. ind. verbi κλέπτω, furor, f.
ψω, p. κέκλεψα, p. med. κέκλε-
πται. α. 51.
- Ἐκκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ,
p. κέκλινα, a. 1. ἑκλινε, p. m.
κέκλινα. §. 711.
- Ἐκκλίσιντο, imperf. pass. à κλίσινω,
commoueo, f. ἴσω. Them. κλό-
ν, α, ο, motus. α. 317.
- Ἐκκου, imperf. à κλύω, audio, f.
ἴσω. α. 68.
- Ἐκπύγλας, stupendos, pro ἐκ-
πυάγλας, per metath. ab ἐκ-
πυήσω, f. ξω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. aët. ἐξέπυαζεν.
α. 154.
- Ἐκπλέω, expleto, genitiv. a. ἑκ-
πλε, pro ἑκπλε. Thema,
πλε, plenus. α. 778.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur ho. ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κεί-
νω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα.
§. 535.
- Ἐκρύψει, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύπτω, occulto, f. ψω, p.
κέκρυφα. a. 2. ἑκρυβον. α. 47.
- Ἐκπρία, proventum, acc. ab ἐκ-
πρία, ἰ, ο, ἡ, perfectus.
Them. πρία, ἰ, ο, π', finis.
α. 466.
- Ἐκρίσει, perfecit, a. 1. subj.
verbi ἐκπρίαω, perficio. Them.
πρία, finis. α. 565.
- Ἐκτεν, occidit, a. 1. aët. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ, p. ἑκτεκα. a. 2.
ἑκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἑκ, α, ο, sextus.
Th. ἑξ, sex. α. 782.
- Ἐκθλυπύους, a. 1. part. à πλμύω.
Th. πλμυ, ης, ἡ, audacia. Alii
legunt ἐκθλυπύους, quæ lectio
est melior. Th. πλμυ, ης, ἡ,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἑκτόθεν, extra. Them.
ἐκ, vel ἑξ, ex. α. 729.
- Ἐκτοπι, intonuit, a. 2. à κτυπίω,
resono. à κτύπ, α, ο, fragor.
ficut à φιλέω ἰφίλον. Th. τύπω.
f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

pro ἔξοφω, ab ἐκφύω, effugio. F. ἐκφύομαι. p. m. ἐκπύω. Th. φύω. §. 182.

Ἐκὼν, ὀϊϙ, ὅ, voluntarius. §. 232.

Ἐλαίω, dat. sing. ἐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, α, τὸ, fructus, oleum. s. 572.

Ἐλασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσσω. ἐλάσσειας, a. 1. Æolic. opt. ἐλάσσαι, adigens, part. a. 1. aēt. pro ἐλάσαις metri causā. §. 522. α. 372. s. 477.

Ἐλάτης pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.

Ἐλάφω, gen. Ion. ab ἔλαφϙ, ὅ κ' ἡ, cervus, quasi ἐλαφρός, cervus est levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφός, ὅ, ὅ, levis. s. 415.

Ἐλαύνω, ducat, præf. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσσω, agito. s. 443.

Ἐλαχον, sortita est, à λαχάω, fortior, in a. 2. aēt. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. ἐλάχα. p. med. λέλοχα. §. 424.

Ἐλιχϙ, ὀϊϙ, τὸ, probrum, dedecus. Th. ἐλίχω, f. ξω, arguo. §. 26.

Ἐλίσιν, capere, pro ἐλίσιν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρίω, capio. α. 337.

Ἐλεκε, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέκετο, concubnerat, verbi λέγωμαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμα. α. 46.

Ἐλεν, invasit, a. 2. ind. pro ἐλεν, ab αἰρίω, capio. Vide ἐλέσθαι. §. 167.

Ἐλένης, genitiv. ab ἐλένη, ἡ, no-

men speciosissimæ mulieris. α. 165.

Ἐλεόν, pro ἐλεεινόν, per syncopen. miserè. ἐλεεινός, miser. ἐλέσω, misereor. Them. ἔλεϙ, α, ὅ, misericordia. s. 205.

Ἐλέσθ, capere. a. 2. med. inf. nit. ab αἰρίομαι, f. 1. αἰρεθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. med. ἐλόμην. s. 287.

Ἐλέω, elige, Doricè pro ἐλεῖ ad formam ππεῖ, ἐδω, a. 2. med. imp. ab αἰρίομαι. §. 549.

Ἐλεσθῆρης, ἐλεσθῆρ, ἡϙ, ἡ, nomen proprium urbis in Bæotia. §. 54.

Ἐλεφαίρειο, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. §. 330.

Ἐλέφαν, ebore, dativ. sing. ab ἐλέφας, αἰϙ, ὅ, elephas. α. 141.

Ἐλέλαται, ductum est, 3. sing. præter. pass. ab ἔλαχε, in præter. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλέλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσσω, p. ἤλαχον. §. 726.

Ἐλεῖ, 3. sing. ab ἔλωμαι, α, ηται, a. 2. med. subj. ab αἰρίομαι, capio, f. 1. pass. αἰρηθήσομαι. p. ἤρημαι, a. 2. m. ἐλόμην. ponitur & ἔλαται, per τμῶσιν pro αἰρήλαται. s. 320. & 605.

Ἐλεῖ, a. 2. opt. aēt. venerit, ἐλεῖς, subj. ἐλθῶν, inf. ἐλθόντϙ, genit. part. ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθον, & per syncopen ἤλθον, α, ε. p. m. ἤλυσεν, Att. ἐλέλυται. s. 543.

Ἐλεως, acc. pl. ἐλέκτων, dativ. pl. κυρται, q. d. amfractuosas, ab ἐλεξ. Them. ἐλέω, verso. s. 452.

Ἐλέκη, nomen urbis. α. 475.

Ε'λιγδλίφραγες, ε, ο κ' η, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab ελιγες, ε, volubilis, hoc ab ελίσσω, volvo. Them. ελίσσω, verso, & βλίφαρον, ε, π', palpebræ. §. 16.

Ε'λικών, ωιϙ, ο, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Ε'λικονιάδης, Musæ, ελικονιάδιον, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Ε'λικώπιδι, dat. ab ελικώπις, ιδες, η, limnis oculis continens, ex ελιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, intorto, hoc ab ελίσσω, verso, & ωψ, oculus. Them. ὁπώμαι, video. §. 307.

Ε'λιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. λείπονται. s. 156.

Ε'λκε, trahebat, imperf. Ion. pro ελκην, κ, ε, ab ελκω, traho, f. ελξω. α. 158.

Ε'λκεδον, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ελκω, f. ξω, traho. α. 302.

Ε'λαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ελαβεν, ver'. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λείψα, & Atticè, εἴληφα, α. 2. εἴλαβον, κ, ε. §. 181.

Ε'λαάδης, genit. ab ελαάς, αάδης, η, Græcia. s. 653.

Ε'λεδανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. ελίσσω, convolvo. α. 291.

Ε'λοπας, *mitos*, acc. plur. q. d. ες ελπίη ή οψ, quos deserit vox, ab ελσψ, σπϙ, qui vocem edere nequit, ab οψ, οπός, η, vox, & λείπω, linquo. §. 212.

Ε'λπίς, ελπίδης, η, spes. s. 96.

Ε'λπίδμϙ, sperans, præf. part. ab ελπομαι, Poët. pro ελπίζω. Them. ελπίς, ιδες, η, spes. α. 66.

Ε'λυμϙ, τϙ, π', *temo*, ab ελω, traho. Thema, ελίσσω, verso. s. 436.

Ε'λύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λείω. §. 528.

Ε'μ', pro εμὲ, acc. ab εγώ, ego. s. 396.

Ε'μμενάδιω, 3. dual. imperf. med. à μμεναι, pugno. α. 238.

Ε'μμες, acc. pl. f. g. ab εμμέ, η, εν, meus, a, um. s. 55.

Ε'μμεντο, dimicabant, imperf. verbi μμεναι, pugno, f. μμεναι, p. μμεναι. α. 301.

Ε'μμελας, coniecit, 3. imperf. pro εἰβαλας. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. εἶβαλον, p. m. βέβολα. α. 453.

Ε'μμεσίλδον, κ, ε, imperf. pro εἰσεσίλδον, verb. εἰσεσίλδω, regno in Th. βασιλεύς, εϙ, ο, rex. s. 169. θ. 71.

Ε'μμεσώς, insistens, εἰμμεσώς, f. g. pl. perf. part. act per crasin, pro εἰμμεσώς, verb. εἰμμεσώω, ingredior. Them. βαίνω, eo. α. 195.

Ε'μμεο, Ion. & Poët. pro εμίο, & hoc pro εμῷ, ab εγώ.

Ε'μμελας, imperf. à μμελα, f. μμελεσσω, futurus sum. α. 26.

Ε'μμελας, imperf. à μμελε, imperson. cura est, p. μμελεσκει. s. 147.

Ε'μμερ, Ionicè pro εἶνα, præf. inf. ab εἶμι, sum. §. 500.

Ε'μμερνα, curabat, imperf. à μμερναίω, curo. Th. μμερναίω, εϙ, π', animus. α. 368.

Ε'μμεσάτο, paravit, a. 1. m. à μμεσάω, F. ἡσάω, cogito, μακκί-
νον.

- ποτ. à μῆδος, εἶ, τὸ, cura. s. 49.
 Ἐμῖμαι, manlit, imperf. à μίμνω, maneo. Th. μῖω, f. νῶ, maneo. s. 97.
 Ἐμίγγω, imperf. pass. verb. μίγνυμαι, idem quod μίγνυμαι, miscor. f. i. μίχθισυμαι, præter. perf. μίμωμι, a. i. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην.
 Ἐμωπαίως, adverb. dicto citius, q. d. ἄνω τῷ ἔπῳ, εἰς ἔπος, εἶ, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. a. 442.
 Ἐμωπαῖα, f. g. p. m. part. à μῖω, cupio. a. 439.
 Ἐμῶρα, esse, Æolic. pro ἔμῶρα, Doric. pro εἶνα. ab εἶμι, sum. s. 272.
 Ἐμῶρας, fortiter, adverb. μῶρας, εἶ, τὸ, robur. S. 712.
 Ἐμῶρε, fortitus est, per metathesin pro μῶρε, præter. med. à μῶρω, divido, fortior, præter. pass. μῶμαρμαι, & Attic. εἰμαρμαι. s. 247.
 Ἐμῶς, ἡ, ὃν, meus, a, um, ab ἐμῷ. Th. ἐγὼ, ego. s. 270.
 Ἐμπαλιν, retrò, adverb. Them. πάλιν, rursus. a. 145.
 Ἐμπιλάδην, juxta. Adverb. Them. πίλας, propè. s. 732.
 Ἐμπιλάσσωτες, inter se commit- tentes, a. i. part. pl. num. ab ἐμπιλάζω, appropinquo. Th. πίλας, propè. a. 109.
 Ἐμπισ, inciderat, pro ἐπίπισ, a. 2. ab ἐμπίπω, incido. Th. πίπω, cado, f. πίπῃμαι, p. πίπῃω, a. 2. ἐπίπῃ, a. 2. part. πίπῃν. a. 420.
 Ἐμπης, tamē, Ionicè pro ἔμπης. s. 142.
 Ἐμπῶλιν, propè, adverb. ab ἐμπιλάζω, appropinquo. Them. πίλας, propè. a. 371.
 Ἐμπνέουσιν, inspirans, a. i. part. Th. πνέω, flo, spiro, f. πνέων, p. πνέουσα. s. 508.
 Ἐμπορείω, acc. Ion. ab ἐμπορεύω, ἡ, mercatura. Th. πείρω, tranleo, p. m. πείρω, unde est πῶρος, s. ὁ, via, hinc ἔμπαρος, mer- cator. s. 646.
 Ἐν, in, præposit. regit dat. pro ἐνθα, ibi. a. 204.
 Ἐναι, habitabat, imperf. à ναίω, habito. a. 14.
 Ἐναλίγκιον, similem, ex εἰ & ἀλί- κει, similis, q. ex α & λίγω, resono, non absonus, vel q. d. ἄλλος ἔχων. s. 129.
 Ἐναοῖοι, hostes, ab ἀνέμῳ, adver- sus. T. i. ἀντὶ, pro. a. 184.
 Ἐναποψύχων, αἵνυται exonerare, excernere, præf. inf. ex εἰ, ἀπὶ & ψύχω, f. ξω, refrigero. s. 759.
 Ἐναρ, τὸ, spolia, ab ἐναίρω, oc- cido. a. 267.
 Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναί- ρω, occido. a. 194.
 Ἐναρφόρῳ, spoliator, pro ἐνα- ρηφόρῳ, spolia ferens, ab ἔνα- ρω, τὸ, spolia, & φέρω, fero. a. 192.
 Ἐνάτη, Poëtice pro ἐνάτη, nonα, ab ἐνάα, novem. s. 772.
 Ἐναυλῶ, s. ὁ, stabulum. Them. αὐλῇ, ἡ, aula, atrium. S. 129.
 Ἐνδεκάτη, undecima, ab εἰ, unum, & δέκα, decem. s. 774.
 Ἐνδήμωσι, popularibus, dat. plur. Ion. ab ἐνδήμῳ, qui in popu- lo est. hinc ἐνδήμιον ἔσθῳ est morbus cuidam populo pecu- liaris. Th. δῆμος, s. ὁ, popu- lus. s. 225.
 Ἐνδὸν, intus adverb. hinc ἐνδοθεν, ex interiori loco. ἐνδοθι, intus. S. 964. s. 31.
 Ἐνδ-

- Εἰδυκίας**, adverb. *valde accuratè*, ab εἰδυκῆς, εἰ, ὅ, ἡ, *promptus, accuratus.* α. 427.
- Εἰδύμεον**, α, τὸ, cor & medulla arboris, καρδιά τῷ δένδρῳ καὶ τὸ μέσον. Th. δρύς, υἱός, ἡ, *quercus.* α. 469.
- Εἰσθῆμι**, a. i. ind. verbi εἰσθῆμι, impono, f. θήσω, p. τίθειμι, a. 2. ἔθλω. θ. 174.
- Εἰσέιμι**, ferat, a. i. subj. εἰσεῖμαι, a. i. aēt. infinit. ab εἰσεῖμαι, idem quod εἰσάγω, vel à φέρω, fero, f. εἰσω, a. i. ἔνευκα, Poëtice ἔνευκα, & abjecto augmento, ἔνευκα, ας, α. α. 563. θ. 784.
- Εἰσεμεν**, distribuerunt, a. i. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præf. τετίμεν, a. i. ἔνευκα, p. med. νένομεν. α. 224.
- Εἵνεκα**, propter, causâ, adverb. α. 162.
- Εἵκεστο**, inerat, 3. sing. imperf. ab ἵγκαμαι, f. κείσμαι. Them. κῶμαι, jaceo. θ. 145.
- Εἵπιδωσκω**, a. i. aēt. ab ἵμπνιαι, inspiro, adspiro. Them. πῖαι, f. πῖδω, flo, spiro. α. 131.
- Εἵπυιόντο**, duxerunt, a. i. med. verbi ἵμπνιαι, facio in. Them. πῖαι, ὦ, facio. θ. 7.
- Εἵπω**, alloquens, præf. part. Th. ἵπω, dico. a. i. εἵπα. α. 194.
- Εἵρεθι**, infrâ, adverb. Th. ἔρεθ, ας, ἡ, terra. θ. 720.
- Εἵρεγισι**, inferis, dat. pl. Ion. idem quod κατωχθονίαις. Th. ἔρεθ, ας, terra. θ. 850.
- Εἵρη**, ης, ἡ, novilunium. Th. ἔρη, seu ἔρη, annus. α. 770.
- Εἵρμι**, placidæ, genit. ab εἵρης, εἰ, ὅ, *bonus, placidus.* Thema est εἵς, εἰ, ὅ, *bonus.* θ. 65.
- Εἵρηγνυμι**, a. i. m. ab εἵριον, occido. f. αἵρω. a. i. ἔρηγνυμι. θ. 316.
- Εἵρη**, hic, ibi. α. 495. hinc εἵρη, περ, idem quod ἔρη. θ. 586.
- Εἵρηθεν**, hic, huc, adverb. Th. ἔρη. α. 654.
- Εἵρην**, hinc, adverb. de loco. Th. ἔρη, hic, illic. α. 285.
- Εἵρεψααλξ**, inferere, a. i. inf. m. ab εἵρεψω, alo in. Them. πρέψω, alo. f. ἔρηψω. p. τίτρεψα. a. 2. ἔτρεπον. p. m. τίτρεψα. α. 781.
- Εἵρι**, in, Poët. pro εἵ. α. 276.
- Εἵραισια**, quotannis, ab εἵραισιος, α, ὅ καὶ ἡ, annuus. Th. εἵραισιος, annuus, q. d. εἵς ἑαυτὸν ἐπαναλήτων. α. 449. θ. 58.
- Εἵρατθω**, repono, pro ἵγκατίθεσθαι, 2. sing. a. 2. med. imperat. ab ἵγκατατίθημι. Them. τίθημι, pono. α. 27.
- Εἵρῳ**, proloqui, præf. inf. pro εἵρειν. Thema ἵπω, dico. a. i. εἵπα. θ. 369.
- Εἵρατις**, novennio, ἵρατις, novennis. Th. ab εἵρα, novem, & ἔρη, εἰ, τὸ, annus. θ. 801.
- Εἵρατῆρω**, dual. num. ab εἵρατις, ας, ὅ, *novennis*, ab εἵρα, & ἔρη. α. 436.
- Εἵρα**, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἀκλειαν. θ. 56.
- Εἵρατι**, Poët. dicite, pro εἵρατι, præf. imperativ. ab εἵρω. Th. ἵπω, dico. a. i. εἵπα. a. 2. εἵπον. α. 2.
- Εἵρασι**, dat. pl. Ionic. & Poët. pro εἵρασις, ab εἵρασις, *confessio*, sicut σωῖσις, *intelligentia* est, à σωῖναι, ita ἵρασις ab εἵρῳ, immitto. Th. ἔρω, mitto. θ. 494.
- Εἵρηφον**, perendinum, ab ἔρη, seu ἔρη, vel ἔρη, seu ἔρη, *vetus*, (subj. ἡμετέρας) φη, est *paragoge poetica.*

- poëtica. Th. ἰνῶ· seu ἰνῶ, annus. s. 410.
- Εἰνεσίγαιον, Neotunus, ab εἰνῶ, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.
- Εἰνυχῶν, η, εν, seu ἑνυχῶν, nocturnus, adject. Th. νύξ, κτῆς, η, nox. §. 10.
- Εἰνόησε, sensit, ut & εἰνόησεν, a. 1. ind. à νοῖω, cogito. Th. νόῦς, νῆς, mens. s. 89.
- Εἰνοπλῶν, clamorem, ab εἰνῶ, dico. Th. ἵπῶ, dico. §. 708.
- Εἰρεσις, εις, η, πῶσις, ab εἰρῶ, moveo. Them. εἰς, ἐνός, unus. §. 681.
- Εἰρεσίχθων, terræ quassator, ex εἰρῶ, moveo, inde ἑρεσις, πῶσις, & χθών, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.
- Εἰρῆς, intus, adverb. s. 269.
- Εἰρηδεν, & ἑρηδῆ, idem quod εἰρῆς. s. 542. 520.
- Εἰρηναῖα, a. 1. med. infinit. ab εἰρηνόωμαι, apparo. Th. ἑρνια, ἑρνη, πῆ, ἁρνια. s. 632.
- Εἰρηάλειο, gen. Ion. ab εἰρηάλειον, s, ε, Mais. Th. Εἰρῶ, η, Bellona. α. 37.
- Εἰρῶ, ὄν, η, Bellona, ab εἰρῶ, perimo. θ. 273.
- Εἷ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.
- Εἷαδῶν, s, ε, nomen viri. α. 180.
- Εἷαλαπάξῃ, diripiet, f. 1. Th. λαπάξω, sive λαπῆσσω, f. ξω. evacu. s. 89.
- Εἷαλίκαλ, evitare, a. 1. med. infinit. Vide supra εἷαλαῖα, a. 105.
- Εἷαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi εἷαμείβομαι, immuto. Th. αἰμεῖσιν, f. ψα, commuto.
- Εἷαπῆες, blanditias, acc. pl. ab αἷπῆ, dolus. Them. αἷπῆς, decipio. §. 205.
- Εἷαπῆσσι, pro εἷαπῆσιν. a. 1. ind. Th. αἷπῆς, f. ἥσω. decipio, propriè πῆσιν αἷπῶ, à via aliquem abduco in devia, hinc εἷαπῆσιν, a. 1. subj. s. 323.
- Εἷαπαύσκων, fallens, Poët. idem quod εἷαπαύω. §. 537.
- Εἷαυῆς, δευῶν, adv. Thema est αἷ, rursus. §. 915.
- Εἷεργόων, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi εἷεργόωμαι, nascor. hoc à γείνομαι, nascor. Vide in γείναται. §. 124.
- Εἷεργός, a. 2. act. ab εἷεργέω, pro-filio. Th. ὄρω, vel ὄρεω, salio. §. 281.
- Εἷε, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.
- Εἷεῖς, Poëtice pro εἷε, deinceps, ordine. θ. 809.
- Εἷεῖς, sexaginta. s. 564.
- Εἷελάω, Poëtica ἑα επενθεσι, pro εἷελάω: ab εἷελάω, f. αἷω, expello, p. εἷελάω. Th. εἷελάω. f. αἷω, agito. §. 491.
- Εἷελάω, expellunt. præf. verbi εἷελάω, εἷελάω, a. 1. act. verbi εἷελάω, f. αἷω, p. πῶ. s. 224. θ. 820.
- Εἷελάω, exemit, a. 2. m. ab εἷελάω. Thema, αἷω, capio. f. ἥσω, p. ἥρησιν, a. 2. εἷλον. s. 104.
- Εἷελάω, exire, a. 2. inf. εἷελάω, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. εἷελάω. a. 2. ἥλθον. p. med. εἷελάω. θ. 772.
- Εἷελάω, f. 1. inf. pro εἷε, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἔχω, p. ἔχον. a. 2. ἔχον. θ. 394.
- Εἷελάω, a. 1. ind. verbi εἷελάω, εἷελάω.

- είζω, f. ζω. Th. *ἐν αἵρῳ*, occido. §. 289.
- Εἰέπη, s. 98. a. 2. indic. act. ab *εἰέπημι* volo. F. *ἐκπτήσω*, a. 2. act. *εἰέπτω*.
- Εἰεπώνης, a. 2. part. act. Th. *εἰεπών*, f. *ψω*, *cado*. in a. 2. act. *ἡεπεν*. α. 174.
- Εξέρους, a. 1. part. ab *εξέρω*, extraho. Th. *έρω*, f. *ύσω*, traho. s. 626.
- Εξεπίλειον, & *εξεπίλειος*, pro *εξεπίλειος*, *perfecit*, a. 1. ab *ἐκπλῆω*, perficio. *εξεπλεῖτο*, imperf. pass. Th. *πλῆ*, finis. s. 83. §. 1002.
- Εξίφαισθην, emerfit, a. 1. pass. ab *ἐκφάινω*, emergo, pro *εξίφαισθην*, per epenthese fin. α. Th. *φάινω*, f. *νῶ*. p. *πίφαγη*. a. 1. *ἔφην*. ostendo. §. 200.
- Εξήμισε, a. 1. ind. *evomuit*, ab *εξήμιω*. F. *ἔσω*. Th. *ἔμῶ*, ᾧ, f. *ἔσω*, vomo. §. 497.
- Εἰρήν, incipiebant, *duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab *εἰρῆρχω*. Th. *ἄρχομαι*, incipio. α. 205.
- Εἰκετ, pervenit, a. 2. med. *εἰκνύω*, u, *εν*. verbi *εἰκνύομαι*, pervenio. Th. *ικνύομαι*, venio, f. *ἔκομαι*, p. *ἔγμαι*, a. 2. med. *ἰκνύω*. α. 471.
- Εἰπὼν, verbale, *οἷς οὐκ ἐξίτον ἐστὶ*, quibus non exire licet. ab *εἰεμι*, exeo. Th. *εἰμι*, eo. §. 732.
- Εξόπιθεν, Poët. pro *ἐξόπιθεν*, adverb. à tergo. Th. *ἐπίζω*, retrorsum, retro. α. 130.
- Εἰσχ', adverb. pro *ἔσχα*, excellerenter, ab *εἰέχω*, excello. Th. *ἔχω*, f. *ἔχω* & *χῆσω*, habeo. s. 773.
- Εἰκώς, ὅτ, part. præt. med. ab *εἰκω*, *similis sum*. hinc *ἔα* & *εἰ* dicitur pro *οἷα*, sicut *ἔα* & *εἰ* pro *ὡς*. α. 215.
- Εὐλπῶ, præt. med. spero, ab *ἔλπομαι*. Th. *ἔλπις*, ἰδ, s. spes. s. 475.
- Εὐλί, *ἰόντι*, *ἰόντι*, gen. dat. & acc. ab *ἔων*, Poët. pro *ὦν*, ab *εἰμι*, sum. s. 476.
- Εὐς, suus, hinc genit. Ion. *εὐῶ*, pro *εἷ*. §. 472.
- Εὔσῃ, præf. part. f. g. ab *εἰσῇ*, sum. s. 292.
- Ε'π', pro *ἐπὶ*, in, præposit. s. 33.
- Ε'πάζω, adduco. f. *ἄζω*, p. *ἤξα*, a. 2. *ἤζην* & Atticè *ἤζαζεν*. Th. *ἄζω*, duco. §. 176.
- Ε'πανίσταται, probaverit, a. 1. act. opt. Aol. ab *ἐπανίσταμαι*. Th. *αἰνῶ*, u, ὅ, laus. s. 12.
- Ε'παιτῆς, genit. ab *ἐπαίτης*, gravis. Th. *αἰνῶ*, u, ὅ, laus. §. 768.
- Ε'πάκεις, animum adjice, præf. imperat. ab *ἐπακύνω*, f. *ύσω*, præt. *ἐπήκυσ*, a. 1. *ἐπήκυσται*, hinc in sub. *ἐπακύνω*, u, p. m. *ἐπήκυσ*, s. 275.
- Ε'πάλημι, infiliens, præf. part. ex *ἐπὶ* & *ἀλάλημι*, Poët. cè *ἀλάλημι*, u, *ἔκλημι*, ἄρ-
μῶ, pro *ἰνύμῶ*, *δρόμῶ*. Th. *ἀλάλομαι*, f. *ἔμαι*, *ἰαλίω*. §. 815.
- Ε'πάρμυρον, sufficientem, præf. part. vide *ἀρμυρον*. s. 601.
- Ε'πίσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, à *πία*, vel *πίαμαι* possideo, vescor. præt. pass. *πέπαυμαι*. §. 642.
- Ε'παυρεῖ, fruitur, ab *ἐπαυρίω*, Th. *αὔρω*, as, ἦ, qui fruitur aura, qui respirare potest. §. 238.
- Ε'πύχων, a. 1. ind. *vexavit*, *constrinxit*. Th. *πύχνη*, u, ἦ. *pruina*. unde *πυχύνω*, ᾧ. s. 366.

ἐπὶ, pro ἵππῳ, acc. pl. ab ἵππος,
 σος, verbum, ab ἵππο, dico. α.
 117.

Ἐνέβη, ingredi fecit. a. 1. act.
active capitur, verbi ἰπταίνω,
ex ἰπῇ & βαίνω, eo, f. βήσονται,
p. βέβηκε, a. 2. ἔβη. s. 580.

Ἐγὼ, dat. pl. Ion. pro ἡμεῖς, ab
ἡμῶν, seq. τὸ, verbum. Th. ἵνα,
dico. s. 186.

Ἐπὶθεω, a. 1. Verbi ἐπιτίθημι, im-
pono. f. θίσω, ἔθλω, a 2.

Εἶπεν, postquam, quoniam. s. 121.

Ἐπειγόν, festinabāt, imperf. Th.
ἰσείζω, urgeo, f. ζω.

E'ra, deinde, Th. era, postea.
s. 616.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. **πείσκειται**. Them. **κείμαι**, jaceo. θ. 143.

Ἐπέμβαλε, *injecit*, a. 2. αἰ. pro
ἐπιτίβαλε, ab ἐπιτιβάλλω, super-
injicio. Th. βάλλω, f. αλλῶ, jacio.
p. βέβληται, a. 2. ἔβαλον, p. m.
βέβηκα. s. 98.

Εἵπωψι, misit, a. i. ind. verbi
 πέμπω, mitto, f. ψω, p. φω.
 θ. 784.

Ἐπίπλων, ως, ω, παυῖσθαι, 1. sing.
a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλω-
μι, pro ἐπιπλίσω, ad tormam
ἰδών, ως, ω, vel ἰδίδων, ως, ω, ἰ-
διδώμι, do. Th. πλίσω, f. πλίσ-
σω, navigo. s. 650.

Ἐπιρρώσκει, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπιρρώπτωμι. Them. ῥώνυμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσιν. p. ἔρρωχε. a. 1. ἔρρωσιν. θ. δ.

Ἐπικρατέω, imperf. à κρατέω, f. αυ. Them. κραός, ῥ, ó, angustus. θ. 843.

ἀπένε, ingemiscebat, imperf.
ἀ σίνε, gemo, f. πόν, Them.

στενός, στενός, angustus, arctus.
4.680.

Ἐπίζω, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπι-
ζω· animum attendo, f. ἐπιζών,
a. 2. ἑπιζων. Th. ἔζω, habeo. f.
ἔζω & ζήσω. p. ἔζωμεν. a. 2. ἔζετε.
θ. 177.

Ἔπειτα, sequitur, præf. ind. Th.
ἵπομον, vel ἵπν. s. 222.

Ἐπέταλς, imperabat, imperf. act.
ut **ἐπιτέλασθ'**, imperf. pass. Th.
πέλας, inusitatum verbum. 9,
995

Εἰπαίνομαι, imperf. verbi εἰπαίνομαι,
 μαι, delector. Th. εἶπαμι, f. ψαμ.
 delecto. 9. 158.

Ἐπίφαιτο, apparebant, 3. pl. plusq.
perf. Poët. pro ἐπιφαιτοῖσι ἦσαν,
ἀφαινομαι, appareo. f. 2. φα-
ίνομαι, præt. pass. ἐπιφαινομαι,
& Att. ἐπιφασμαι, a. 2. ἐφάινω.
α. 166.

Ε'πιφιν, occidit, imperf. à πείφιν, idem quod φίνω, occido, p. m. πείφιν. α. 57.

Ε'πίφραδι, a. 2. ind. 2ct. ab ἐπιφρα-
ζω, induco, indico, f. π. p. πρ.
a. 2. ἱφραδον, p. m. πῖφραδον.
Them. ἱφραζω, dico, memoro.
θ. 74.

Ἐπιφροζύμαι, excogito, ἐπιφρο-
συντο, a. i. m. Poët. pro ἐπιφρο-
συντο. θ. 160.

Επίφυγον, *enata erant*, imperf.
verbi **πύωμι**, idem quod **φύω**,
nascor. **4. 673.**

Ε'πίφουγον, prognatz erant, 3. pl.
imperf. à **ἐπιφύω**, εις, ει, quod
verbum est à **ἐπίφουγ**. Th. **φύω**,
gigno, nascor, f. **φυ**. p. **φω**, a. 2.
ἔφω. α. 76.

Εἰς αὐτὸν, abstinere, pres. inf. Th.
 120, f. 86. v. 136.

E'π'ιω, gen. pl. ab ἑπ'ω, ω, ι, *verbum*. Th. ἑπω, dico. i. 403.

Ε' παύση.

Ἐπήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπὶ-
γα, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
duco, f. ξω. s. 242.

Ἐπηΐνος, ὅ, ὁ, annuus. Th. ἴτος,
⊙, πὶ, annus. s. 31.

Ἐπῶ, aderat, imperf. ab εἶμι,
sum. s. 114.

Ἐπὺ, postquam, ex ἐπὶ & ὦ, pro
ἂν, & hoc pro εἰς.

Ἐπήνεσαν, laudarunt, aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπήνεσαν, ab αἰνέω.
Th. αἶν⊙, laus. s. 664.

Ἐπλυύθη, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπανύω, expedio.
Them. ἀνύω, item ἀνύπλω, per-
ficio. α. 311.

Ἐπέρως, amabilis. Them. ἐρέω,
ἀώω, amo. s. 63.

Ἐπρηφίας, coopertis, ab ἐπρη-
φης, tectus. & hoc ab ἐρίφω,
f. ψω, tego. s. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ἐπιδήμιαι, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπιδῶμαι, ἐπιδησέμεν,
Ionicè pro ἐπιδήσειν, f. 1. inf.
ἐπιδάνης, ἐπιδᾶσαι, aor. 2. part.
ab ἐπιδάνω, conscendo, f. βή-
συνα, p. βέσκησιν, aor. 2. ἔβλω.
α. 40. θ. 396.

Ἐπιδήλαα, adverb. post meri-
diem, à δῆλη, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δῆω &
ἔλη, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δῆλα,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ἐπιδέκνται, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δρακῶ,
a. 2. ἔδρακον. s. 268.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do, a. 2. ἔδωκον, ας, α. s.
396.

Ἐπείκειλ⊙, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. α. 182. θ. 207.

Ἐπιθείς, imponens, a. 2. part. act.
Them. πῶμι, pono, a. 2. ἔθλω.
s. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
Th. πῶμι, pono. s. 380.

Ἐπίθεντο, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πείθωμαι, assentior,
a. 2. m. ἐπιθῆμι, p. m. πίπει-
θω. præt. pass. πίπεισμαι, f. 1.
pass. πεπείσμαι. s. 69.

Ἐπὶ—δός, a. 2. act. à θορίω, salio.
α. 221.

Ἐπὶθροσκουσι, iniliens, præf. part.
f. g. Them. θροσκω, salio. α.
438.

Ἐπὶκλησιν, acc. ab ἐπὶκλήσις, co-
gnominatio, ab ἐπὶ, & κλέω,
f. ἦσιν, voco. s. 207.

Ἐπὶκλοπ⊙, furax. Th. κλέπλω,
f. ψω, furor, p. m. κέκλοπα.
s. 67.

Ἐπὶκυρεσι, auxiliarii, ab ἐπὶκυρεσι,
s. ὁ, auxiliator. s. 815.

Ἐπικροτίονα, plur. part. præf. ab
ἐπικροτίω, prævalco. Th. κρο-
τ⊙, robur. α. 308.

Ἐπικροτίας, Poët. pro ἐπικροτῶς,
adverb. validè. Them. κροτίας,
⊙, πὶ, robur. s. 206.

Ἐπικυρτώντι, attollentes, Poëticè
dualis num. part. præf. ab ἐπι-
κυρῶω, ὦ, incurvo. Th. κυρτός,
ὦ, ὁ, curvus. α. 234.

Ἐπιλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλήθω, præf. imperat. verbi
ἐπιλήθωμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σω, latco, a. 2. ἔλαθον,
p. m. λέληθα. s. 275.

Ἐπιμάρτυρι, testes Th. μάρτυρ,
⊙, ὁ κ' ἡ, testis. α. 20.

Ἐπιμειδῶς, arridens, a. 1. part.
act. Them. μειδῶω, f. ἦσιν, ri-
deo leniter. s. 547.

Ἐπιμειθὺς, nomen viri. s. 85.

Ἐπιμειστήσω, mutuum dabo, f. s.
α. 207.

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, πὲ, mensura. s. 397.
- Ἐπιμίσγει, commiscetur, præf. ind. à μίσγω, pro μίζνυμι, misco, f. ξω. §. 802.
- Ἐπιμωμητὴ, vituperabilis, ἡ. Thema, μῶμῳ, σ, ὅ, dedecus. s. 13.
- Ἐπίοι, accedentem, α. 2. aet. part. ab ἵπμι, accedo. Them. ἵμι, εο. s. 675.
- Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὄρκῳ, σ, ὅ, jusjurandum. s. 282.
- Ἐπιπίσχω, prorsus, adverb. πῖσχω, pro πῖνω, valde. s. 264.
- Ἐπιπεσόμενῳ, obtemperans, præf. part. à πίβομαι, vide in ἐπίθον. α. 369.
- Ἐπιπλομέραιο, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμῳ, pro ἐπιπλόμῳ. Thema, πέλομαι, sum. α. 87.
- Ἐπιπλων, implebant, 3. pl. α. 2. aet. à πινάω, pro πινυλάω, vel πίνωλημι, impleo α. 2. Ἐπιπλων, sicut à πινάω ἔπινον. Them. πλίῳ, σ, ὅ, plenus. α. 291.
- Ἐπιπνεῖσι, inspirant, præf. ind. Them. πνίω, f. πνέω, spiro. §. 872.
- Ἐπίρροθι, ex ἐπὶ & ῥέθῳ, σ, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροθῳ, σ, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ἐπισμυγερὴ, arumnosa, ἡ. Thema, σμύχω, vasto, f. ξω. α. 264.
- Ἐπισπασείω, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, sero. s. 446.
- Ἐπισταδῶς, scienter, adverb. ab ἐπιστάμαι, scio, ex ἐπὶ & ἵσμι, scio. α. 107.
- Ἐπιπλάδω, Adverb. σπαστὲ, succinētè. Th. πλάω, mitto. item, σπνο, f. πλῶ, p. ἱπλάω, α. 1. ἱπλάω, p.m. ἱπλάω. α. 287.
- Ἐπιστρέφει, convertitur, præf. ind. à στρέφω, verito, f. ψω, p. ἱστρέφα, α. 2. ἱστρέφω. θ. 753.
- Ἐπίχρει, præf. aet. imperat. cōhibe, inhibe, ab ἵχω, pro ἴχω. inhibeo. α. 446. hinc ἐπίχρεται. in dual. 350.
- Ἐπιτίλλεται, exoritur, præf. ind. hinc ἐπιπλομέρῳ, Æolicè, pro ἐπιπλομέρῳ, part. præf. genit. pl. g. f. Them. τίλλω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, οἶῳ, ὅ, ἡ, prudens. Thema: φρέν. θ. 122. ἐπιφροσύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπὶ γαίῃ, αἱ ἐπὶ τῇ γαίῃ ὄντες. ἐπιχθονιοῖσι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, οἶδς, ἡ, terra. s. 123.
- Ἐπιψάω, præf. part. ab ἐπψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. α. 217.
- Ἐπλετο, per syncopen, pro ἐπλίτο, facta est, à πέλομαι, sum? item, ἔπλετο, impert. pro ἔπλετο. §. 425.
- Ἐμπάλω, Adverb. propè, ab ἐμπάλλω, appropinquo. Th. πάλω, propè. α. 372.
- Ἐπιήσιν, α. 1. ind. ἵχῳ ποιῶν, vestigium facere. à ποιῶ, facio. α. 680.
- Ἐπομόσῃ, 3. sing. α. 1. aet. subj. Poëtice, pro ἐπομόσῃ juraverit, ab ἐπόμενυμι. f. ἐπόμενυ. Them. ὅμνυμι, juro, f. ὁμόσω, p. ὁμώχω. §. 793.

Ἐπύπτῃ,

- Ἐκόνται**, 3. pl. præf. ἔκοντο, sequebantur, pro ἔκοντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔκω, sequor. α. 277.
Ἐκπιδύειν, inspicio. Th. ἔκπιδ-
 μαι, video, p. m. ἔκπιδ, a. i.
 pass. ἔκπιδω. α. 758.
Ἐκρούσειν, a. i. ind. irruit, ex
 ἔκρῃ, & ἐκρούω, f. σκ, impetu fe-
 vor. Th. ἔκρω, f. ῥῶ, vel ρω,
 concito. α. 442.
Ἐκϙ, ϙ, τὸ, verbum. Them.
 ἔκω, dico. α. 451.
Ἐκπῆτο, volabat, 3. singul. im-
 perf. med. à πωπύομαι, volare,
 à πωτῇ, ἡς, ἡ, volatus. Them.
 πύομαι, vel πωπύομαι, volo. α.
 222.
Ἐκπυώνειν, instigare, præf. inf.
 act. Them. ἐκπυών, f. υῶν, in-
 cito, p. γῆ. α. 597.
Ἐκρησε, a. i. ind. pro ἔκρησε, à
 κρηῖω, incendo. ϑ. 856.
Ἐπῆ, septem α. 272.
Ἐπῆπύδω, septem pedalem, acc.
 ab ἑπῆπύδης, ex ἑπῆ, & πύς,
 πύδης, pes. α. 424.
Ἐπῆπυρον, acc. sing. nomen flu-
 vii, q. d. habens septem vias.
 ϑ. 341.
Ἐπῆπυλϙ, septem portas ha-
 bens, à πύλη, ης, ἡ, porta, &
 ἑπῆ, septem. α. 162.
Ἐπῆπται, evolat, 3. sing. præf.
 pass. à πῆσι, Poëticè πῆσιω,
 terrefacio, attonitum reddo. πῆσι-
 μαι, attonitus sum, item, ani-
 mo specto attento, quæ significa-
 tio huc quadrat. α. 447.
Ἐπῆρυμν, α, τὸ, nomen è re im-
 positum, ex ἐπῆ, & ῥυμν, ατος,
 τὸ, nomen. ϑ. 144.
Ἐπῆροσε, concitavit, 3. sing. a. i.
 act. ab ἐπῆρω, concito. Them.
 ἔρω, ῥῶ, & ρω, concito. α. 69.
Ἐργῶ, pro ἔργῳ, Adverb. ad lo-
 cum, in terram, humi. Them.
 ἔργ, εας, ἡ, terra. α. 174.
Ἐργῶ, humi. in prosa χαμῶ, ad-
 verb. α. 421.
Ἐργόσατο, a. i. m. amavit, pro
 ἐργόσατο Poëticè; ab ἐργῶ, amo,
 f. αῖω. hinc ἐργῶς, amabilis,
 jucundus, & ἐργατὴν, amabilis.
 ϑ. 915.
Ἐργῶ, ὅϙ, ἔς, ἡ. Erato, no-
 men mulieris vel Musæ, ab
 ἐργῶ, amo. ἐργῶ, amabilis.
 ϑ. 78, 247.
Ἐργάζονται, operantur, ἐργάζον-
 το, imperf. pro ἐργάζονται. abj.
 augmento, ἐργάζου, pro ἐργά-
 ζε. Doricè, præf. imperat. ἐρ-
 γάσθω, a. i. med. opt. p. pass.
 ἐργασμαί. Them. ἐργον, opus.
 α. 151. 299.
Ἐργμαῖ, operi, dat. sing. pro
 ῥίγμῳ, per metathesin à ῥίξω,
 f. ῥίξω, & per metathesin ἔξω,
 facio. ϑ. 823.
Ἐργον, opus, ἔργω, gen. Ionic.
 pro ἔργω, ἔργ, pro ἔργα. α.
 20. 21.
Ἐρδω, facere, præf. inf. ab ἔρδω,
 idem quod ῥίξω. α. 35.
Ἐρεβϙ, ϙ, τὸ, Erebus, est no-
 men gehennæ, caligo, ἐρεβϙ-
 σφω, ex orco, pro ἐρεβϙς, φω,
 est paragoge Poëtica, ἐρεβϙνῆ,
 caliginosa, ab ἐρεβϙ, ϙ, τὸ,
 caligo. ϑ. 121. α. 17.
Ἐρεπυμῶς, diruta, præf. part.
 pass. ab ἐρεπῶ, diruo, f. ψω,
 θ. 705.
Ἐρεμῆς, genit. sing. quasi ἐρεμῶ-
 νῆς, ab ἐρεμῶ, obscura Them.
 ἐρεβϙς, εος, τὸ, orcus.
Ἐρεμῶρον, per syncopen, pro ἐρε-
 μῶρον, vel potius pro ἐρεμῶ-
 ρον, à Themate ἐρεμῶ, investi-
 go.

- go. Vide Them. *ἰρεύω*, f. *ξω*, ructo, a. 2. *ἰρύω*. Alii *ἰρεύω*, Doricè, pro *ἰεγύμην*, ab *ἦρω*, seu *ἰρέω*, dico. s. 476.
- Ἐρίω*, dico. Them. *ἔρω*, dico. s. 202.
- Ἐριβύχων*, valdè mugientis, Ionicè pro *ἰερίβυχον*, ab *ἰερίβυχης*, s. *ὀ*, valdè mugiens, ex *ἔει* quod in compositione valet valdè, & *βύχων*, f. *ξω*, strideo, frendo. θ. 832.
- Ἐριδάπιον*, gen. Ion. ab *ἰερίδαπης*, s. *ὀ*, *ἦ*, Poeticè pro *ἰερίδαπης*, valdè sonans. Th. *ἰδαπης*, s. *ὀ*, sonitus. θ. 41.
- Ἐρίζε*, certabat, imperf. pro *ἦερίζε*, ab *ἰερίζω*, certo. Th. *ἔει*, lis. α. 5.
- Ἐριθλήης*, *ἔει*, *ὀ* *κ* *ἦ*, Ionicè pro *ἰερίθληης*, valdè virefcens, ex *ἔει*, intensiva particula & *θάλω*, vireo. θ. 30.
- Ἐρίθ*, *ἦ*, ancilla, famula, ab *ἔειθς*, *ἔει*, τὸ, lana. hinc *ἔειθς*, s. *ἦ*, ancilla, qua lanificium exercet. s. 602.
- Ἐρίλυπον*, valdè sonantem ex *ἔει* valdè (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex *ἔλυπος*, s. *ὀ*, sonus pulsu factus, per prosthesin *ἔ* *κρίππ*, à τῆπος, s. *ὀ*. Them. τῆπῶ, pulso, verbero. θ. 456, 930.
- Ἐρικυδής*, *ἔει*, valdè gloriosus. Them. κῦδης, *ἔει*, τὸ, gloria. θ. 988.
- Ἐρίμυχον*, valdè mugientem, à *μυκία*, mugio. boum proprium. s. 790.
- Ἐριπύς*, *ἔει*, *ἦ*. Furia, peccatorum ultrix, in acc. pl. *ἰερίπυς*. s. 802.
- Ἐρίπ'*, cecidit, a. 2. Ionic. Th. *ἔειπ'*, Tom. II.
- ἰερίπ*, euerto, f. *ψω*, item, *κα*. do. α. 423.
- Ἐρίσθης*, *ἦ*, lis. acc. τῶ *ἔεισθ*, & *ἔει*. s. 11. 28.
- Ἐρίσωντες*, antecedentes, a. 1. part. ab *ἰερίζω*, f. *ἔω*, contendo, certo. Them. *ἔει*, *ἔει*, *ἦ*, lis. s. 439.
- Ἐρίσων*, *ἔει*, *ὀ* *κ* *ἦ*. valdè potens, ab *ἔει*, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & *ἔει*, *ἔει*, τὸ, robur, vis. Th. *ἔει*, valco, possum. s. 416.
- Ἐρίσων*, gen. Ionic. valdè sonantis. Th. *ἔεισων*, f. *ἔει*, magnos strepitus eao.
- Ἐρίσων*, gen. pl. ab *ἔεισων*, s. *ἔει*, *ἔει*, q. *ἔει* *ἔει* *ἔει*, quod vere nasci soleat. s. 543.
- Ἐρίμῃ*, dat. sing. ab *ἔειμῃς*, *ἔει*, *ὀ*, Mercurius, ab *ἔει*, dico, *ἔει* *ἔει* *ἔει*, *ἔει* *ἔει* *ἔει*, acc. Ion. pro *ἔειμῃς*, ab *ἔειμῃς*, dicitur etiam *ἔειμῃς*, Poeticè, pro *ἔειμῃς*. θ. 444. s. 68.
- Ἐρίδ*, f. 1. ab *ἔειδ*. Th. *ἔειδ*, f. *ἔειδ*, & per metathesin, *ἔειδ*. hinc *ἔειδς*, a. 1. part. s. 325.
- Ἐρίσων*, f. g. in masc. *ἔεισων*, *ἔει*, amabilis, *ἔει*, *ἔει*, *ἔει*, *ἔει*, in malam partem accipitur. *ἔει* verò in bonam. Thema *ἔει*, amo. θ. 245. 120.
- Ἐρίσ*, s. *ὀ*, Amor. Them. *ἔει*, amo. θ. 120.
- Ἐρίσ*, perrupit, a. 1. act. à *ἔει* *ἔει*, vel *ἔει* *ἔει*, frango, f. *ξω*, a. 2. *ἔει* *ἔει*, p. m. *ἔει* *ἔει*, α. 140.
- Ἐρίσων*, formidanti, præf. part. act. ab *ἔει* *ἔει*, formido, quod est ab *ἔει* *ἔει*, præf. med. ver-

bi *ρήϊα*. Th. *ρήϊος*, *ῥῆος*, τὸ, *rigor*, *frigus*. α. 228.

Ἐρρίψῃ, a. 1. indicat. verb. *ρίπτω*, abjicio, f. *ψω*, p. *ῥρίφα*, a. 1. *ῥρίψα*, a. 1. part. *ρίψας*, a. 2. *ῥρίπον*, p. m. *ῥρίπα*. θ. 181.

Ἐρρώοντο, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro *ῥρώοντο*, à *ῥάινυμι*, roboro, f. *ῥάω*, à *ῥάω*, hujus passivum *ῥάωμαι*, roboror. item fluo, ruo, in imperf. *ῥρώοντο*, festinabant, ruebant. α. 230.

Ἐρυθείη, dat. sing. nomen proprium loci, ab *ἐρυθεία*, ας, ἡ. θ. 290.

Ἐρύκει, abducit, præf. aët. opt. ab *ἐρύκω*, inhibeo, F. *ἐρύξω*. α. 28.

Ἐρύσας, a. 1. aët. infinit. ponitur pro imperativo, *ἔρυστο*, pro *ἐρύστω*, & *ἔρυσ'*, pro *ἔρυστο*, ab *ἐρύσμαι*, quod idem est cum *ρύσμαι*, libero. hinc *ἔρυμνος*, τῷ, τὸ, *munimentum*, ab *ἐρύσμαι*, custodio. α. 536. 624.

Ἐρυσσάμεναι, currum trahentes, pro *ἐρυσσάμεναι*, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in *Ἰλιάδ.* π. ex *ἐρύω*, *ἐρύσω*, traho, & *ἄρμος*, τῷ, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσσάμεναι, extractus, Poëticè, pro *ἐρυσσάμεναι*, a. 1. part. med. ab *ἐρύω*, f. *ύσω*, traho. α. 457.

Ἐρχε', præf. ind. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἔλθω*, a. 2. *ἔλθον*, p. m. *ἔλθω*. α. 419.

Ἐς, Poëticè, pro *εἰς*, in, *εἰς φάος*, in lucem. θ. 626.

Ἐστω, 3. pers. pl. imperf. per synstolen Poëticam, ab *εἶμι*, sum. α. 161.

Ἐσθον, præf. inf. ab *ἔσθω*, comedo, & hinc *ἔσθω*, *idem*. α. 278.

Ἐσθλός, ἡ, ὁ, *bonus*, a. um. dat. pl. Ion. *ἔσθλοιον*. α. 214. 120.

Ἐσίδῃ, inspexit, poëticè pro *εἰσίδῃ*. 2. singul. a. 2. aët. subj. ab *εἰσίδω*, *intueor*. Them. *εἰδῶ*, video, f. *εἰσέμαι*. aor. 2. *εἶδον*, & *ἶδον*. α. 610. θ. 82.

Ἐσκάττει, condidit, pro *εἰσκατίθει*. a. 2. m. 3. pers. sing. verbi *εἰσκατάτθηναι*, Them. *πῶμαι*, pono. a. 2. m. *ἐθίμην*, σσ, π. θ. 890.

Ἐσκε, poëticè pro ἦ, *erat*, ab *εἶμι*, sum. α. 151.

Ἐσπίδασ', disperfit, pro *ἔσπιδασε*, a. 1. ind. à Them. *σπιδάω*, vel *σπιδάωνται*, *dissipo*, f. *σπιν*. α. 95.

Ἐσπομίσας, importare, a. 1. inf. aët. à *κρμίζω*, porto. Them. *κρμείω*, curo. α. 606.

Ἐσμερζήσεν, *striduit*. a. 1. aët. à *σμερζάω*, fragorem edo. & *ἔσμερζήζειν*, imperf. à *σμερζάζω*. Them. *σμερζάω*. θ. 679. 693.

Ἐσπερίδες, Hesperides, ab *ἑσπερος*, α, ὁ, *vesper*, Hesperides, h. c. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, h. c. *quo tempore stellas in caelo videmus*, tamquam poma. θ. 215.

Ἐσπιέ, Poëticè pro *ἔπιέ*, sequebatur, imperf. pass. ab *ἑσπομαι*, *sequor*. Poëticè pro *ἔπομαι*, *ἑσπιν*, pro *ἔπιν*, præf. imperat. verb. *ἔπω*, dico. θ. 201. 114.

Ἐσπαμένη, a. 1. m. part. f. g. *ἔσπαμένη*, *aëre involuta*, pro *ἑσπαμένη*, τὸ *σίγμα*, Poëticè duplicatur. ab *ἑνυμαι*, F. *ἔσω*, induo. Th. *ἔω*, induo. α. 223.

Ἐσται, erit, & *ἑσται*, pro *ἔσται*,

- ται, f. ἱ. ex εἶμι, sum. s. 184.
503.
- Ε'σόμεθα, & ἰσόμενοι, fut. 1. part. verbi εἶμι, sum. s. 56.
- Ε'συνδράς, certatim, cum impetu, adverb. pro σενδράς, per metathesin. Th. σείω, σενω, poëtice σένω, concutio. α. 240.
- Ε'συντ', perf. pass. pro ἰσυνται, irrui, pro σένται, per metathesin. à σένω, F. σέντω, p. σένδω, præt. pass. σένδωμαι, ubi abjecto s & facta metathesi est ἰσυνμαι. Th. σείω, f. σέντω, concutio. α. 458.
- Ε'ται, erit. per syncopen pro ἴσται, f. 1. verbi εἶμι, sum. s. 34.
- Ε'ταλατ', succinctas habebant, pro ἰταλαται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἰταλόμενοι εἰσι. Th. τίλλω, orno. τίλλωμαι, vestibus orno, f. 2. ταλάω, p. ἰταλῃ, a. 1. ἰταλα. præt. pass. ἰταλῃμαι, p. m. ἰταλα. α. 288.
- Ε'ταότ', pro ἰταόπι, stantes, part. act. dualis num. ab ἰσημι, sto. F. σήσω. præt. ἰσημι. in part. præt. ἰσηκώς, & per syncopen, ἴκ, ἰσηκώς, ἴτ. pro quo ἰσηκώς. 9. 519. item ἰσώς, ὤτος. α. 61.
- Ε'τασαν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰσημι, sto. α. 196.
- Ε'τασι, stant, 3. pl. præs. act. ab ἰσημι, quod Poëtis idem est cum ἰσημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφάινω, cinctum est, præt. perf. pass. ἰσφάινωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἰσφάινωτο, à σφαινώ. Th. σίφω, coronō. 9. 382. α. 204.
- Ε'ση, sterit, a. 2. ab ἰσημι, f. σήσω, p. ἰσημι. α. 361. 9. 745.
- Ε'σήμεται, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἰσήμετο, in pl. perf.
- à σείζω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'ση, dat. Ionicè, pro ἰση, ab ἰση, ας, ἡ, focus. item Vestis quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἰση. s. 734.
- Ε'ς, ἐσ, ἐσ, est, licet. ab εἶμι, sum. s. 36.
- Ε'σφαιρίζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαιρίζω. Thema σφάιγγ, σ, ὅ, sonus. 9. 706.
- Ε'χαλῃ, dat. ab ἰχαπα, extremas rei alicujus. Th. ἰχατ, σ, ὅ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἰχω, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'σω, esto, 3. sing. præs. imperat. ab εἶμι, sum. s. 370.
- Ε'ταῖρ, amicus, acc. ἰταῖρον, & ἰταρον, poëtice. s. 183. 716.
- Ε'ταυόδη, extensum est. a. 1. pass. à ταύω. f. σω. p. τα. Th. πίνω, tendo. 9. 177.
- Ε'πας, acc. ἴπας, pro ἴπ, genit. singul. ab ἴτ, ἄππας. s. 130. 173.
- Ε'πατ', pro ἴπας, a. 2. act. verb. τίπτω, pario. f. τίττωμαι, a. 1. pass. ἰτίχθω. p. m. τίττω. 9. 60. 211.
- Ε'πλίοδη, 3. person. a. 1. pass. à πλίσω, ad finem perduco. f. ἴσω. Th. τίλλω, ἴ, finis. 9. 59.
- Ε'πρζήλων, iniquè, adverb. ab ἰπρζήλω, qui alio zelo ducitur, ab ἴπρ, alius, diversus, & ζήλω, σ, ὅ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'πρ, ἰτέρ, alter, alius. ἰπρῃ, pro ἰπρ, nominat. f. g. φ, per paragogen additur. α. 216. 189.
- Ε'πρθε, 9ου, ex altera parte, adverb. ab ἴπρ. α. 184.

Εἰμίον, factus erat. 3. singul.
plurq. perf. poëticè, pro ἐτί-
σαντο à πύχα. F. ξω. fabricor.
α. 208.

Ε' *τήκε*, liqueſcebat, imperf. verbi *τήκω*, & Dor. *πέκω*, f. *ξω*. liquefacio. p. med. *τήκεα*. 2.
862.

Ἐπ' ἡμῶς, vera, pro ἡμῶς, per
poeticam epenthesein syllabæ τη.
Th. ἡμῶς, verus. s. 10.

Ε' *πῆλον*, genuerunt, imperf. verb.
πῆλω, pario, f. *πῆλομαι*. a. 2. ἔ-
πην. a. 2. subj. *πῆω*. a. 1. pass.
ἐπὶ χθλῶ. p. m. *πέτοκα*. θ. 45.

Ε'π, *ad hoc*. s. 157.

Ε' *πράσις*, concutiebatur, im-
-perf. à *πράσσω*, *quatio*, f. ξω.
θ. 68.

**Ε' ποτ, coluit. a. i. ind. à τίν, ho-
ποτο. α. 10.**

E' *ἡ ἐκτείνετο*, extendebatur, imperf.
 à *ἡ ἐκτείνω*, quod à *τείνω*, tendo,
 f. *τῶ*, p. *τίναμι*. α. 229.

E'τλη, sustinuiſſet, 3. ſiog. 2. 2. ἀ
τλήμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τίτλη-
σαι, 2. 2. ἔτλην. Th. πλάω, ἄνω,
suffero, hinc per syncopen
τλάω & τλήμι. α. 73.

Ε' ~~τραπ'~~, evertit, a. 2. αἶ, à ~~τρέπω~~,
verto, a. 2. ~~ἐτραπην~~, f. ~~ψω~~, p.
φω, p. m. ~~τίτρωμι~~. θ. 58.

Ε' τρέπτον, imperf. *μυας calcabant*,
à novo verbo *τρέπω*, formatum
à fut. 2 *τρέψω*, ver. *τρέπω*, *ver-*
to. α. 301.

Ε' τρεφε, nutrit, imperf. act.
 τρέπτ', pro τρέπει, imperf.
 pass. à τρέφω. F. τρέψω, aor. p.
 τήτρεφα, a. 2. ἔτρεφον, p. m. τέ-
 τρεφα. θ. 107.

Εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀποβλήτου, ἀποβλήτου, 3. plur.
impert. pro εἰς τὴν ἀποκατάστασιν, ἀποκατάστασιν.
Them. τὴν ἀποκατάστασιν, καὶ ἡ, *triticum*,
vindemia. α. 292.

Ἐπίμνησιν, veris, dat. pl. Ion. ab
ἐπιμνήσκειν, ἡ, ὁ καὶ ἡ, verus. Vide
paullò antè ἐπιμνήσκω. §. 27.

Εἰς τὴν, fuit, a. i. pro εἰς τὴν
Poët. à Th. πύχην, f. ξω, sum,
fio. p. pass. πέτυσμαι. a. 366.

Εἰρήνη, inania, acc. pl. ab ἐπὶ-
αι, hoc ab ἐπὶς. Adverb. fru-
strā. Th. εἰρήν. s. 440.

Εἰς τὸς ἐργᾶς, qui incassum laborat,
ab ἐὶς τὸς, inane, & ἔργον, opus.
2. 411.

Eŭ, bellè, adverb. ab iŭs, bonus.
s. 107.

Εὐαγόρη, nomen mul. 9. 257.

Eoānī, dat. sing. ab *Quān*, *ī*, *ō*, *ū*, *qui benē à ventis perflatur*. Them. *ān*, vel *ānui*, *spiro*.
s. 599.

Εὐάγρη, nomen mul. §. 259.

Εἶσα, Est nomen loci, ex σῦ,
benè, & βίω, pascō. 1.651.

Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, εὐ, ὁ καὶ ἡ, Deus. s. 825.

Εὐδοκίμων, gen. pl. ab εὐδοκίμῳ, *bonè edificatus*. Thema δῖκω, f. δῖκῳ, przt. διδοίμην. α. 242.

Εὐδώρα, nomen mul. §. 244.

Εὖν, torret. præf. ind. idem quod
 φλογίζε, ab εὖν, vel εὖν, κρο.
 f. σκ. s. 705.

Εὐειδής, εἶς, ὅ, ἡ, *speciosus. ex aē.*
 & εἶδος, εἶς, τὸ, *forma. Them.*
 εἶδω, *video. S. 250.*

Εὐσένης, fabrefactum, n. g. ab
εὐσένης, benè fabricatus. Th.
ἔργον, opus. s. 629.

Εὐεργεσιάν, Æolicè pro *εὐεργε-*
σιών, ab *εὐεργασία*, ac, ἡ, *be-*
nificentia. Them. ἔργον, opus.
9. 503.

Εὐσεπής, ἐⲥⲉⲓ, ὁ κγ ἰ, benè septus,
ab ἱεϣⲉⲓ, septum. Th. ἱεϣω,
includo. s. 732.

Ežlėvė

- Εὐκλειον**, nomen fluvii.
- Εὐθετίστας**, αὐτός, ὁ, a. i. part. qui ritè disposuit, ab εὐθετίζω, concinnè dispono. Thema, πῶθμι, pono. f. ἤσω. §. 541.
- Εὐθημεραῖον**, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμερον, εἰς, concinnus. Th. πῶθμι, pono. §. 671.
- Εὐπληγίτις**, placatrix, à πηλέω, f. ἥσω, mulceo. §. 464.
- Εὐκλειος**, tranquillus. ex εὖ & ἡκλῶ, mitis, pacificus. §. 671.
- Εὐκλειστικός**, benè recondere, a. i. med. infin. Them. κρυῖω, unde κρυῖζω. §. 600.
- Εὐκρίτως**, adverb. concinnè, rectè. Th. κρύπτω, εἰς, ὁ, ordo. §. 628.
- Εὐκράτης**, genit. ab εὐκράτης, εἰς, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κρύπτωμι, f. ἥσω, misceo, vel εὐκράτης, per syncopen pro εὐκράτης. §. 594.
- Εὐκράτης**, nomen mul. §. 245.
- Εὐκρίνεις**, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρίνης, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. §. 670.
- Εὐκρίδρον**, benè exaratum, perf. part. pro εὐκρίδρον, à κρίζω, f. ἥσω, condo. α. 81.
- Εὐκρίδης**, nomen mul. bonus portus. §. 246.
- Εὐκρίδης**, εἰς, ὁ, Ionicè pro εὐκρίδης, εἰς, ὁ, fraxini peritus. Them. κρίνω, αἰ, ἡ, fraxinus. α. 268.
- Εὐκρίδης**, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐκρίδης, sorbo, f. ἥσω. Them. εὐκρίδης, ἡ, ἡ, cubile. §. 339.
- Εὐκρίδης**, nomen mul. benè litigans. §. 247.
- Εὐκρίδης**, concumbens, a. i. part. pass. f. g. ab εὐκρίδης, f. ἥσω, sorbo. Th. εὐκρίδης, ἡ, ἡ, cubile, εὐκρίδης, α. 6. §. 229.
- Εὐκρίδης**, nomen mul. legitima. §. 902.
- Εὐκρίδης**, oraveris, 2. sing. a. i. med. subj. εὐκρίδης, ἡ, ἡ, ab εὐκρίδης, precor, f. εὐκρίδης, p. εὐκρίδης. §. 738.
- Εὐκρίδης**, benè rasam, politam, dolatam, idem quod εὐκρίδης. Th. εὐκρίδης, polio, f. ἥσω. α. 352.
- Εὐκρίδης**, qui iuramentum religiosè collit. Th. εὐκρίδης, εἰς, ὁ, iuramentum. §. 170.
- Εὐκρίδης**, iuris. ab εὐκρίδης, εἰς, ὁ, statio navium. α. 207.
- Εὐκρίδης**, Th. πῶθμι, εἰς, ὁ, replens, vestis muliebris. §. 273.
- Εὐκρίδης**, gen. pl. ab εὐκρίδης, εἰς, ὁ, ἡ, benè iunctus. Thema πῶθμι, f. ἥσω, plecto, nectit. α. 306.
- Εὐκρίδης**, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & πῶθμι, facio. α. 64.
- Εὐκρίδης**, nomen mul. ἡ μὲν κρίδης φασγάνου. §. 261.
- Εὐκρίδης**, benè iurata. à πόρδης, εἰς, ὁ, turris, ein burg. α. 270.
- Εὐκρίδης**, invenit, 3. sing. a. 2. 2ct. ab εὐκρίδης, invenio, f. εὐκρίδης, p. εὐκρίδης, a. 2. εὐκρίδης. inde in subj. εὐκρίδης, ἡ, ἡ. α. 58.
- Εὐκρίδης**, εἰς, ὁ, ex εὖ & κρίδης, fluo, f. κρίδης, p. κρίδης. §. 343.
- Εὐκρίδης**, nomen proprium mul. §. 276.
- Εὐκρίδης**, Ionicè pro εὐκρίδης, εἰς, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐκρίδης, nomen proprium mul. εὐκρίδης, ex εὐκρίδης, εἰς, ὁ, latus, & κρίδης, αἰ, ἡ, vis. §. 932.

Εὐρυμύτω, *ε*, latam frontem habens. à *μύτωπον*, *ε*, *τὸ*, frons.

Th. *ὀπθῆμαι*, video. *α*. 82.

Εὐρυμία, nomen mul. *ῥ*. 368.

Εὐρυδία, genit. Ionic. *spatiosa*. ex *εὐρύς*, *εἶα*, latus, & *ὁδὸς* via. *εὐρυδία*, *ὁ*, *ῖ*, & in f. g. etiam *εὐρυδία*, Ionicè verò *εὐρυδία*. *ε*. 197.

Εὐρύπαι, *latè sonans*, vocat. cas. ab *εὐρύπης*, *ε*, *ὁ*. Them. *ὀψ*, *ὀπὸς*, *ῖ*, vox, & *εὐρύ*, *latè*. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo.

Alii scribunt *εὐρύπαι*. *ε*. 229.

Εὐρύσπαι, accus. casus ab *εὐρύσπῳ*, *οπ*, latum habens oculum, ab *ὀψ*. Th. *ὀπθῆμαι*, video. *ῥ*. 884.

Εὐρύς, *latus*, *εὐρείη*, Ionicè pro *εὐρείᾳ*, *εὐρύ*. *ῥ*. 45. 480.

Εὐρυδία, acc. pro *εὐρυδία*, Poëtice; ab *εὐρυδίας*, *εί*, *ὁ*, nomen viri, cuius robur longè latèque patet. *α*. 91.

Εὐρύστην, qui habet latum pectus. à *στήνῳ*, *ε*, *τὸ*, pectus, &c. *εὐρύς*, *εἶα*, *ὁ*, latus, a. um. *ῥ*. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. *εὐρυτίων*, acc. *ῥ*. 293.

Εὐρώστη, amplam, ab *εὐρώτης*, *squalidus*. ab *εὐρώς*, *ᾠτ*, *ὁ*, *caries*, mucor. *ε*. 153.

Εὐός, *εί*, *ὁ*, *bonus*. *ε*. 50.

Εὐστέφαν, benè coronatus, ex *εὐ* & *στέφω*, *corono*, f. *ψ*. *ε*. 300.

Εὐσφυς, *ὁ* *κ* *ῖ*, cui est elegans pedum forma, à *σφύρα*, *αε*, *ῖ*, *malleus*, hinc *σφυγόν*, *ᾠ*, *τὸ*, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. *α*. 16.

Εὐσώτης, genit. ab *εὐσώτης*, *ε*,

ὁ, *ῖ*, benè servans. Th. *σώζω*. *α*. 273.

Εὐτ' pro *εὐτ* sequente *ἀν*. *εὐτ' ἀν*, *postquam*, adverb. temporis. *ε*. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab *εὐ* benè, & *τέρπω*, *delecto*. *ῥ*. 77.

Εὐτέρη, benè perforatus, Poët. *εὐτέρη*, accipitur & pro *εὐρύτερη*, *lato ore hians*. Them. *πτεράω*, *perforo*, *cerebro*, f. *πτερού*. *ῥ*. 863.

Εὐτρεχάλα, dat. ab *εὐτρεχάλα*, *benè currens*, *æquabilis*, *planus*, à *τρεχάλας*, *citus*, *velox*. Th. *τρέχω*, *curro*, f. *τρέξω*, p. *διδράμην*, a. a. *ἰδράμην*, p. m. *ἰδρόμα*. *ε*. 599.

Εὐτρεχ, *agilis*, ab *εὐ* & *τρέχω*, *curro*. *α*. 463.

Εὐτελέιν, benè fabricatam. Them. *πύχιν*, *fabricor*. *α*. 136.

Εὐφρων, *ον*, *hilaris*. Th. *φρέων*, *mens*. *ε*. 775.

Εὐφρογίαι, *noctes*, a nomin. *ῖ* *εὐφρογῆ*, *nox*. *παρὰ τὸ εὐφρογίαι*, *oblectari*. Them. *φρέων*, *mens*. *ε*. 560.

Εὐφροσύνη, *αε*, *ῖ*, *lætitia*. Them. *φρέων*, *mens*. *ῥ*. 909.

Εὐχάς, accus. pl. ab *εὐχή*, *ῖς*, *ῖ*, *precatio*. hinc & *εὐχ*, *ο*, *τὸ*, *honor*. Th. *εὐχόμεναι*, f. *εὐχόμεναι*, p. *εὐχόμεναι*. *ῥ*. 419.

Εὐχόμεναι, *precor*, *εὐχόμεναι*, *præf. inf.* hinc *εὐχόμεναι*, Ionicè pro *εὐχόμεναι*, ab *εὐχόμεναι*, idem quod *εὐχή*, *precatio*. Them. *εὐχόμεναι*, *precor*. *ῥ*. 447. *α*. 68.

Εὐώνυμο, *ε*, *clara*, quæ benè audiebat. Th. *ὄναμος*, *εί*, *πο*, *men*. *ῥ*. 409.

Εὐωχίαν, *convivans*, *lætus*, *præf. part.* ab *εὐωχία*. Thema, *εὐωχία*,

- χία, ἡ, *convivium*. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φάβ', pro ἔφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἱσάμην, ἱσασο, ἱσαστο. s. 59.
 Ε'φαινον, *ostendebant*, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πίφασθα, a. 2. ἱφαινον, a. 1. ἱφηνω, f. 2. pass. φανήσονται. θ. 667.
 Ε'φασαν, *dixerunt*, pro ἔφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἱφάβ'. θ. 29.
 Ε'φιστάμενος, *insidens*, præf. part. ab ἱσθίμαι, *sedeo*, f. ἰδύμαι. s. 583.
 Ε'φίσταν, *incolunt*, 3. pers. sing. ab ἵπν, ἵπνομαι, *sequor*. hinc ἱφίσταται, præf. part. θ. 366.
 Ε'φιστον, ε, ε, *ferebam*. Th. φίστω, f. οἶστω, a. 1. ἡνίστατο. s. 118.
 Ε'φίστασαν, *instabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἱφίστημι pro ἱφίστημι, *insto*, *urgeo*. f. ἱπιστήσω, p. ἱφίστησθαι, a. 2. ἱπιστήσω. α. 258.
 Ε'φισμῆς, *genit.* ab ἱφίσμην, præceptum. ab ἱφίστημι, *immitto*. Th. ἱσώ, *mitto*. s. 296.
 Ε'φίμενος, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἱφασμέζω. Th. ἄρω, *apto*. s. 76.
 Ε'φίσταν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἱσταν. Th. ἱσώ, *mitto*. α. 307.
 Ε'φίμερος, ε, ε, *amabilis*, ab ἱμερος, *desiderium*. Th. ἱμείρω, *desidero*. α. 15.
 Ε'φίρες, *ferebas*, imperf. à φέρω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. s. 28.
 Ε'φόρου, *ferebant*, imperf. Doricè pro ἱφόρου. à φορέω, Th. φέρω. α. 293.
 Ε'φορμήσας, *aggredi*, a. 1. m. inf. ab ἐρμῶν, *impetu feror*. hinc ἱφορμήσας, a. 1. inf. Them. ἐρμῶν, *impetus*. α. 127.
 Ε'φροσύνη, *cogitavit*, a. 1. m. ind. à φροέζω, *eloquor*, *cogito*, *consilio*, f. σῶ. s. 85.
 Ε'χ', *contine*, pro ἔχ', præf. imperat. ab ἔχω, *teneo*, *habeo*. f. ἔχω. α. 95.
 Ε'χάριστος, *infrendebant*, 3. pl. imperf. à χαρίζω, f. ξω, *sculpo*. α. 235.
 Ε'χου, pro εἶχε, imperf. Poët. cum ab ἔχω. θ. 533.
 Ε'χέτη, κ, η, *stiva*, παρὰ τὸ ἔχασθαι, *quia manu tenetur*. s. 467.
 Ε'χέφρος, pl. ab ἱχέφρον, ον, ε, *cordatus*. Th. φρέων, *mens*, & ἔχω, *habeo*. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, *oderit*, præf. subj. ab ἱχθαίρω. Th. ἱχθῶ, ον, ε, *odium*. s. 300.
 Ε'χθρὸς, *hostis*, ab ἱχθῶ, ον, ε, τὸ, *odium*. θ. 766.
 Ε'χιδνα, *vipera*, in masc. ἔχιδνα, ον, ε, & ἱχιδνα, *nomen mul.* θ. 304. 297.
 Ε'χέλας, *ad iram commovit*. a. 1. ind. act. à χέλω. Thema, χέλη, *bilis*. θ. 568.
 Ε'χω, *habeo*, *possum*, *habito*. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἔχω & ἔχων, p. ἔχνησθαι, a. 2. ἔχον, a. 2. subj. ἔχῃ. Præf. inf. ἔχων, & Ionic. ἱχέω. s. 207. 457.
 Ε'ός, *suo*. dat. ab εὖς, ἡ, ὅν, *suus*, a. um. α. 385.
 Ε'ὸν pro ὅν, *ens*. Ionica prosthesi, ab εἶμι, *sum*. s. 514.
 Ε'σφόραν, *luciferum*, ab ἔως, α, ἡ, 4. simpl. *auro-ra*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ὅν, ες, ἡ, *auro-ra*, q. d. *aurea aura*. θ. 381.
 Q + Z. Zabio,

$$Z_i$$

Z Abiolo, genit. Poëticè pro Za-
bix, à Zabix, valdè divi-
nus, admirandus, Za particu-
la in compositione intendit si-
gnificationem. Th. 9sòs, Deus.
9. 6.

Ζαυλῶνος, 2. 1. Ion. vires intendit.
 à Ζαυλῶς, quod est à Ζαυλῶς,
 ἰσχυρός, vehemens, & hoc ex Ζα &
 αὐλῶς, αὐτός, τὸ, robur. 9. 928.

Ξειδωγς, fertilis, pro **Ξιδωγς**,
ubertim proferens ad vitam su-
stentandum, ex **Ζη**, quod est
Ζη, & **δωγς**, munus. s. 118.

Ζυζών, ὄψις, ἦ, nomen proprium
mul. q. d. *conjugans*. à ζύζου-
μι, jungo. S. 352.

Ζῆς, Jupiter, genit. δῖος, διτ. δία,
voca. Ζῆ. Dicitur & Ζῆς, Ζη-
ρός, Ζῆσι. Ζῆνα, & Doric. Ζῆν,
Ζῆρος, & s. 8. 47.

Ζεφύριος, Genit. Ποῖτ. pro Ζεφύρῳ, Ζεφύρος ex Ζῆω, caleo, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. θ. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præf. à **ζηλόω**, *amulor*. Th. **ζήλῳ**, *livor, invidia*.
§. 23.

Ζῆλος, genit. à *ζῆω*. Vide *ζῆς*,
Jupiter. s. 86.

Ζητύης, quæras. præf. subj. Poë-
ticè pro ζητώ dicitur ζητύω.
s. 400.

Ζοφῶ, *zōphō*, *zōphō*, *caligo*, inde Ζοφῶ-
 ἐγῆ, gen. Ion. à Ζοφῶ-ἐγῆ, *zōphō-egē*, *zōphō-egē*, *caliginosus*. *n.* 227. *θ.* 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, **ζυγά**. Them. **Ζυγνύω**, f. **ζυγέω**, jungo. s. 581.

Ζῶν, vivebat, 3. sing. imperf. à
 Ζῶν Ποῖτις pro Ζῶν, Ζῶ, Ζῶν

σμεν, imperf. Poët. pro ἵσταται.
9. 90. 606.

Ζώνη. vivat. (differt à ζῶν vitæ) 3.
sing. præf. subj. Vide in Ζῶε.

Ζώνησι, dat. plur. pro ζώναις, Ionicè, ἰώντι in fine est parago-
ge Ionica. à ζώνη, ἡ, zona.
Them. ζωνύω, f. ζώνω, cingo.
α. 233.

Ζωός, Ζών, Ζών, vivus, a, um.
 Ζωήσιν pro Ζωαίσιν, Ionicè, dat.
 pl. Th. Ζάω, vivo. α. 157.

Zōos. a. i. Ion. cinxit, pro ἱζωσθαι, à ζωρῶμαι, cingo. ζωοῦσθαι, cingereunt se, 3. pl. a. i. med. pro ἱζώσασθαι. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, o, i, n;
hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut *ô, ñ, ô, qui, quæ,*
quod. a. 4.

H⁷, cui quatenus, n. 85.

H², sequente *μὲν*, profecto tamen;
adverb.

ἦ, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

H' x' dixit, Θ' η pro φη', φη pro
 ιφη, duplex aphæresis. a. 2. ind.
 à φημι, dico.

H¹, *ant.* z. 175.

Ἥβη, ἡ, *pubes.* ab Hebr. *Eb. vi-*
ror. quod flos est in arbore re-
virifcente, id pubes in homi-
ne. est & Ἥβη, Dea pubertatis,
 s. 132. θ. 17.

H'ḡōm, annos pubertatis attigisset,
3. sing. a. 1. Aol. opt. ab ἡḡm,
m̄, & Poëtice, ἡḡm. Them.
ἡḡ, ἡs, ἡ, pubes. 1. 132.

ἡβών, 3. singul. præf. act. opt.
Atticè, communiter ἡβόομαι.
ἡβώ, Atticè, ἡβώλω, ης, η =
ab ἡβών, f. ἡβω, pubesco. η.
698.

Η' ζεύγη,

ἤγαγεν, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο est ἤγαγεν per Atticam reduplicationem) ἤγαγε, pro ἤγαγεν, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄγω, p. ἤγα, a. 1. ἤξα, a. 2. ἤγεν, & Attic. ἤγαγεν. 901.

Ἡ γὰρ ἰσχυρία, *divina*, ἡ γὰρ ἰσχυρία, q. d.
 ἡ γὰρ ἰσχυρία. Them. 2° 12, Deus.
 1. 499.

Нѣм., а. з. аѢ. indic. *abduxit*. At-
ticè, нѣмъ, ab аѣ, f. аѣ. 0.
994.

ἡγήσασθαι, praeo, sum dux. Th.
ἡγέσμαι, f. ἡγήσασμαι, duco. S.
387.

ἡγρήθησαν, congregabantur, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἡγρήθημαι, Poëtice, pro ἡγείσθημαι, congregor, hinc imperf. ἡγρήθησαν, α. 475. Th. ἡγέρων, congrego, f. spū. p. ἡγέρων. α. 184.

3. sing. præf. med. subj.
 pro *изънѣтъ*, *præveniat*. (pro
вѣнѣтъ) si precibus te ante-
 vertat, præf. pass. *изънѣтъ*.

H'γνοίσα, ignoravit, a. i. aēt. ab
 αἰγνοίω, Poëticè, αἰγνοίω, ex α,
 & νίϗ, νίξ, mens. 9. 551.

ἡγῶν', pro ἡγῶντο, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἡγῶ. α.
294.

H'N, G. s. 22. tum id', pro id'.
s. 318.

ἡδῖα, f. g. ab ἡδῖς, *suavis*, neut.
ἡδύ. Comp. ἡδιον, Superl. ἡδιστά.
θ. 40.

Ἠδὴ, adverb. *super, tum.* a. 172.
Ἠδὲ ἵππαι, *suaviloqua*, ab ἡδὲ, &
ἵππαι, *dico*.

Нѣ, ~~мѣ~~, про ѣ. с. 207.

Η'ελι☉, sol, Poëticè, pro η'λι☉,
 Heb. *Hel*, splendor, Græc. ἥλι,
 German. *hell*. η'λίη, Poëticè
 pro η'λίη c. 155.

Ἡς, erat, scilicet *licitum*, pro ἡς, ἡς, ἡ, Poëtice, ἡς, ἡς, ἡς, ab εἰς, sum. α. 15.

Hies, dat. pro **aiēs**, **aëre**, **caligi-**
ne, in mascul. genere **aër**, sed
in f. g. **caligo**. Th. **aię**, **aięs**, **o**,
aër. l. 9.

Ἠσπερινή, *obscura*, ab ἡσπερινός, ἡσπερινός, ὁ ἡσπερινός, *obscurus*, ab ἡσπερινός, ἡσπερινός, pro *αἴα*, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & ἡσπερινός, forma. Them. ἡσπερινός, video. θ. 252.

H^{is}eg^{is}, tenebrosus, ~~isegro~~,
 ab ~~h~~eg, pro ~~h~~eg, ~~iseg~~, é, aér.
 6.807.

Ἡθῶς, mores, acc. pl. ut & ἡθῶς,
domicilia. ἡθῶς, habitaculis. s.
167.

Hēhē, parrus, hēhē, vocat. pro
hēhē, à hēhē, patruus. Them.
Sēdē, Deus. α. 103.

ἥθη, εἶδη, ποῖ, mores, ἐπίκλειται
ἥθη, furaces mores. s. 67.

H^oελον, volebant, imperf. ab ἡ-
λω, volo. θίλω, idem. f. θιλά-
σω, p. πθίλω. 1. 136.

Н'іоη, nomen mul. θ. 255.

Hic, incedebant, 3. pl. plusq.
 Alii volunt esse 3. pl. imperf.
 pro *hinc*, quia *h*, initio aliquan-
 do abundat. Sunt qui volunt
 esse 3. person. pl. aor. *h*. inu-
 sitat. *hinc*, & Poëtice *hinc*. Th.
hinc, co. a. 170.

Н^ес^и, *immiscet*, 3. sing. a. 1. act.
ab *имес*, mitto. α. 343.

Ἡλασπ, *porcuſſi*, a. i. 28. ἀβέλασ-
τω, f. ἱλάσσω, a. i. ἥλασ', pro
ἥλαστ, *υκλινεσταις*, p. ἥλασθ. a.
363. 419.

Ἡλίκτης, nomen mul. 4. 266.

Ἡλεκτυάνη, nomea mul. α.86.

Ἡλεκτρίον, nomen viri. α. 3.

ἡ λικη, α, ι, ε ἡλικιον, α,
τι,

- πῖ, electrum, à λήπτω, lectus.
 Th. λέγμαι, cybo. α. 147.
 Ἡλάωντο, 3. pl. imperf. pass. ab
 ἄλαμαι, ergo, vago. Attica re-
 duplicatione, pro ἤλαοντο. Th.
 ἀλάομαι, αἶμαι, vago. Alii vo-
 lunt esse pl. perf. pass. per At-
 ticam reduplicationem ab ἑλαίν-
 ω, f. αἶω, in pl. perf. ἑλαλά-
 ρω, ου, το, & cum augmen-
 to temporali in pl. ἑλαλάοντο,
 discurrebant. α. 143.
 Ἡλθε, venit. α. 2. Vide ἤλυθεν. α.
 81.
 Ἡλιόπειον, gen. Ion. ab ἡλίβαλῶ,
 τω, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut
 soli uni sit pervius, ab ἥλιῶ,
 sol, Æolic. ἥλιῶ, & βαίνω, eo.
 9. 422.
 Ἡλπεν, peccavit, α. 2. act. ab
 αἰλίσσω, vel αἰλίστω, α. 2. ἤλπεν.
 α. 80.
 Ἡλύθαμεν, venimus, præter. med.
 ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. 9. 619.
 Ἡλυθεν, venit, α. 2. & per syn-
 copen, ἤλθεν, ab ἔρχομαι, ve-
 nio, f. ἐλάσσομαι, p. m. ἤλυθα,
 α. 2. m. ἤλθον.
 Ἡμετέριον, οὐ, nomen regis.
 9. 985.
 Ἡμεθέων, areoso, genit. ab
 ἡμεθέω, Ionicè pro αἰμεθέω,
 οὐ. Idem quod ψαμεθεώδης,
 arenosus. Th. ψάμμα, α, ἡ,
 arena. α. 360.
 Ἡμερ, dies, gen. ἡμερί, ἡμερί.
 hinc ἡμερί, diurnus. Th.
 ἡμέρα, α, ἡ, dies. α. 176.
 419. 778.
 Ἡμερως, imperf. augmentum At-
 ticum, sic ἡβελήσω, pro ἑβελή-
 σω, à μέλω, futurus sum. f.
 μελλήσομαι. 9. 478.
 Ἡμερ, & sequente plerumque,
 ἡδ, & α. 339.
 Ἡμερον, part. præf. ab ἡμαι, sedeo.
 α. 501.
 Ἡμέρη, Ionicè, pro ἡμέρα, dies.
 α. 825.
 Ἡμερόκη, α, qui tota die dor-
 mit, epitheton furis, ab ἡμέρα,
 dies, & κή, α, ἡ, lectus.
 α. 603.
 Ἡμέτερον, nostrum, ἡμετέρω, ἡ-
 μετέρωσι, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ,
 ego. α. 367.
 Ἡμευ, α. 1. ind. act. ab αἰμείω,
 μετο, f. ἔω, p. ἡμηναι, hic per
 tmesin, pro ἀπῆμυσ. 9. 181.
 Ἡμίθει, semidei, ab ἡμισυς, α, α,
 dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
 Ἡμίονον, gen. pl. ἡμίονοι, dat.
 pl. ab ἡμίον, α, ὅ, ἡ, μι-
 λυ, q. d. semiasinus, ab ἡμι-
 συς, dimidius, & ὄν, α, asinus.
 α. 46.
 Ἡμισυ, dimidium, in masc. ἡμι-
 συς, in f. ἡμισυα. α. 40.
 Ἡμ, quando, adverb. α. 420.
 Ἡμων, metebant, 3. pl. imperf.
 act. ab αἰμείω, μετο, f. ἔω. α.
 288.
 Ἡν, erat, 3. perf. imperf. ab εἶμι,
 sum. α. 178.
 Ἡν, quam, acc. ab ἦν, ἡ, ὅ, α. 408.
 Ἡν, ἡ, pro ἂν, ἂν, verò per
 aphæresin, pro ἰάν. α. 401.
 Ἡνία, α, ἡ, habena. α. 323.
 Ἡνίοχη, nomen mul. agitatricis. α.
 83.
 Ἡνίοχος, fortitudinis, genit. ab ἡνι-
 ορία, idem quod ἀνδρεία. The-
 ma, ἀνὴρ, vir. 9. 516.
 Ἡνίκα, quam, acc. ab ἥν, ὅς,
 ὅπ, gen. ἥν, ὅπ, α. 761.
 Ἡνίοχος, α, auriga, q. d. τὸν
 ἵππον ἔχων, qui manu habenas
 tenet, equosque quod libet in-
 flectit. α. 323.
 Ἡνω, iussit, imperf. vel præter.
 med.

med. ab αἰνῶν, jubeo, ῥῶνξ, pro ῥῶνξ, jussit, a. 1. act. f. αἰνῶν, a. 68. a. 479.
 Ηῆς, genit. ab ἠῶς, aurora. Vide in ἠῶς. a. 724.
 Ηπαρ, αἶθ, τὸ, jecur. §. 524.
 Ηπειρος, α, ἡ, Epirus, terra continens. §. 89.
 Ηπειρα, Poëte, προῖπειρα, deinde. ex ἡπ, & αἶρα, postea. a. 292.
 Ηπερπύους, part. a. 1. act. qui decipit ab ἡπερπύω, decipio, q. d. ἀπύρεω ὅτι, infinitis vocibus, impostores sunt verbosi. Th. ὁψ, ὁπός, ἡ, vox. a. 55.
 Ηπιος, α, placidus. §. 235.
 Ηπυ, profectio. a. 92.
 Ηπυον, imperf. clamabant. Th. ἀπύω, f. ὕω, sono. a. 316.
 Ηρακλῆς, ἥ, ἥ, Hercules, propter carminis dimensionem legendum est hic τὸ ἡρακλῆ, tamquam ἡρακλῆ. hinc ἡρακληεύς, Herculeus. Thema, κλοῖω, celeberr. §. 318. a. 115.
 Ηρεσκον, imperf. proscindebant, ab ἡρεῖω, scindo, f. ἔω. a. 287.
 Ηρεῖσατο, sustinuit se, a. 1. med. ab ἡρεῖω, f. εἶω, fulcio. a. 362.
 Ηρόν, pro ἡρέων, Doricè, venabantur, à ἡρέων, venor. Them. ἡρ. Alii scribunt, ἡρέων, imperf. Doric. esse, pro ἡρέων, ab αἰρέω, capio, f. ἔω, p. ἡρέω, imperf. ἡρέων, ἡρέων, a. 2. εἶω. a. 302.
 Ηρεν, Juno, pro ἡρε, Ionicè. ἡρεν, verò videtur per metathesin dici, pro αἶρε. §. 314.
 Ηερίαια, mane genita, proprie vere nata. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. §. 381.
 Ηερίαιος, nomen Auvii. §. 338.
 Ηερεν, contendit, a. 1. act. ab

ἡερίζω, rixor, f. ἔω. Th. ἡερεν, ἡερεν, contentio. §. 928.
 Ηερεν, a. 2. ind. cecidit. Thema, ἡερεν, f. ψω, everto. a. 421.
 Ηερεν, rapuit, a. 1. ind. ab ἡερεν, rapio, f. ἔω, & Dor. ἔω, p. ἡερεν, a. 2. pass. ἡερεν, p. m. ἡερεν. §. 914.
 Ηερεν, hauriebant, imperf. ab ἡερεν, f. ἔω. a. 301.
 Ηερεν, αἶθ, ὁ, heros. a. 37.
 Ηερεν, fua, genit. ab ὁς, ἡ, ὁ, fua, a, ἡ, ἡ, ἡ, πρεσβυτέρως, à fua, ἡ, ἡ, a. 18.
 Ηερεν, erant, 3. pl. imperf. ab ἡερεν, fua. a. 111.
 Ηερεν, pro ἡερεν, per pleonasmum ἡερεν, est, 3. dual. imperfecti ab ἡερεν, fua. a. 50.
 Ηερεν, fuisti. 2. singul. imperf. ab ἡερεν. ἡερεν est paragoge Aolica. a. 119.
 Ηερεν, imperf. edebant, ἡερεν, comedebat, ab ἡερεν, edo, f. ἔω, p. ἡερεν. Th. ἡερεν, edo. a. 147.
 Ηερεν, nomen auctoris, ex ἡερεν, αἶθ, ἡ, delectatio, & ἡερεν, via, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. §. 22.
 Ηερεν, pro αἶθ, quibus, Ionicè, ab ἡ, quæ. §. 904.
 Ηερεν, fua, pro αἶθ, ab ὁς, ἡ, ὁ, fua. a. 47.
 Ηερεν, sint, 3. sing. præf. subj. pro ἡ, αἶθ, est paragoge Poëtica, ab ἡερεν, fua, sic Homerus ἡερεν, pro ἡερεν, ἡερεν. a. 408.
 Ηερεν, 3. pl. imperf. ab ἡερεν, f. ἡερεν, amplector.
 Ηερεν, Atticè. ἡερεν, minus. ab ἡερεν, ἡερεν, minor. à positivo ἡερεν, parvus, caret superl.
 Ηερεν, Poët. pro ἡερεν sedebat. 3. sing. imperf. ab ἡερεν, sedeo. a. 214.
 Ηερεν,

Ἡσυχί, *quieti*, ab ἡσυχός, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. s. 318.

Th. ἦ, aut, sive. s. 20.

Ἡπ, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ, ὅς πς, ὅ π. Vide ἰώ π-
ια. s. 406.

Ἡπς, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
s. 166.

Ἡπρ, πρ, cor. s. 360.

Ἡπρως, *pulcricoma*, genit. ἡπρ-
ωυ, & poëtice ἡπρῶν, poëtice
ἡπρῶν, ex ἡπρ & ῥωα, πς, ἦ,
ccma. θ. 625.

Ἡπρ, accus. ab ἡπρς, *bonus*. Them.
ἡπρς, ἡπρς, ὅ, bonus. θ. 817.

Ἡπρτο, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξάνω, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
pert. ἡπρμαι, α. 1. pass. ἡπρ-
θω. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th.
αἰξω, *augeo*.

Ἡπρως, π, ὅ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἡπρω, *accendo*, & αἰρῶ,
destruo, fabrorum metallicorum
Deus. α. 319.

Ἡπρ, 3. person. præf. act. verb.
ἡπρω, f. ἡπρω, *sono*. Them. ἡπρς,
π, *sonus*.

Ἡπρτο, pro ἡπρτω, *vocativus*. Th.
ἡπρς, π, ἡ, *sonus*. unde ἡπρ, *fra-*
gor. s. 382. α. 438.

Ἡπρως, ἡπρως, ὅ, *sonorus*, ab ἡπρς,
sonus. θ. 767.

Ἡπρως, α. 1. act. ab ἡπρῶν, *odio*
prosequor, f. αἰρῶ, p. ἡπρῶν.
Th. ἡπρς, ἡπρς, πρ, *odium*.
θ. 138.

Ἡπρως, 3. pl. imperf. ab ἡπρ-
ωυ, *succenseo*. f. ἡπρῶν, vel
ἡπρῶν. Them. ἡπρς, ἡπρς, πρ,
pondus. θ. 155.

Ἡπρ, ἡπρς, ὅς, ἡ, *sonus reciprocus*,
Echo, ab ἡπρς, *sonus*. α. 279.

Ἡπρς, ἡπρς, ὅς, ἡ, *aurogam*, acc.
ἡπρς, ἡπρς, ἐπ' ἡπρς, *circa auro-*
gam, & ἡπρς, *aurogamme*,
pro ἡπρς π. vel ἡπρς π. s. 350.
θ. 372.

Θ.

Θ, pro π, ὅ. s. 554.

Θαλαμῶν, ἡπρς, ὅς, ἡ, *thalamo* vel *ædibus* struen-
dis apta. Th. θαλαμῶν, π, ὅ,
thalamus. α. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλία,
α, ἡ,) *Ionice*, à θαλάω, *vireo*.
θ. 245.

Θαλίαι, *convivia*, θαλίαι, dat.
pl. *Ionice*. Them. θαλάω, *vireo*.
s. 115.

Θάλασσα, πς, ἡ, *mare*. s. 164.

Θάλασσα, *nomen Musæ*, ut Poëtæ
finxerunt. θ. 77.

Θαλασσίη, ἡ, ὅς, *in flore existens*,
à θαλάω, f. λαῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλασσω, *florent*, præf. ind. à
θαλάω, f. λαῶ, *vireo*, *floreo*.
s. 236.

Θαλασσίη, *calefactus*, α. 1. part.
pass. θαλάω. F. ψω. θ. 864.

Θαλασσίη, *frequentor*, crebrò, ad-
verb. s. 362.

Θάλασσω, π, & θαλάσσω, *Ion. mors*.
Th. θαλάω, f. θαλάω, *morior*.
s. 155.

Θαλασσίη, πρ, 2. inf. θαλάω. α. 2.
act. opt. à θαλάω, *morior*. f. 2.
θαλάω. f. 1. pass. θαλάω. p.
πίθηκα. α. 2. ἡπρς π. m. πίθηκα.
s. 175.

Θάλασσω, *sepelivit*, imperf. *Ionice*.
verbi θαλάω, *sepelio*, f. ψω, p.
πίθηκα, aor. 2. ἡπρς, præf.
med. πίθηκα. α. 472.

Θάλασσω, ἡπρς, πρ, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θάλασσω, *audacia*.

Hinc

- Hinc *ἡμετέρας*, a. i. part. verb. *ἡμετέω*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
- Θαρσύνω*, f. *ἰσῶ*, fiduciam affero. *ἡμετέρωσσι*, præf. part. Th. *ἡμετέω*, s. *ἡμετέω*, π, fiducia. s. 326.
- Θάρον*, celerius, comparat. pro *τάρον*, ex *ταχὺς*, celer. s. 95.
- Θαῦμα*, τὸ, res mira, *ἡμετέρω* ἰδίῳ, mirum vitium, Th. *ἡμετέρω*, f. *ἰσῶ*, miror. s. 140.
- Θαῦμασιν*, genit. à *θαῦμας*, *ἡμετέρω*, ὁ, nomen viri. s. 265.
- Θεά*, ας, ἡ, Dea, *Θεῶν*, gen. Dor. pl. num. & *Θεῶν*, Æolicè. s. 338. s. 41.
- Θεῖ*, imperf. pro *ἴθις*, *discurrebat*, à *θίω*, curro, f. *ἡμετέρω*, s. 224.
- Θεῖς*, Ionicè pro *Θεῶς*, *deabus*. Vide *Θεῶ*. s. 62.
- Θεός*, ὁ, ὁ, cum admiratione spectandus, à *θεῖω*, cum admiratione spectro. Th. *Θεῶμαι*, spectro, contemplor. f. *ἡμετέρω*, Ionicè *ἡμετέρω*.
- Θεῶ*, nomen mul. & *Θεῖω*, divinam, Ionicè pro *Θεῶν*, à *Θεῶ*, α, ον, adject. Th. *Θεός*, Deus. s. 371. s. 32.
- Θεῖ*, 3. pers. præf. sub. *ponat*, h. e. *faciat*, more Hebræorum, à *θίω*, pono, pro quo Poëtæ *θεῖω*, sicut pro *πείω*, *πείω*. vel est aor. 2. Poët. pro *θῆ*, à *τίθημι*, pono, a. 2. *ἴδω*. s. 556.
- Θεῖω*, a. 2. aor. infinit. à *τίθημι*, pono, f. *ἡμετέρω*, a. 2. *ἴδω*. s. 815.
- Θεῖω*, divinus, gen. s, vel Ion. *Θεῖω*. s. 138.
- Θεῖω*, volens, præf. part. f. g. à *θεῖω*, F. *ἡμετέρω*. s. 446.
- Θεῖω*, dat. pl. à *θεῖω*, s. 138.
- idem quod *θεῖω*, fundamentum. s. 816.
- Θεῖω*, ponere, Ionicè pro *θεῖω*, a. 2. inf. à *τίθημι*, pono. s. 61.
- Θεῖω*, s. *ἡμετέρω*, vel *ἡμετέρω*, ἡ, *ἡμετέρω*, acc. *θεῖω*. *θεῖω*, gen. pl. pro *θεῖω*, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. s. simplicium, nisi dicamus *θεῖω* esse à *θεῖω*, ἡ. *θεῖω*, ἡ, ὁ, *legibus consentaneus*. s. 137. s. 235. Est & *θεῖω*, nomen Dez. s. 16.
- Θεῖω*, nomen mul. quæ sapit ex legibus. s. 356.
- Θεῖω*, ὁ, ἡ, nomen mul. s. 261.
- Θεῖω*, forma Deum referens, ex *θεῖω*, & *ἡμετέρω*, forma. Th. *ἡμετέρω*, video. s. 350.
- Θεῖω*, divinitus data, à *θεῖω*, do. s. 320.
- Θεῖω*, Deus, gen. *θεῖω*, & *θεῖω*, Ion. s. 415. dat. pl. Ion. *θεῖω*, *θεῖω*. s. 28. *θεῖω*, adverb. ex Deo. s. 871.
- Θεῖω*, præf. inf. aor. à *θεῖω*, famulor, servio. f. *ἡμετέρω*. Th. *θεῖω*, ὁ, minister. s. 135.
- Θεῖω*, ὁ, minister famulus. s. 100.
- Θεῖω*, *θεῖω*, τὸ, ætas. s. 503.
- Θεῖω*, ὁ, ὁ, calidus. Th. *θεῖω*, f. *θεῖω*, & Æol. *θεῖω*, calefactio. s. 696.
- Θεῖω*, a. 2. med. infinit. à *τίθημι*, pono. s. 23.
- Θεῖω*, divina, per syncopen pro *θεῖω*, Deo similis, ex *θεῖω* & *ἡμετέρω*, similis sum. s. 24.
- Θεῖω*, ἡ, divina. à *θεῖω*, ὁ, ὁ, divinus. Th. *θεῖω*, ὁ, ὁ, vaticinus. s. 383.
- Θεῖω*, s. 138.

Θίπς, nomen mul. §. 244.

Θέτω, fecit, pro ἵθτω. ab ἰθίμω.
a. 2. med. verbi πῆμι, pono.
§. 886.

Θεώπων, gen. pl. part. Alii Θεό-
πων, à Θεώ, curro. At illi, à Θεάω,
exhibeo me videndum. α. 146.

Θήκη, ἡ, nomen urbis. Θήκας, &c.
α. 105.

Θεοαρχὺς, ὁ, δ, ex urbe The-
barum oriundus, à γείνομαι,
nascor. §. 530.

Θήξω, acuit, 3. perf. præf. ind. à
θήω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θητήν, mirandum. à Θεέομαι. Th.
θήομαι, ὤμαι, specto. θήσονται,
suspicient, f. 1. à Θεέομαι.
ε. 482. θ. 31.

Θήκω, a. 1. ind. θήκω, a. 1. med.
verbi πῆμι, pono. f. θήσω, a.
1. ἵθω, a. 2. ἵθω. α. 465.

Θήλυς, ὁ, δ, vel ἡ, foemineus.
θήλειαι, foeminae. §. 667. θηλυ-
πράων, gen. Aëolic. à θηλυτέρη.
comparat. à Them. θήλυς, εἰς,
foemineus. α. 295. α. 4.

Θησαυρός, ὁ, δ, thesaurus. ε. 717.

Θήρ, εἰς, δ, fera, in pl. θῆρες, dat.
θήρεσι. ε. 277.

Θηράτης, pro θηράταις, Poëtic. à
θηράτης, venator. θηράται, in
pl. à θηρεύω, venor. Th. θῆρ,
fera. α. 388.

Θητιάς, acc. à θητιός, nomen viri.
α. 182.

Θήτις, accus. sing. servus, à θῆς,
θητός, δ, servus, θῆσας, ἡ, ἡ,
ancilla. ε. 602.

Θήσκον, moriebantur, pro ἵθη-
σκον, 3. pl. imperf. verbi, θή-
σκω, morior. Vide in θανέειν. ε.
117.

Θνητός, ὁ, δ, mortalis, θνητός,
θνητὸς, à θνήσκω, morior. α. 73.
ε. 88.

Θοήν, ἡ, ἡ, epulum. hinc θοῖναι,
epulor. α. 114.

Θόος, ὁ, δ, celer. α. 97.

Θόρε, defilire, a. 2. act. à θρέω,
vel θύω, salio. α. 392.

Θόρον, defilierunt, imperf. pro
ἵθρον, à θύω, salio. α. 370.

Θαῖς, adverb. celeriter. Th. θαῖς,
ἡ, δ, celer. α. 418.

Θρασύς, f. g. à θρασύς, audax.
Th. θάραξ, ὁ, τὸ, fiducia. α.
263.

Θρασύειρος, audaci præditus
corde, à θρασύς, audax, hoc à
θάραξ, ὁ, fiducia, & καρδίαι,
αἱ, ἡ, cor. α. 448.

Θραπῆμα, educationis præmia.
Them. θράψω, f. θράψω, alo. ε.
188.

Θρέφω, a. 1. pass. Ion. à θράψω,
alo. f. ψω, p. φω, a. 2. ἵτρεφω,
p. m. τίτρεφα. hinc & θρέψασαι,
a. 1. part. θρέψω, pro ἵτρεψω,
a. 1. §. 198. 328.

Θρηάκις, genit. à θρηάκι, Thra-
cius, à θρήξ, θράξ. Thrax, no-
men gentile. ε. 553.

Θρήκη, ἡ, ἡ, Thracia, nomen re-
gionis. ε. 507.

Θυγατήρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, &
θύγατρα Poëticè, vocat. ὡς θύ-
γατερ. α. 3. §. 265.

Θύω, æstuabant, imperf. Ionic. à
θύω, maeto, & impetu feror.
§. 848.

Θύλλα, ἡ, ἡ, procella. §. 742.

Θύοισι, victimis, dat. pl. Ionic. à
θύω, ὁ, τὸ, victima, à θύω,
immolo. ε. 338.

Θυήεις, εἰς, redolens, δ, à Th.
θύω. f. ύω, maeto. θ. 558.

Θυμολγία, accusativ. à θυμολγής,
afferens dolorem in animo, ex
θυμός, animus, & ἄλγος, εἰς,
dolor. θ. 629.

Θυμῆνα

θυμῆναι, a. i. part. f. g. pl. suc-
 censescentes, à θυμῶν, irascor,
 F. θυμῶν, a. i. aēt. ἰθύμηναι,
 hinc part. a. i. aēt. θυμῆναι,
 αἰσ, αἰ. Them. θυμῶν, ira. α.
 267.

Θυμωρεῖν, *præf. inf. à θυμωρεῖν*,
animum exedo tristitia, ex θυ-
μῶς, animus, & βρεῖ, pabu-
lum, esca. s. 799.

Θυμολίοντες, acc. sing. à θυμολίων, *leonino animo praeditus*, ex θυμὸς, *animus*, & λίων, οἷον, *leo*, §. 1007.

ὁ θυμὸς φθείρει, acc. à θυμὸς φθείρει,
 animum labefactans, ex θυμός,
 animus, & φθείρω, corrompo.
 Th φθείρω, corrompo. s. 717.

θυμῶς, ᾧ, ῥ, animus, ira. s.
381.

Θύων. θ. 131. *furens*, part. præf.
act. g. n. à θυώ, maîto, cum
impetu feror. s. 620.

Θύραξ, adverb. *foras*, Θύραξ, *foras*; adverb. aut dativus adverbialiter positus, à Θύρα, janua. s. 97. 365.

● *Urticae, si, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, simbriz. a. 225.*

Θύων, præf. part. à Θύω, *sacrifico*. sumitur & Θύω, pro ὄρμῃ, impetu quodam feror: item furo. hinc μισθύω, q. d. μὴ τὸ Θύων, à sacrificiis enim solebant epulari. §. 109.

Θῆξιν, acc. à θῆξιν, x, *sedile*,
pro θῆξιν, x, τὸ, à θῆξιν,
sedeo. Th. θῆξιν, x, celer. s.
493.

Θώραξ, thoracem, acc. pro θώρακος, Ionicè, à θώραξ, ακθ, θ, Ionicè mutatur α in η. Σώραξ, pectus: unde θωρήσασθαι, ξω, pectus armis seu lorica munio,

Θαυτά, nom. pl. θαυτά ἔργα, ad-
miranda opera, θαῦμα, Ioni-
cè, idem est quod θαῦμα, &
hinc θαυτά, pro θαυμαστά, Ion.
Th. θαυμάζω, f. αἶσα, miror.
a. 165.

E

I ^{Λαω}, *volitabant*, 3. pl. imperf. pro præs. enallage temporis, ἀβί^αλω, mitto, volo, f. αλῶ. 9. 269.

*l'aveugle, ac, n, nomen mul. ex
ia, sola, & aveugle, quæ sola ani-
mo virum imitatur. S. 536.*

Γάργα, nomen mul. ab *γαῖα*, ca-
lefacio. item, *exhilaro*, *latisia*
perfunto. S. 349.

Γαπλῖς, gen. Ιον. ab Γαπλῆς, nomēn viri, ab ἰάπλω, mitto. item, maledictis laceſſo, ἰαπλῶνιδῃ, vocat. caſus, filius Japeti, à ἰαπλῶνιδῃ. z. 54

Ἰσίδωρ, dat. nomen viri, ab ἰσός,
F. ἰσόν. §. 970.

Ἰάχῃ, ἰάχῃ, 3. pl. imperf. act.
verb. ἰάχῃ, vociferor, clamo.
hinc in part. ἰάχων, οἷον, hinc
ἰαχῇ, clamor. §. 69. n. 441.

Γαλαθῆς, ὅ, ἡ, ποίμεν κρῶς. α.
474.

Ἰδρωτικός, sudorificus, ab ἰδρῶτος, ἰδρῶς, πρὸς, sudor, idem quod ἰδρωτός, ὠτός, ε. 1. 415.

ἰδῆ, a. 2. act. imperat. ab ἰδῆν;
 video, f. ἰδῆσθαι, a. 2. ἰδῆν, &
 ἰδῆν, in part. ἰδῆν, ἰδῆν, & ἰδῆν,
 pro ἰδῆσθαι. n. 445.

$\Gamma\Delta$, idem quod $\delta\Delta$, Θ , atque
n. 19.

12.

Ἰδύ, æstu, dat. sing. ab ἰδύς, ἰδύς, πῶ, sudor. α. 397.

Ἰδύ, a. 2. act. infinit. ἰδύς, a. 2. med. infinit. ab εἶδω, video. Vide ἰδύ. α. 166.

Ἰδύς, genit. ἢ Ἰδύ, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἰδύς, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἶδω, video. α. 335.

Ἰδύς, pro ἰδύς, & hoc per synopen, pro ἰσχύς, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰσχύς, scio. Imperat. ἰσχύ, & ἰδύ. θ. 27. Hinc ἰδύς, peritus & ἰδύς, peritia, dat. pl. Ion. ἰδύς. θ. 377.

Ἰδύς, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab εἶδω, video. θ. 451.

Ἰδύς, periti, ab ἰδύς quod est ab ἰσχύς, scio. α. 351.

Ἰδύς, ἰδύς, ὅ, ἢ, provida, sic καὶ ἰδύς, dicitur, formica. Th. ἰσχύς, scio. α. 778.

Ἰδύς, acc. ab ἰδύς, ὅ, ἢ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδύς, ἰδύς, πῶ, sudor. α. 289.

Ἰδύς, ας, ἢ, nomen mul. quasi εἰδύς, gnara, θ. 352.

Ἰδύς, emittentes. part. præf. g. f. pl. num. ab ἰσχύς, mitto, alii scribunt ἰδύς, idque Æolicè, imperf. ἰδύς, ας, ας, 3. pl. ἰδύς, f. ἰδύς, p. εἰδύς, a. 1. ἰδύς, a. 2. ἰδύς, ας, ἢ, præf. pass. εἰδύς, a. 1. pass. ἰδύς. θ. 10. 43.

Ἰδύς, Ionicè, pro ἰδύς, Atticè, præf. inf. ab ἰδύς, ubi Iones ας, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰσχύς, mitto. α. 596.

Ἰδύς, cupientes, part. præf. m.

ab ἰσχύς, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδύς, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰδύς, ire, ab εἰδύς, eo, pro quo etiam dicitur ἰσχύς, ὅ, ἢ, ἰδύς, perrexit ire. α. 40.

Ἰδύς, ὅ, ὅ, sacer. item, magnus, immensus, ἰδύς, Ionicè, pro ἰδύς. ἰδύς, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδύς, pro ἰδύς, ἰδύς, ἰδύς, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδύς (pro ἰδύς, in f. g.) Doricè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. α. 336.

Ἰδύς, tranat, ab ἰσχύς, mitto, spiritu differt, ab ἰσχύς, eo, de quo paullò antè. θ. 806.

Ἰδύς, dat. sing. nomen viri, ab ἰσχύς. θ. 1000.

Ἰδύς, ab ἰδύς, εἰδύς, ὅ, idem quod ἰδύς, rectus, ἰδύς, dat. plur. Ionic. α. 36.

Ἰδύς, præf. imperat. accede, ab εἰδύς, vel ἰσχύς, eo. α. 493.

Ἰδύς, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰδύς, ας, ὅ, cujus judicia sunt recta, ab ἰδύς, εἰδύς, ἰδύς, rectus, a, um, & ἰδύς, jus.

Ἰδύς, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰδύς, dirigo. Th. ἰδύς, εἰδύς, ὅ, rectus. α. 7.

Ἰδύς, pervenit, ab ἰσχύς. Th. ἰσχύς, f. ἰσχύς, a. 1. ἰσχύς, venio. θ. 697.

Ἰδύς, similis, & εἰδύς, ab εἰδύς, similis sum. α. 304.

Ἰδύς, a. 1. ind. ab ἰσχύς, supplico. Th. ἰσχύς, ας, ὅ, supplex. α. 13.

Ἰδύς, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰσχύς, ας, ὅ, supplex. α. 327.

Ἰδύς, aor. 2. med. ἰσχύς, εἰδύς, pervenit ad immortales. Vide in ἰσχύς. θ. 286.

Ἰσχύς

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, a. 2. m. ἰκόμεναι, u, εἶ, & in 3. plur. ἰκόντο, in aor. 2. subj. ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ Ἰκνέομαι. Th. ἰκνέομαι. 9. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτο, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκῆαι. 9. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἰλαομαι, propius, Atticè ἰλαος. s. 340.

Ἰλάσσεαι, præf. inf. ab ἰλάσσομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. aet. à verbo ἰμείζω, Ioris cado, f. ἰμείσω. Th. ἰμείας, αἶψα, ὅ, Iorum. 9. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶ, hinc ἰμείρω, desiderium, & ἰμειρόντας. acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρόντας, εἶσα, u. Th. ἰμείρω. a. 31. s. 617. 9. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνώ, ὅ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. 9. 976.

Ἰξί, 3. sing. a. 1. aet. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. a. 32.

Ἰξιαί, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξῆ, ab ἰκνέομαι, ὤμαι, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκόμεναι, u, εἶ, s. 477.

Ἰουδία, acc. sing. in nom. ἰουδία, ἰοῦ, niger, ab ἰον, u, τι, viola purpurea, nigricans, & εἶδος, u, forma, & hoc ab εἶδω, video. 9. 3.

Ἰόλαο, u, nomen peritissimi auri-gæ. Iolaus, q. d. ἰός ἑ λαῶ, jaculum seu telum populi. a. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. aet. part. ab εἶμι, eo. part. a. 2. aet. ἰών, ἔσσαι, ἰόν. 9. 773.

Ἰοχάρω, u, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰός, u, ὅ, telum, & χαίρω, gaudeo. 9. 14.

Ἰππίδαμω, equorum domitor. ἰππας & δαμάω, domo. a. 346.

Ἰππότης, nomen mul. celer in-sar equi. vel valdè celer. Nam ἰππο in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βῆς, ut βέλυμα. 9. 251.

Ἰππότης, nomen mul. valdè intel-ligens. 9. 251.

Ἰππο, equus, dat. pl. Ion. ἰπποισιν. a. 341.

Ἰππότης, vocativi casus. ab ἰππο-της, u, ὅ, eques, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. a. 216.

Ἰππυκλή, equi fons. Nomen fon-tis, in Boeotia, non procul ab Helicone monte. 9. 6.

Ἰρηξ, η, ὅ, Ionicè, pro ἰρεξ, u, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδός, ἡ, ἰριος, & ἰριος, ἡ, iris in accus. ἰρίαν. 9. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς αἰέμα, vis ven-ti. 9. 332.

Ἰσ, pro ἰσας, ab ἰσας, par. s. 350.

Ἰσας, ἰσας, 3. pl. imperf. aet. ab εἶμι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἰόν, pl. perf. m. ἦεν. 9. 68.

Ἰσσι, & ἰσσι, 3. pl. ab ἰσσαι, scio. s. 40.

Ἰσσι, parem, æqualem, ab ἰσας, par. s. 327.

Ἰσσι, æquale, scilicet prima in ἰσας est anceps, & proinde scribitur etiam ἰσας, quum prima corripitur. s. 752.

Ἰσσιδαί, pro ἰσσιδαί, præf. med. infinit. aquare, ab ἰσσι, u,

R

αἶμα,

αquo. Them. *ισ*⊙, *υ*, *ο*, par. *α*. 562.
Ισοφαρίζ, *aquiparat*. q. d. *ισν* *φίρ*. *α*. 430.
Ισμερ, part. præs. pass. *ισμερος*, *stans*, genit. Ion. *ισμεροιο*, ab *ισμεναι*. *α*. 569.
Ισσε pro *ισσασ*, 2. sing. præs. pass. imperat. ab *ισημι*, *sto*, f. *σίσω*, *α*. 2. *ισκω*. *α*. 449.
Ισικω, Ionicè pro *ισίαν*, ab *ισία*, *α*, *η*, *vesta*, focus. *θ*. 454.
Ισδοπι, *stiva*, dat. singul. ab *ισδοις*, temo, *stiva*. ab *ισος*, tela, quod ab *ισημι*, *sto*, & *βες*, bos. *α*. 435.
Ισν, *telam*, accus. ab *ισος*, *υ*, *ο*, tela, & malum navis. Them. *ισημι*, *sto*. *α*. 64.
Ισσε, ab *ισσε*, *εσσε*, *ο*, *η*, *gnarus*, *sciens*. *α*. 792.
Ισρον, acc. ab *ισρ*⊙, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. *θ*. 339.
Ιχάνει, *detinet*, ab *ιχάνω*, idem quod *ιχω*, habeo. Them. *ιχω*, habeo. *α*. 495.
Ιχω, *α*, *α*, idem quod *ιχω*, habeo. *ιχωσ*, 3. pl. præs. subj. act. *α*. 625.
Ιχους, *ι*⊙, *η*, *robur*. dat. *ιχού*, acc. *ιχών*, *fremitum*. Hinc *ιχών*, *robustus sum*. *θ*. 146.
Ιπν, abierunt, 3. dual. præs. acti- vi, ab *ειμι*, *eo*. ponitur verò præsens, pro, *α*. 2. *ιον*, qui 3. dual. format *ιπτω* enallage tem- poris. *α*. 199.
Ιτω, *extremam oram*. ab *ιτες*, *υες*, *η*, *extremus ambitus*, circum- ferentia. *α*. 314.
Ιφθίμω, genit. *fortis*, ab *ιφθιμος*, & hoc ab *ιφι*, *fortiter*, quod est ex *ις*, *ιως*, *η*, *vis*, *robur*. *ιφθίμω*. *θ*. 768.
Ιφι, adverb. *fortiter*, ab *ις*, *ιως*,

η, *vis*, *fibra*. *α*. 541.
Ιφικλείδω, nomen viri. *α*. 111.
Ιφικλής, nomen viri. ad formam *ιφικλής*. à nominativo *ιφικλής* contractè *ιφικλῆς*, q. d. valdè honoratus, gloriosus. *α*. 54.
Ιχθυόοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab *ιχθυάω*, *α*, piscor. Them. *ιχθους*, *ι*⊙, *ο*, piscis. *α*. 210.
Ιχθους, *ι*⊙, *ο*, piscis, *ιχθους* pro *ιχθύας* sicuti *δρῦς* pro *δρύας* &c. *α*. 212.
Ιχ⊙, *ι*⊙, *π*, *vestigium*. *α*. 680.
Ιφ, dat. sing. ab *ιφς*, *υ*, *ο*, *sagit- ta*. quod est ab *ιμι* *mitto*. item *arugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At *ιες*, *ιω*, *ιων*, idem quod *οιος*, *α*, *ον*, *solus*, *α*, *υτ*. *α*. 409.
Ιων, *ης*, *η*, clamor, vociferatio. *θ*. 682.
Ιωλην, acc. *ιωλης*, *υ*, *η*, *υρβς* *Thessalia*. *θ*. 997.
Ιωχμω, *tumultus*, genit. Ion. ab *ιωχμω*, *υ*, *ο*, *persecutio hostilis*, idem quod *ιωκη*. Th. *διώκω*, f. *ξω*, *persequor*. *θ*. 683.

Κ.

Κ pro *κ*⊙, *η* *κ*⊙ *dixit* *κ*⊙. *θ*. 547.

Κάββαλε, & *καββαλ*, prostravit, *α*. 2. ind. pro *καπτόαλε* à *καπι- τάλω* *dejicio*, *καββαλει*, *α*. 2. m. 3. pers. sing. Th. *βάλλω*, f. *βαλῶ*, p. *βέβληκα*, *α*. 2. *ἔβαλον*, p. m. *βίβολα*. *α*. 130. 462.

Καδδύαμι pro *καπτε δύαμι*, pro virili, à *δύαμις*, *ιως*, *η*, *poten- tia*. Them. *δύαμαι*, f. *ἔσμαι*, *possum*. *α*. 336.

Καδδ, *καδ* *δ* *βάλε* pro *καπτόαλε* *δ*, *dejicit* verò. *α*. 384.

Κάδμω.

- Κάδμος**, *κ*, nomen viri, hinc *καδμείῳ*, *καδμείῳσι*, dat. pl. & in f. g. *καδμείῳ*, & *καδμείῳσι*, *ἰδός*, Cadmæa. *κ*. 161. *θ*. 937.
- Καταπύρῳ**, præf. part. à *καταπύω*, invado. Them. ἀπύρῳ, rango, f. ψύρῳ. *κ*. 331.
- Καθαῖρος**, purè, adverb. à *καθαρός*, ὤ, ὁ, purus. Th. καθαίρω, purgo. *κ*. 337.
- Καθεζόμενος**, præf. part. *residens*. à *καθεζομαι*, sedeo. Th. ἔζομαι, f. ἰδύομαι, sedeo. *κ*. 34.
- Καθίζῃ**, 3. perf. præf. ind. *sedet*. *καθίζον*, præf. inf. *collocat*. à *καθίζω*. Them. ἵζω, f. ἵσω, *sedere facio*. *θ*. 434.
- Καί**, *sed etiam*, *τι καί*, quæ duo simul juncta sunt distributiva, ὁμῶς καί, *simul etiam*. *κ*. 43. 243.
- Καίω**, *adolent*, pro *καίωσι*, *καίω*, *ardens*, præf. part. à *καίω*, uro, accendo, f. καύσω, p. κέκωκα, *α*. 2. pass. ἠκαίην, f. 1. pass. καυθήσομαι. *θ*. 557.
- Καινία**, à *καίνυς*, ἴῳ, ὁ, nomen proprium regis. *κ*. 179.
- Καιρός**, ὤ, ὁ, *tempus opportunum*, occasio. *κ*. 694.
- Καίκεν**, ille : ex καί & καίκεν. *κ*. 293.
- Κακρέπλον**, pro *κατακρέπλον*, abscondens. præf. part. à *κρέπλω*, abscondo. f. ψω. p. φω. *α*. 2. ἱκρέπον. *κ*. 471.
- Κακοημεσιών**, *ignavia*, ex *κακόν*, malum & *ἡμέων*, ὄν, ὁ, *acervus rerum simul congestarum*. Th. πῆμι, pono. *κ*. 472.
- Κακός**, *malus*, propriè *piet*, à *κάω*, cedo. *κακὴ*, ἡ, neut. κακόν, κακ' pro κακῷ. dat. pl. κακῶν. κακόν, pro κακῶς, adverb. *κ*. 327. comp. κακίων, superl. κακίστῳ. *κ*. 266. 346.
- Κακότης**, dat. sing. à *κακότης*, *πῆς*, ἡ, *improbitas*. *κ*. 93.
- Κακόχαρις**, *alienis malis gaudens*, ex *κακόν*, malum, & *χαίρω*, gaudeo. *κ*. 28.
- Κακίζομαι**, occidere, Doric. pro *κατακτείνωμαι*, & hoc pro *κατακτείνωμαι*, *α*. 1. inf. act. à *κακίζω*, *pro κατακτείνω*. Th. κτείνω, f. κτείνω, occido, p. ἔκτεκα, *α*. 2. ἔκτεκα. *κ*. 453.
- Κᾶλα**, *ligna*. à *καῶλον*, *κ*, τὸ, *lignum*. *κ*. 126.
- Καλέω**, *vocare, invitare*, à *καλέω*, voco, f. ἵσω, p. κέκληκα, *καλέεσθαι*, 3. perf. imperf. Ionicè, pro *ἐκαλέεσθαι*, *κ*, καλέεσθαι, pro *καλέεσθαι*, vocant. *θ*. 207. *κ*. 342.
- Καλιαί**, horrea. *καλιαί*, ᾤς, ἡ, *pidus ex virgultis*, καλιῶ Ionicè pro καλιαί. Th. καῶλον, *κ*, τὸ, *lignum*. *κ*. 307.
- Καλιγυνία**, acc. à *καλιγυνία*, *αἶψα*, ὁ, ἡ, *pulcris mulieribus abundans*. ex *καλῶ*, ἴῳ, τὸ, *pulcritudo*, & *γυνή*, *mulier*. *κ*. 653.
- Καλικόμοιο**, genit. Ion. καλίκωμος, *pulcricoma*. à *καλός*, ἡ, ὄν, *pulcher*, *α*, um, & *κόμος*, *κ*, ἡ, *coma*. *θ*. 915.
- Καλιπύρη**, Æolic. seu Boeoticè pro *καλιπύρριος*, *pulcras habens genas*, ex *καλός*, ἡ, ὄν, *pulcher*, & *πύρη*, & Æolic. *πύρη*, ᾤς, ἡ, *malæ genæ*. *θ*. 238.
- Καλιπύρριος**, *pulcrissimus*, à *καλός*, ἡ, ὄν, *pulcher*, & *πύρη*, *fluo*, f. *πέσσω*, p. *δύκα*. *θ*. 339.
- Καλιόνη**, *κ*, ἡ, *nomen Musæ, cujus est elegans eloquium, facunda*, ex *καλός*, *ιος*, τὸ, *pulcritudo*, & *ὄψ*, ὄπης, ἡ, *νοστή*. *θ*. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλλιτειχας, pulchricomos, καλ-
λίθειξ, ἡ, pulchros crines ha-
bens, ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher,
& ἥριξ, τειχός, ἡ, pilus. α. 372.

Καλλιέρρον, limpidam, ex καλός,
pulcher, & ῥόϑ, fluentum. Th.
ρίω, f. ῥόσω, fluo. α. 737.

Καλίσφυρϑ, pulchros talos habens.
ex καλός, & σφύριον, malleo-
lus. Th. σφύρα, ρας, ἡ, mal-
leus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus.
Comp. καλλίων, οἰϑ, ὅ, ἡ, &
κάλιον, πῆ, Superl. κάλλισϑ,
optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπῥομοι, contectæ, præf.
part. pass. à καλύπτω, tēgo,
f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα,
ας, ε, a. 2. ἐκάλυπον. α. 134.
α. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύ-
πτειν, tegmen capitis mulie-
bre. Them. καλύπτω, tēgo.
θ. 574.

Καλυψώ, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamen-
tis, à κάμαξ, αως, ἡ, palus.
α. 298.

Κάματος, α, ὅ, labor. hinc καμω-
τώδης, εϑ, ὅ κῆ ἡ, laboriosus.
Th. κάμω, f. μῶ, p. κίμνησ,
lassesco. α. 177. 584.

Κάμωρ, pro κατὰ μῦρ. α. 429.

Καμπύλα κῆλα, curva ligna. à
καμπύλϑ, α, ὅ. Th. καμπύω,
f. ψω, p. φα, flecto. α. 324.

Καί, quatuor, etfi, ex κῆ & αἰ,
fi. α. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc
καναχηδῶ, adverb. cum strepi-
tu. Them. ἦχος, α, ὅ, sonus.
α. 164. θ. 267.

Κανάχξι, imperf. substrepebat, à
καναχίζω & καναχίω, tēfōno,

hinc καναχή, crepitatio; κανα-
χῆσι, dat. plur. Ionicè. Them.
ἦχος, α, ὅ, sonus. α. 373.

Καπός, ε, ὅ, fumus. α. 43.

Κάπςϑ, ε, ὅ, aper, item verres,
quo sensu accipitur. α. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, carnis.
per apocopen pro κάρηνοι, α.
α. 534.

Καρπαλίμως, citò, raptim. adverb.
q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω,
f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, α, ὅ, fructus. α. 172.

Κάρει, robore, pro εὖ κράτῃ, h. e.
κρατεῖως, more Hebræorum,
κάρτος, pro κράτος, εϑ, τὸ, ro-
bur. θ. 73.

Καρπερόθυμος, dat. καρπερόθυμον,
à καρπερόθυμος, ε, ὅ, pertinax,
qui toleranti animo est, ex
κάρτος, per metathesin littera-
rum pro κράτος, εϑ, τὸ, ro-
bur, & θυμός, α, ὅ, animus.
θ. 476.

Καρπρόφρανα, acc. à καρπερόφρα-
νος, ὅ, ἡ, praefractus, item μα-
γχανίτης, à κράτος, εως, τὸ, ro-
bur, & φρενός, animus.

Κάρυσον, præstantissimum, pro
κράτῃσιν, ab ἀγαθός, bonus,
κρέσων, κράτῃς. θ. 981.

Κάρφ, siccit. Th. κάρφω, siccō,
arescō, f. ψω. α. 7.

Καρχαρόδαντε, acc. sing. dentibus
asperum, à κάρχαρος, asper.
Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, &
ὀδός, ὀδός, ὅ, dens. α. 604.

Κασίγνητος, α, ὅ, ex κῆσις, εως, ὅ, ἡ,
f. ater, soror, & γίνομαι, nascor.
θ. 756.

Κασίπρος, κασιπρία, genit. ὅ,
stannum. θ. 862.

Κατῆ, cum Genitiv. per. Cum
Accus. ad, secundum, κατ' ὄρες,
in monte, κατὰ οἶκον, domi. κατ'
ὄρεω,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
 πρὸς καιρὸν. s. 617. 100.
- Καὶ βάρειται, *onusa sunt*. 3. pl.
 præf. medii, à βείβω, *ope-*
ror, sum gravis, f. σω, p. κει.
 s. 234.
- Καὶ βήσκει, intrat, f. 1. à καὶ βόσκει,
 f. βήσκειν, *descendo*. Th.
 βάισα, eo, a. 2. ἴβλω. θ. 750.
- Καὶ γηροσκύει, præf. ind. à κα-
 τειροσκύειν, *senesco*. Thema,
 γήρας, αἶψα, τὸ, *senectus*.
 s. 93.
- Καὶ δύνει, 2. præf. subj. hume-
 fiat, à δύνω, *ribo*, f. δύσσω.
 s. 546.
- Καὶ δύνειναι, Att. & Dor. *ingredi*,
 pro Καταδύνειναι, a. 2. act. infi-
 nit. à καταδύνω, a. 2. act. κα-
 τιδύνω, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
fubeo. α. 196.
- Καὶ δύνειναι, occidentem, part. a. 2.
 act. Them. δύνω, *fubeo*, vel δύν-
 ω. θ. 596.
- Καὶ θέεις, *poneres*, 2. sing. a. 2.
 med. opt. κατὰ θέειναι, *deposue-*
ris. 2. sing. a. 2. med. subj.
 κατὰ θέειναι, κατὰ θέειναι, & pro hoc
 κατὰ θέειναι, Ionicè, à τίθειμι, po-
 no. s. 45.
- Καὶ θέεις, Poët. pro κατὰ θέειναι, & κα-
 τὰ θέειναι, *reconde*, a. 2. imperat.
 med. à κατὰ θέειναι, *repono*.
 Th. τίθειμι, f. θέισω, a. 2. ἴβλω.
 s. 627.
- Καὶ κεῖται, præf. part. à κατὰ κε-
 ται, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
- Καὶ λείπει, destillat. præf. ind. à
 καταλείπειναι, *destillo*. Th. λεί-
 βω, f. ψω, libo. θ. 786.
- Καὶ λείπειν, præf. inf. à λείπειν, *lin-*
quo, f. ψω, p. φω, a. 2. ἴλιπον,
 p. m. λείλειπον. s. 746.
- Καὶ λείπει, cubat. fut. ind. à λεί-
 πω, *cubare facio*. s. 523.
- Κατεμάσσει, *opprimat*, a. 1. subj.
 à κατεμάσσειναι, *comprehendo*.
 Them. μάσσειναι, f. ψω, *capio*.
 s. 496.
- Καταπίπτειναι, *exterrita*, perf. part.
 activi, per syncopen, ἔχ, pro
 κατὰ πίπτειναι. à verbo καταπίπτειναι,
 f. ξω, *perterreo*, præf. act.
 καταπίπτειναι. Them. πίπτω, ὦ,
 f. ἴσσω, *exterreo*. α. 265.
- Κατὰ πίπτειναι, *deglutiebatur*. imperf. Ion.
 Th. πίπτω, *bibo*, f. πῶσω, p. πίπω-
 κει, a. 2. ἴπιον, inde in imperat.
 πίθι & πίε. θ. 459.
- Κατὰ σκίειναι, *opacus*, à σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. s. 513.
- Κατεσφύλλειναι, α, à σφύλλω, *durus*,
asper. Thema, σφύλλω, *astango*,
 f. ψω. θ. 806.
- Καταφθιμύειναι, *mortuis*, dativ.
 plur. præf. part. à φθίω, idem
 quod φθίω, f. ἴσσω, *corrumpo*.
 θ. 850.
- Καταφλέγειναι, *combussisset*, 3. sing.
 a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*, f.
 ξω, p. χα. α. 18.
- Καταφράζειναι, præf. imperat. pass.
 à καταφράζομαι, *considero*.
 Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κει.
 a. 2. ἴφραδον. p. m. πίφραδα. s.
 248.
- Καταχέειναι, *effundit*, 3. imperf. à
 καταχέομαι. Th. χέω, f. χέω,
fundo. s. 583.
- Κατὰ κείναι, *descendebat*, ex κατὰ &
 εἶμι, eo, est 3. sing. præf. med.
 εἶμι, & Atticè ἦα, ας, s. κατὰ κείναι,
 part. a. 2. à κατὰ κείμι. θ. 723. α.
 254.
- Καταλέγειναι, *redarguat*, præf. im-
 perat. à καταλέγω. Th. ἐλέγω,
 f. ξω, *arguo*. s. 714.
- Κατὰ λέγειναι, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
 τὰ λέγω. Them. λέγω, f. ξω, *dico*,
 θ. 627.

Καπινάων, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀνὰ, pro. α. 73.

Καπινάσαι, a. 1. ind. pro καπινάσαι, ab inusitato verbo, καπινάω, habitandum do. Th. καίω, habito. s. 168. §. 538.

Καπινέμεν, constraverat. præter. med. à καπινέω, cōbēω ex cō & θέω, pono. per metathesin cōθέω, in præter. med. λίσθη. & per reduplicationem cōλύθη, præposita præpositione καπὶ, fit hinc καπινέω, constravi. Errant qui à καπινέω, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπινέω, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπινέω, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentis. Præteritum, si usitatum foret, esset καπινέω. α. 269.

Κατίπαυσε, diremit, sedavit, a. 1. act. ind. verb. κατίπαυσα, defisto. Them. παύω, finio, cesso. §. 87.

Κατίσθην, oppositi sunt, pro κατιστάμεν, Æolicè, a. 1. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. στήσω, statuo. §. 674.

Κάπχε, imperf. ut & καπέχου, detinebat, pro ἔχω, dicitur χίω. §. 700. 575.

Κατρεφί, pro κατρεφέα, à κατρεφής, ἔφω, ὁ κ' ἦ, tectus, dat. pl. Ion. κατρεφέισσι. Th. ἱρέφω, f. ψω, tego. §. 778.

Κατηρεῖντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατηρεῖντο, à verbo καταινείωμαι, dependeo, ex κατὰ & αἰνείω, f. ἵσω, in sublime tollo. α. 225.

Καθπαίξῃ, expulerit, præf. subj. ab ἐπαίξω, f. σω, persequor. s. 324.

Κάτω, infrà, deorsum. §. 301.

Κανάσαις, fregeris, a. 1. opt. act. à κανάζω, contero, frango. sic Æoles pro αἶε, dicunt αἶε, vel pro καπίζαις, Poët. sub. ato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶω, frango. s. 666.

Καῦμα, ατος, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύσω. §. 844.

Κε, & κε, particula potentialis, sicut in prosa αἶν, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κίατο, jacebant, pro ἔκατο, Ion. & κίατο pro κείατο, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κίγγροις, dat. pl. Ion. à κίγγρος, milium, genus leguminis. α. 298.

Κισθῇ, castæ, dat. sing. à κισθός, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. κισθός, σθῶ, τὸ, cura. s. 69.

Κίσφ, illo, pro ἐκείνῳ, per aphæresin. κείσας, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκείνῳ, ille. §. 628. 836.

Κέτωι, jacet, κέτ', pro ἔκατο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω, p. φω, a. 2. ἐκάλυπον. §. 745.

Κεκασμένον, perf. pass. à κέζω, σκαπώ, f. σω. §. 929.

Κεκόβη, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κε. in præter. med. κέκωθη. sicut πλάθω πτόπληθα, γηθείω γέγηθη, &c.

Κεκλήγοντες, præter. med. Æolicè pro κεκληγόντες, à κλάζω. veterior analytis hæc est: ex præterito κέκληγα, novum verbum κέκλήω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κέκλή-

- κεκλήων, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
οντες. α. 412.
- Κεκληγώς, vociferans, præf. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλαγγή,
α. 2. ἐκλαγον, p. m. κέκληται,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.
- Κέκλυτε, audite, à κλύμι, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
& poetica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλύτε, & κέκλυτε, audi-
te, correpra penultima. §. 644.
- Κεκοιμημένος, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεκοιμημένος, à κοιμίζω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νός, εως, ἡ, κοιμῶν. α. 473.
- Κεκορημένος, satiatum, à κορίω, sa-
tio, F. ἔστω, & ἔστω, p. κεκόρηται.
α. 593.
- Κεκοιμημένος, diversam. Them. κεί-
νω, f. ἴω, fecerno, p. κέκειται.
α. 55.
- Κεκρυφάται, latent, 3. pl. præf.
pass. Ionicè pro κεκρυμμένος οἷος.
à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἔκρυβον. α. 386.
- Κεκτῆσθαι, comparare, præf. pass.
infinit. à κτίζομαι, acquiro, f.
κτίσομαι, p. κέκτημαι. α. 437.
- Κελαϊδίο, genit. Poëticus, pro κε-
λαϊδός, à κέλαδος, α, ὁ, βρεπτός.
§. 926.
- Κελαυνήσῃ, nubium offuscatori,
dat. à κελαυνήσῃς, ex κελαυνός,
niger, idem quod μέλας, & νέ-
φος, α, ὁ, τὸ, nubes. α. 53.
- Κελαυνῇ, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλας, niger,
pro με, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.
- Κελεύω, genit. κέλευθός, α, ἡ,
via. α. 580.
- Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κέ-
λωθ', pro ἐκέλευθ', 3. pl. im-
perf. §. 33. α. 306. §. 686.
- Κενόν, Poëticè, pro κενόν, à κε-
νός, ὅ, ὁ, vacuus. α. 498.
- Κένταυρος, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
tinè, taureus. α. 184.
- Κεραμίδος, ἰδίον, ὁ, figulus, à κέρα-
μος, α, ὁ, κέρως, vel terra fi-
gularis. α. 25.
- Κεραοί, cornutæ, à κέρατος, ὅ, ὁ,
hoc à κέρως, cornu. α. 529.
- Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
fulmen, q. à κείρω, scindo, &
αἶω, μο. hinc κεραυνώω, ful-
mino, fulmine percutio. κεραυνω-
θείς, α. 1. part. pass. genit.
§. 846. 859.
- Κέρως, ατος, τὸ, cornu. §. 311.
- Κέρβερος, Cerberus. §. 311.
- Κέρδος, α, ὁ, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνω, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.
- Κερκίς, nomen mul. §. 315.
- Κέρσῃ, 3. perf. a. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. ῥῶ, &
Æol. κέρσῃ, α. 1. ἔκερσῃ, & ἔκερ-
σται. hinc κέρσῃ, per τωῆσιν, pro
ἐπίκέρσῃ. α. 419.
- Κέρβος, convivicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρβος, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομῶν, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
τομή, sectio, quod est à τίμνω,
seco, p. m. τέτομος. α. 788. θ.
54.
- Κάδισι, dat. pl. à καῖθος, α, ὁ, τὸ,
caverna profunda, à καῖθω, oc-
culto. unde etiam est καὶθμών.
ᾧον, ὁ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ᾧον,
& ἔϊον, significant locum. ut,
αἰμπλῶν, ᾧον, ὁ, vinetum.
§. 300.
- Κεφαλή, ἡς, ἡ, caput, gen. plur.
κεφαλῶν, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- λῶν, dativ. κεφαλῶν. §. 827.
 α. 418.
 Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
 λῶ, α, nomen viri. §. 986.
 Κεχαίρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
 med. ut, ἐχαρήμην, α, ιτο, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεχαρήμην. Dicitur verò, κεχαί-
 ρητο, per συστολήν, ut vocant.
 Mallem à pluriq. perf. formare,
 ἐκεχαρήμην, ητω, ητο, à χαίρω-
 μαί læti r perf. κέχαρμαι, & κε-
 χαρήμαί, quasi à χαρίω. α. 65.
 Κεχαρισμένη, grata est, perf. part.
 à χαρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιτῶ, ἡ, gratia.
 α. 683.
 Κεχηρμένος, indigus, præter. perf.
 part. à χερῶμαι, ιτορ, f. χερῶσ-
 μαί, p. κέχηρμαι, a. i. m. ἐχε-
 σάμην. α. 478.
 Κίχεται, fusa est. 3. perf. perf.
 pass. à χύω, f. ὕσθ, p. pass. κέ-
 χυμαι. Th. χίω, f. χέσω, fun-
 do. §. 727.
 Κήδω, lædit, 3. perf. præf. à κήδω,
 ango. Th. κῆδος, ιτῶ, τὸ, cura.
 α. 364.
 Κήδω, acc. pl. à κῆδες, ιτῶ, τὸ,
 cura, damnum. α. 49.
 Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
 §. 708.
 Κηλῖω, dativ. à κήλις, ιτῶ, τὸ,
 Thema, κείω, f. κεύσω, uro.
 §. 865.
 Κῆρ, κηρῆς, ἡ, parca, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
 Κῆρ, pro κέρ, ατος, τὸ, cor. (sicu-
 ti pro ἱερ, ἥρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρες. α. 249, 435.
 Κηρόδι, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
 Κεῖον, α, τὸ, fatus, à κηρός, ἔ,
 ῆ, cetera. §. 597.
- Κηρσιφίων, gen. pl. à κηρσιφῆς,
 ιτῶ, ὁ, ἡ, morti obnoxius, q. d.
 fatis nutritus, à κῆρ, fatum, &
 σίφω, alo. α. 418.
 Κῆρυξ, υκρῆς, ὁ, praco. α. 79.
 Κητώ, ὀτῶ, ἡ, nomen mul. fortè
 sic dicta à prodigiosa crassitie,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo marino, κητῆς, ge-
 nit. contract. §. 270, 336.
 Κῆυξ, acc. sing. à κῆυξ, υκρῆς, ὁ,
 nomen regis. α. 354.
 Κηφῶσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηφῆσι, à κηφῶν, ἰωῶ, ὁ, fucus,
 ex apum genere. §. 595.
 Κῆσις, ἡ, περα, sacculus, ubi κῆ-
 ται βόας, ubi victus reconditur.
 α. 224.
 Κιθάριον, personabat, imperf. ab-
 jectò augmento à κιθαρίζω, f.
 ἴω, cithara cano. Th. κιθάρα,
 ας, ἡ, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
 Κιθαριστής, ὅ, ὁ, citharista, pl. οἱ
 κιθαρισταί, à κιθάρα, ας, ἡ, ci-
 thara. §. 95.
 Κικλήσκω, vocat. 3. person. ind.
 à κηλέω, voco, Poët. κικλήσκω.
 §. 418.
 Κίον, columnis, dat. pl. à κίων,
 ονῶ, ὁ, ἡ, columna, κίον, acc.
 pro κίονα. §. 521. 779.
 Κίρκη, Circe, nomen sagæ. §.
 957.
 Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
 à κλάζω, clamo. Vide suprà
 κεληγῆς, α. 406.
 Κλαίω, fletus, præf. part. à κλαίω,
 fletus, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. α.
 222.
 Κλείω, pro κλέα, & hoc ex κλέα,
 res praeclare gesta, à κλέω, ιτῶ,
 τὸ, gloria. Them. κλείω, cele-
 bro. §. 160.
 Κλέπτι, præf. imperat. celebrate,
 à κλείω,

- à κλείω, celebrō. hinc κλειτὴς, ὤ, inclytus. α. 473.
 Κλειώ, ὄ, ἡ, nomen mul. & Μυῖα. 9. 77.
 Κλέω, ε, τὸ, gloria. pro quo etiam dicitur κλεῖω, ε, τὸ, gloria. Them. κλείω, celebrō. α. 107.
 Κλέψας, furatus, a. i. part. à κλέπω, clepo, furor, fut. κλέψω, p. κέκλιφα, p. pass. κέκλημαι, p. med. κέκλοπα. α. 55.
 Κλῆρον, acc. à κλῆρος, υ, ὁ, fors, patrimonium. α. 37.
 Κλόνην, acc. à κλῶν, υ, ἡ, turbatio, tumultus. hinc κλονίω, ὤ, commoveo, f. ἦσιν. 9. 935.
 Κλυζορρόω, inundanti, dat. præf. part. à κλύζω, olmo, f. ὄν, p. κέκλυκα. α. 209.
 Κλυρμήν, nomen mul. θ. 351.
 Κλύωμι, præf. opt. audirem, à κλύω, audio, κλύθι, præf. imperativi est à κλῦμι, at κέκλυθι, & κέκλυπ, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦπ, in præf. imperat. hinc κλυτὴς, κλυτοῦ, inclytus. 9. 32, 644. α. 9. 70.
 Κλωθῶ, nomen Parca. Vide Calpin. α. 258.
 Κνήμησις, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, à κνήμη, tibia, sura, cruris. α. 123.
 Κνημῖδας, acc. pl. à κνημῖς, ὤδς, ἡ, ocrea. Th. κνήμη, υς, ἡ, tibia. α. 122.
 Κοθύρεσις, à κούρεσις, epitheton fuci, παρὰ τὸ κούρειν τὴν ἔρσην, quod aculeum non exerat more apium, à κούρω, oculo, & ἔρση, cauda. α. 305.
 Κοίλω, cavus, κούλη, dat. pl. κούλησι. α. 52, 689.
 Κοιμηθεῖσιν, a. i. part. pass. à κοιμῶ, sorpio, facio dormire, κοι-
 μῶμαι, ὤμαι, dormio, f. i. pass. κοιμηθήσονται, a. i. m. ὅσιν κοιμηθήσονται. 9. 214.
 Κοινῶ, genit. à κοινός, ὤ, ὁ, communis. α. 723.
 Κοῖος, κοῖα, nomen viri. θ. 407.
 Κοιροῖαν, præf. part. imperans, à κοίρωνος, υ, ὁ, rex. hinc κοιροῖαν, ὤ, dominor. 9. 33.
 Κοῖτον, acc. à κοῖτος, υ, ὁ, idem quod κούτι, υς, ἡ, cubile. α. 574.
 Κοκκύζῃ, canit. 3. pers. præf. à κοκκύζω, coccyzo, à κόκκυξ, υγς, ὁ, cuculus. α. 486.
 Κολλήνται, ferruminati, nom. pl. à κολλήεις, κολλα, εν, glutinatus. Thema, κόλλα, υς, ἡ, glusen. α. 309.
 Κολοσσεῖα, palarum strepitu, à κολοσσεῖς, ὤ, ὁ. Schol. ἡχοφρυζάνων σερρῶν. h. e. strepitus farmentorum, quoniam trahuntur, ex σῆρω, traho. & ἡλόν, lignum, seu κόλλω, mutilus. Est enim farmentum lignum defractum. 9. 880.
 Κομῶν, nutrito, præf. inf. à κομῶ, f. ἦσιν, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσταλς, a. i. m. int. α. 604. 317.
 Κοιῶσιν, edidit fragorem, a. i. ind. Ion. à κοιῶν, ὤ, resono. Th. κούρω, υ, ὁ, sonitus. 9. 840.
 Κοίησι, dat. pl. Ion. pro κοῖναις, à κοῖα, ας, ἡ, idem quod κούις, υς, ἡ, pulvis, acc. κούιν. α. 365. 9. 706.
 Κοιόντες, pulverem excitantes, præf. part. à κοῖω, vel κορίζω. Them. κούις, υς, ἡ, pulvis. α. 342.
 Κοιρῶν, excitatus, præf. part. à κοῖρωμαι, pulsor, scindor. Them.

- Them. *κρίω*, f. *ψω*, scindo. α. 63.
- Κορισάμμος*, satiatus, a. i. m. part. Poët. pro *κορισάμμος*. Vide *κορίσσιος*. s. 33.
- Κορίσσιος*, saturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à *κορίσσιμι*, vel *κρίω*, saturo. §. 366.
- Κορέθων*, collegit, imperf. act. pro *ἐκορέθων*, verbi *κορέθω*, vel *κορέθω*, coacervo Th. *κρέθης*, *κῆ*, acervus. §. 853.
- Κόρος*, s, & Ion. *κόροιο*, satietas. Thema, *κρίω*, satio. §. 593.
- Κόρυς*, genit. à *κρύς*, *υῖος*, *ἡ*, galea. α. 417.
- Κορύσσειν*, præf. inf. à *κορύσσω*, armo. q. d. galea munio, *κορύσσεισσι*, præf. part. f. g. Thema, *κρύς*, *υῖος*, *ἡ*, galea. α. 198. 148.
- Κορυφῆς*, genit. §. 62. *κορυφῆς*, dat. pl. Ionic. à *κορυφή*, *ἡς*, *ἡ*, vertex. §. 1010.
- Κορώνη*, *ης*, *ἡ*, cornix, hinc *κορωνιάω*, acc. *rostrata*, Poëticè, pro *κορωνιάω*, à *κορωνιάω*, *ᾧ*, incurvus & lunatus sum. à *κορώνη*, summitas, curvatura. s. 679. α. 289.
- Κοσμεῖν*, præf. inf. sic *κόσμησσι*, ornavit, a. i. pro *ἐκόσμησσι*, à *κοσμία*, f. *ἡσσι*. Th. *κόσμος*, s, *ὁ*, ornatus, ordo. s. 72, 76.
- Κοτίς*, 3. præf. ind. est infestus, *κοτίσσι*, præf. part. f. g. *κοτίσσι*, dual. num. part. à *κοτίω*, f. *ἡσσι*, & *ἡσσι*, irascor. Th. *κότις*, s, *ὁ*, ira vetus. s. 29. §. 315.
- Κοτίς*, s, *ὁ*, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κόρη*, *ης*, *ἡ*, puella, idem quod *κόρη*, ex eoque factum Poëtica epenthesi, *ῥ* v. pl. *κῆρη*. Thema, *κρίω*, verro. α. 126.
- Κυρίζων*, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi *κυρίζω*, à puerili ætate educo, à *κυῖρος*, idem quod *κῖρος*, puer. Th. *κρίω*, verro. §. 347.
- Κυρόπρος*, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à *κυῖρος*, idem quod *κῖρος*, juvenculus. Thema, *κρίω*, f. *ἡσσι*, & *ἡσσι*, verro. s. 447.
- Κυροτόφῳ*, s, juvenularum nutritor, à *κῆρ*, hoc à *κῆρ*, juvenacula, *κρίω*, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- Κυφίζουσα*, præf. part. f. g. à *κυφίζω*, f. *ἡσσι*, levo, à *κυῖφῳ*, levis. s. 463.
- Κῆφῳ*, s, *ὁ*, levis, ut *κυῖφῳ* ἰλπίς, levis spes. s. 761.
- Κερίδι*, *ης*, *ἡ*, pro *ficus sylvestri*. s. 699.
- Κεράλλω*, acc. sing. Ion. à *κεράδι*, per metathesin, pro *κεράδι*, *αἱ*, *ἡ*, cor. s. 340.
- Κεράνι*, dat. sing. imperio, à *κεράνῳ*, *ἡ*, *τὸ*, robur. hinc *κεραπρός*, validus, *κεραπρώων*, gen. plur. Æolicè, *κεραπρώωντες*, superl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- Κεραπῆ*, præpotens est, 3. perf. præf. ind. à *κεραπῆ*, *ᾧ*, imperium obtineo, f. *ἡσσι*, p. *κυκράτῃς*. Them. *κεράτῳ*, *ἡ*, *τὸ*, robur. §. 403.
- Κεραπρόφρων*, dat. sing. à *κεραπρόφρων*, infracto animo sum, ex *κεράτῳ*, robur, & *φρῶν*, animus. α. 458. *κεραπρόφρονα*. s. 147. §. 509. *κεραπρόφρονι*. §. 297.
- Κεραπῆ*, *καπῖτι*, dat. sing. à *κεράς*, *καρῶν*

- κρητὶς**, ὁ, vel τὸ. Th. *κρήνη*,
κρη, τὸ, *caput*, unde per apocopen,
κρή, τὸ *ἀκλῆ*, pro *κρή*,
 dicitur *κρή* Doricè, & per
 novam apocopen *κρη*, pro *κρή*.
 item, pro *κρη*, per meta-
 thesin *κρή*, *κρή*, & *κρη*.
κρητὶς. unde etiam descendunt
κρητὶς, *κρη*, τὸ, & diminutivum
κρητὶς, *κρη*, τὸ, *calvaria*. α.
 136.
- Κρήας**, *ατὶς*, & Atticè, *κρήας*, τὸ,
 caro. α. 591.
- Κρήιον**, acc. à *κρήιον*, *κρη*, ὁ, nomen
 viri. ὁ. 134.
- Κρήιοντα**, acc. sing. nomen viri. à
κρήιον, *ατὶς*, ὁ. α. 83.
- Κρήιστων**, vel *κρήϊων*, *ατὶς*, ὁ *κρη*
 ἢ, præstantior vel melior, à po-
 sitivo *ἀγαθός*, bonus. Th. *κρή*-
ατὶς, τὸ, *robur*. α. 210.
- Κρημίσαιδα**, α. 1. med. infin. à
κρημνισαί, *suspendor*, conjuga-
 tur ut *ἵσταμαι*. Them. *κρημνισαί*,
 & *κρημνισαί*, f. *αἶσα*, *suspen-*
do. α. 629.
- Κρηδίαρον**, *κρη*, τὸ, propriè capi-
 tis ligamentum, ex *κρη*, & *δία*,
 ligo. per metaph. *pinna muro-*
rum, & ponitur pro *moenibus*.
 α. 105.
- Κρήθιν**, adverb. à *capite*, ex *κρη*,
ατὶς. Thema est, *κρήνη*, *κρη*,
 τὸ, *caput*. α. 7.
- Κρήνης**, genit. à *κρήνη*, *κρη*, ἡ, *fons*,
 à fundendo, quia fundit aquas,
κρηναί, Æolicè, pro *κρηναί*,
 genit. pl. α. 758.
- Κρήνη**, *κρήνης*, nomen Insulæ. ὁ.
 477.
- Κρητῆος**, genit. Ion. *κρητῆος*, Ioni-
 cè, pro *κρητῆος*, ἡ *κρη*, ὁ, Latinè,
crater, à *κρημνισαί*, f. *αἶσα*, *misceo*,
tempero, quia in eo merum
 diluitur, ne noceat. α. 744.
- Κρήωντες**, pugnarunt, 3. pl. α. 1.
 med. à *κρήνω*. *discerno*, f. *κρη*,
κρήνω, 3. pl. α. 1. act. subj.
κρήναι, part. α. 1. act. α. 801.
 ὁ. 882.
- Κρήσις**, nomen mul. ὁ. 359.
- Κρήν**, nomen mul. ὁ. 375.
- Κρήνη**, *tramat*, per syncopen,
 pro *κρηκίδα*, à *κρηκίς*, *κρη*, ἡ,
 vel tamquam à *κρηκίς*. Thema,
κρηκίς, *κρη*, ἡ, *trama*. α. 538.
- Κρηκίτιον**, croceo peplo, à
κρηκίς, *κρη*, ὁ, *crocus*, & *κρηκίς*,
κρη, τὸ, *peplum*, vestis mulie-
 bris. ὁ. 358.
- Κρηκίδης**, *κρη*, ὁ, *filius* ὁ *κρηκίς*,
 h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ
Ζεύς. *κρηκίδης*, Ionicè, pro *κρη-*
κίδης. α. 18.
- Κρηκίον**, *ατὶς*, idem quod *κρηκί-*
δης, à *κρηκίς*, *κρη*, ὁ, *Saturnus*,
 qui sic videtur dictus à splen-
 dore. Hebr. *karan*, splendere.
 Fr. Jun. Aliis quasi *κρηκίον* tem-
 pus: plurimum enim temporis
 conficit in emetiendo suo orbe.
 α. 276.
- Κρηκίφοισι**, dat. pl. Ion. à *κρηκίφος*,
κρη, ὁ, *tempus*, pars capitis, *κρηκίς*
κρηκίον τὸ *αἶψα*, quod ibi evi-
 dens sit venarum pulsus. α. 226.
- Κρύος**, *κρη*, τὸ, *frigus*, hinc *κρυ-*
ος, *κρη*, & Ionicè *κρυος*, *κρη*,
frigidus. hinc *κρύος*, *ατὶς*, ὁ,
 Poëtis idem quod *κρυος*. α. 494-
 ὁ. 657. 936.
- Κρυπιδίης**, secreti, gen. à *κρυ-*
πιδίος, apud Poëtas idem quod
κρυπτός, occultus. hinc & *κρυ-*
φός, abditus. Th. *κρύπιν*, f. *ψα*,
occulto, abscondo, α. 2. *κρυ-*
φός. α. 329. 789.
- Κρύψις**, α. 1. Ion. à *κρύπιν*, *occul-*
to. hinc *κρύψας*, α. 1. part. *κρύ-*
ψας, f. *g*, ὁ. 174. α. 50.
- Κρύψις,

- Κρώζω**, præf. subj. à κρώζω, *cor-
cipo*, quod est cornicis. s. 747.
- Κτεάνης**, occisæ, part. a. 2. med.
ab indic. ἐκτεάνω, ad formam
ἐπτεάνω, ab a. 2. act. ἱκτεάνω. pro
quo Doros ἱκτεάνω. à κτεάνω, *occi-
do*, f. κτεάνω. Them. κτεάνω. α.
402.
- Κτεάνων**, gen. pl. à κτεάνων, s, τὸ,
possessio. Poëtis idem quod κτε-
άνω & κτεάνω, ατ, τὸ, *idem*.
Th. κτεάνω, f. ἱκτεάνω, *acqui-
ro*. s. 317.
- Κτεάνω**, acc. à κτεάνω, ατ, τὸ,
part. a. 1. act. à κτεάνω, *occido*,
f. κτεάνω. p. ἱκτεάνω, a. 2. ἱκτεάνων,
a. 1. ἱκτεάνω, κτεάνω, Doricè
pro κτεάνων, præf. int. act. α.
414. 448.
- Κτήμας**, dat. plur. pro κτήμασι,
per apocopen. à κτήμας, *posse-
sio*. Th. κτεάνω, ὤμας, *acqui-
ro*. s. 34.
- Κτητήν**, tamulam, acc. à κτητὴς,
acquisibilis. Th. κτεάνω, f. ἱκτε-
άνω, *acquirō*. s. 406.
- Κτύπ**, sonitus, à τύπῳ, pulso.
α. 98.
- Κυανόπτελον**, cæruleo peplo. à κύαν-
ος, cæruleus, & πτελον, pe-
plum. s. 406.
- Κυανόπτερος**, nigras alas habens,
ex κύανος, cæruleus, & πτερόν,
s, τὸ, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύανος, cæruleus.
hinc κυάνη, nigra, dat. plur.
κυανήσιν pro κυανήσιν, & κυ-
ανήσιν, Æolicè, pro κυανίων. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανόχαιτος**, s, nom. ex κύανος, s,
ὁ, cæruleus, color niger, &
χαιτή, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανώπων**, nigroculam, acc. à κυ-
ανώπων, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύανος, cæruleus, & ὤψ,
- ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὀπτεύω,
video, p. m. ὤπτα. α. 356.
- Κυδάλιμος**, idem quod κύδιμος,
gloriosus, à κύδιος, ὁ, τὸ, glo-
ria. α. 74.
- Κύδιος**, ὁ, τὸ, gloria, in comp.
κυδίων, gloriosior, superl. κύ-
διος, s, ὁ, gloriosissimus. s.
313. θ. 548.
- Κυδαίνων**, illustrans, præf. part. à
κυδαίνω, gloriosum reddo, f. ἡ,
p. κτα. Th. κύδιος, ὁ, τὸ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδιών**, exultans, jactabundus,
præf. part. pro κυδίων, à κυδαίνω,
glorior, jactito. Th. κύδιος, ὁ.
τὸ, gloria. α. 27.
- Κυδιός**, ἡ, ὁ, inclytus, celebris.
Th. κύδιος, ὁ, τὸ, gloria. s.
257.
- Κυδοίμους**, s, ὁ, tumultus, q. à
κύω, pario, & δέμους, timor.
α. 156.
- Κυθίρεα**, ας, ἡ, Venus, ὅπ κούθη
τὰς ἱερὰς, occultat amorem ve-
nereus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρις**, κυθήρισι, dat. pl. à κύ-
θηρος, s, ὁ. Th. κυθήρα, insula
ad Laconiam. s. 192.
- Κυκλοπετής**, ὁ, ὁ, tornando
rotundus factus, ex κύκλος, s,
ὁ, circulus, & πέτω, terebro.
α. 208.
- Κύκλωψ**, ὁ, οἱ κύκλωπες,
Cyclopes, ex κύκλος, s, ὁ,
orbis, circulus, & ὤψ, oculus.
Th. ὀπτεύω, *video*. s. 144.
- Κύκλος**, α. 65. 346. 368. 413.
κύκλον, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκλις, α. 350. κύκλοι, α. 316.
- Κυλίνδῳ**, præf. ind. pass. à κυ-
λίνδω, volvo. hinc κυλινδ-
ω, Th. κυλίνω, f. ἴσω, volvo.
α. 378. 438.

Κυμαίνοντες, genit. præf. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα, ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατῶ, τὸ, fluctus, q. à κυκλῶ, misceo, unde est κύκλωσις, pro quo κύμα. κύματ'. s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύωλι, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. s. 636.

Κυρπύλειαν, nomen mulieris. θ. 810.

Κυρρῶδην, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυρρῶν, nomen proprium mul.

Κυνή, ης, ἡ, (sub. δὲ) pellis canis, galea. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμῶ, nomen mul. s. 255.

Κυπαρῖσος, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hic legatur κυπαρῖν. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & κύπρις, Venus. s. 193.

Κυρήσις, α. 1. part. à κυρίω, incido. Th. κύρω. fut. Æol. σω. incido. s. 755.

Κύρσι, α. 1. inf. incidere. à κύρω, f. κύρω, κύρωσις, α. 1. part. α. 326.

Κυσαμβή, α. 1. part. med. f. g. pro κυσαμβή, quæ concepit, verbi κύωμαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνὸς, ὁ vel ἡ, canis. κυώα, acc. κυώε, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. pl. s. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, veternus, somnus profundus. s. 798.

Κάμαζον, impetf. lon. pro ἐκώ-

μαζον, verbi καμάζω, comestor. Th. καῶμας, s, ὁ, comestatio. α. 281.

Κάμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωπίλασσιν, præf. part. f. g. à κωπύλας, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβῃσι, prehenderit, α. 2. act. subj. σι est paragoge Ionica, à λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, p. λέληθα, Attic. ἔληθα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβών, ὄν, s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, lepores. Accusativus Atticus: pro λαγῆς, à λαγῶς, s, ὁ, lepus: Atticè λαγῶς, ὦ, ex λα, particula quæ intendit significationem & ὤς, ὠτὲς, τὸ, auris, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, video, quia dormit avertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. s. 344.

Λαβίθε, obliviscimini, α. pl. α. 2. med. imperat. à λαμβάνομαι, f. λήσσομαι, præf. pass. λέλησμαι, α. 2. act. ἔλαθον, præf. m. λέληθα. s. 264.

Λαθροφθόσι, facientis oblivisci vocem, gen. Ionic. à λαθροφθός, vocis oblivionem inducens. à λάθος, τος, τὸ, oblivio. Them. λήθω, lateo & φθός, sonus, hoc à φθέσσομαι, f. γέσσομαι, loquor. α. 131.

Λαίτρη, magnus maris fluctus. ex λα valdè & ἵνα, ire. vel dictum quasi λαίτρημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαίον τμήμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τίμνω, seco. s. 165.

Λαίψη-

Λαυφηροκίλδρον, rapidum, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, temperas, & κίλδρος, α, ἡ, via. §. 379.

Λάκκη, crepitabat, pro ἱλακς, α. 2. αἶ. à ληκίω, crepitum cico, α. 2. ἱλακον, præ. med. λέλακς. §. 694.

Λακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula. §. 747.

Λάμπειν, collucebat. imperf. Ion. pro ἱλαμπειν, à λάμπω, luceo, f. ψω, p. φω. α. 71.

Λαμπιζώνω, fulgentia. Poëtice pro λαμπιζώνω à λαμπίζω, luceo. Λαμπυδρον, splendens, λαμπυρδοις, dat. pl. Ion. part. præf. Th. λάμπω. α. 143.

Λαμυθς, ἡ, ὄν, splendidus, clarus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §. 257.

Λαός, populus. λαοῖς, dat. pl. Ion. Atticè λαῖς, αἱ, ὁ, populus. §. 430.

Λαοσώ, populorum defensor, vel agitator. ex λαός, αἱ, ὁ, populus, & σῶω, servo. Th. σώ, salvus, vel ex λαός & σῖω, moveo. α. 37.

Λαπιθῶν, pro λαπιθῶν, genit. pl. Doricè, à nominativo λαπίθης, α, ὁ, Lapitha. vide in Calepino, Lapitha. α. 178.

Λαπῆ, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχίστης, ἡ, Lachesis, nomen Parcae. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχη, ης, ἡ, Lapugo, vellus. α. 513.

Λέγειν, dicere, præf. inf. verbi λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα, præ. m. λέλοχα. §. 27.

Λεαγρή, nomen propr. mul. suaviloqua. ex λῆ, α, ἡ, lævis,

& ἀγορεύω, concionor. Th. ἀγορά, ἡ, forum.

Λέβεται, stillat, à λείβω, f. ψω. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμῶν, ὤν, ὁ, Latinè, pratum, q. d. paratum, ubi non opus est satione. Namque injussa virescunt gramina. §. 279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, linquo, relinquo, f. ψω, p. φω, p. m. λειποι, α. 2. m. ἐλπομένω. §. 490.

Λειροίσκη, dat. sing. florida. Th. λείριον, α, τὸ, lilium. Hinc est λειροίς, εἶ, ὁ, in f. g. λειροίς, liliaceus, α & per syn. sp. florida, suavis. §. 41.

Λελαβώ, Poët. lateres, pro λαβώ, α. 2. med. opt. à λαμβάνω, lateo. Mutuatur suatempora à λήθω, f. λήσω, α. 2. med. ελαβώ, hinc in opt. λαβώ, οἷο, αἶτο. p. m. λέλαβη. §. 471.

Λέλακς, strepis, p. m. à ληκίω, respo, crepo. in α. 2. ἱλακον, unde est præ. med. λέλακς, strepsi. accipitur hic in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. α. 207.

Λέλειπ, relicta est, præ. pass. λέλειμμαι, ψα, πια, à λείπω, linquo. α. 284.

Λελεχότις, lambentes, part. præ. αἶ. per syncopen, & epenthesin, Ἔ, pro λελεχονότις, à λελεχέω, Th. est. λείχω, lingo. f. ξω. §. 816.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing. præ. med. indic. (tamquam à λήγω) Thema est λαγχάνω, sortior, f. κληρώσμαι, α. 2. ἱλακον,

ἔον, p. m. λέλογχα. §. 203.

Λίοντις, pl. num. à λίων, οἷον, ὅ, leo. in dual. λίωσ, dat. pl. α. 175.

Λισπῆ, macilenta, dat. à λισπῆς, ὤ, ὅ, tenuis, exilis, viribus destitutus. s. 497.

Λισσαίδω, acc. Nomen hydræ. à λίρην, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi erant sordium confluges. prov. λίρην κακῶν, Lerna malorum. Dicitur hydra seu serpens λισσαίη, quod in illa versata fuerit palude, à loco §. 314.

Λίχη, dat. sing. à λίχη, ης, ἡ, sermocinatio: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. s. 501.

Λοιχαλίσιον, dat. pl. Ion. tristibus. h. e. in casulis pauperculorum, à λοιχαλίον, α, ὅ, perniciosus. Thema λοιχῆς, perniciēs. s. 525.

Λοιχῆς, α, ὅ, candidus, albus, affine πρὸς λείωσιν, video. alba sunt lucida, λοιχῆσιν, Ionicè, dat. pl. pro λείχῆς. 6. 190.

Λοικῶλον, pulcrisulnis, ex λοικῆ, alba, & αἰλή, ulna, quæ habet candida brachia. §. 913.

Λιύσσειν, vident, 3. pers. pl. præf. ind. à λιύσω, video, Poëticum est. s. 250.

Λίχον, α, ὅ, πῆ, lectus, dat. pl. λήχισι, Poëticè pro λήχισι. Th. λήω, vel λήωμαι, cubo, dormio. §. 57.

Λίον, leo. Vide paullò antè λίοντις. §. 323.

Λήγῃ, cessat, 3. pers. præf. à λήγω, cesso, desino, F. λήξω. s. 414.

Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, lateo, f. λήσω, α. 2. ἔλαθον, p. λέληθα, s. 268.

Λήδῃ, pro λήδῃ, acc. à λήδῃ, ἰδῶν, ἡ, pecus. à λείω, ας, ὅ, præda. λήδῃ, propriè præda. item pecus, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.

Ληΐζῃ, sortitur. imperf. Ion. verbi ληΐζομαι, nanciscor, f. ἴσσομαι, hinc ληΐσας, f. i. pro. ληΐσται. Th. λείω, ας, ὅ, præda. s. 322, 702.

Λήϊον, α, πῆ, seges. α. 288.

Λιωαῖον, acc. à λιωαῖον, ὦν, ὅ, Januarius, quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Them. λιωῆς, α, ὅ, lacus preli torcularii, hinc Λιωαῖον, Bacchus. s. 504.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio, à λήθω, seu λανθάνω, lateo. §. 55.

Ληϊδῆς, α, ὅ, Latona filius. α. 479.

Λητώ, ὅ, ὤ, ἡ, Latona, acc. λητώα, λητώ. §. 19.

Λιγύως, stridulè, adverb. à λιγύς, ἔα, λιγύ. α. 206. à λίγῃ, strideo, α. 233. Hinc λιγυρῆς, sonans. λιγυρίω. s. 583.

Λιγύφωνοι, arguta, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αἷς ἡ φωνὴ λιγύῃα. Them. λίγῃ, f. ξω, strideo, & φωνῇ, ὤ, ἡ, vox. §. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, α, ὅ, lapis. §. 485. hinc λίθισι, dat. pl. Ionicus. s. 624.

Λιλαίοι, cupientes, præf. part. à λιλαίωμαι, apud Poëtas idem quod γλίχωμαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμνῇ, οὐκ, ὅ, portus, q. ex λίαν ῥῆσιν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λίμνη,

Δίμνη, κ, ή, stagnum, palus, lacus, παρὰ τὸ λίαν μῆεν. 9. 365.

Λίμνη, ῥ, ὁ, fames. 1. 230.

Λιπαρὸν, Ionicè pro λιπαρὸν, splendidam, acc. sing. λιπαρὸς, α', ὄν, propriè pinguis, à λίπος, εἶ, τὸ, pinguedo. 9. 63.

Λίπ', pro λίπῃ, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, εἶ, τὸ, pinguedo. per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex *iliad.* α. 117. βύλοι' ἰγὰ, pro βύλοι' ἰγὰ. Effet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, *urbs Roma.* At alii λίπ'. pro λιπαρῷ.

Λίπειν, dialysi Poëtica pro λιπῶν, α. 2. act. infin. λίπουν. 3. pl. α. 2. act. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, α. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. p. λίποιεν, α. 2. part. λιπών, ἔσει, ὄν. α. 332. 1. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λίον, ὄν, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. act. lingebant, à λιχμάζω, linzo, lambō. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγῳ, sermonem, acc. à λόγος, κ, ὁ, dat. pl. Ion. λόγισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præf. med. λέλοχα. 1. 106.

Λοισαμῶν, lota, Poëticè pro λοισαμῶν, part. a. 1. med. ubi & resolvitur in so, & τὸ σῖγμα duplicatur, lota, λείδαι, lavari, Poët. pro λείδαι, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th. λῶω, f. σω, lavo. 1. 522.

Λοιμὸς, ῥ, ὁ, perniciēs. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, ῥ, ὁ, peffis. 1. 243.

Λοισοπάτιον, postremum, à λοιδοῖ, pro quo etiam λοιδοῖ, κ, ὁ, postremus, ultimus. 9. 921.

Λοκροί, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λοτρῶν, balneo, dat. à λοτρῶν, ῥ, τὸ, lavacrum, λῶτρων verò aqua sordida, quā nos lavimus. Accentu differunt. Th. λῶω, f. σω, lavo. 1. 753.

Λοφῆ, dorso, Ionicè pro λοφῆ, dat. sing. à λοφῆ, ή, cervix. Th. λόφῳ, κ, ὁ, cervix, colum. α. 291.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, κ, ὁ, insidiæ, à λόχομαι τὸ κείμαι, jaceo, quod soleant κειῖν οἱ λοχῶντες, federe insidiantes, hinc λοχῶν, ῥ, insidior. 9. 174.

Λοχοῖο, gen. sing. Ion. ex insidiis, ubi additur præpositio, à λοχῶς, ῥ, ὁ, idem quod λόχος, κ, ὁ, insidiæ. 9. 178.

Λυγρῆ, genit. à λυγρῆς, εἶ, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρῇ, pro λυγρῇ, Ionicè gravis, λυγρῇ εἰδῆαι, pro λυγρῇ, odiose edoctam. 9. 312.

Λύκρον, acc. à λύκρος, κ, ή, nomen urbis in Creta. 9. 477.

Λυγρῆς, molestus sis, 2. perf. præf. subj. à λυγρῶν, ῥ, f. ἴσω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, κ, ή, dolor. 1. 401.

Λύσαι, α. 1. act. infinit. & λύσει, pro ἔλυσε, α. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λύσω, α. 1. ἔλυσα. 1. 608.

Λυσίασας, nomen mul. 9. 258.

Λυσισελῆς, solvens membra. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, εἶ, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύσιν τὴν μελεσθῆμεν, id est, curas. §. 911.

Λύσιν, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λάβη, ης, ἡ, contumelia, ποικίλῃ λαβῇ, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.

Λαβητός, ὅ, ὁ, infamia notatus. à λαβείσθαι, ἄμω, contumelia afficio. Th. λάβη, ης, ἡ, injuria. α. 266.

Λάϊον, melius, comp. à positivo ἀγᾶθος, comp. λαΐον, superlat. λαΐσθ. Them. λαῶ, λῆς, volo. s. 350.

M.

Μᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, α, ὁ, nomen fluvii. §. 339.

Μαίη, propriè obstatrix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίωμαι, inquirentes, præf. part. à μαίωμαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ὦ, vehementer cupio. s. 532.

Μαίωρες, beati, nom. pl. à μαίωρε, αρε, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαίωρεσι, & Ionicè μαίωρεσι. Μαίωρε, sic videtur dici, quasi μὴ καὶ. (Doricè μαίωρε) ὑποκείμενον, mortui non subjectus: hinc μαίωρεως, α, ὁ, dicitur, ὅ ἐσσι τοῖς ἀγίοις. s. 139. 141.

Μαίωμαι, acc. ligomet, à μαίωμαι, λα, ἡ, ligo, à μάλα, & κίλλω, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.

Μακρός, α, ὁ, longus, κόμω, μακρῶ, fluctus decurrit. h. c. μακρῶ. Τομ. II.

gni, in acc. μακρῶ, Ionic. pro μακρῶν, μακρῶσι, dat. pl. pro μακρῶν, Ionicè. Them. μήκος, εως, τὸ, longitudo. Dor. μήκος, s. 290. 780.

Μαλακῶ, acc. f. g. & μαλακῶσι, dat. pl. Ion. μαλακῶς, α, ὁ, molli. Th. μαλακῶ, mollio, f. ζῶ, §. 92.

Μαλακῶ, ης, ἡ, μαλυν, sic dicta quia alvum natura sua μαλακῶς mollit. Th. μαλακῶ, vel τῶ, f. ζῶ, mollio. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μαλῶν, superl. μάλιστα, maximè. s. 343. s. 310. α. 176.

Μαλαρῶ, flagranti, dat. singul. & μαλαρῶς, ὅ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαλός, pro ἀμαλός, α, ὁ, tener. α. 18.

Μαλῶν, velloribus, dat. plur. & μαλῶς, ὅ, ὁ, vellus, lana proptissa. s. 234.

Μαρίων, apprehendere, per synecopen ἔρ, pro μαρπίων, à μαρπίω, apprehendo, in a. 2. infinit. μαρπίω, & poëticè μαρπίω, & poeticā reduplicatione μαρμαρίων, ceperant. a. 2. opt. act. præf. med. μάρμαρπον. α. 231. & 252.

Μαρμαρίων, splendida, pl. f. g. & μαρμαρίος, splendidus. Them. μαρμαρίω, splendo, f. αἰῶ, hinc in part. f. g. μαρμαρίων. §. 699. 811.

Μαρμαρίων, pro μαρμαρίων, Ionic. pro μαρμαρίων, pugnetus, 1. pl. subj. medii. μαρμαρίων, & μαρμαρίων, 3. plur. imperf. pro μαρμαρίων, Ion. Th. μαρμαρίων, pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρ, acc. singul. à μαρτυρῶ, υρε, ὁ, testis, hinc μαρτυρήσιν.

ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είας, à μαρτυρία, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.

Μασίειν, flagellaverunt, 3. dual.
impert. vel, a 1. αἶ. à ματίω,
Poeticè pro ματιζών, flagello.
duo illa tempora hic coinci-
dunt μασιών, flagellans, per
syncopen pro ματιζών. Them.
μασιζέ, ιζος, ή, flagellum. α. 431.
466.

Μασιχώνη, mandenti, dat. sing.
part. à μασιχάω, αἷ, & poëticè
μασιχέω, μασιχάονη, αἷη, & poë-
ticè μασιχώνη. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.

Μαψ, sine usu, frustra, Adverb.
9. 872.

Μαυρῆσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αἰμαυρῆ-
σι, ab αἰμαυρῶ, obscuro, offu-
sco. Th. αἰμαυρῆς, εἰ, ὅ, obscu-
rus. α. 305.

Μάχη, ης, ή, pugna, à μάχομαι,
f. μάχῃμαι, & μάχισμαι, p.
μιμάχομαι, pugno, prælior,
μάχοδω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μάχισσαδ, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.

Μαχλόπη, falacissimæ. à μάχλος,
libidinosus. α. 586.

Με, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
a, um, multus, a, um, μέγα,
valde. α. 58. μέγα νήπιε, val-
de stultè, h. e. stultissimè, μέγ'
pro μέγα, item pro μεγάλως.
α. 774. Comp. μείζων, ον, su-
perl. μέγας, α, ον, maximus.
α. 237. α. 148. 41.

Μεγαθήρεϊ, dat. sing. à μεγαθήρε-
ος, magna fiducia prædictus.

ex μέγας, μεγάλη, μέγα, ma-
gnus, a, um. & θέρως, εἰ, ὅ,
τὸ, fiducia. α. 485.

Μεγάθυμον, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, α, ὅ, animus.
α. 17. 57.

Μεγαλήτερος, acc. sing. à μεγαλή-
τερ, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἦτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτερος.
α. 656.

Μεγάροπι, dat. pl. Ion. à μέγαροπι-
α, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
α. 377.

Μεγάλη, dat. à μέγας, ον, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγέρεα τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valde. &
εἶρην, απο. alii legunt μεγέρε-
τα. θ. 240.

Μέγας, superlat. maximus, à μέ-
γας, μείζων, major. θ. 49.

Μέδουα, nomen mul. à μέδω, cu-
ro. μεδίωται, præf. part. f. g. à
μεδέω, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.

Μέζ, pro μέζη ex μέζια, τὸ, πη-
δένδα. Th. μέσος, α, τὸ, me-
dius. α. 512.

Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen.
cum. cum acc. post. θ. 127.

Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵημι, f. ἵσω, p. εἴρω, α. 2. ἴω,
unde μεθήμι, dimitto α. 309.

Μεΐδωσιν, a. 1. α. μειδάω, subrideo.
μειδήματα, acc. pl. à μειδήμα-
α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γας, maximus, in acc. sin-
gul. μείζω ex μείζονα, μείζονα.
α. 272.

Μείλιχος, εἰ, ὅ, ή, blandus. hinc
μειλίχως, ή, ον, idem. Them.
μειλίχως

- μελίω, f. ξω, p. χα, *delinio*, *deumilceo*. θ. 406. 192.
- Μείωντις, part. a. i. Thema, μῦν, maneo, expecto, f. μῦν, p. μεμῦνκα, a. i. ἔμενα. hinc in aor. i. part. μένας, αὐτις, θ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μέϊονες, θ κὴ ἦ, & τὸ μέϊον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῦς, μῦδος, θ, mensis. s. 557.
- Μελαγχαίτω, acc. sing. à μελαγχαιτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλας, niger, ra, um, & χαιτη, ης, ἦ, juba, cæsaries. α. 186.
- Μελάνιδτον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῖω, ligo. α. 221.
- Μελάνησαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de-nigro, f. αἰῶ. Th. μέλας, ανος, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλας, niger, ra, rum. s. 142. 636.
- Μελιδῶνας, acc. pl. curas. à μελιδῶν, αὐτῶ, θ, cura. à μελιδεύω, curo. s. 66.
- Μελίεσσι, & μέλεισσι, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μίλῃ, sῶ, τὸ, membrum. s. 149.
- Μελίοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλις, α, θ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελιτᾶς, 2. pers. ind. præf. act. à μελετάω, ῶ, curam gero. f. ἦσιν. Them. μίλῃ, curæ est. s. 316.
- Μελίτη, meditatio. Them. μίλῃ. s. 280.
- Μελία, ας, ἦ. fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελία, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τὸ ἐν ὅριστι διδροφώρῳ αἰατρίφια. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἦ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιᾶν. Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιηδία, dulcem, acc. à μελιηδης, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
- Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel πια, ἦ, apis. s. 305.
- Μελίτη, ης, ἦ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρονα, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέων, εὐδς, animus. α. 428.
- Μίλῃσι, cura sunt. à μίλῃ, im- personale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μίλπομαι, cano. θ. 77.
- Μεμῶπειν. Vide pauld antè μεμῶπειν. α. 251.
- Μίμβλομαι, η, σται, curo, pro μίλομαι, per syncopen, & pl. onasum θ β ad euphoniā: & denique η Attico more in ω mutato. à μίλῃ, (im- personale) curæ est. θ. 61.
- Μεμῶπῃς, præteritum medium. à μεμῶπῃ, corripio. Vide suprὰ μεμῶπειν. μίμῶπῃ, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμῶπῃ, præf. med. μίμῶπῃ. s. 204. α. 245.
- Μεμῶπῃς, μεμῶπῃς, studentes. perf. part. act. pro μεμῶπῃς, à μῶπῃ, ῶ, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμητι, curæ est, per syncopen pro μεμῶπῃς, præf. act. Th. μίλῃ.

- μέλι, μεμηλότα, acc. pl. part. præt. s. 231.
- Μεμίξεται, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullò post, à μίγνυμι, F. μίξω, P. μέμιξα, præt. pass. μέμινυμαι, μέμιξα. s. 179.
- Μεμνήται, meminit. præt. perf. pass. à μνᾶομαι, ᾤμαι, recordor. f. μνήσομαι, præt. μέμνημαι, a. i. pass. ἐμνήσθην. f. 203.
- Μέμνονα, nomen viri. acc. sing. à μέμνων. f. 984.
- Μέμνυκε, remugit. præt. med. à μυκᾶω, μυγιο, in a. 2. æt. ἔμυκεν, sicut à μυγῶ est ἔμυγε. Hinc præt. med. μέμυκε. i. 508.
- Μὲν, quidem. s. 5. 12.
- Μενταίνω, furens. præf. part. à μνταίνω, cupio, irā percītus sum. Th. μν, σ, τὸ, animus. a. 361.
- Μένω, pro ἀειμένω, expecta, præf. inf. à μένω, maneo, expecto, f. μένω, p. μεμνήμεθα, a. i. ἔμενα. s. 674.
- Μενόων, ὅ, ἔ, ἦ, nomen mul. θ. 357.
- Μενίππη, nomen mul. q. d. valdè robusta. θ. 260.
- Μέν, σ, τὸ, animus, ira. a. 412. a. 235.
- Μερίμνα, η, ἦ, cura. s. 178.
- Μερόπων, genit. pl. à μέροψ, divitiā vocem habens. ex μέρος pars, & ὀψ vox. s. 109.
- Μερίμερα, follicita, acc. pl. à μέριμερος, α, ὅ, anxius. Th. μερμερῶ, anxie cogito. θ. 604.
- Μετρηράων, gen. pl. Æolicè, pro μετρηρῶν, à μετρηρα, ἦ, cura. Th. μετρηραίω, vel μετρηραίω, curo. θ. 55.
- Μισαίδω, loro, dat. sing. à μίσαι-
6ον, α, τὸ, medium lignum ἱ-

- ter boves, ex μίσαι, α, ὅ, me-
dius, & βῆς, bos. s. 469.
- Μίσος, α, ὅ, medius, μίσση, me-
dia. μίσος, pro μίσος, Poëticè, μισοῦσι, adverb. in medio, μισο-
σθέν, è medio, μισσηγός, pro
μισσηγός, adverb. inter. s. 233,
502. a. 367, 417.
- Μετὶ, & μετ', præposit. regit ge-
nit. & acc. f. 449.
- Μισαίδωποι, intermediæ, incerta,
à δούπος, α, ὅ, sonus aquarum
ex alto ruentium, μισαίδωπος, α,
ὅ, cataracta, quod est ab ἀργί-
σιν. s. 823.
- Μεταναίτας, cohabitatores, acc. pl.
à μεταναίτης, α, ὅ. Them. ναίω,
habito. ultima per naturam lon-
ga, hic licentiā Poëticā corri-
pitur. θ. 401.
- Μεταξὺ, idem quod μισσηγός, in-
ter. Th. μτ. s. 394.
- Μεταπρίπη, eminent, 3. perf. ind.
à μεταπρίπω, decorus sum in-
ter. μετίπριπιν, praellebat, im-
perf. Th. πρίπω, decorus sum
θ. 430.
- Μεταπναχίζετ', ingemiscebat, 3.
sing. imperf. medii. Th. πνός,
ἔ, ὅ, angustus. a. 92.
- Μεπίτρεπ, qui potest converti
mutabilis. Hinc
Μεπίτρεπον ἔργα πλῆσι, res in inte-
grum restitunt, ex μτ' & τρέ-
πω, verto. f. 89.
- Μεπίφρενον, α, τὸ, tergum, q. d.
post pectus. Th. φρενός, ἦ,
mens. a. 223.
- Μεταχρόνια, in cælo degentes, à
μεταχρόνι. Sed sunt qui hic
legant μεταχρόνια, ut sit reli-
cta terra, à χθών, terra. Est &
χρόνι, cælum, vel, μτ', trans,
q. d. quæ sunt trans tempus, à
χρόνος, α, ὅ, tempus. θ. 269.

Μετίμηναι, interlocutus est, pro με-
τιμίηναι, a. i. ind. Th. ἴπην, dico,
a. i. imperat. εἴπην, αἴπην, aor.
2. ind. εἴπην, εἰ, s. θ. 643.

Μετιπύειν, præf. inf. cum dat. in-
teresse, ex μετῖ, inter, & εἰμί,
sum. s. 174.

Μετέπειθεν, & μετέπειθα, ponè, pòst,
adverb. Th. ἐπίσω, retrorsum.
s. 285.

Μεταπυρεμόν, in autumnu. Adverb.
à μεταπύρειν, autumnalis.
Th. ὀπίρην, με, ἡ, autumnus.
s. 415.

Μετρίσθαι, perf. inf. pass. à μετρίσ-
μαι, f. ἔμαι, mensuram admit-
to. Th. μέτρον, & τὸ, mensu-
ra. s. 349.

Μέτρον, & τὸ, mensura. hinc μέ-
τερον, & ὅ, modum non ex-
cedens. s. 132. 306.

Μετώπην, genit. à μέτωπον, & τὸ,
frons, ab ἐπύμαι, video. α.
147.

Μέω, pro με, me, Doricè, genit.
ab ἐγώ. θ. 644.

Μη, Adverbium prohibendi, ne.
s. 213.

Μη, Adverbium negandi, non.
s. 21.

Μηδὲ, neque, & μηδέ. s. 488.

Μηδία, consilia, genitalia, à μη-
δης, σος, τὸ, cura, consilium, &
significat etiam, πρὸ αἰδῆς, pu-
denda. θ. 180. 398.

Μηδῖ, pro μήτι, idem quod μηδὲ.
s. 296. ut & μήτῃ. s. 270.

Μήδην. θ. 1001. μήδην, nomen
viri, & μήδης, nomen mul.
θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. μηδὲ ἓν. s.
395.

Μηδὲποτε, numquam, ex μηδὲ,
neque, & ποτὶ, aliquando. Th.
ἐπὶ, quando. s. 717.

Μήδην, pro ἐμῇδην. Vide ἐμῇδην,
versabat, imperf. ve. bi μήδην-
μαι, f. μήσμαι. Th. μήδης, σος,
τὸ, cura. α. 34.

Μήδης, σος, τὸ, cura, consilium:
& significat etiam πρὸ αἰδῆς, pu-
denda. θ. 180.

Μηέην, idem quod εἰν ἴην, non
amplius. Thema, ἴην, adhuc.
s. 174.

Μῆλα, oves, à μῆλον, & τὸ. s. 793.
Sic & μῆλον, & Doricè, μῆλον,
& τὸ, pomum. μῆλοις, po-
mis. s. 116. Th. μηλία, ας, ἡ,
malus arbor. θ. 335.

Μηλέεσσις, nomen mul. q. d. οὐνιπ-
custos. θ. 354.

Μῆν, ἢ μῆν, quatuorquies. α. 11.
101.

Μηνίς, genit. à μῆν, mensis, μῆ-
να, acc. μῆνων φθιόντων, men-
sibus decrefcentibus. s. 766.
θ. 59.

Μῆνιν, à μῆνις, ιθ, ἡ, ira inve-
terata. α. 21.

Μίποτε, ne quando, ex μὴ, ne,
& ποτὶ, aliquando. Them. ἐπὶ,
quando. s. 86.

Μίπως, ne quando. Them. πῶς,
(adverb. interrog.) quomodo?
s. 394.

Μηρῶν, femur, crus, à nom. ὁ μῆ-
ρῶν, ἄ. Dicitur & μηρείον, &
τὸ, idem quod μηρῶν, femur.
α. 363.

Μηρύσσειν, a. i. med. infinit. à μη-
ρύω, revolvō, intexo, agglome-
ro, f. ὄσω. s. 538.

Μήσται, pro ἐμῇσται. a. i. m. à
μήσμαι, curam gero. Th. μή-
δης, σος, τὸ, cura. θ. 165.

Μήτηρ, ἡ, mater, μητρός, μητέρα,
& μητρί, acc. μητέρα, tantum.
hinc μητριά, & Ionicè, μητριά
moverca. s. 563, 824.

Μητίστη, *consultor*, vocativus pro nominativo, **μητίστης**, *ϛ*, *ο*, **μητίς**, *⊙*, *ή*, *consilium*, à **μή-δομαι**. item. *θ*. 358. Nomen mul. **μητιν**. *θ*. 886. *ι*. 104.

Μητιόεις, genit. **παρὰ μητιόεντος**, à *consilio*, *consilio* pollente, à **μητιόεις**, *εντος*, *ο*. Thema, **μη-τις**, *⊙*, *ή*, *consilium*. *ι*. 51.

Μηχανάσται, *machinatur*, 3. pers. præs. ind. p. pro **μηχανᾶται**, per Poëticam novi *ἔ* *ἄλφα* epenthesin. Sic pro **ἀποτροπαῶς**, *averfari*, dicunt metri causâ **ἀποτροπαῶ-δαι**, à **μηχανάω**, *machinor*, Them. **μηχανή**, *ης*, *ή*, *artificium*. *ι*. 240.

Μηχανή, *ης*, *ή*, *artificium*, *machina*. pl. *αἱ μηχαναί*. *θ*. 146.

Μία, *ας*, *una*, in dat. **μιά**, & Ionicè, **μῑή**, in masc. **εἷς**, *unus*. *θ*. 321.

Μιγῖσσι, *a. 2. part. pass. f. g.* à **μιγνύμι**, *misceo*. F. **μιξω**, P. **μίμιχα**, *a. 2. pass. ἑμύχλω*, præt. pass. **μίμιξμαι**, *χα*, *κλαι*, *a. 1. pass. ἑμύχλω*, &c. **μιγνύδαι**, Doricè, pro **μιγνύω**, *a. 2. pass. infinit. paullo pōst fut. μιμιξο-μαι*. *θ*. 53. 305.

Μίμανθα, acc. **μίμης**, *αντ*, *ο*, nomen viri. *α*. 186.

Μίμνη, *mane*, 3. pers. præs. ind. à **μῑμνω**, verbum Poët. pro **μῑνω**, f. *νῶ*, *maneo*. *ι*. 520.

Μῑν, ipsam, Poët. pro **αὐτὴν**, *αὐ-τὴν*. *ι*. 18. 48.

Μινύθῃ, *minuit*, 3. pers. præs. ind. ut, **μινύθῃ**, subj. *minuatur*. à **μινύ-θω**, *minuo*. Th. **μινυός**, *ς*, *ο*, *parvus*. *ι*. 6. 409.

Μῑνω, genit. à **μῑνας**, *ω*, *ο*, nomen viri. *θ*. 948.

Μισγέμε, præt. part. à **μίσγω**, idem quod **μιγνύμι**, *misceo*,

f. **μιξω**, p. **χα**, *a. 2. ἑμύχλω*. *θ*. 238.

Μισθός, *ς*, *ο*, *merces*, **μισθός** *δὲ ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημῖ*, *ἀρετῇ*, *ἔστιν*, *ein wort ein wort, ein man ein man*. *ι*. 370.

Μιχθεῖς, *a. 1. part. pass.* Vide paul-
lō antè **μυγῖσσι**.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod **μνήμη**, *ή*, *memoria*. Th. **μνᾶσμαι**, f. **ἔσσωμαι**, *memoro*, *commemoro*. *θ*. 54. hinc *a. 1. med. μνησάμενοι*, *memores*. *θ*. 651.

Μογήσας, *perpeffus*, *a. 1. part. à* **μολίω**, *ω*, *arumnas patior*. Th. **μόγης**, *ς*, *ο*, *labor*. *θ*. 997.

Μοθόν, acc. *pugnam*, à **μόθης**, *ς*, *ο*, q. *παρὰ τὸ ὁμοῦ θέν*, à *con-currendo*. *α*. 158.

Μοῖ, pro **ἐμῷ**, *mibi*, per aphære-
fin, ab **ἐγώ**, *ego*. *θ*. 30.

Μοῖρα, *εἷς*, *fatum*, à **μείρω**, *di-vido*, in præt. med. **μῑμερῃ**, unde est **μόρως**, *ς*, *ο*, *fatum*, *mors*, & **μοῖρα**, *ας*, *ή*, *proprie, portio*. item, *fatum*, idem quod **εἰμαρμένη**, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. *effatus* est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, **μειμήμεροι**. *ι*. 745. *θ*. 204.

Μολπή, dat. sing. à **μολπῇ**, *can-tilena*. hoc à **μῑλπομαι**, *cano*, in præt. med. **μῑμολπῃ**. *θ*. 69.

Μορ, *ς*. Vide in **μοῖρα**.

Μορφῖος, *nigra*, genit. Ionic. à **μορφός**, *obscurus*. ab **ορφή**, *caligo*. *α*. 134.

Μαγν

Μονομήνης, unicus, à **μῶν**, pro **μῶν**, solus, & **μῶνομαι**, nascor. s. 376.

Μῶν, pro **μῶν**, solus, Poëtice. θ. 143.

Μῶσα, nom. pl. & in genit. pl. **μωσάων**, Æolicè, pro **μώσων**, à **μῶσαι**, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ. 100.

Μόχθος, η, ὁ, labor. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χρῶναι, madidum corpus.

Them. **μυδαίω**, destillo, f. ἔστα. s. 556.

Μυθησιμῶλω, dixero, a. 1. m. opt. Vide in **μῶθος**. s. 10.

Μῶθης, η, ὁ, verbum, sermo, dat. pl. **μῶθοισι**. Ion. Hinc est verbum **μυθίσταμαι**, dico, **μυθησιμῶλω**, dixero, a. 1. med. opt. **μυθησιμοῦμαι**, a. 1. inf. θ. 24. s. 10.

Μυλιόωντις, præf. part. pro **μυλιῶντις**, ex **μυλιάω**, ᾧ, densibus frendeo, epenthesis Poëtica, θ. ο μικροῦ. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο μικροῦ, ut, ὀργῶν, ὀρεῶν, ὀργῶν, ac præcedenti syllaba longa, interponitur α μίχα, ut, ἡδῶν, ᾧ, Poëtice, ἡδῶν, ζῶν, ζῶν. Th. **μύλη**, ης, ἡ, mola, molaris dens. s. 530.

Μύξα, nom. plur. à **μύξα**, ας, ἡ, mucor, mucus, τ' ἐν μὲρ ῥινῶν **μύξαι** ῥέον, cujus quidem ex naribus mures fluebant. α. 267.

Μύρρο, imperf. Ion. pass. lugebat, à **μύρω**, propriè fluo, at **μύρρομαι**, lugeo, ubi lacrymæ petenas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, οἱ **μύριοι**, infiniti, innumeri, à **μυρί**, η, ὁ, infinitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à **μυρμιδόν**, ὅν, Græcus. Vide **μῦρμ**, η, ὁ, formica. α. 380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro **ἱμύρον**, à **μύρω**, mado, fluo, unguentis imbuo, à **μύρον**, η, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχῶ, dat. singul. in recessu, in penetrati, à **μυχῆς**, ῶ, penetrati, à **μύω**, claudio, f. σῶ. θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναί, incolit, à **ναίω**, habito, incolo. **ναίων**, pro **ἵναιον**, imperf. Hinc **ναίσιαι**, idem quod **ναίω**, **ναίσιχα**, 3. pl. ind. præf. Hinc **νάσασατο**, habitavit, a. 1. m. pro **ἐνάσασατο**, & hoc pro **ἐνάσασατο**, à **νάω**, habito. in Themate, **ναίω**. θ. 387. s. 639.

Νάρθηξ, dat. sing. à **νάρθηξ**, ης, ὁ, ferula, bacillus. α. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, qui navi currit. Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίθοον, nomen viri, cujus animus est in navibus. θ. 1022.

Ναῦτης, acc. pl. à **ναύτης**, η, ὁ, nauta, à **ναῦς**, ναὸς, ἡ, navis. θ. 876.

Ναυήλις, genit. Ion. à **ναυήλια**, ας, ἡ, navigatio. Th. **ναῦς**, navis. s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro **νῆας**, & simpl. **ναῦς**, à **ναῦς**, navis, genit. **ναὸς**, & Attic. **ναῖς**, & Poët. **νῆς**, dat. **νῆι**, acc. **ναῦν**. s. 247.

Νέμεται, præf. inf. *redire*, à νέμω, vel ex νέω, eo, redeo. s. 554.

Νέω, *net*, *spinet*, à νέω, f. ήω, no, neo. s. 777.

Νέικω, acc. pl. à νέικω, s. ω, τὸ, *contentio*, νέικω, pro νέικω, *lites*, νεικέην, *probris affecerit*, pro νεικέην, 3. sing. præf. act. subj. à νεικέω. ᾧ. Them. νέικος, s. ω, τὸ, *jurgium*, lis. Quidam componunt ex νε, non, & εἶκω, cedo. hinc νεικιστήρ, *conviciatorum*, acc. à νεικιστήρ. Th. νέικος. s. 33, 716.

Νεῖλα, s, ὅ, nomen fluvii maximi. 9. 338.

Νεώδην, adverb. loci, pro νεαῦδην, in imo fundo, νεώθεν, *ex ima parte*, à νεῖω, novellus. Th. νέω, s, ὅ, novus. 9. 567.

Νεῖω, s, ῥ, Ion. pro νέος, ῥ, ῥ, novalis. s. 464.

Νεῖονονται, *navigant*, 3. pl. præf. à νέονονται, co, navigo. Them. νέω, co, redeo. s. 227.

Νεῖκος, genit. à νέικω, αργς, τὸ, *potus generosus*. 8. 640.

Νεμείης, nomen regionis, sic dictæ à nemoribus, νέμω, s. ω, τὸ, *nemus*. à νέμω, *pasco*, hinc νεμεαῖω, *Nemeus*. 9. 327, 329.

Νέμεσις, ιως, ῥ, indignatio, à νεμωσίν, *indignor*. Est & nomen certæ Dex. quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νεμεσᾶ, indignè fert. Poët. pro νεμεσᾶ, 3. præf. ind. à νεμεσῶμαι, ᾧ, *irascor*, succenseo. s. 756.

Νέμεον, fruuntur, 3. præf. pass. νέμεσθαι. Them. νέμω, f. μῶ, possideo, tribuo, p. νενέμηται, a. i. νενέμηται. s. 231.

Νεοκλήδης, s. ω, recentem dolorem habens, νεοκλήδης, dat. Th. κηδῶ, s. ω, τὸ, *cura*, & νέω, s, ὅ, novus, recens. 9. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. νέος, novus. s. 569.

Νεώτερος, recens vulneratus, à νέος, novus, & νέω, ᾧ, f. ήω, *vulnere*. α. 157.

Νέστον, nomen fluvii. 8. 341.

Νέουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à νέω, *innuo*, nuto, f. νέω. s. 473.

Νεύρω, dat. à νέω, *nervus*. hinc νέωρ, genit. Ionicè, à νέωρ, ῥ, s, ῥ, *nervus arcus*. s. 544. α. 409.

Νεφέλη, genit. Æol. à νεφέλη, s, ὅ, *nubes excisans*, ex νεφέλη, *nubes*, & ἐγείρω, *excito*. s. 53, 8. 745.

Νέφος, ιος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέων. s. 204.

Νεωμένη, iterata, præf. part. f. g. scil. γῆ, à νέω, *renovo*. Them. νέος, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. νεώτερος, à νέος, novus. s. 445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναιῶ, *navem*, à νῆος, νῆος, dat. plur. νῆων. s. 165. 8. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδύς, ῥ, s, ῥ, *venter*. 9. 460, 890.

Νῆα, *navalia*, à νῆος, s, ὅ, *navalis*. Thema, νῆος, *navis*. s. 808.

Νήκερ, *sine cornibus*. à νήκερ, s, ὅ, κ, ῥ, ex νῆ, & κέρ, αργς, τὸ, *cornu*. s. 529.

Νήκεον, *insanabiliter*, ex νῆ, *negandi particula* & νέω, *sano*. s. 283.

Νηλῆς,

Νηλεὺς, ἰο, ὁ κὶ ὁ, crudelis. **νη-
λῆι**, per sync. pro **νηλεῖι**, dat.
sing. ex **νῆ**, & ἰλ, το, το, πῶ,
miseriordia. Sic & **νηλοῖς**, *se-
nus*, pro **νηλῆς**. θ. 770. 765.
Νηλεόπειν, immitis, crudeli sup-
plicio puniens, à **πείνη**, pœna.
& **νηλῆς**, immitis. θ. 217.
Νήμαρ, pro **νήμαρ**, *filia*, à **νήμα**,
πῶ, filum. Thema, **νῆα**, neo.
s. 777.
Νημερτής, verus. Th. **ἀμαρξάνω**,
aberro, f. ἴσω, 2. 2. ἡμαρξάν,
& **νημερτής**, nomen proprium
mul. θ. 234. 262.
Νηοῖς, templis, pro **ναοῖς**, à **ναός**,
ἦ, ὁ, templum. θ. 990.
Νηοπάτω, ædituum, à **νηοπάτω**,
s, ὁ, *aditus*, qui circa tem-
plum versatur, ex **ναός**, pro
ναός, & **παλίω**, *verso*. item,
versor. θ. 991.
Νηὺς, navis, genit. Poëticè, dat.
plur. **νηυσί**. Vide in **νῆας**. s. 628.
634.
Νήπιον, s, ὁ, infans, vocat. **νή-
πι**. s. 286. 132.
Νηρῆον, pro **νηρέας**, à **νηρέας**, no-
men viri. θ. 240.
Νήεϊ, ex **νῆ** negativo, & ἴεις,
ἴεις, ἦ, *lis*. tanta, ut adversus
eam non integrum sit sese op-
ponere.
Νηοῖον, nomen mul. à **νηός**, *in-
sula*. q. d. in *salō*. θ. 249.
Νηοῖσι, insulis, dat. pl. Ion. à **νη-
οῖς**, s, ἦ, *insula*. s. 171.
Νηοῖ, nomen mul. θ. 261.
Νηυσί, dat. pl. à **ναός**, navis, vide
in **νῆας**. s. 634.
Νήυσμ, *anima expert*, ex **νῆ**,
negativo, & **αὐτμ**, ἦς, ἦ, spi-
ritus. Alii legunt, **νήυσμ**,
infans. θ. 795.
Νῆον, pro **νήον**, natabant, à **νή-**

ον, f. **ξω**, idem cum **νῆα**, nato.
s. 317.
Νίκη, **νίκης**, victoria, à **νικῶν**, f.
ἴσω, vinco. s. 311.
Νικηθεὶς, victus. part. a. i. pass.
νικήσας, part. a. i. act. à **νικῶν**,
ῶ, vinco, f. ἴσω, p. **νικήκα**. θ.
496. 73.
Νίστεν, imperf. pro **νίσσονται**, *re-
vertebantur*. Vide **νίσσας**, *re-
deo*. pro quo, **νίσσασθαι**, leu **νίσ-
σασθαι**. s. 462.
Νίψα, acc. per apocopen pro **νι-
φάδα**, à **νίφας**, *adde*, ἦ, *nix*.
à **νίφω**, *ningo*, f. **ψω**, p. **φω**.
s. 525.
Νιφάντες, g. sing. à **νίφας**, *nivo-
sus*, à **νίφω**, f. **ψω**, p. **φω**, *ain-
go*. θ. 42.
Νιψάμενον, lotus. a. i. part. m. à
νίψω. *lavo*, f. **ψω**. s. 739.
Νοή, sapit, 3. præs. subj. à **νοῖω**,
ῶ, *noētis*, Doricè pro **νοῦντις**,
cogitantes, præs. part. Th. **νό**,
νῆς, mens. s. 296. 261.
Νόημα, pro **νόημα**, το, *intellectus*,
cogitatio. Them. **νό**, **νῆς**. s.
222.
Νοήσας, a. i. part. **νοῦσας**, inf.
νόησας, pro **νόησας**, Ion. a. i. ind.
Them. **νό**, **νῆς**, mens. s. 12.
484.
Νομήν, *pabulum*, acc. à **νομός**, ὅ,
ὁ, *pabulum*. Th. **νέμω**, *pasco*.
s. 526.
Νόμον, lex, **νόμους**, *leges*, à **νέμω**,
tribuo. s. 276. θ. 66.
Νόον, **νῆς**, ὁ, mens **νόμο**, genit.
Ion. s. 685. 483.
Νόσφι, *absque*, ut & **νόσφι**, *seor-
sum*. s. 91. **νόσφι** ἄπερ τι κα-
κῶν, hoc est, *planè absque*
malis. Adverbia quæcumque
ingeminata, sunt **ἐμφατικῶς**.
s. 91.

Νόον,

Νότος, ὁ, ἰόντις, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

Νῆσος, ὁ, ἰ, Ionicè, pro νῆσος, ὁ, ἰ, morbus. s. 102.

Νο, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. §. 166.

Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νύκτ', ἡ, nox. s. 177.

Νύμφη, ἡ, ἰ, Nympha, νυμφίαν, nymphaeum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe coedere promissa, foederata. §. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νύκτα, ἡ, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχτή, nocturna. Thema, νύξ, νύχτα, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύκτωρ, præf. part. à νύκτω, pun-go, f. ξω. α. 62.

Νῶς, pro νῶτα, à νῶτα, ὁ, ὁ, dorsum, in pl. πᾶ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἑγὼ, ego. α. 358.

Νῶμος, vibrans, a. i. part. à νῶμος, agito, moueo, à νῶμος, sicut νῶμος, à νῶμος. α. 462.

Νόμος, ignobilis, ex νῶ, & νόμος, Æol. pro νόμος, nomen. s. 155.

Νῶτα, pl. num. à νῶτα, ὁ, ὁ, dorsum, & in pl. πᾶ νῶτα. π. §. 34.

Ξ.

Ξα, nomen mul. θ. 356. & ξυ, ἡ, ἡ, flava. §. 547.

Ξε, Poëtice pro ξυ, ὁ, ὁ,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ξένους. α. s. 224.

Ξενόδοχος, hospiti, dat. à ξενόδοχος, Ionicè pro ξενόδοχος, ὁ, ὁ, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ξιστὶ, rasilis, à ξιστός, ὁ, ὁ. Th. ξίσω, f. ξίσω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, ὁ, τὸ, lignum. s. 808.

Ξύμπασιν, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. s. 240.

Ξυν, Atticè pro συν, cum, præposit. dativum solum regens. §. 347.

Ξυνήνορας, participes, acc. pl. à ξυνήνων, οἱ, ὁ, à ξυνός, pro κοινός, communis, unde ξυνήνων, οἱ, ὁ, ὁ. §. 595.

Ξυνιόντων, confligentibus, part. a. 2. act. genit. à ξυνιόνται, congregior, confliro, vel ξυνιόνται. Th. ἵμαι, & εἵμαι, eo. illud in a. 2. ἵον, εἵ, s. §. 707.

Ο.

Ο', Ille, αργ. 89. α. 135. & ὁ, ponitur pro ὅτι. α. 22.

Οἶστος, confabulationes, acc. pl. nam pro οἶστος, dicimus & οἶστος. Th. οἶστος, αργ. ἡ, μχορ. §. 205.

Οἶστος, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἶστος, validus, hoc à βεβαίως, fortis sum. §. 839.

Οἶστος, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἵστος sunt οἶστος. §. 996.

Οἶστος, ὁ, ὁ, ab οἶστος, robustus, & hoc à βεβαίως, robustum

robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.

Ὀβελυμπάτης, forti patre nata, genit. sing. ab Ὀβελυμπάτης, Epith. Palladis, ab Ὀβελυμῶ, fortis, & πατήρ, ipῶ, pater. §. 587.

Ὀγδύατη, dat. ab Ὀγδύατῶ, Poët. pro Ὀγδύῳ, octavus. Th. ὀκτώ, octo. s. 790.

Ὀγμ, g. m. s. 357. ὄγμ, g. n. s. 214. & ὀδ', pro ὀδῷ. s. 363.

Ὀδύζα, dentem, acc. ab ὀδύζῃ, ὀρῷ, ὀ, dens. s. 146.

Ὀδύξ, ὀδύξ, ἦ, via. s. 579.

Ὀδυσηί, dat. & ὀδυσηΐῳ, pro ὀδυσηΐας, genit. Ion. ab ὀδυσηΐας, Ulysses. §. 1016.

Ὀδυσαῖς, 3. sing. a. s. med. iratus fuit, ab ὀδυζομαι, F. ὀδυζομαι, a. i. ὀδυζομένη. Th. ὀδυσα, irascor. §. 1012.

Ὀζῶ, s, ὀ, propriè significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζῶς Ἀρηῶ dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. s. 181.

Ὀθρύῳ, genit. ab ὀθρύς, ὕῳ, ἦ, nomen montis. §. 632.

Οἱ illi. s. 69. 77. 86.

Οἱ, qui. s. 29.

Οἱ, qui. s. 39. ὀιδ', s. 119.

Οἱ, h. e. αὐτοῖς, illi, ab ὤ, οἷ, ἦ. s. 263. s. 20.

Οἷα. s. 288. 301.

Οἷα, qualia, ab οἷῳ, s, ὀ, qualis. s. 400.

Οἷα, aperi, præf. imperat. act. ab οἷω, aperio, f. οἷω, p. ὀίω, & ὀίω, præf. med. ὀίω. s. 819.

Οἰκονόμος, genit. Æol. pro οἰκονόμῳ, ab οἰκονόμῳ, s, ὀ, nomen viri. s. 163.

Οἷδ', pro οἷδῃ, novit. præf. med. οἷδῃ, p. ο. οἷδῃ, nosti. ἦ. Ἄ. lica paragege. præf. med. οἷδῃ, as, s. ab οἷδῃ, vel οἷδῃ, f. οἷδῃ, p. οἷδῃ. s. 456. s. 355.

Οἷδμῳ, dat. sing. ab οἷδμῳ, per lyncopen pro οἷδμῳ, αἷῳ, n. g. tumor. Th. οἷδῃ, vel οἷδῃ, f. ἦω, tumeo, inflatus sum. §. 109.

Οἷζυῳ, genit. ab οἷζυς, ὕῳ, ἦ, ἀρνημα, in acc. οἷζυῳ. hinc οἷζυος, calamitosus, οἷζυρῃ, ἦ, lonicè pro αἷ. s. 639. §. 214.

Οἰκίαν, Poëticè pro οἰκίῳ, præf. part. habitans, commorans, f. ἦω, p. ὀίω, ab οἰκίῳ. Th. οἷκῳ, s, ὀ, domus. §. 330.

Οἰκίῃ, πῇ, res domesticæ. ab οἰκίῳ, Ion. pro οἰκίῳ, domesticus. Th. οἷκῳ, s, ὀ, domus. s. 457.

Οἷον, acc. ab οἷος, s, οἷος, pro οἰκία, à singul. οἰκίῳ, s, πῇ, domuncula, οἷον δὲ & οἷον, domum. s. 576. 523. §. 758.

Οἷμῳ, s, ἦ, semita, idem quod οἷμῳ, ἦ, ἦ, via, semita. s. 290.

Οἷον, genit. pl. Ion. pro οἷον, ab οἷον, ἦ, vitis. Th. οἷον, s, ὀ, vinum. s. 572.

Οἷον, dat. sing. nigro. οἷον, acc. ab οἷον, οἷον, qui vinei coloris est. q. ὀίω & οἷον, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἷον, vinum, & ὀψ, oculus. Th. ὀπῳ, video. s. 622. 817.

Οἷον, οἷον, vinum. s. 596.

Οἷον, pro ὀμῳ, similis. s. 314. s. 386.

Οἷον

Οἰνοχόη, π, ῑ, patina libatoria, ex οἶνῳ, & χέω, fundo, trullula, ex qua vinum fundebatur. s. 744.

Οἶος, pro ὁμοῖος, similis, οἶος ergo qualis, item, similis, sed οἶος, u, ὅ, solus. Neut. οἶον, solum. s. 313.

Οἶον, tantummodò, adverb. ab οἶος, οἶον, οἶον, solus, a, um. s. 386.

Οἶς, contractè pro οἷας, oves, acc. pl. Thema est οἶς οἶος, vel οἶς, οἶος, ῑ, οὐίς. s. 775.

Οἶς, & οἶον, dat. pl. Ion. ab οἶς, quis. s. 145.

Οἶσσι, sagitta. ab οἶσος, ῑ, ὅ, sagitta. ab οἶον, fero. f. οἶον. α. 130.

Οἶσι, & οἶσι, nom. pl. ab οἶσι. s. 46.

Οἶσι, nom. pl. ab οἶσι, ῑ, π, quicumque. α. 150.

Οἶσι, dat. pl. ab οἶσι, ῑ, ὅ, avis. hinc οἶσις, ῑ, ὅ, augur. α. 185. s. 701.

Οἶον, sive οἶον, puto. item fero. α. 111.

Οἶον, ovium, genit. pl. Vide supra ῑς. s. 446.

Οἶον, οἶον, octo mersum. à βλωμός, ῑ, ὅ, pro panis portione, bucella, & οἶον, octo. s. 442.

Οἶον, οἶον, oedipedalem, acc. ab οἶον, à πῦς, pedes, pes. s. 425.

Οἶον, s, ὅ, beatitudo, felicitas. q. d. οἶον, βίον, hinc οἶον, beatus. s. 826, 326.

Οἶον, adject. ab οἶον, perdo, F. οἶον, a. 1. act. infin. οἶον, præt. m. οἶον, & Att. οἶον. s. 326. s. 180. 668.

Οἶον, paucillum, adverb. ab οἶον, u, ὅ, paucus hinc

Οἶον, superl. paucissimus. s. 723. 480.

Οἶον, ῑ, ὅ, fluvius in Heliconae Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. s. 6.

Οἶον, s, ὅ, mortarium. s. 423.

Οἶον, perniciofa. ab οἶον, ῑ, ὅ, hinc & οἶον, idem. Th. οἶον, f. οἶον, perdo. s. 745.

Οἶον, s, ὅ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc οἶον, coelestis, & οἶον, Musae dictae, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. s. 390. 25. 52.

Οἶον, similia, ab οἶον, similia. α. 50. 1

Οἶον, α, ὅ, tumultus, multitudo. Th. οἶον, ῑ, ὅ, similis. α. 155.

Οἶον, secutus. a. 1. part. ab οἶον, ὡ, sequor, f. οἶον. Th. οἶον, idem quod οἶον, simul. s. 676.

Οἶον, pluviosa. Alii οἶον, est adject. g. f. ab οἶον, imber. hinc οἶον, pluviosus. s. 451.

Οἶον, robustus. Vide supra οἶον. s. 145.

Οἶον, s, ὅ, imber, πρὸς τὰ οἶον ῑον, sinuati fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quae ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc οἶον, pluvio. a. 1. part. ab οἶον, ὡ, pluo. s. 492. 415.

Οἶον, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi οἶον, juro, f. οἶον, f. 2. med. οἶον, ῑ, ὅ, p. οἶον, a. 1. οἶον. s. 194.

Οἶον, coartaneos, acc. pl. ab οἶον, α, ὅ, coartaneus. Th.

Th. ὄρε, similis, & ἡλικίας, ας,
ἡ, statura. s. 444.

ὁμῶσθαι, pro ὁμῶσθαι, prael.
part. f. g. pl. num. ab ὁμῶν,
in unum convenio, Thema
ὁμῶντος, x, ὁ, obfes. q. ex ὁμῶν,
simul, & ἄλλοι, loquor. §. 39.

ὁμιλῶν, turmatim, Adverb.
Th. ὁμιλῶ, s, ē, turba. a.
170.

ὁμοιῶν, meiere, praf. inf. ab
ὁμοιῶν, q. d. ὁμοιῶν. s. 727.

ὄμματι, oculis, dat. pl. ab ὄπ-
 τω, video. F. ὄψομαι. P. ὄμ-
 ναι. hinc est ὄμμα, ατος, τό,
 oculus. α. 262.

Ὁμοθυ, *simul*, ἀβόμῃ, Th. ὁμῶς.
 ῃ, ὁ, *imilis*. s. 109.

Ὀμοῖον, five ὁμοῖον, ἄ, ὁ, fi-
milis, Poëtique ὁμοῖον, Th.
ὁμοῖος, ἄ, ὁ, similis. s. 145.

Ὁμολογῶ, genit. ab ὁμολογῶ, ὁ, hortamentum, comminatio. q. λαὶ τὸ ὁμολογῶ. Eustath. Th. κέλομαι, hortor, jubeo. a. 431.

ὁ μὲν, eundem. ab ὁμοῖς, unde
est ὁμοῖς. 2. 508.

ὁμῶς, juraverit. a. i. subj. ὁμῶς. a. i. part. pro ὁμῶς. ab ὁμῶς, fut. ὁμῶς, a. i. act. ὁμῶς. 9:232.

Ὁμοῦ, *simul*, ab ὁμοῦς, *similis*. 1.
242.

Ἰμφοκας, nom. pl. q. ἰμφοῖς ἰς τὴν
φωγίην, *crudi ad vescendum*,
ab ἰμφοκῆ, ακΦ, ὦ, uva acer-
ba. n. 399.

ὁμοφρον, σύν, ἐκὲς ἡ, concors,
acc. pl. ὁμοφρονας, ab ὁμοῦς,
familis. & φρεν, πρὸς, ἡ, mens,
animus. 9. 60.

Θ^ύμως, *tamen*. sed ὁμῶς, *simul*.
Th. ὁμῶς, ὦ, ὦ, *humilis*. s. 3.
20,

O, d. *apliu* 3i d. *dingi* d. re-
diit domum suam. d. postposi-
tum accusativo, valet ad. n. 38.

О'п, $q_{\text{мет}} = 1.3$.

ὄψιν, αὐτοῖς, τὸ, *utilitas*, *emolumentum*, ab ὅψας *prosum*. f. ἡσ. 2. 41.

Ὁνδης, εἰ, τὸ, πρόβλημα. hinc
ἐκδιζων, exprobrare. s. 311.
718.

**ὄνειρον, somniorum, gen. pl. ab
ὄνειρος, s. ē, somnium. Th. ὄναρ,
somnia, nomen indeclinabile. §. 212.**

ὀφίηται, 3. present. ind.
ting. ab ὀφίημι seu ὀφίμην, f. 1.
ὀφίην, 2. 1. ὀφίηται, 9. 429.

Ὀνομα, ὄνομα, τὸ, nomen. Æoli-
cè ὄνομα, ὄνομα pro ὄνομα. hinc
ὄνομαστὴ, celebres, nominandi.
§. 148. 369.

ὀνόματι, appellavit, a. i. act. ab
ὀνομαίνω, nomino, f. αὐτῷ, a. i.
ὀνόματι. Th. ὄνομα, nomen.
a. 80.

Ὀνομάζων, præf. part. *convicians*;
ab ὀνόμα, *vitupero*, f. ὄνομ. Th.
ὀνόματι, *vitupero*. s. 258.

Qñm, quemcumque, ab ñs,
ñm, ñm. ab ñs, & ñs, quis.
9.82.

ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὄ, *unguis*. prov. ἐξ ὄνυχος λείπει, *ex ungue leonem*. ὀνύχασσι, *dat. pl.* Ion. α. 266. s. 202.

Ὠξῖα, *acutum*. In plur. pro Ὠξία, capitur, & metri gratiā pro Ὠξίαις, ab Ὠξύς, ἰσ, ὦ, *acutus*, Ὠξίησι, dat. pl. Ion. ut αἰχμηῆς Ὠξήησι, *mucronibus acutis*. α. 289. 348.

Ὁ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ, vocat, sonitus, acc.
 ὁ βὲς, ἑαυτοῦ, ἡ, vox, q. ab
 ἑαυτοῦ, dico.

Οπεί, dat. prae. ind. ἐπείνυ.
2. 1.

- α. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo*. ὀπίσ-
 σαις, pro ὀπίσταις, part. α. 1. act.
 ε. 168. θ. 433.
 Οὔπερ, quod. θ. 864.
 Οὔπηδῖ, *comitatur*, 3. perf. praes.
 ind. ab ὀπηδῖω, *comiter*. Th.
 ὀπάζω, f. ὀπῶ, *persequor*, *comitem* do. ε. 142.
 Οὔπι, *voce*, dat. ab ὀψ, ὀπῆς, ὅ,
 vox. Vide ὀπα. ε. 29. 806.
 Οὔπιζατο, *curabat*, imperf. ab ὀπί-
 ζομαι, *curo*, ab ὀπις, ὀδῆς, ἵ,
 ultio, *cura*. α. 21.
 Οὔπιν, *metri causā*, pro ὀπιῶν.
 Th. ὀπίσω, *retro*. θ. 3.
 Οὔπιπιδόντ, pro ὀπιπιδόντα, *spe-*
ctantem, praes. part. acc. casus,
 ab ὀπιπιδῶ, ab inusitato ὀπιδῶ.
 Thema est ὀπιπιδῶμαι, *video*.
 ε. 29.
 Οὔπιν, acc. sing. ab ὀπις, ὀδῆς, ἵ,
 ultio, *vindicta, cura*. ε. 251.
 Οὔπιθιν, *adverb. ponē, à tergo*. ab
 ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retro-*
sum, retrò. ε. 469. 741.
 Οὔπλα, *instrumenta*, ab ὀπλον, α,
 τὸ, *arma*. θ. 813.
 Οὔπλια, acc. ab ὀπλιῦς, ἱϑ, ὅ,
nomen viri. α. 180.
 Οὔπλιῶν, *ungulam*, *ungulā pecus*
est armata, ab ὀπλι, ἡς, ἵ. Th.
 ὀπλον, α, τὸ, & in pl. ταῖ ὀπλα,
arma. ε. 589.
 Οὔπλοῦτα, *minimus natu*, *su-*
perlat. grad. in comp. ὀπλοῦ-
 ρος, α, ὅ, *junior*. ab ὀπλον, α,
 τὸ, *arma*. θ. 137.
 Οὔπῳ, *quando, cūm*, ex ὅπι, ὅπ'
 ὀπικῆς, ἡ, ut liquet ex ὀπῶσις
 ὀπῶσι, &c. sicut & ἀπικῆς
 sunt complura, quorum alia
 ratio reddi nequit, ut πιντήγι-
 να, &c. ὀπῶσι idem quod ὀπῶ-
 τι, π duplicatur *metri causā*,
 ὀπῶσι ex ὀπῶσι & ὀν, ubi. α.
 397. θ. 782. ε. 543.
 Οὔπη, Poëtice, pro ὀπη, ubi. θ.
 387.
 Οὔπιπιδόν, *utram*, acc. f. gen.
 Poët. ab ὀπῶσις, *uter*. Them.
 ὀπῶσις, α, ὅ, *uter*. θ. 549.
 Οὔπινος, α, ὅ, *autumnalis*, ex
 ὀπῶσις, ας, ἵ, *autumnus*, q. d.
 ὀπῶσις, ὀπῶσις, *tempus succi*. ε. 674.
 Οὔπινος, *spectat*, 3. perf. praes.
 ind. verb. med. πῶσις δὲ εἰς ὀπῶσις
 ὀπῶσις, *caput pavimentum spe-*
ctat, est senis descriptio. ab
 ὀπῶσις, *video*. imperf. ὀπῶσις, perf.
 ὀπῶσις, ε. 534.
 Οὔριχαλκίος, genit. Ion. ab ὀρεί-
 χαλκῳ, *orichalcum*, *as mon-*
tanum, ab ὀρος, εἶ, τὸ, *mons*,
 & χαλκός, α, ὅ, *as*. α. 122.
 Οὔριχα, *porrigere*, α. 1. infinit.
 ὀριχαμένη, part. f. g. α. 1. med.
 ab ὀρίζομαι, *porrectis manibus*
prendo. Th. ὀρίζω, f. ζῶ, *porri-*
go, extendo. θ. 433.
 Οὔρις, *montis*, gen. singul. à τὸ
 ὄρος, *mons*. α. 374.
 Οὔριονόμος, *in montibus pascentis*,
 genit. ex ὄρος, εἶ, τὸ, *mons*.
 & ὄνομ, *palco*, in praet. m. ὄνο-
 μα. α. 407.
 Οὔριος, *orta fuerit*, 3. sing. α. 2.
 med. subj. ab ὄρος, in med. ὄρο-
 μαί, η, ηται, *praesens & aor. 2.*
coincidunt. in subj. Hinc est
 Latinorum *orior*. θ. 782.
 Οὔριος, *rectus, erectus*. hinc
 Οὔριος πῆγος, *erecti pili*. α. 391.
 Οὔριος, g. com. *arduus*, ex ὄρος
 ὄρος, ἡ, ὅ, *rectus*. ε. 290.
 Οὔριος, ας, ἵ, *mane lugens*. ab
 ὄρος, α, ὅ, *tempus matuti-*
num. & ὄρος, f. ὄρος, *gemo*.
 ε. 568.
 Οὔριος, genit. ab ὄρος, τὸ, *dilu-*
culum,

*culum, ὄρρη ἀνιστάμενος, ἵνα το
βίῃ ἀρκύῃ εἴη. Diluculo sur-
gens, ut tibi victus sufficiens sit.*
s. 277.

*ὄρρη, dat. sing. nomen proprium
viri, ὄρρης, s, ὁ. Ὁ. 293.*

*ὄρρη, s, ὁ, juramentum, aut
potius Numen quod præerat
jurijurando. Ὁ. 231. s. 219, 804.*

*ὄρρησι, impetum faciunt, 3. pl.
a. i. act. subj. ab ὄρρησι, ὦ,
impetu feror, f. ἵστω, ὄρρηθη-
ναι, a. i. pass. infin. Them. ὄρ-
ρη, ἡς, ἡ, impetus. α. 403. s.
526.*

*ὄρρης, monilia, acc. pl. ab ὄρρης,
s, ὁ, monile, colli ornamen-
tum. s. 74.*

ὄρρης, ἴσως, ἡ, avis. s. 212.

*ὄρρης, ὅ, τὸ, mons. At ὄρρης, s,
ὁ, terminus. Ὁ. 2.*

*ὄρρηται, irruerant, pro ὄρρηται,
3. pl. a. i. act. indic. ab ὄρρη,
ab ὄρρη formatum est, sicut &
ὄρρη, & ὄρρηται. item, ὄρρηται, ἂ
præf. med. ὄρρηται per metath.
ὄρρηται. ὄρρηται, pro ὄρρηται, præ-
cipitans, part a. i. act. f. g. ab
ὄρρη. α. 437.*

*ὄρρηται, stimulum, acc. ab ὄρρηται,
ἡς, ὁ, virga aculeata è ramo.
s. 468.*

*ὄρφανός, orphanos, ab ὄρφανός, s,
ὁ, orphanus, pupilius, q. ab
ὄρφανός, obscurus, q. d. ὁ ἐν σκό-
τει ὢν, negligitur enim & velu-
ti in tenebris versatur. Flecti-
tur more adjectivorum. s. 330.
Vide Manuale N. T.*

*ὄρχομαι, ὄρχομαι, salto, 3. perf.
pl. num. ὄρχονται, tripudiant,
saltant, Doricè, pro ὄρχονται,
f. ἵστωμαι, a. i. med. ὄρχομαι.
Hinc ὄρχομαι, ὄρχομαι, ὄρχομαι,
chorœa. α. 282. Ὁ. 4.*

*ὄρχες, s, ὁ, pulvinus, ordines
vitiæ. α. 296.*

*ὄρρηται, excitabatur, 3. plusq. perf.
med. verbi ὄρρη, excito, f. ὄρρη,
& ὄρρη, præf. m. ὄρρηται, & ὄρρη-
ται, quod activè & passivè usur-
patur. α. 274.*

*ὄρρηται, videns, præf. part. ab ὄρρη,
ὦ, f. ὄρρη, p. ὄρρηται. Att. ὄρρη-
ται. α. 426.*

ὄρρης, qui. s. 8.

*ὄρρης, suus, πατήρ ἐς ὄρρη, ad patrem
suum Ὁ. 71.*

*ὄρρη, quanta, & ὄρρη, ab ὄρρης,
& Poët. ὄρρης, s, ὁ, quantus.
Ὁ. 475.*

ὄρρη, ἡς, ἡ, vox. Ὁ. 10.

*ὄρρη, pro ὄρρη, quotquot, pl. n.
f. g. ὄρρη, pro ὄρρη, quacumque,
ab ὄρρης, & Poëticè, ὄρρης, ὦ,
ὁ, quantus. Ὁ. 183.*

*ὄρρηται, praevidebat, imperf. verbi
ὄρρηται, video, Æolicè, pro
ὄρρηται, f. ὄρρηται, p. ὄρρηται.
θ. 551.*

*ὄρρης, s, ὁ, & ὄρρης, τὸ, oculus.
ὄρρηται, oculis. ὄρρη, dualis nu-
meri, pro ὄρρη, per apocopen
ὄρρη. α. 426.*

*ὄρρη, quantum, Poëticè, pro
ὄρρη. Ὁ. 49.*

*ὄρρη, quicumque, Poëticè, pro
ὄρρη. ὄρρη, quotquot. ὄρρη, pro
ὄρρη. Ὁ. 154. s. 303.*

*ὄρρη, ossa, pl. num. ab ὄρρη, ὦν,
ὦν, ὦ, os ossis. θ. 540.*

ὄρρη, pro ὄρρη, ut & ὄρρη. s. 113.

*ὄρρη, quando, quum. Notetur dis-
crimen. ὄρρη, quando, extra in-
terrogationem. πότε, quando?
in interrogatione. s. 89.*

ὄρρης, s, ὁ, sonus. Ὁ. 709.

*ὄρρηται, celeriter, ocysimè, ad-
verb. Th ὄρρηται, f. ὦν, inci-
to, instigo. α. 410.*

ὄρρη,

- Ὅτι**, quia, quoniam, ὅτι τὴν γῆν, quam celerrimè, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.
Ὅς, non, ὅς δίκη, pro αἰδία, more Hebræorum. s. 244.
Ὅτι, non, Poëticè, pro ὅς. s. 182.
Ὅτις, acc. pl. αὐτες, ab ὅτις, αὐτός, τὸ, Poëticè, pro ὅτις, αὐτός, dat. pl. ὅτις. s. 702.
Ὅτις, neque, ὅτις, pro ὅτις, per apostrophum. s. 40.
Ὅτις, nusquam, adverb. ab ὅτις, ex ὅτις, & αὐτός, ὅτις, ὅτις, unus. s. 218.
Ὅτις, τὸ, pavimentum, idem quod ὅτις, s. 702, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 534.
Ὅτις, nullum, ab ὅτις, ὅτις, ὅτις, nullus, 2, um. s. 311.
Ὅτις, nusquam, ex ὅτις, quando. Thema, ὅτις. idem. s. 176.
Ὅτις, neuter, ex ὅτις, & ὅτις, alter. s. 178.
Ὅτις, neque ullum, ex ὅτις, & ὅτις, quid. s. 147.
Ὅτις, ὅτις, ὅτις, limen, ab ὅτις, s. 702, τὸ, solum. s. 749.
Ὅτις, sequente tenui, non : ὅτις, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.
Ὅτις, non amplius, ex ὅτις, & ὅτις, adhuc. s. 34.
Ὅτις, idem quod ὅτις, ὅτις, ὅτις, sic ὅτις, ὅτις, perniciosus Mars. Them. ὅτις, f. ὅτις, perdo. s. 192.
Ὅτις, Poëticè pro ὅτις, miseram, acc. ab ὅτις, factum ex aor. 2. ὅτις, interposito υ, metri causâ. Th. ὅτις, f. ὅτις, aor. 2. med. ὅτις, s. 717.
Ὀλύμπιος, olympus, quasi αἰὲς λαμπρός, totus lucens, Ὀλύμπιος, gen. Ion. Ὀλύμπιον δὲ, ad olympum. hinc Ὀλύμπιος, olympius, vel celestis, ο, mutatur in s Poëticè. s. 855.
Ὀύτως, pro ὅτις, cuius rei gratiâ, ὅτις, per apostrophum s. a. s. 139. 517.
Ὀύτως, igitur, τὴν γῆν. s. 299.
Ὀύτως, nusquam, ex ὅτις, & ὅτις, & hoc ab ὅτις, quando. s. 813.
Ὀύτως, nondum, ex ὅτις, & πᾶν (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅτις. s. 273.
Ὀύτως, dat. sing. ab ὅτις, ὅτις, ὅτις, coelestis. Th. ὅτις, ὅτις, ὅτις, coelum. s. 486.
Ὀύτως, ὅτις, coelum. Hinc ὅτις, Ionicè, pro ὅτις, Urania, una ex Musis, ὅτις, ἐκ τοῦ, coelitus, ὅτις, coelictarum, genit. plur. ab ὅτις, ὅτις, ὅτις. s. 45, 78, 939.
Ὀύτως, meiere, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὅτις. s. 758.
Ὀύτως, pro ὅτις, montis, ὅτις, pro ὅτις, Poëticè, montes, dat. pl. ὅτις, ab ὅτις, s. 702, τὸ, mons. s. 232.
Ὀύτως, Ionicè, pro ὅτις, dat. singul. ab ὅτις, ὅτις, ὅτις, cauda. s. 431.
Ὀύτως, mulos, acc. pl. ab ὅτις, Ionicè, pro ὅτις, ὅτις, & Ion. ὅτις, ὅτις, mulus, ab ὅτις, s. 702, τὸ, mons, quod hujus jumentī magnus sit usus circa montana opera. s. 791.
Ὀύτως, meias, 2, sing. a. 1. act. subj. ab ὅτις, f. ὅτις. Th. ὅτις, ὅτις, urina. s. 719.
Ὀύτως, seu potius, ὅτις, nomen viri. s. 186.

Οὐς, *quos*, ab *ὁ*, *ἡ*, *ὅ*. At *ὅς*, *suos*,
ab *ὅς*, *ἡ*, *ὅ*. §. 45.

Ὀπίμιρ, Ionic. pro ὀπίμαι, præf.
inf. ab ὀτρημι, seu ὀπίω, vul-
nero. hinc part. ὀπίμιρ, vul-
neratus. nisi velis in præf. pass.
per syncopen dici, pro ὀπισμύ-
μιρ, ab ὀπίζω, f. ὀπω. idem
quod ὀπίω, ὦ, f. ὀσω. α. 335.
363.

ὄντας, pro ἔστας, vulneravit. ab
ἐπίω. α. 461.

Οὐπ, neque, & ἔτ', pro ἔπ, ut
& ἔθ. κ. 217. s. 130. 784.

Οὗ τ', *cujusque*, genit. ab *ὅς*, qui.
s. 534.

Οὐκ, & ἡ, nullus, non aliquis,
h. e. nullus. s. 15. ἢ, nus-
quam. s. 105.

Θύπης, αὐτῇ, τῷ, ex ὁ αὐτὸς, hic.
 1. 293.

ὄντις, sequente vocali. *sic*, ἄντι,
sequente consona. s. 424.

ὀφίμαι, *auger*, 3. præf. ind. ver-
bi ὀφίμαι, *adaugeo*. in præf.
imperat. ὀφίμαι, *fove*. s. 14-
213.

ὁφθαλμός, ὤ, ὅ, *oculus*, ὁφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὅπω, *video*. s. 267. §. 451.

Οφιδ., serpentis, genit. ab ὄφιδ.,
 .ιδ., ὅ, acc. ὄφιδ. κ. 161.

Οὐφες, .adverb. Poëticè, pro ὤα,
ut. s. 260. ὀφε' ἔγωγε, *ut dicam.*
s. 341.

ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρύς, ὄφρ, ἰ, *supercilium*. D. 827.

ὀχλήσας, 2. 1. part. act. con-
crisatus, ab ὀχλείω, ᾧ, gravitate
fero.

Ὁ ψαγῆς, & ὁ, qui ferò arat,
ex δῶν, arò, & ὁψὲ, ferò,
adverb. 1. 420.

U.

Π *Ἀγασπίς*, genit. pro *πῆγας*
σπίς, Doricè, à *πῆγας* ☉,
 π, σ, Pegasus, alatus Per-
 sei equus. Them. *πῆγη*, ἡς, ἡ
 fons. n. 70.

Πάγκρατος, omnino malus, ut
 πᾶνκράτος ἡμεῖς, infamissimus
 dies, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν,
 omnis, ε, & κρᾶτος, ὤ, ὅ, ma-
 lus. 1.813.

Πάγος, π, ὁ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti. & in unam coaluerunt caute[m]. Thema, πηγύς, vel πηγυμι, compingo, f. ξη. α. 439.

Παυρὺς, prorsus aurea, quasi
dicas, παύρος, χρὺς, à χρὺς,
ἄ, ὀ, aurum. S. 335.

Πάθος, *passus*, in f. g. παθήσας.
a. 2. part. act. à πάχω, pa-
tior. f. πάσασθαι, a. 2. ἱπαθών,
præt. med. πίπαιθαι. a. 218. 9.
276.

Παῖς, puer, & Ionica diaeresi.
παῖς, παῖδς, in accus. παῖδ',
pro παῖδ^{ος}, in dat. pl. & Ion.
παῖσι, παῖδων. s. 399. 130. 50.
278.

Παιζοντες, ludentes, præf. part.
 à παιζω, F. παιζω, & εν, lu-
 do. α 277.

Παιπαλοῖσ' ας, dat. plur. Ionicus,
asperis, ἀ παιπαλόας, εσσας, εν
asper, præruptus. Thema
παίπαλος, πᾶ, loca prærupta.
 §. 860.

Παλαίη, luctatur, à πάλη, ης, ἡ,
 lucta, hinc παλαίω, luctor. s.
 413.

Παλάμοις, manibus, dat. plur.
 à παλάμη, παλάμη, παλάμησι,
 T dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλάμαι. α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. α. 673.
- Παλιάρχιος, revocabilis, ex πάλιν, & αἰγείρομαι, colligor. Th. αἰγίρω, f. ρῶ, congrego. α. 93.
- Παλίωξις, pro παλιδιῶξις, q. d. post. insecutio. Thema διώκω, persequor, inspector, f. ξω, p. ωξα. α. 154.
- Παλλάς, αἶδος, ἡ, Pallas, Sapientiae dea, quae & Minerva dicitur. α. 76.
- Πάλλωντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλασσι, acc. 9. 376.
- Πάλλω, jactabat, imperf. pro ἱππάλω, à πάλλω, vibro, agito, f. αλώ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πέντως. α. 275.
- Παμφαίνειν, praef. part. à παμφαίνω, totus appareo. μ est ante φ, quae literae sunt cognatae, & ut ita dicam, consanguineae, ex πῦς, πῦσα, πῦν, omnis, & φαίω, appareo, f. αῶ, p. πέφαγγα, α. 1. ἔφηναι, α. 2. ἔφανον. α. 567.
- Παναιόλῳ, omnino varius. ex πῦς, & αἰόλῳ, α, ὅ, varius. α. 139.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex ἀπήμων, οἶ, ὅ πῦ, illæsus. Th. πήμι, αἶ, τὸ, damnum. α. 811.
- Πανάριος, longè præstantissimus, ex πῦν, & ἄριος, præstantissimus. Th. ἄρις, ιος, ὅ, Mars. α. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandionis. α. 568.
- Πανδιόρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quae omnis generis fruges profert. ex πῦν, & διόρα. α. 81.
- Πανδύωσι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, à πανίλλωσις, ex πῦν, & ἱλλω, οἶ, ὅ, Hellen, Græcus. α. 528.
- Πανίφθω, genit. à πῦνιφθω, omni ex parte coctus. Thema, ἔψω, coquo, elixo, f. ἔψην. α. 208.
- Πανμύειοι, toto die. ex πῦν, & ἡμέρα, seu ἡμέρας, dies. α. 396.
- Πανύχῳ, tota nocte, elegantia poetica, ubi nomen ponitur pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox. α. 46.
- Πανόπη, nomen mul. q. d. pro omnibus loquens. 9. 250.
- Πάντοθεν, undiqueque, adverb. à πῦς, πῦσα, πῦν, omnis. α. 625.
- Πανόλιω, acc. f. g. πανόλιον, gen. pl. à πανόλι, α, ὅ, omnigenus, varius. Th. πῦς, omnis. 9. 830. α. 621.
- Παντός, παντί, πάντως, &c. Vis de in πῦσα.
- Πανταίνων, praef. part. à πανταίνω, circumspicio. α. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. α. 51. παρ', pro παρὰ. α. 27. Cum dat. apud. α. 130. Cum accus. trans, præter, &c. α. 169. πάρος, pro παρῶν, urgent. α. 454.
- Παραγίνεται, 3. perf. praef. adest. Thema, γίνομαι, seu γένομαι, sum, f. 2. pass. γήσμαι, p. γήσμαι, α. 2. m. ἐγήμεναι. 9. 432.
- Παραγκία, importuna, à παραγκία, seu παρακαυρος, in-tempestivus. Th. καιρός, ἔ, ὅ, occasio, tempus. α. 329.
- Παραπρόσθεν, praeors, 3. praef. subj.

- subj. à *παρεμύω*, *prætereo*. Th. *αμείβω*, f. *ψω*, commuto. s. 409.
- Παραδούσα*, *delictum*, *transgressio*, idem quod *παρέδωκε*, ex *παρὰ*, & *βάω*, eo, incedo. s. 828.
- Παραφάιδροι*, appellantes, metri gratiā, inserto, *ι*, vel per epenthesin Poët. est aor. i. part. med. à *παρέφημι*, hortor. Them. *φημι*, seu *φάω*, dico. §. 90.
- Παρακρίτη*, dativ. à *παρεκρίτης*, *υ*, *ο*, *παρίτης*, *παρεκρίτης*, *ι*, *παρίτα*, *υχορ*, *συν* αἰδία *παρεκρίτη*, ex *παρὰ*, juxta, & *κρίτη*, *ης*, *ι*, cubile, lectus. §. 328. 928.
- Παραφασίειν*, Ionicè pro *παρεφάνειν*, *revelare*, præf. inf. pro imperat. Them. *φάω*, f. *νῶ*. s. 734.
- Παραχῶ*, est a. 2. aët. infin. à *παρίχω*, efficio, præsto, *παρεῖχον*, 3. pl. imperf. aët. Them. *ἔχω*, habeo, f. *ἔξω*, & *χῆνω*, p. *ἔχηκα*, a. 2. *ἔχον*. s. 712. α. 84.
- Παραῶν*, gen. pl. à *παρεῶν*, *ᾶς*, *ι*, *γενᾶ*, maxillæ. α. 267.
- Παραβάουσι*, *exorbitant*. 3. plur. ind. præf. ex *παρὰ*, ex, & *βάω*, eo, f. *βήσω*, p. *βέβηκα*, a. 2. *ἔβην*. s. 226.
- Παραυῶν*, *puerho*, *prætervehor*. Th. *ἰλαῶν*, agito, f. *ἰλάσω*, p. *ἔει*. α. 353.
- Παρελίκετο*, *concupuit*, cum dat. a. i. m. ind. à *λέζωμαι*, *cubo*, f. *λέξομαι*. §. 278.
- Παρελθεῖν*, *pervenire*. a. 2. inf. Th. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἰδύσσομαι*, a. 2. *ἤλθον* & *ἤλθον*, p. m. *ἤλθον*. s. 216.
- Παρίξ*, *extra*, dicitur & *παρὰ*. Them. *ἐκ* vel *ἔξ*, ex, è. α. 352.
- Παρίοντες*, *præsentis*, Ionicè pro *παρόντες*, genit. præf. part. à *παρὰ* & *εἶμι*, sum. s. 366.
- Παρισταῖον*, *adesse*, *adstare*. Ionicè pro *παρίσταται*, præf. aët. infin. à *παρίστημι* pro *παρόστημι*. Non solum *ἔστημι*, sed etiam *ἔστημι* usitatum est, f. *στήσω*, a. 2. *ἔστην*. §. 439.
- Πάριον*, à *παίρειν*, *adsum*. Th. *εἶμι*, sum. §. 420.
- Παρέχθω*, apposit. 3. pers. præf. imperf. à *παρεκρίθω*, idem quod *παρίχω*, *præbeo*. Th. *ἔχω*, habeo. §. 639.
- Παρίεσσι*, *deflexerunt*, a. 2. aët. à *παρεστῆσι*, *diverto*, *deflecto*, f. *ψω*, p. *φω*, a. 2. *ἴεσσι*, p. m. *πέεσσι*. §. 103.
- Παρθένος*, *υ*, *ι*, *virgo*, hinc *παρθένος*, & *παρθενικός*, *υ*, *ον*, *virgineus*, *virginalis*. s. 256. §. 344. s. 63.
- Παρεκλύνουσι*, *deflectunt*, pro *παρεκλύνουσι*, 3. pers. pl. ind. præf. à *κλίνω*, f. *νῶ*, *reclino*, p. *κέκλυνκα*. s. 262.
- Παρήγοιο*, genit. Ion. à *παρήγορος*, *υ*, *ο*, *nomen montis in Delphis*. §. 499.
- Πάργιθεν*, seu *πάργιθε*, idem quod *πάργε*, ante. §. 531.
- Πάργε*, ante. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.
- Πᾶσι*, f. g. à *πᾶς*, *omnis*, *παντός*, in accus. *πάντι*, *πᾶσι*, *πάν*, gen. plur. *πάντων*, Ionicè pro *παντων*, dat. pl. *πᾶσι*, & *πᾶσι*, & Ion. *πάντασι*. *πάντησι*, pro *πάντα*, *πάντ*, pro *πάντα*, *πάντη*, adverb. *passim*. s. 125. 76. 511. §. 828. 372.

Πασθῆν, nomen mul. ὁ. 247.

Πασθῆν, nomen mul. quia ad omnes currit. ὁ. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πίσημα, præf. med. πίπνῃ, αἰ. 2. ἐπιθῇ. ε. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρος, πατρὶς, dat. πατρί, acc. πατέρα, tantum. vocat. ὦ πατήρ. hinc πατρὶς, ἰδὸς, ἡ, patria. α. 1. ε. 5. 9. 259. θ. 73.

Πατρὸς αἰσινήτης, patruos, ex πατὴρ, pater, & αἰσινήτης, frater. Th. κρίας, frater, & γένεμα, nascor. ὁ. 502.

Πατρῴος, ε, ὁ καὶ ἡ, paternus. Th. πατήρ, pater. ε. 376.

Παῦς, desiste, præf. imperat. act. παῦθι, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἐπαύω. α. 449. ὁ. 533.

Παῦρος, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ χρόνον, ad exiguum tempus. à παυρός, ε, ὁ, Poëtic. paucus. Hinc παῦρος, neut. pl. adverb. raro. hinc & παυροῖδιον, pauxillum. Th. παύω, f. παύσω, cessō. ε. 133. 326. θ. 780.

Παχίαι, densas, acc. pl. à παχὺς, εἶα, ὁ, densus, crassus, in genit. παχέος, in accus. παχύν. ε. 509. 497.

Πέδιλον, ε, τὸ, calcens, talare, ὁ. 12.

Πέδιον, ε, τὸ, campus. πεδίοιο, genit. Ion. πεδῖον, adverb. ex fundo. Th. πῖδον, ε, τὸ, solum. α. 378. 342. θ. 680.

Πείθω pro ἑπιθῆ, persuasit, imperf. à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Suda, Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσωμαι, a. 2. m. ἐπιθῶμαι, præf. med. πείποιθα. α. 450. ε. 73.

Πείκω, fondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω; pecto, f. ξω, a. 1. pass. ἐπέχθην. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat. pl. πείρασιν. à πείρας, αἰ. 2. τὸ, finis. ε. 168.

Πειραθῶμαι, periculum fecisse, a. 1. inf. pass. à πειράω, ὦ, conor, nitor, f. αῶν, vel ἡσῶν, p. πιπείραμαι. Th. πείρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πειράδην, nomen viri, ardelio. α. 179.

Πέλαιος, εἶδος, τὸ, profunditas maris, pelagus, πέλας τὴν αἰκτῆς κατ' ἀντίφρασιν, vel quia πέλας αἰ. 131.

Πελάσας, accedens, a. 1. part. à πέλαιω, f. σῶ, appropinquo. Them. πέλας, adverb. propè. ε. 372.

Πελεμίζετ' pro πελεμίζετο, imperf. pass. contremuit, quassatus fuit, πελεμίζετο, concutitur, 3. præf. ind. pass. à πελεμίζω, f. ξω, moveo, quasso. ὁ. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, sum, πέλων pro ἑπείων, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πάλω. α. 164. ε. 808.

Πελίης, ε, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελοῖον γαῖαν, terra vasta, πέλαος, ε, ὁ, ingens, πελώριος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ωρ, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πέμπω, pro ἑπιμπω, misit, imperf. πέμπω, pro ἑπιμπω, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 84.

Πέμπη, quinta, dativ. cas. πέμπῃ, acc. plur. πέμπῃσι, dat. pl. à πέμπη, ε, ὁ, quintus. Them. πέντε, quinque. ε. 803. 802.

Πέντα,

- Πίνεαζ, præf. inf. à πίνεομαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, paupertas, Ionicè, πινία. s. 497. 773.
- Πίνθος, π, πὸ, luctus, mœror. κραδίη μοῖζα πίνθος ἔχοντες, praetente altum corde dolorem. §. 98.
- Πίνπη, quinque. s. 613.
- Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.
- Πεντηκοντακάρων, ex πενήκοντα, quinquaginta, & κάρων, s, πὸ, caput. §. 312.
- Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντοζο, s, ἡ, manus. ex πίνπη, quinque, & ὄζο, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.
- Πεπυλαγμῖος, pollutus. perf. part. pass. à πυλάω, inquino, tædo. f. ξω. p. πεπύλαχα. a. 1. ἐπύλαξα. Th. πύλλω, f. αλώ, vibro. alii à πηλός, ῥ, ὅ, lutum. s. 733.
- Πεπυρμῆ, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πίπυρμαι, p.m. πίπορα. s. 205.
- Πεπίρηναι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπίρηναι, à πειράω, ᾤ, tento, f. αἶσω & ἦσω. Them. πῆρα, ας, ἡ, conatus. s. 660.
- Πεπυρμία, sapientia. perf. part. Them. πῖω, flo, spiro: unde πῦμι, seu πῶω, f. σω, præf. pass. πίπυρμαι, sapiens sum. s. 731.
- Πίπειθ', pro πίπειθι, præf. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπεικω, a. 2. ἔπειθον, s. 375.
- Πίπων, mollis, vocativi casus, à πίπων, οἰος, ὅ, ἡ, μαίπων;
- mitis. Them. πίπω, coquo, f. ψω, præf. pass. πίπιρμαι. α. 350.
- Πιπότης, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποπίομαι, ᾤμαι, volo. Thema πίπωμα, unde est πωτὴ volatus, & hinc ποίωμαι. α. 148.
- Πίπρωτο, fatis constitutum esset, 3. ling. pl. perf. pass. per syncopen pro πιπεράτω. à περτάω, determino, f. αἶσω, pert. pass. πιπεράτωμαι, & per syncopen πίπρωμαι. Th. πῖρας, αἰος, τὸ, terminus. §. 464. 475.
- Πιπυρασμῖος, plur. perf. part. pass. hinc πιπυρασμῖος νόον, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκω, dense. θ. 484. s. 793.
- Πέπαι, pro πέπαια, folia. à πέπαιον, folium. à πεπίνυμι, expando, vel πείνω, f. αἶσω. s. 680.
- Πεῖν, præf. inf. Th. πείω, ᾤ, f. ἦσω & αἶσω, transeo. s. 738.
- Πεῖ in fine quamvis. Θεοί περ, quamvis sint dii. §. 739.
- Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρην, idem quod πέραι, ultra. θ. 215.
- Περί-ιδναι, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δύνω & δύνω, f. δύνω, a. 2. ἰδνω. α. 124.
- Περί-ἴηκε. Vide in ἴδω. α. 123.
- Περγλώχης, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλώχης. Th. γλῶχιν, vel γλαχίς, ᾤος, ἡ, cuspis, acies. α. 398.
- Περί, cum Genitivo pra, circa. πῆλ' ἄρ' οἱ. πῆλ' πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, πῆλ' εἵθεσι, propter. Cum Accusativo, circa, πῆλ' εὐμεν. §. 3. α. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, valde: α. 54.

Πιε-ῖν, excellit. §. 656.

Πιεῖ τ' ἀμφίπῃ, circumquaque. §. 848.

Πιε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quantum, quantumvis*. Sæpè etiam vacat. α. 20. 155. 208.

Πιεῖν, insonuit, α. 2. act. à πεινῶ, Doricè πεινῶ, ᾧ, circumsono, f. ἴσῳ. Th. ἦχῳ, α, ὁ, sonus. θ. 678.

Πιεῖσθαι, circum induito, α. 1. med. infin. à πείννυμαι. Thema, ἴω, induo, pro quo ἴνυμι, f. ἴσῳ, p. εἶμαι, α. 1. m: ἰσάμεν. α. 539.

Πεικαλῖα, acc. sing. f. gen. à πεικαλῆς, perpulcher. πει enim auget significationem. Th. καλός, λή, λόν, pulcher. §. 10.

Πεῖκεται, circumdatus. 3. perf. præf. à κείναι, jaceo, f. κείσσομαι. §. 733.

Πεικλῶν, celebrem, acc. à πεικλῶντις. Them. κλῶν, audio. α. 60.

Πειμαίνεταί, circumquaque furit. 3. perf. præf. ind. πει intendit significationem, à μαίνομαι, furo, f. μαίνωμαι. α. 99.

Πειμαρτάμειδ', propugnativus. pro πειμαρτάμειδα, 1. pl. præf. indic. verbi μαρταίωμαι, pugno. §. 647.

Πειμήδης, nomen viri. α. 187.

Πειμήκης, prælongæ, pl. num. à πειμήκης, ἰϑ, ὁ, ἡ. Th. μήκης, ἰϑ, πῶ, longitudo, πει in compositione auget significationem. α. 133.

Πεινανῶσι, circumhabitant. 3. plur. præf. subj. à πεινανῶν, circumhabito. Th. νῶν, habito.

§. 370.

Πειπλοῦμαι, circumvoluto, pro πειπλοῦμαι. Th. πῆλῳ, moveo, sum. α. 386.

Πειρῖντος, α, ὁ, circumfluus. Th. ρῖνῳ, pro ρίῳ, fluo. θ. 193.

Πειρώ, eximia, pl. num. à πειρώς, ᾧ, ὁ, excellens. à πει, præpositio, variam habens constructionem & significationem. §. 399.

Πεισινάχιζι, circumquaque ingemiscebat, 3. persona imperf. à πεισινάχιζω, idem quod πεισίνω, circum circa gemo. Them. σπῖος, ᾧ, ὁ, angustus. α. 344.

Πεισινάχῃ, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro πεισίνω, à πεισίνω pro πεισίνω, circumcido. Thema πῆνῳ, seco, f. πῆνῳ, p. πῆνῳ, aor. 2. ἵπῃ, præf. med. πῆνῳ. α. 570.

Πεισέφρων, prudentis, genitiv. à πεισέφρων, ονός. Th. φῆνῳ, mens. α. 297.

Πειρησός, ᾧ, & Ion. οῖ, ὁ, fluvius Boeotiae ex Helicone, Phæbo & Musis sacer. §. 5.

Περδῆς, ἰϑ, ὁ, nomen viri.

Περσφόρη & πέρσφορεα, ας, ἡ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φῖνῳ, occido. θ. 768. 913.

Περσῖς, ἰδός, ἡ, nomen mul. §. 356 957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ᾧ πέρση, vocativi casus. α. 27. 213.

Πέσιν, cecidit, pro ἵπῃ, 3. sing. α. 2. act. à πίπῳ, cado, f. πέσῳ, p. πίπῳ, α. 2. act. ἵπῃ, ἵπῃ,

ἴπσι, inde in part. πίων, ἔσσι,
ὄν. α. 365. 375.

Πίπκλ', folia, à πίπκλον, folium,
in dat. plur. πίπκλσι, à πίπκ-
νυμι, seu πίπκω, ex pando, f.
άσσι, præt. pass. πίπκμαι. α.
680.

Πιπινοῖς, volucris, dat. pl. pro
πίπνοῖς, per epenthesein Poëti-
cam, à πιπινόν, ἔ, τὸ, volati-
le, avis, & Poëticè πίπινόν, à
πίπιναι, volare, in imperf. ἐπι-
τίμω, & in 3. plurali, ἐπίπτετο.
α. 278. α. 308.

Πίπκλα, Ionic. pro πίπκλα. Vide
πίπκλ'. α. 289.

Πίτρη, Ion. pro πίτρη, petra, rupes,
cautes. Differunt, πίτρη, &
πίτρη, quod πίτρη, sit gran-
de saxum, rupes. πίτρη, verò,
lapis manu tractabilis, πίτρησι,
dat. plur. Ion. θ. 728. πίτρησι.
θ. 7. Hinc πίτρησι, saxatilis.
α. 589. & πίτρησι, saxosum,
à μαίcul. πίτρησι, ἐν, ὁ. α.
533.

Πίπτετο, imperf. à πίπτεται, idem
quod πινθάνομαι, interrogo,
sciscitor, f. πινθάνομαι, præt.
pass. πίπτεται, aor. 2. med.
ἐπινθάνω.

Πίπκη, abietes, à πίπκη, ας, ἡ,
abies. α. 376.

Πίπκιδης, acc. à πίπκίδης, ας, ὁ,
nomen gentile. α. 187.

Πιφρεδίδτω, commemorant. 3.
dual. α. 2. aor. pro ἰφρεδίδτω, π.
initialis litera praeponitur à Poë-
tis, prout in prae terito fieri so-
let. Th. φρεδίδω, dico, memo-
ro, f. φρεδίδω, α. 2. aor. ἰφρε-
δίδω, ας, α. & Poëticè, πίφρεδίδω,
ας, α. πίφρεδίδω, Ion. pro φρε-
δίδω, α. 2. aor. infinit. p. m. πί-
φρεδίδω. θ. 475. α. 766.

Πιφρεδίδω, ὁ, ἡ, nomen mul. à
πίφρεδίδω. Them. φρεδίδω, dico.
θ. 273.

Πιφύασι, nati, seu producti sunt.
3. plur. perf. aor. Poëticè pro
αἰφύασι, à φύω, f. ὕσσι, gigno,
p. πίφύασι, α. 2. ἰφύον, & ἰφύω.
θ. 728.

Πιφύασι, observans, perf.
part. πύλαξ, esto cautus. α.
sing. præt. pass. imperativi μο-
δι, à φύλάσσω, f. ξω, custodio,
p. χα. α. 704. 795.

Πηγάδης, accus. pl. à πηγάς, αἶδες,
ἡ, glacies. Them. πηγύνω, seu
πήγνυμι, f. ξω, compingo. α.
505.

Πήγασος, ας, ὁ, Pegasus, alatus
Persei equus, ita dictus quod
circum Oceani fontes natus
esset. Th. πηγῆ, ας, ἡ, fons.
θ. 281.

Πηγῆ, plur. à πηγῆ, ας, ἡ, fons.
παρὰ τὸ πηγύνω, quia circa
fontes domicilia struxerunt,
unde Latine pagi, acceperunt
nomen. Etymol. quasi πηδῆ, à
πηδῶ, salio, quod scaturiat ἐ
terræ visceribus, πηγάς, acc.
pl. θ. 809.

Πηδάλιον, ας, τὸ, remus, guberna-
culum. Th. πῆδος, ας, ὁ, ligni
species. α. 45.

Πηκτὸν, compactum, à πηκτός, ἔ,
ἡ, compactus. Them. πηγύνω,
vel πήσσω, f. ξω, compingo.
α. 433.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεός, ὁ, ὁ,
Pelens, nomen viri. θ. 1006.

Πῆμα, αἶ, τὸ, damnum, poena.
α. 56.

Πῆναις, nomen viri. θ. 343.

Πήξας, inficiens, part. α. 1. aor. à
πίττω, πῆσσω, pro quo etiam
dicitur πηγύνω, & πηγύναι, παρ-

- go, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. s. 430.
 Πήξαω, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἔπηξάμεν. s. 455.
 Πηοί, Ionicè pro παίοι, cognati, affines, à παῖς, ὤ, ὅ. Th. πῖω, ὦ, vel potius πάομαι, possideo, præt. pass. πίπαμαι. s. 345.
 Πίειν, bibere, pro πῖν. (a. 2. aët. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πῶσω, p. πίπωκε, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. a. 252.
 Πίζεις, premas, præt. opt. Th. πίζω, f. ἴσω, premo. s. 497.
 Πιερίη, κς, ῖ, nomen regionis in finibus Macedoniae, quæ ob summam amoenitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιερίην, Adverb. è loco, ad formam, Θήσθεν, κλισίην, ex tentorio, ἱλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πιερίδς, Eri-rides, pl. num. à πιερίς, ἰδς, ῖ. s. 1. a. 206. s. 53.
 Πιθίους, fretus, a. 1. part. aët. à πθίω. Them. πῖθω, persuadeo, f. πῖσω, p. πίπωκε, a. 2. ἔπιθον. s. 359.
 Πίθηται, raverit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πῖθω, F. πῖ-
 σω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πίπτειν. s. 295.
 Πίθς, vasis, genit. à πίθς, κς, ὅ, dolium, πίθου, Poëtice pro πῖ-
 θς. s. 98.
 Πίλῃ, defecit, 3. præt. ind. à πλ-
 νάω, idem quod πλάω, appropinquo, πλνᾶς, imperf. pro ἐπλνᾶς, à πλνᾶμαι, ab aët. πλνῆμι, quod est à πλινάω, ar-
 propinquo. Them. πέλαι, propè. s. 510. s. 703.
 Πῖλον, πίλοις, à πῖλς, κς, ὅ, pi-
 leus. s. 542.
 Πίμπλησαι, replentes, præt. part. f. gen. pl. num. pro πίμπλη-
 σαι, Æolicè, à πίμπλημι, κς, ης, idem quod πλήρω, im-
 pleo, hinc in pass. πίμπλα-
 μαί, σαι, ται, expletur. Th. πῖλς, κς, ὅ, plenus. s. 880: s. 201. a. 429.
 Πινέμεν, Ionicè pro Dorico πινέ-
 μεναι, abjecto αι, & retento
 accentu in loco suo, pro πῖ-
 νειν, bibere, præt. inf. à πίνω,
 f. πῖσω, p. πίπωκε, a. 2. ἔπιον.
 s. 592.
 Πίοις, genit. Th. πῖον, οῖς, ὅ, ῖ, pinguis. s. 538. Hinc in
 comp. πίοπος, superl. πίοτα-
 τς. s. 585.
 Πίπτειναι, incidentes, plur. num. f. g. præt. part. à πίπτω, cado,
 f. πῖπται, p. πίπτωκε, a. 2. ἔπιπτον. subj. πίπτωσιν, in præt. s. 620. s. 873.
 Πίστις, nom. plur. à πίπς, κς, ῖ, fides. Th. πῖθω, f. σω, persua-
 deo. s. 372.
 Πίσσω, fretus. Th. πῖθω, f. σω. p. κς. persuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πίπτειν. s. 506.
 Πιφάσκαι, Ionicè pro πιφάσκει, loqueris, a. pers. præt. subj. à πιφάσκομαι, pro φάσκει, jacti-
 to, dico, à φημί, dico, & hoc à φάω, dico. s. 655.
 Πλάσσι, sinxit, a. 1. ind. pro πλά-
 σσι, Poëtice, & rursus πλάσσι, pro ἔπλασσι, Poëtæ duplicant
 litteram, ut syllaba possit produ-
 ci, & abjiciunt augmentum, ne
 syllaba redundet. Th. πλάσσω,
 fingo, f. αῖσω, p. πῖπλακε, a. 1. pass. ἔπλάσθην. hinc πλατὺς, ῖ, οῖ, fictus, a, um. s. 512. s. 70.
 Πλατῖς

Πλαπῖ, lata pro πλατία, pl. num.
g. n. à πλατὺς, εἷς, ὅ, *latus*.
§. 445.

Πλείη, Ionicè pro πλεία, hoc pro
πλεία, plena: à mascul. πλείῳ,
plenus, Poëticè πλεῖν. Atticè,
πλείως. §. 102.

Πλείη, plurima, & πλείων, *pluri-*
mus, superl. à πολὺς, multus.
Vide in πλείον. §. 710.

Πλείων, *major*, & pro πλείων,
Poëtæ πλείων: unde est πλείους,
& dat. plur. Poëticus πλείοισι,
& pro πλείονα, *plura*, Poëti-
cè πλείονα, nec non per synco-
pen & crasin, πλείω. §. 670.
379. 380.

Πλειών, ὦν, ὅ, *apnus*, sic di-
ctus quod eo compleantur tem-
pora. Thema, πολὺς, multus.
§. 617.

Πλεχῶσιν, *plicatis*, dat. plur. Ion.
à πλεκτός, ε, ὅ, *plexus*. Them.
πλέκω, nec to, F. ξω, præf. act.
πέπλεχα, a. 2. ἱπλεχον, p. m.
πέπλεχα. α. 63.

Πλείον, *plus*, dicitur & πλείων, n.
g. Neutra, ut hic, sæpè ad-
verbiascunt, à πλείων, & πλείων,
οἷ, ὅ, ἢ, amplior. in superl.
πλείς, plurimus. Th. πολὺς,
πολλή, πολὺ, multus, a, um.
§. 40.

Πλόρης, acc. pl. à πλόρη, αἷς, ἢ,
latus, costa. α. 430.

Πλίω, pleno, in dat. à πλίῳ, ple-
nus. §. 792. & πλείω, *plura*.
Vide in πλείων.

Πληγῶν, *percussit*, genit. part.
a. 2. pass. pro πλεγγῶν, πλε-
γῶν, ejusdem temporis & mo-
di f. g. à πλέγω, vel πλέγω,
percussio, f. ξω, a. 2. ἱπλεγον, &
ἱπλεγον, p. m. πίπλεγα. §. 861.
Hinc πληγή, ἡς, ἢ, *plaga* Do-

ricè, πλαγὰ, πλεγγῶν, dat. pl.
Ion. §. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præf. subj.
à πλήθω, *impleo*, f. ἔσω, sed
quum de mari aut fluvio dici-
tur, *inundo*. Th. πλίῳ, ε, ὅ,
plenus. §. 308. 461.

Πληιάδες, Poëticè pro πλειάδες,
vergilia, *fidus in dorso tauri*,
à πλειάς, αἶδες, & hoc à πλεί-
ως, quod ibi sint stellæ com-
plures. Them. πολὺς, multus.
§. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à πλήμων,
rota modiolus. Sunt fistulæ, quæ
axi inferuntur. Eustath. παρὰ
τὸ πλήθωσι ἦτοι πληγῶν ὡς
αἶδες. Th. πλίῳ, ε, ὅ, ple-
nus. α. 309.

Πλῶ, cum Genit. *præter*, adverb.
α. 74.

Πληγῶρη, nomen mulieris, *quia*
multiloquio aërem verberat. §.
353.

Πλήξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th.
πλέσσω, percussio, f. ξω, p. m.
πίπλεγα. θ. 855.

Πλήξιπποι, nom. pl. à πλήξιππος,
agitor equorum, ex πλέσσω,
f. ξω, percussio, & ἵππος, ε, ὅ,
equus. α. 24.

Πλῶτο, *implebatur*, 3. sing. plusq.
perf. pass. Poëticè, pro ἐπέπλε-
το, à πλήθω. Sic & πλῶτο, in
plurali. Verum malim derivari
ab imperf. verbi πλέω, à πλέ-
θω. Th. πλίῳ, plenus. α. 146.
§. 688.

Πλό, & contractè, πλῆς, *na-*
vigatio, à πλίω, f. πλόω, na-
vigo. §. 665.

Πλῶσι, *dives*, à πλῶσι, ε, ὅ,
divitia. §. 22.

Πλεπύω, Doricè, pro πλεπύ-
ω, præf. part. acc. à πλεπύω,
ditesco.

- ditesco*. Th. πλεῖς, α, ὁ, divitiar. s. 313.
- Πλεπῶ, ὁ, ἡ, nomen mul. q. d. opulenta. §. 355.
- Πλεῖς, α, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔξ, divitia, ex multis annis collecta. at ἀφειῶ, ἀφιος, ιος, τὸ, divitia (ἀφ' ἑνὸς ἔτη) ex uno anno superstites. s. 377.
- Πλωίζαυς, navigabat, 3. perf. sing. imperf. act. Poëticè, à πλωίζω. Th. πλώω, f. πλώσω, navigo. s. 634.
- Πνέοντες, anhelantes, præf. part. Poët. pro πνέοντες, πνέουσιν, acc. f. g. præf. part. πνέουσιν, part. a. 1. act. Thema, πνέω, f. πνέσω, flo. α. 24. s. 506.
- Πνοῖς, flatus, acc. pl. à πνοῖη, quod est à πνέω, flo, spiro, F. πνέσω, in præf. med. πνέω, unde est πνοή, ἡς, ἡ, flatus, Poët. πνοῖη, πνοῖῃσι, dat. pl. Ionicè, pro πνοῖαῖς. §. 253. 268.
- Πόδι, accus. sing. à πῦς, pes, in dat. duali, ποδῶν, & Poët. ποδῶν. α. 158. s. 497. ποδῶν, γεν. pl. §. 70.
- Ποδῶκεα, acc. sing. q. ὠκύς τοῖς ποσὶ, pedibus celer, à ποδῶκης, α, ὁ, ἡ, pedibus celer, à πῦς, ποδός, pes, & ὠκύς, celer. §. 320.
- Πόδι, α, desiderium. α. 41.
- Ποιῇ, facit, 3. præf à ποίω, ὦ, facio, ποιῶτε, & ποιήσ', 2. 1. προῖποιήσε. s. 102.
- Ποιή, Ionicè, pro ποῖα, ας, ἡ, herba. hinc ποιήσας, herboſa. §. 194 α. 381.
- Ποικιλόβηλ, versutus, qui animo suo agitatur varia contentia, à ποικίλ, α, ὁ, varius, & βηλ, ἡς, ἡ, consilium. §. 521.
- Ποικιλόδεσρον, canoram, variantem vocem, à δεῖρῃ, ἡς, ἡ, sed δεῖρῃ, collum, & per metonym. causæ vox, & ποικίλ, ὁ, varius. s. 203.
- Ποικίλ, α, ὁ, varius. §. 300.
- Ποιμαίνονθ', pascentem, acc. sing. præf. part. verbi ποιμαίνω, f. αὐῶ, pasco, 2or. 1. ἐποιμαίνας. Th. ποιμῶν ὢ, ὁ, pastor. §. 23.
- Ποιμήν, dat. sing. à ποιμῶν, ἐν, ὁ, pastor. Hinc ποιμήν, ας, ἡ, grex ovium. §. 100, 446. α. 787. hinc & ποιμηνί, ὁ, ad ovium gregem pertinens.
- Ποιῆ, ἡς, ἡ, poëta. s. 755.
- Πολεμῆ, Ionica dialysi, pro πολέμει, bellicus. Thema, πολέμης, α, ὁ, bellum. α. 238.
- Πολέας, multi, acc. pl. Poëticè, pro πολλαί, (differt à πάλας, urbes, solo accentu.) Th. πολλός, in genit. usitatè πολλῶν à πολλός, sed Poëticè etiam πολλί. s. 580.
- Πολεῖν, verte, præf. inf. à πολέω, ὦ. verto, εἴματα πολεῖν, vertè verte. Hic in dimensione legendum ἦε πολεῖν. s. 462.
- Πόλεμος, α, & Ion. πολέμιο, acc. πολέμου, bellum. s. 14.
- Πόλις, ἡ, urbs, in Genit. πόλι, πόλεως, & Poëticè, πόλιν, in acc. πόλιν, & πόληα. Poëticè, dat. pl. πόλίσσιν, Ion. & Poëticè. s. 240. α. 285. 105. s. 121.
- Πολιοκρόται, cani circa tempora, κρόται, α, ὁ, pars capitis dicta tempus. Homo proprie canescit. Vide κρόται. s. 181.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpe. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multò, πολὺ μᾶλλον, multò magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλόν αἰμείνω, multò meliora. πολλὰ, adverb. valdè, multum. Comp. πλείων, πλεῖον, Superl. πλείους, η, ον, plurimus, a, um. α. 92, 274. §. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθία, genit. à πολυγηθής, multum latitia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθία, f. ἦσιν, lator. s. 614.

Πολυγύμφων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμφοι, s, ὁ, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλλος, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλλος, s, ὁ, Daedalus, ingeniosus ille artifex Cretenfis. s. 64.

Πολυδερκία, genit. à πολυδερκής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. §. 451.

Πολυδωρή, nomen mul. §. 254. πολυδωρῶν, nomen viri. §. 978.

Πολυπρόβος, peroptabilis. Th. ἱερὴν, ὦ, f. αἶσα, amo. §. 404.

Πολύιδεν, multiscium, idem quod πολυῖστος, à πολὺς, multus, & ἴδεν, εως, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th. ἴσῃμι, scio. §. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλής, multis transfris instructa, vel multa compage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κλήϊς, pro κλείς, δὲς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σῶ, claudio. s. 817.

Πολυκλῆς, in dat. à πολύκλυστος, s, ὁ, undis agitatatus. à κλύζω, abluo, f. σῶ. §. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, s, τὸ, ovīs. Th. μηλίστα, ας, ἡ, malus arbor. s. 308.

Πολύμνις, ας, ἡ. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebros, cano. §. 78.

Πολύξενος, multorum hospes, à ξένος, s, & Poët. ξένος, hospes. s. 715.

Πολύπλοχος, s, multiplex, implicatum sphaeris, à πλύσσω, f. ξῶ, complico. §. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυαπειρίς, dispersa, πολυαπειρίας, ἰός, ὁ καὶ ἡ, multum sparsus. Th. απείρω, dissemino, f. εἶω. §. 365.

Πολυφλοίσκος, multifoni, gen. Ion. à φλοῖσκος, s, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρω, f. ψῶ, pascō. §. 912.

Πολυφροδίσσι, astuto, à πολυφροδής, valdè consultus. Th. φροζώ, f. σῶ, dico, a. 2. ἰφροδύν. §. 494.

Πολύρυστος, affluens auro. Th. χρυσός, ὦ, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina, celebris, ἀβόνυμος, αἶος, τὸ, nomen. §. 715.

Πονητέμνους, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ὦ, f. ἦσιν, laboro. Th. πίνωμαι, facio, p. m. πίπται. s. 432.

Πόνος, s, labor, πόνος. genit. Ion. Thema, πίνωμαι, facio. s. 91.

Πόντος, s, ὁ, mare. s. 670.

Ποντοπείρα, nomen mul. ponti-
vaga.

- vaga*. Sic *παιζπόμεγε*, à *πόνος*, *π*, *ο*, mare, & *πορεία*, *ας*, *η*, iter. Th. *πείρω*, transeo. §. 256. s. 628.
- Πόρην*, acc. à *πόρος*, *π*, *ο*, iter. Them. *πείρω*, f. *πῶ*, transeo. §. 292.
- Πόρε*, *dedit*, a. 2. act. à *πώρα*, Poëticè, pro *πορίζω*, *πώραν*, pro *ἵπωσαν*, a. 2. act. *πόρεγι*, *πραβuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πείρω*, f. *πῶ*, transadigo, pertranseo, præt. m. *πῆπερ*. §. 904. 412. s. 379.
- Ποσειδών*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ᾠῶ*, *ο*, Neptuneus. s. 667.
- Πόσις*, *ιος*, *η*, g. f. *potus*. idem quod *πόσις*, *τι*. Them. *πίω*, f. *πίνω*, *bibo*. a. 395.
- Πόσι*, pro *ποσὶ*, *pedibus*, & *πόσι*, pro *ποσὶ*, & hoc pro *ποσὶ*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὸς*, *ο*, *pes*, vocat. *ᾠ* *πῆς*. s. 541.
- Ποσειδῶν*, genit. Ion. à *ποσειδῶς*, *ῶ*, *ο*, *fluvius*. §. 242.
- Ποτὶ*, *πρὶ*, & *πὸ*, *quando*. s. 86. 228. §. 22.
- Ποτίοντο*, *volabunt*, imperf. Ion. à *ποτίομαι*, f. *ἵσταιμαι*, idem quod *πέτομαι*, *volo*, as. §. 691.
- Ποτὶ*, Doricè, pro *ποτὶ*, *ad*. s. 552.
- Πότνω*, *veneranda*, à *πότνω*, *π*, *ο*, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab *ῶ*. Th. *ὅς*, *qui*. s. 88.
- Πυλιόπις*, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex *πυλὸς*, Poëticè, pro *πολὸς*, *multus*, & *βόσκω*, f. *ἵσται*, *pasco*. à Th. inusitat. *βόω*, *ᾠ*, f. *όω*, *pasco*. s. 158. §. 531.
- Πυλὸν*, acc. sing. m. g. pro *πυλὸν*. Vide in *πολὸς*. §. 258.
- Πραβέν*, *vastare*, Ionicè, pro *πραβεῖν*, a. 2. inf. verbi *πείρω*, *vasto*, f. *πέρω*, f. 2. *παρῶ*, & per metathesin *πραῶ*, hinc a. 2. *ἱπραῶν*. a. 240.
- Πραπίδιον*, dat. plur. à *πραπίδης*, *αι*, *præcordia*. §. 608.
- Πρέπη*, 3. præf. à *πρίπω*, *decorus sum*. *μεγαπρίπω*, *decorus sum inter*. §. 92.
- Πρεσβῆς*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύς*, *ίως*, *ο*, idem quod *πρεσβύς*, *υῶ*, *ο*, *senex*. a. 245.
- Πρεσβύτιον*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. θ. 363.
- Πρόνως*, *ίως*, *ο*, *η*, *pronus*. a. 365.
- Πρήξις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξις*, à *πράττω*, *facio*, f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρητήρων*, *valde spirantium*, gen. pl. à *πρητήρ*, *ἦρ*, *ο*. Them. *πρητῶ*, *incendo*. §. 846.
- Πρητῶν*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè, pro *πράττω*. Th. *πράττω*, vel *πράττω*, *π*, *ο*, *lenis*. θ. 254.
- Πρητῶν*, *præcipitio*, genit. à *πρητῶν*, *ᾠῶ*, *ο*, *eminentia montis*. a. 437.
- Πρὶν*, *prius*, adverb. s. 90.
- Πρίνιον*, *ilignum*, à *πρίν*, *π*, *η*, *ilex*, arbor. s. 419.
- Πρίων*, genit. *πρίων*, *π*, *η*, *ilex*. s. 436.
- Πρὸ*, *juxta*, *una*. *πρὸ τῶ ἰόντα*, *præterita*. §. 32. a. 303.
- Προβάδω*, adverb. *in progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, co, f. *βήσταιμαι*, p. *βέβηκα*, a. 2. *ἔβην*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*, *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἔβαλον*, p. m. *βέβολα*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίνω, π, τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίβηαι, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προχέοντ, procedebant, pro προχέοντο, & hoc pro προεχέοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήνυσμαι, p. γήγνημαι, a. 2. m. ἐγγύρεται, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγγινάμεται. α. 345.

Προβύλα, impetiosa, à θύλα, ας, ἡ, procella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμῶσι referendum ad τὸ φέρει. θ. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à προείδω, praevideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προβιάζει, ας, ἡ, persecutio, pro προδιώζει, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ζω, p. χα, persequor, abigo. α. 154.

Προλιπών, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπῶσα, προλιπόντ pro προλιπώντι, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φαι, a. 2. ἔλιπον, p. m. ἔλειπον. s. 199. 566. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆτις, σθ, τῷ, σμ-ρα, sed in composito προμηθεύς. σθ, ὁ; ἡ, providus, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προμή, nomen mul. θ. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. θ. 525.

Προπύργει, pro προ, ante, cum Genit. vide πύργος, ante. προπύργος,

per apocopen, pro προπύργει, è regione. θ. 518. α. 285.

Προπυροδμήμα, praeliberata, Doricè pro προπυροδμία, perf. part. à προύζω, dico, f. ου, in a. 2. ἴφραδον, p. m. πύφραδα, perf. pass. πύφρασμα. s. 655.

Προρίει, præf. ind. profluit, προρίωντων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ρίω, fluo, f. ρύω, p. ῥρίωκα. θ. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, πρὸς ἡγεμόνα, ad caelum usque, præter, adversus. s. 210. 319.

Προσκήριται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσκίρμαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄγω, ἀπτο, congruo, f. ρῶ, præf. m. ἤγω & Atticè ἄρη-γω, unde præsens hoc ἀρήρομαι. s. 431.

Προσέησεν, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel a. 2. à προσείπω. Vide Them. ἵπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προσείναι, adesse junctæ, præf. infan. ex πρὸς, & εἶναι, sum. s. 353.

Προσέκυρσε, appulit, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. θ. 198.

Προσέλιξατο, versas, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ζω, p. χα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, alloquor. Th. φημι, dico, vel φάω. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act.

- ἀετ. à ἀετταυδύω, f. ήσω, Th. αὐδή, vox. α. 117. 326.
 Πρὸδιν, prius, ante, & ἀεὶδ', pro ἀεὶδι. Them. αὐ, ante. s. 98. α. 277.
 Πρὸσιόνη, dat. sing. part. a. 2. ἀετ. à ἀεττειμι, accedo, in aor. 2. ἀετσειον, is. adivi, ex αὐεός, αὐ, & εἰμι, eo, a. 2. ἰον. s. 353.
 Πρὸσωπον, πὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὀπθρμαι, video. s. 594.
 Πρὸπρῶσιον, dat. pl. Homer. αἰνδράσι δὲ ἀετπρῶσιον ἐλαζέμερ σὺκ ἰθαλήσω. Cum viris me majoribus contendere noluero Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. ἀετπρῶς, prior. Th. αὐ, ante. s. 424.
 Πρὸυήκη, proposuit, pro ἀετρήκη, a. 1. ind. à ἀετρήημι, f. ήσω, propono, p. τίθεικα, a. 1. ἰθηκα, a. 2. ἰθλω. s. 537.
 Πρὸυέκετο, propositus erat, pro ἀετρίκετο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσμαι. α. 312.
 Πρὸυφίρ, promouet. 3. sing. præs. Thema, φέρω, fero, f. αἶσω. s. 579.
 Πρὸυφίρης, ἴθ, ὁ κὶ ἰ, praestans, in comp. ἀετφίρεστερος, superl. ἀετφίρεστατος, à ἀετφίρω, praesto. Th. φέρω. α. 260.
 Πρὸυφρων, οἴθ, prudens, ἀετφρῶνως, adverb. s. 433. s. 667.
 Πρὸυφυγῶν, a. 2. ἀετ. infinir. à ἀετφυγῶ, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύχομαι, a. 2. ἰφυγῶν, p. m. πέφυκα. s. 647.
 Πρὸυχίον, infunde, præs. inf. Th. χίω, f. ἰύσω, fundo. s. 596.
 Πρὸυχῆ, alveo, gutturnio, ex αὐεὶ & χίω, f. ἰύσω, fundo. s. 757.
 Πρὸυχῶν, gutturnio, dat. à ἀετ, ὁ, αqualis, vas aquarium. Th. χίω, fundo. s. 785.
 Πρὸυλίσσι, pedestribus, dat. plur. à πρὸυλῆς, ἴθ, ὁ. Legitur tantum in pl. πρὸυλῆς, οἱ, pedites. conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. s. 746.
 Πρὸυμνῶν, ἴθ, ἰ, nomen mul. q. d. ultima. s. 350.
 Πρῶν, manè, cui opponitur ὀψι, vesperi. s. 461.
 Πρῶτη, prima, à πρῶτος, α, ὁ. Th. αὐ, ante. s. 397.
 Πρῶτηρότη, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρῶτηρότης, ex πρῶτος & δρῶω, aro, f. ὄσω. s. 490.
 Πρῶτων, primogenitorum, genit. plur. à πρῶτόγονθ, ex πρῶτος, primus, & γέσσομαι, nascor, inde γῶν, genus. s. 541.
 Πρῶτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. s. 249.
 Πρῶτον, πὸ ἀετῶν, Adverb. primum, ἀετῶν, ut & superlat. ἀετῶντα & ἀετῶνς. Them. αὐ, ante. s. 291. 458. 811.
 Πρῶτῶν, ἴθ, ἰ, nomen mul. ἰ ἀετῶντα. s. 242.
 Πρῶτης, ἰθμο, genit. Ion. à πρῶ- λῆς, ας, ἡ, ulmus. s. 435.
 Πρῶθ, acc. plur. à πρῶθ, αλα, hinc πρῶθης, ἰθ, ὁ, alatus, acc. pl. πρῶθται, & πρῶθων, genit. plur. à πρῶθ, υγθ, ἡ, αλα, πρῶθται, dat. pl. Ionicè. Th. πρῶθ, ὤ, πὸ, αλα. s. 628. 684. α. 117. 134.
 Πρῶτιζον, Poëticè pro πολυμῖ- ζον, præs. inf. à πολυμῖζω, f. ἰω, bello. Th. πόλεμος, α, ὁ, bellum. α. 358.
 Πρῶτιθρον, oppidulum, pro πᾶλς dicunt Poëta πᾶλς, ας, ἡ, unde

unde est *πῶλίσθρον*, *u*, *τὶ*, idem.
a. 81.

Πολιπέτρ, dat. sing. à *πῶλίστρ*,
ῶ, *urbium everfor*, ex *πῶ*
λίσ, pro *πόλεις*, *urbs*, Poët. &
πέτρ, *vas*, in præf. med. *πί*
πετρ. θ. 936.

Πτέρωιο, genit. Ion. à *πῶρῶ*, *u*,
ῶ, *raptus*. Th. *ῶρῶς*, *ῶ*, *ῶ*, *re-*
ctus. u. 421.

Πτόχες, plicæ, pl. num. à *πῶξ*,
πῶχες, *ῆ*, plica. Them. *πῶσσω*,
f. *ξω*, plico. a. 143.

Πτώσῃς, 2. pers. subj. præf. à
πῶσσω, mendico. hinc *πῶχες*,
ῶ, *ῶ*, mendicus. Them. *πῶίω*,
ῶ, f. *ῶω*, perterrefacio. s. 395.
& 26.

Πυρράλῳ, *u*, *ῆ*, *qua nates vesti-*
bis ornant. ex *πυρῆ*, *ῆς*, *ῆ*, *nates*,
clunes, & *σῆω*, *orno*. f. *ἰλῶ*.
s. 373.

Πύθει, 3. pers. ind. *ὅστια πύθειται*,
ossa computrescunt. à *πύθω*, f.
ύω, *putrefacio*, unde est Lati-
norum, *puteo*, *es*, *éte*, *πύθουμαι*,
putrefio. a. 153.

Πύθῃ, 3. pers. præf. subj. aët. à *πύ*
θω, f. *ύω*, *putrefacio*. s. 626.

Πυθῶρι, dat. sing. à *πυθῶλῳ*, *ῶρος*,
ῶ, *fundum*, *ima pars*. Thema,
πύθω, *putrefacio*. θ. 952.

Πυθῶ, dativ. sing. à *πυθῶ*, *ῶ*, *ῆ*,
nomen urbis. θ. 499.

Πυθῶ δὲ, *pythum versus*. Hic δὲ
postponitur Dativo, alioquin
postponi solet accusativo, ut
οἰκόν δὲ. *ἰλιαδ.* β. 158. Unicum
hoc exemplum, ubi δὲ dativo
postponitur, non evertit regu-
lam. δὲ post accusativum casum
postpositum significat, *ad, ver-*
sus; & est dictio enclitica. Sic
legimus *ἀγνοῦν δὲ*. *ἰδύα.* ε. 426.
a. 480.

Πυκίσται, 2. i. inf. à *πυκίζω*, F.
ίστω, *munio*, *fulcio*. propriè *con-*
dens. Nam *πύκς*. Th. est Ad-
verb. & vertitur *densè*. item
accuratè. s. 624.

Πυκνός, idem cum *πυκνός*, *ῶ*,
creber, à *πυκνῶ*, *densè*. s. 532.
553.

Πύλαι, nom. plur. à *πύλη*, *ης*, *ῆ*,
porta, & *πυλίων*, gen. pl. Ion.
pro *πυλῶν*. a. 272. 246.

Πύλαις, acc. plur. à *πύλη*, *portæ*.
θ. 732.

Πύλας, genit. à *πύλῳ*, *u*, *ῆ*, no-
men regionis. a. 360.

Πύμας, Poët. *ultimus*. à *πυθῶλῳ*,
ῶ, *ῶ*, *fundum*. Th. *πύθω*,
putrefacio. θ. 497.

Πύξ, Adverb. *pygno*. *mis der faust*.
a. 302.

Πύρ, *πυρῶς*, *τὶ*, ignis. s. 57.

Πύρα, acc. plur. à *πύρ*, *ῶ*, *τὶ*,
grex. Them. *πύω* vel *πύρωμαι*,
possideo. s. 516.

Πύρῳ, pro *πύρῳ*, *απὸς*, *τὶ*, *oper-*
culum. s. 98. 94.

Πύρῳπι, *utquam*. Th. *ῶπ*, quan-
do. s. 650.

P.

Ρ *Ἀδινῶσι*, *mollibus*, à *ραδνός*,
ῶ, *ῶ*, *gracilis*, *mollis*, q. d.
ῥῆα δινῶμεν, *qui facile move-*
tur. Th. *δινῶ*, *ης*, *ῆ*, *vortex*.
θ. 195.

Ρ᾿α, per *metathesin*, pro *ῥα*, ex
᾿ρα, dictio encl. s. 325. a. 4.

Ρ᾿, pro *ῥα*, dictio enclitica, hic
expletiva Græcè *ῥῶμαι συμπαλ-*
εωμαλὴν, *vocula expletiva*,
quæ nihil significat, sed car-
men explet. a. 125.

Ρ᾿αδάμινγες, plur. num. *gutta*, à
ῥαδάμινγῆς, *ῆς*, *ῆ*, *gutta*, Poë-
ticè.

- ticè, q. à *παίνειν* *παμῶς*, *perfundere semper*. §. 183.
- Ρῆα*, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ῥῆα*. Vide in *ῥῆα*. §. 5.
- Ρῆσος*, *fluens*, à *ῥέσσω*, *u*, *τὸ*, *flueat*. Th. *ῥῆω*, f. *ῥέσω*, *fluo*. §. 695.
- Ρῆω*, acc. *Rheam*, à *ῥῆν*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
- Ρῆια*, Poëtice pro *ῥῆα*, *facile*, idem quod *ῥῆιδίως*. Th. *ῥῆιδι*, *u*, *ὁ*, *facilis*, comp. *ῥῆϊον*, superl. *ῥῆϊσθαι*. §. 6. 7. 325. 379.
- Ρῆια*, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρῆιζαι*, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ῥέζω*, *facio*, f. *ῥέζω*, p. *ῥα*, præf. m. *ῥεζα*, & per metathesin *ῥεζα*, *feci*. *ῥέζαι*, 2. 1. inf. act. §. 685. §. 209.
- Ρῆω*, *fluo*, *ῥέω*, pro *ῥέω*, 3. sing. imperf. ut *ῥέω*, pro *ῥέω*, 3. pl. imperf. act. f. *ῥέω*, p. *ῥέω*. §. 84. α. 314. 267.
- Ρῆκτις*, ἡρ, *ὁ*, *factor*, à *ῥέζω*, f. *ῥέω*, *facio*. §. 191.
- Ρῆγναι*, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ῥήγναι*, *frangor*. Th. *ῥήσσω*, t. *ῥέω*, *frango*, unde *ῥήγναι*, *ῥήγναι*. α. 377.
- Ρῆιδι*, *facilis*, à *ῥῆιδι*, Ionicè *ῥῆιδι*, *facilis*, hinc *ῥῆιδίως*, *facile*. §. 43. 292.
- Ρῆϊσος*, acc. singul. à *ῥήϊσος*, *ος*, *ὁ*, *qui virum frangere potest*, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ῥήσσω*, f. *ῥέω*, *frango*, & *αἶνῃς*, *vir*. §. 1007.
- Ρῆσος*, nomen fluvii. §. 340.
- Ρῆτοι*, *clari*, ἀρρητοι, *ignobiles*, à *ῥέω*, f. *ῥέω*, *dico*. §. 4.
- Ρῆλος*, ἡ, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ῥῆιον*, *durius*, comparativi significatione, à *ῥῆος*, *τὸ*, *rigor*, *frigus*. α. 131. §. 701.
- Ρῆιον*, *pejus*, comp. à *ῥῆος*. §. 703.
- Ρῆισος*, pro *ῥέζω*, Ionicè, à *ῥέζω*, *u*, *ἡ*, *radix*. §. 19.
- Ρῆισος*, *facile*, *ceteriter*, à *ῥέζω*, f. *ῥέω*, *projicio*.
- Ρῆος*, ἡ, *ὁ*, *ἡ*, *pellis*, per quam *ἰδρωτες* *ῥέω*, *ῥέω*, gen. Ionic. pro *ῥέω*. §. 515.
- Ρῆος*, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ῥέω*, *proprie pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ῥέω*, ἡ, *ὁ*, *ἡ*, *pellis*, & *πῆος*, *penetrans*, ex *πῆω*, f. *ῥέω*, *terebro*, item *vulnero*. §. 934.
- Ρῆος*, *impetu*, ὑπὸ *ῥέω*, pro *ῥέω*, *ῥέω*, dativus pro genitivo: *ἀρπῆω*, à *ῥέω*, ἡ, *ἡ*, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ῥέω*, f. *ῥέω*, *projicio*. §. 681.
- Ρῆος*, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥέω*, à *ῥέω*, *jacto*. Thema *ῥέω*, *jacio*, t. *ῥέω*. α. 256.
- Ρῆος*, 3. pl. a. i. pro, *ῥέω*, à *ῥέω*, *abjicio*, *projicio*, f. *ῥέω*, p. *ῥέω*. §. 868.
- Ρῆος*, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
- Ρῆος*, nomen fluvii, à *ῥέω*, *u*, *τὸ*, *rosa*.
- Ρῆος*, *habens roseos digitos*, ex *ῥέω*, & *δέω*, *digitus*. §. 610.
- Ρῆος*, *qua habet roseos cubitos*, ex *ῥέω*, *u*, *τὸ*, *rosa*, & *πῆος*, *ὁ*, *cubitus*. §. 247.
- Ρῆος*, *u*, *ὁ*, *impetus*, *undarum strepitus*, *frago*. §. 220.
- Ρῆος*, *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ῥέω*, propter sequentem spiritum asperum, à *ῥέω*, *strido*, in imperf. act. *ῥέω*, & Poëtice *ῥέω*.

Sed

Sed Hesiodus magis gaudet litera *α*. confer. *θ*. v. 157. ubi est, *ἀσπερόπλοος*, pro *ασπερόπλοος*. Th. *ροῖζ*, *α*, *ο*, *stri-*
der. *θ*. 835.

Ρέον, acc. sing. à *ρέος*, *ῥε*, *ο*, *fluxus*.
à præf. med. *ῥέον*, *verui* *ρίω*,
fluo, f. *ῥέω*. *α*. 566.

Ρύεται, *tuetur*, 3. præf. ind. verbi *ρίω*, vel *ρύωμαι*, *seruo*, hinc fut. 1. med. *ρύσσομαι*, & in pl. *ρύσσομεθα*, *vindicaremus*. *θ*. 662. *α*. 105.

Ρύνει, *πύ*, *frangit*, à *ρύω*, *traho*. *α*. 308.

Σ.

Σ *Αχάριον*, *συχάριον*, nomen viri. *θ*. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præf. sing. ind. à *σαίνω*, idem quod *σαίω*, *moveo*, pro quo dicitur etiam *σαίνω*: quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. *θ*. 771.

Σάκ, *α*, *πύ*, *scutum*, *σάκδος* Doricè pro *σάκας*, ex *σάκι*, genit. *Dores* mutant *α* in *α*. Th. *σάκω*, f. *ξω*, p. *χα*. *onero*. *α*. 139. 460.

Σαπίσης, *putrefacta*, part. 2. 2. pass. g. f. ex *σάπω*, f. *ψω*, 2. 2. *ισαπαι*, *putrefacio*. *α*. 152.

Σάς, *tuas*, acc. pl. à *σός*, *σῆ*, *σόν*, *tuus*, *α*, *υτ*. Th. *σὺ*, *tu*. *α*. 107.

Σαώ, *έ*, *ῥε*, *ῖ*, nomen mul. *salva*. *θ*. 243.

Σαινυμνίαν, non amplius *lactantium*. Æolicè pro *σαινυμνών*, quæ dialectus in illo casu genus distinctè exprimit. gen. pl. part. præf. à *σάινυμι*, f. *σάισω*, p. *ίσαινα*, 2. 1. pass. *ίσάισθω*, *α*. 590.

Tom. II.

Σά, & *σάιν*, pro *σάισιν*, per syn-
copen, *ῥε* *ο* *μικρῷ*, ex *σάω*, pro
σῷ, *τι*. Th. *σὺ*, *tu*. *θ*. 341.

Σαίμεν, præf. part. Th. *σαίω*,
moveo, f. *σαίω*, p. *σάισμα*. *α*.
298.

Σείρα, *Sirius*, nomen stellæ. quæ etiam *camicula* dicitur, à *σαίρω*, *verro*, item *bio*. *α*. 417.

Σίλα, *jubare*: dativus contractus, pro *σέλαι*, à *σίλας*, *α*, *πύ*, *fulgor*. *α*. 60. *θ*. 867.

Σαλλύη, *η*, *ῖ*, *luna*, à *σίλας*, *α*, *πύ*, *fulgor*. *θ*. 18.

Σιμείλω, à nom. *σιμείλη*, *η*, *ῖ*, nomen mul. *θ*. 940.

Σίω, pro *σῷ*, ex *σῷ*. *α*. 478.

Σισυρῆς, *videns*, *dentes* *stridens*, præf. med. in m. g. *σισυρῆς*. propriè *scopis* *purgatus*, à *σαίρω* item *sum* ore *hianti* seu *diducto*. prout illi faciunt, qui *cachinnantur*, unde providente accipitur, f. *αῖω*, p. *σίσσυρα*, p. m. *σίσσηρα*, & *σίσσυρα*. *α*. 268.

Σισοφισμύς, *peritus*, cum Genitivo, à *σοφίζω*, *reddo* *sapientem*, f. *ίσω*, p. *χα*. Th. *σοφός*, *ῥε*, *ο*, *sapiens*. *α*. 649.

Σηκόν, acc. *stabulum*, à *σηκός*, *ῥε*, *ο*, *stabulum* *ovium*, *caprarum*, affine Hebræo *סד* *sepire*, vel *סד* *tegere*. *α*. 787.

Σῆμα, *αῖ*, *πύ*, *signum*, & *σῆμα*, pro *σῆμα*. Hinc *σημαίνω*, *signum* *do*, *jubeo*, unde *σημαίνω*, *αῖ*, *ο*, *præfectus*, *dux*. *α*. 450. *α*. 56.

Σῆω, acc. sing. à *σῆ*, *τμα*, *σῆς*, & *σῆσιν*, pro *σαῖς*, Ionicè *tuus*, à *σός*, *ῖ*, *όν*, *tuus*, *α*, *υτ*. *α*. 274. *α*. 104.

Σθενώ, *έ*, *ῖ*, nomen mulieris. *robusta*, à *σθενέω*, *robur*. *θ*. 276.

V.

Σθενώ,

- Σθίνος, *robur*. s. 62. 615. 619. α.
97. 420.
- Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbiali-
ter sumitur, à σιγή, *silentium*.
Th. σιγαῖω, *fileo*. s. 104.
- Σιδηρός, s. ὁ, *ferrum*, hinc σιδή-
ριος, *ferreus*, & contractè σιδή-
ρῆς. s. 151. θ. 764.
- Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, s.
ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *al-*
veare, capsa ubi mellificant apes.
9. 598.
- Σιμῶντι, pro σιμόντι, *nomen vi-*
ri. 9. 342.
- Σίνετω, 3. præs. ind. à σίνεμαι,
lædo, *noceo*. s. 318.
- Σῖτος, s. ὁ, *frumentum*, ὄτον,
s. τὸ, *panis ex frumento*. s. 147.
604.
- Σκαιῇ, dat. singul. unde Latino-
rum *scava*, à σκαῖος, ἡ, ὄν, *fini-*
ster. Th. Σκαίζω, f. σκω, *claudi-*
co. 9. 179.
- Σκαίμακτρος, *fluvii nomen*. θ. 345.
- Σκαφός, *fossio*, à σκάπτω, f. ψω,
fodio, p. ἵσκαφα. s. 572.
- Σκέπα, *tecta*, acc. pl. per apoco-
pen pro σκεπίσματα. Th. σκέ-
πω, *tego*. s. 532.
- Σκῆπτρον, s. τὸ, à σκήπτω, *nitor*,
innitor. Est ergo σκήπτρον, *ba-*
culus, cui quis inniti potest.
9. 30.
- Σκιδναμνή, *dispersa*, præs. part.
Thema est, σκιδναῖω, f. αῖσω, un-
de σκιδνάμνμι, & σκιδνῆμι, *disfi-*
po, *dispergo*, in passivo σκιδνα-
μαι, unde est part. præs. pass.
σκιδνάμνος. 9. 42.
- Σκια, *umbra*, σκιῇ, Ionicè pro
σκιά, hinc σκιρός, s. ὁ, *umbro-*
sus. s. 574. 589.
- Σκληρόν, accus. à σκληρός, *durus*.
Th. σκέλω, *exsicco*. 9. 839.
- Σκληρόν, acc. sing. à σκληρός, *tor-*
tuosus, *obliquus*, metaph. παρ-
vus, dat. pl. σκληροῖσι, pro σκα-
λαῖς, Ionicè, hinc σκληρῶς,
tortuosè, adverb. s. 219. 258.
- Σκόλυμος, s. ὁ, *carduus*. s. 582.
- Σκοῖν, in masculin. σκοτίαις, s-
τῷ, *caliginosus*. Them. σκό-
τῷ, s. seu, σῷ, τὸ, *tenebrae*.
s. 555.
- Σκυλάκισσι, dat. plur. Ion. à σκύ-
λαξ, σκός, ὁ, *catulus*. Them.
ὕλαω, ᾧ, f. αῖσω, *latro*, as. 9.
834.
- Σκυλάκισσι, a. 1. part. pl. num.
à σκυλεύσας, αὐτος, verbi σκυλεύω,
idem cum συλεύω, vel συλάω,
ᾧ, *spolio*. Th. σύλα, κς, ἡ, *spo-*
lium. α. 468.
- Σμύλῳσι, dat. plur. Ion. à σμῆ-
νῷ, σῷ, τὸ, *arum examen*.
θ. 594.
- Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, *me-*
tri causâ. s. 360.
- Σμερδαλίον, *terribiliter*, *propriè*
visu, à σμερδαλίῳ, idem
quod σμερδνός, *aspectu terribi-*
lis. Th. μέρδω, *intueor*. α. 341.
840.
- Σοί, *tibi*, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro σκαυτῷ,
à σὺ, tu. s. 34. 56.
- Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *um*. s. 631.
α. 98.
- Σπαργανίσαισι, *fasciis involutum*,
part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f.
ῖσω, *fasciis involvo*, idem quod
σπαργανέω. Th. σπάργανον, *fascia*.
9. 485.
- Σπείρειν, *serito*, præs. inf. pro im-
perat. Ionicè, à σπεῖρω, f. εῖρῷ,
sero, *semino*, f. 2. σπαρῷ, p.
ἱσπαρῶ, a. 1. ἱσπειρῶ, a. 1. inf.
σπεῖραι, a. 2. ἱσπαρῶν, præt. m.
ἱσπορῶ. s. 291.
- Σπείω, σῷ, ἡ, *Spero*, *nomen mul-*
q. d. in speciem latitans. 9. 245.
Σπίῳ,

Σπίῳ
ἀπὶ
Σπέρμ
h.
He
br
μ
ε
Σπέρ
ci
το
s.
Σπέρ
χ
χ
ge
α. 4
Σπέρ
δο
f. α
δα.
Σπῆ
me
τος,
τα
cun
tive
ἰώπ
per
297
Σπέρ
Ioni
libo
m.
Σπέρ
εἰ
σι,
ῖ,
θ. 2
Σπέρ
λη,
με
Σπέρ
gen
α. 29

Σπίϗ, ϗϗ, τὸ, *spelunca, specus, antrum*. 9. 301.

Σπέρμαίνων ἡμεῶν, *ferere profapia*, h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraïsmum, posterī enim Hebraeis dicuntur, *semen*, à *σπέρμαίνω*, idem quod *σπείρω*, f. *σπῶ*, *semino*. s. 736.

Σπέρματος ἄρξαμεν, *sementem incipere*, *σπέρματι*, à *σπέρμα*, ἄρξ, τὸ, *semen*. Them. *σπείρω*, *sero*. s. 446. 471.

Σπέρχον, *celerem*, accus. à *σπέρχως*, ὅ, *festinus*: hoc à *σπέρχω*, idem quod *σπείρω*, *urgeo*, à *σπείρω*, *festinare cogor*. α. 454.

Σπύδω, *festinat*, à *σπύδω*, *σπύδω*, acc. part. pro *σπύδοντι*, f. *σπύσω*, p. *σπῶ*, præt. m. *ἔσπυδα*. s. 22.

Σπῆι, alii legunt, *σπῆι*, idque melius. Dativus sing. à *σπῆος*, *εος*, τὸ, *antrum*, pro quo Poëtæ per epenthesein ἔϊωτε, dicunt etiam *σπῆος*, & in dativo pro *σπῆι*, per syncopen ἔϊωτε, pro *σπῆι*, dicunt *σπῆι*, per novam, ἔϊωτε *ἐπίθισιν*. 9. 297.

Σπυδαῖσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionicè pro *σπονδαῖς*, à *σπύδω*, *libo*, *promitto*, f. *σπείσω*, præt. m. *ἔσπονδα*. s. 338.

Σταβμῶς, dat. singul. *σταβμῶς* cō *ἡσέστω*, in *stabulo obscuro*, *σταβμῶσι*, dat. pl. *stabulis*, à *σταβμῶς*, ὤ, ὅ, *stabulum*. Th. *ἵστω*, *sto*. θ. 294.

Σταφυλῆσι, *uvæ*, dat. pl. à *σταφυλή*, ἥς, ἡ. Th. *σταφίς*, *ἰδὲς*, ἡ, *uva*. α. 300.

Σπῆχους, *spica*, nom. pl. *σπῆχων*, genit. pl. à *σπῆχης*, *υος*, ἡ, *spica*. α. 290. s. 473.

Σπινυρῶν, *arctata*, Ionicè, pro *σπινυρῶν*, præt. part. f. g. à *σπίνω*, *gemo*, & hoc à *σπινός*, ὤ, ὅ, Ionicè, *σπινός*, *angustus*, *arctus*. 9. 160.

Σπῖχον, pro *ἵσπχον*, 3. pl. imperf. aët. *incedebant*. Th. *σπῖχω*, *eo*, *vado*, f. *ξω*, p. *χα*, a. 2. *ἵσπχον*. 9. 10. 690.

Σπινάχιζε, *ingemiscebat*, 3. perf. imperf. Ion. à *σπινάχίζω*, idem quod *σπίνω*, *gemo*. Them. *σπινός*, ὤ, ὅ, *angustus*. 9. 858.

Σπινόντων, acc. pl. à *σπινόντων*, *αυτος*, ὅ, *gembundus*. Th. *σπινός*, ὤ, ὅ, *arctus*. s. 146.

Σπρίεται, *privatur*, pro *σπρίεται*. Th. *σπρίω*, *privo*, f. *έπω*, & *ήσω*, pro *σπρίσμαι*, ὤμαι, dicitur Poëtice *σπρίσμαι*. s. 211.

Σπέρπλω, per aphæresin, pro *ἀσπέρπλω*, *fulgur*, ab *ἀσπέρπλω*, *fulguro*, & *σπέρπλης*, nomen proprium Cyclopi. θ. 140. 845.

Σπίφον, pro *ἵσπφον*, *coronabant*, imperf. à *σπίφω*, *corono*, f. *ψω*, p. *φω*, præt. pass. *ἵσπφμαι*. s. 75.

Σπῆθισι, Poëtice, pro *σῆθισι*, dat. pl. Ion. à *σῆθος*, *εος*, τὸ, *pectus*. s. 77.

Στήμω, *stamine*, dat. sing. à *στήμων*, *οιος*, ὅ, *stamen*. Th. *ἵστω*, *sto*. s. 538.

Σπῆει, pro *ἵσπῆει*, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à *σπείζω*, F. *ξω*, a. 1. *ἵσπῆει*. θ. 498.

Σπῆστω, *ordiatur*, *faciat stare*, a. 1. med. opt. *σῆστω*, *statuere*, fut. 1. aët. infinit. ab *ἵστω*, *sto*. s. 779. α. 114.

Σπῆαργῆς, & *σπῆαργῆς*, *validis*, dat. plur. à *σπῆαργῆς*, *densus*. item, *robustus*. Thema, *σπῆω*, *calco*.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, *culcitra*. α. 76.

Σπύγμα, *puncta*, nom. plur. à σῖγμα, πῖ, *punctum*, à σίζω, *pungo*, f. σίζω, p. ἵσχα, p. pass. ἵσχυμαι. α. 166.

Σπῆς, αἱ, *ordines*, à σῖξ, σπῆς, ἡ, *ordo*. Th. σίζω, *ordine incedo*, *more militum*, f. ξω, α. 2. ἵσχα. α. 170.

Σπολίσας, *ornatè præparans*, α. 1. part. à σπλίζω, *amicio*, *apparo*. Th. σίλω, f. λῶ, *apparo*, *orno*. α. 628.

Στόμα, στόμα, τὸ, os. ὁ. 40. α. 146.

Στοιχιζέτω, imperf. pass. verbi στοιχιζομαι, f. ἴστωμαι, idem quod σίνω, f. ἴω, *gemo*, *ingemisco*. Th. σινός, ὤ, ὁ, *angustus*. ὁ. 159.

Στοιόιντας, *suppliciosa*, acc. plur. à σινός, σινός, ὁ, *gembundus*. Thema, σινός, ὤ, ὁ, *arctus*. θ. 684.

Στρατις, ὤ, ὁ, *exercitus*. α. 246.

Στυμγία, acc. à στυμών, σινός, ὁ, *nomen fluvii*. ὁ. 329.

Στρωτοῖς, dat. plur. à στρωτός, *stratus*, hoc à σπώννυμι, *sterno*, f. σπώνω. Th. σπώνω, ὤ, f. ἴστω, *sterno*. ὁ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præf. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. στίφω, f. ψω, *verto*, p. φω, α. 2. ἵσχα. α. 528.

Στυγῆ, Ionicè, pro στυγῆ, *horribilis*, à στυγίω, ὤ, f. σύζω, *odio prosequor*. ὁ. 226.

Στυγῆρας, *intisus*, ex στυγῆς, *horribilis*, & ὠψ, ὠπῆς, ὁ, *vultus*. α. 196.

Στύξ, ὡς, ἡ, *Styx*, *nomen fluvii*. Thema, στυγίω, ὤ, f. σύζω, ab inusit. σύζω, *odio prosequor*, *exhorresco*. ὁ. 361. 805. α. 310.

Σὺ, tu. α. 27.

Σύς, *sues*, à σὺς, ὡς, ὁ, ἡ, *sus*, pro quo usitatus, ὤς, ὡς, ἡ. α. 177.

Σύλασκα, *vi spoliabat*, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro εὐύλα, à συλάω, ὤ, *spolio*. Them. σύλη, ἡ, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμιξις, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. Them. μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μίμικα. α. 563.

Σύνπλασσι, pro συνίπλασι, *conformavit*, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αἶσω, p. πείπλασκα, α. 1. pass. ἐπλάττω. ὁ. 571.

Σύμφορος, α, *comes*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. οἶσω. α. 302.

Σύμφροσσαι, *suggererent*, α. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, *simul delibero*. Th. φράζω, f. σφω, *dico*, p. φω, α. 2. ἵσχα, p. m. πείφω. ὁ. 471.

Σὺν, cum. σὺν κείροις, *cum illis*. ὁ. 628.

Συναίκτη, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήκτων, *intrinebant*, à συναίκτω, κατὰ ἰμπετὺν *feror*. F. συναίχομαι, præf. pass. συνήγμαι, plusq. perf. συνήγμαι, ξω, κῶ. Them. αἶκω, f. ξω, *cum impetu feror*. α. 189.

Συναντῶσι, *occurrerint*, 3. plur. præf. subj. à συναντίω, & hoc ab ἀντίω, ὤ, f. ἥσω, *occurro*. Thema, ἀντὶ, præposit. pro. ὁ. 877.

Συνέχε, *continebat*, imperf. à συνέχω, *contineo*. Them. ἔχω, *habeo*,

- beo, f. ἔω, & χήσω, p. ἔχη-
 ης, imperf. εἶχον, a. 2. ἔχον.
 α. 315.
 Συναχίως, continuè, adverb. à συνε-
 χίης, εἰς, ὁ, ἡ, continuus. Th.
 ἔχω, habeo. §. 636.
 Συναίειν), confertur, 3. præf. ind.
 ab εἰσέω, Poëticè, pro εἰσέγκω.
 Th. φέρω, f. αἶσω, a. 1. ὠύσκη.
 α. 440.
 Συνήθως, acc. pl. à συνήθης, εἰς,
 ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡθῶ,
 εἰς, πῶ, mos. θ. 230.
 Συνίειν, Ionicè, pro συνίειναι,
 præf. inf. à συνίειναι, committo,
 intelligo.
 Συνίσταν, concurrerunt, unà ive-
 runt, 3. pl. imperf. act. ex συνῶ,
 & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἰς,
 αἶ, ἴτον, ἴττω, ἴδω, ἴπ, ἴσω, a.
 2. ἴον. α. 383.
 Συνιστάμεθα, congregiamur, 1. pl.
 fut. 1. med. verbi συμφέρω, f.
 αἰστωμαι. Thema, φέρω, fero.
 α. 358.
 Συναχαδὲν, adverb. confertim, à
 συνίχω, contineo. Th. ἔχω, ha-
 beo. §. 690.
 Συνείψαν, genit. plur. à συνέιψ, εἰς,
 ἡ, tibia. Them. συνείψω,
 sibilo. α. 278.
 Συρράπτειν, consuevo, à ράπτω, f.
 ψω, p. ῥράφα. α. 544.
 Συσκιάσκει, adiutorio, a. 1. inf.
 act. à συσκιάζω. Th. σκιά, αἶς, ἡ,
 umbra. α. 613.
 Συρφετὶν, paleas, sordes corra-
 sas, tamquam à σύρω, f. ῥω,
 traho.
 Συῶν, aprorum, gen. plur. à σύς,
 Doricè, pro quo ἔς, sma. α.
 168.
 Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφ',
 illos duos, pro σφὶ, accusativus
 dual. σφὶ, pro σφίσι. σφὶν, pro
 σφίσιν. σφίας, σφᾶς, ipsos. §.
 144. 624. α. 62.
 Σφίπερ, sunt, à σφίπερ, α, ὁ,
 suus. σφίπερσι, & σφίπερσι,
 dat. pl. Th. ἔ, se, pronomen.
 α. 2. α. 247.
 Σφίγ', pro σφίγξ, acc. à σφίγξ,
 σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, constrin-
 go. Vide in Calepino, Sphinx.
 §. 326.
 Σφύρα, α, ἡ, malleus. α. 425.
 Σχιδόν, propè. α. 426. 432.
 Σχίτλι, α, ὁ, miser, χίτλις ἔρ-
 γας, prava opera. α. 187.
 Σχίσσας, conscindens, pro χίσσας,
 part. a. 1. act. à χίζω, findo.
 F. ἴσω, p. ἔχικα, p. pass.
 ἔχισμαι, a. 1. pass. ἔχιδίω. α.
 428.
 Σώζοι, servavit, præf. opt. à
 σώζω, f. σω, p. σώσω, p. pass.
 σώσωμαι, a. 1. pass. σώθω.
 α. 376.
 Σῶμα, αἶς, πῶ, corpus, σώματι.
 α. 426.
 Σωρόν, acc. à σωρός, ὤ, ὁ, acer-
 vus. hinc σωρεύω, concervo.
 α. 778.

Τ.

- ΤΑ', τίς, τίς, τίς, α. 268.
 πῶ, τῶ. α. 398. τῶ, Poëticè,
 pro αἶ. α. 162.
 Ταλαεργῶν, genit. plur. laborioso-
 rum, à ταλαεργός, qui patien-
 ter opus facit, à τέλας, αἶς,
 ὁ, miser. Thema, τελέω, suf-
 fero, vel τέλει, fero. α. 46.
 791.
 Ταλακέρδι, magnanimus, qui
 animo res arduas perferre, &
 superare potest, ex τελέω, suf-
 fero, & κέρδι, α, ἡ, cor.
 α. 424.

Ταλαίρας, *cistas*, acc. pl. à *πέλα-
ρας*, *u*, *o*, *squalus*, in quo lana
& fusi. Th. *πυλάω*, *suffero*, f.
αίσω. α. 293.

Ταλασίφρων, *arumposi*, genitiv.
sing. à *πυλασίφρων*, *cujus* *pectus*
omnia tolerat, ex *πυλάω*, *suf-
fero*, & *φρὼν*, *mens*, *h*, mens.
9. 1012.

Ταμίην, a. 2. inf. act. *πέμνεν*,
pro *πέμνειν*, *πέμνιδμα*, Dori-
cè, pro *πέμνειν*, γιᾶν. act. in-
finit. pro *πέμνειν*, *πέμνιο*, a. 2.
opt. med. verb. *πέμνω*, *feco*,
f. *μῶ*, p. *πέμνω*, a. 2. *ἵπμω*,
p. *πέμνω*. Sic & *πέμνιο*, per
τμήην, pro *ἀπὸ πέμνιο*. s. 423.
425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à *ταύω*,
idem quod *ταύω*, *extendo*, &
πίπλος. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epi-
theton arboris, ut hoc in lo-
co populi quæ radices in visce-
ribus terræ diffundit, in aëre
verò ramos, à *ταύω*, pro *τεί-
νω*, *tendo*, & *ρίζα*, *h*, *radix*.
α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex
ταύω, pro *ταύω*, *extendo*, &
πίπλος. α. 212.

Ταυοσφύρα, *procera*, à *ταύωσφύρος*,
ex *ταύω*, pro *ταύω*, *extendo*,
& *σφύρα*, *malleolus pedis*, qui
festinat, & extensis passibus in-
cedit. θ. 364.

Ταυότειχα, *hirsutam*, acc. sing.
à *ταύοτειχ*, qui *laxo capillo est*,
ex *ταύω*, seu *ταύω*, *extendo*,
& *τειχ*, *h*, *capillus*. s.
516.

Ταυοῦται, *ταυοῦται*, ut *primūm*.
Th. α. 467.

Ταρτάρι, *Tartari*, genit. à *τάρτα-
ρος*, *u*, *o*, in plural. *τάρταροι*,

quam anomaliam Scapula præ-
terit. 9. 807.

Ταρφίης, *crebra*, nom. pl. à *ταρ-
φίης*, seu *ταρφίης*, *h*, *o*, *h*, *den-
sus*, *creber*. Th. *τάρφω*, *h*,
τὸ, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab *ταῦτα*,
αὐτῇ, *ταῦτα*, *hic*, *hæc*, *hoc*. s.
27. 9. 75.

Ταύριος, *u*, *o*, idem quod *ταύριος*,
taurinus. Th. *ταύρος*, *u*, *o*, *tan-
rus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίαν, populi quidam dicuntur
πέφισι. α. 19.

Τάφω, *u*, *o*, *sepulchrum*, à *θά-
πλω*, f. *ψω*, *sepelio*, in a. 2. *ἱθα-
φω*. α. 477.

Τάχα, *mox*, adverb. à *ταχύς*, *ce-
ler*, in acc. *ταχύν*, & *ταχ*, pro
τάχμ, *ταχύς*. superl. *ταχίστα*.
ὡς ταχίστα, *quàm occyffimè*. s. 85.
312. θ. 490.

Τάν, Æolicè pro *τῶν*, in g. f.
ab articulo, *h*. s. 826. α. 6.

Τ'. Vide *κ*. s. 4. 7.

Τ respondet Latino *que*, & hinc
est, *τῇ*. s. 3. 4. *πὶ ἰδίᾳ*, *atque*. θ.
624.

Τὴν, acc. Doricè, pro *τὴν*, à *σὺς*,
σὴ, *σὸν*. Th. est *σὺ*, Doricè *τὸ*.
s. 301.

Τέθνηκε, *floruit*, præter. med. à *θά-
λω*. *τέθνηκε* pro *τέθνηκε* metri cau-
sâ. hinc in part. med. *πθνηκώς*.
9. 902. s. 227.

Τέθνηκός, *mortuum*, part. præter.
act. pro *πθνηκός*, à *τέθνηκε*,
pro *θνήσκω*, *mori*, f. 2. m.
θνήσκω, a. 2. *ἵθνηκε*, præter. *πθ-
νηκός*, & *πθνηκός*, ad formam
πθνηκός. pro *πθνηκός*, *mor-
tuis*, Plato in Epist. *πθνηκός*,
Poëticè etiam *πθνηκός*, p. m.
τέθνηκε. α. 454.

Τέχης, *u*, *o*, *τὸ*, *technus*. s. 246.

Τέχης,

- Τίς**, & τίς, a. 2. aēt. pro ἵππῳ, à τίλῳ, pario. πικιάζ, a. 2. med. infin. Vid. ἵππῃν. §. 52.
Τίκωσι, dat. pl. Ion. pro τίκῃσι, à τίκῃς, ιϙ, τὸ, *fatus*. Them. τίκτω, pario. θ. 478.
Τίκετο, *reperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἵππικετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. τίλῳ, f. τίξομαι, a. 2. ἵππῃν. §. 308.
Τεκμαίρε, *destinat*, 3. perf. præt. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco*, *struo*. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. s. 229.
Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, s, τὸ, *filius*. Th. τίκῳ, pario. s. 235.
Τίχον, *repererunt*, 3. pl. a. 2. aēt. indic. pro ἵππῃν, à τίλῳ, pario. α. 6.
Τίχῃς, ιϙ, τὸ, *foetus*, *proles*. à τίλῳ. α. 216.
Τιχῶσι, *pariens*, part. a. 2. aēt. ut & πικῶν, à πικτω, pario. a. 2. ἵππῃν, p. m. τίτκα. §. 471.
Τέκτον, ιϙ, ὁ, *faber*, pro τέκτων, à τέκτω, *fabricor*, f. ξω, p. pass. τίτογμαι. s. 25.
Τελαμών, ὦν, ὁ, *lorum ensis*. Th. τελαίῳ, ὦ, f. αἶω, *suffero*. α. 222.
Τελέσῃ, præt. inf. pass. πλίσσῃαι ἱμαθῶν, *perficienda erant*. à πλίσῳ, ὦ, f. ἴω, p. κῃ, *ad finem perduco*, præt. pass. ππλίσσῃαι. s. 273. θ. 552.
Τελέθῃσι, præt. subj. à πλίσῳ, (Poët.) *sum*. Thema τίλλω. s. 181.
Τελεῖται, ἴϙ, ἡ, *nomen mul.* §. 358.
Τελέσταιμι, *peragat*, a. 1. opt. aēt. à πλίσῳ, f. ἴω, *perficio*, τέλειται, pro ἐτέλειται, a. 1. aēt. πλίσῃ, a. 1. subj. ππλίσσῃαι, perf. part. §. 170. α. 36. s. 561.
Τελεῖται, pro πλῆται, Doricè, à πλίσῳ. Th. πλῆ, ιϙ, τὸ, *finis*. α. 89.
Τελεσφόρε, *ad finem perducens* vel *perducus*, ex τέλῳ, ιϙ, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. §. 740.
Τελεστέω, acc. à πλῆτῃ, ἡ, ἡ, idem quod πλῆτῃ, *finis*, *exitus*. Th. πῆλος, ιϙ, τὸ, *finis*. s. 333.
Τελέωτες, genit. à πλῆος, *persectus*. Them. πῆλος, ιϙ, *finis*. §. 242.
Τῆλος, ιϙ, τὸ, *finis*, *exitus*. s. 167. 218.
Τεμῆρ, *luco*, à τέμνω, ιϙ, τὸ, *lucus*. Th. τεμῆρ, f. μῶ, *seco*. α. 58.
Τέμῃ, *arrodit*, 3. præt. ind. à πίνδω, *rodo*, *arrodo*. s. 624.
Τένοντι, accus. dual. à τένων, ὄντες, ὁ, *tendo*. Thema est τένω, *tendo*, f. νῶ, p. τίτκα. α. 419.
Τέξῃ, *paritura*, fut. 1. med. infin. à τίλῳ, f. 1. m. τίξομαι, a. 2. ἵππῃν, a. 1. pass. ἐτέχθῃ, præt. m. τίτκα. §. 469.
Τέν, *tenet*, à τένος, ἡ, ὄν, *tenes*, αἶμα, Doricè, pro σός, σή, σόν, Th. σὺ, tu. s. 341.
Τίγῃς, αἶψ, τὸ, *prodigium*. §. 744.
Τίγῃ, acc. sing. à τίγῃ, ιϙ, ὁ, *tener*, *mollis*. Th. τίγῃ, νεκρῷ, *affligo*. §. 5.
Τετρίοντι, *talarem*, acc. singul. à τετρίοντι, ιϙ, *ad pedes usque demissus*. Thema τέτρε, αἶψ, τὸ, *terminus*, *meta*. s. 337.

Τίεπν), 3. præf. ind. τίεποντ', pro τίεποντο, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τίεπω, f. ψω, delecto. s. 115.

Τίεπν, delectat. à τίεπω, f. ψω. θ. 37. α. 47.

Τίεπνίερανοι, fulminibus gaudentem. à τίεπω, delecto, & κεραιός, ὤ, ὀ. s. 52. 273.

Τίεψιχόρη, ης, ῆ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à τίεπω, delecto, & χορός, ὤ, ὀ, chorus, tripudium. θ. 78.

Τίεψις, ιως, ῆ, delectatio. Thema, τίεπω, delecto, f. ψω. θ. 917.

Τίεσαράνη, quadraginta. Them. τίεσαρις, quatuor. s. 385.

Τίεσαρηγιώτης, quadragenarius, ex ποσαράνη, quadraginta, & hoc à τίεσαρις, quatuor, & ἔτος, ἔτος, τὸ, annus. s. 441.

Τίεπται, extensus est, præf. pass. & πίπτε pro ἐτίεπτο, plusq. perf. verbi πίνω, f. ἴω, p. τίεζω, præf. pass. τίεπμαι. θ. 68.

Τίεπετη, quarta, dat. à τίεπετις, ὤ, ὀ, quartus. Them. τίεσαρις. s. 800.

Τίεπδρη, honorata est, per epenthesein Poëticam πτηνδρη, perf. part. pass. à πίω, punio, honoro, f. ἴω, p. κω. θ. 415.

Τίεπηται, honorata est, à πηγίω, honoro. Thema, πω, idem. θ. 449.

Τίελαθ', sustineas, pro τίελαθι, per reduplicationem pro τλήθι, a. 2. imperat. ab aor. 2. ἔτληω, verbi τλήμι vel τλάω, per synopen pro τελάω, f. τλήσω. s. 718.

Τίεμν, 3. sing. præf. subj. à τίεμνω,

fortior, invenio. Vide τίεμνω, σκο. unde τμήω, τμήω, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τίεμνω. θ. 610.

Τίεμνης, epixa, præf. med. part. à πίτω, pario, f. τίεμαι, a. 2. ἔπιον, p. m. τίεμαι. s. 591.

Τίεπ, pro τίεπει, in dual. num. τίεποις, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro τίεσαρις. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.

Τίεπαμνός, versus, perf. part. pass. à τίεπω, verto, f. ψω, p. m. τίεπμι. s. 727.

Τίεπας, ἀδης, ῆ, quaternarius, τετράδι, τετράδι, acc. pro τετράδα. Th. τίεσαρις, quatuor. s. 794. 798.

Τίεπάτρυφον, qui in quatuor partes dividitur, ex πτεράς, ἀδης, ῆ, quaternio, & hoc à τίεσαρις, quatuor, & θρύπλω, frango, f. ψω, perf. pass. τίεπμαι. s. 442.

Τίεπτος, per metathesein τίεπετις, ὤ, ὀ, quartus. Them. τίεσαρις. s. 596.

Τίεπιξ, ιγος, ῆ, cicada. α. 393.

Τίεπκται, 3. perf. pass. à τίεπναι, verbi πύκναι, sum. Th. πύκω, f. ξω, fabricor. s. 745. 752.

Τίεπκθ, pl. perf. pro ἐτίεπκθ, à πύκω, fabricor. Vide in τίεπκ). α. 154.

Τίε, Doricè pro ἔ, & hoc pro σῦ. Th. σῦ, tu. s. 330.

Τίεξ, a. 1. ind. pro ἔπιεξ, ut & πύξω pro ἔπιεξω, a. 1. aor. 3. plur. πύξαι, Ionicè pro πύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.

Τίεχας, πὲ, πημα, πύχ', pro πύχαι,

- πύχαι, πύχαι.** α. 60. §. 186.
Τύχων, machinans, à verbo πύ-
 χω, ου, ει, fabricor, f. ξω. α.
 265.
Τέχνη, ης, ή, ars, τέχνησι, Ionicè
 pro τέχναις. θ. 496. 863.
Τεῶ, dat. à πῶς, εἰμυς. α. 23.
Τῆ, hac, τῆς. α. 208. 635.
Τῆς, ἑ, ή, nomen mul. in acc.
 πῶς. θ. 136.
Τέκται, liquefcit, à τέκω. §.
 866.
Τῆλε, procul, adverb. πῶς pro-
 cul, idem cum τῆλε, τηλέθιν.
 §. 785.
Τηλεβοάν, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.
Τηλεκλειτῶ, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειτῶ, inclyti, & τηλεκλει-
 τῆς, ε, ή, est nomen viri.
 q. d. longè latèque celeberrimus.
 ex τῆλε, procul, & κλειτῆς, in-
 clytus. Them. κλειώ, celebros.
 α. 327.
Τηλόσκοπον, eminus apparerem,
 ex τῆλε, procul, & σκοπέω, f.
 ψομαι, video. §. 566.
Τῆμ, εἰμυς, τῆμ, pro τῆ-
 μ. Thema, ἡμ, quum.
 α. 576.
Τῶ, πῶς δ, πῶς γ, τῆν pro
 πῶς, Ionicè ab ή. α. 12. 39.
 §. 917.
Τετῶ, caveas, 2. perf. præs. à τη-
 τίωμαι, ἡμαι. Th. τητίω, ὦ,
 f. ἡτω, privo. α. 408.
Τι, interrogativum quare. α. 207.
 α. 380. η indefinitum aliquid.
 α. 88.
Τίσκεν, honorabat, imperf. Poë-
 ticè pro τίς, à τίω, honoro, f.
 τίω. α. 9. hinc & τίται.
Τίς, Poeticè pro η, quid. θ. 35.
Τίσις, πῶς, faciunt. πῶς præs.
 opt. α. 518.

Τῶς, præs. part. πῶς, Ionicè
 pro πῶς, præs. inf. à τίς-
 μι, pono, α. 2. ἡλω. α. 744. §.
 597.

Τῶν, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.

Τίπ, Poeticè pro ἴππ, im-
 perf. præs. verbi ἴππ, pario,
 f. τίπμαι, α. 2. ἴππ, p. m.
 τίπ. §. 223.

Τίμ, honorat. τίμ, imperf. pro
 ἴμ, honorabat. Th. τίω, ho-
 noro. τίμ. α. 1. ind. pro ἴ-
 μ. §. 532.

Τίμ, ή, honor, τιμ, à τίω, ho-
 noro. §. 203.

Τίμ, puniri, præs. inf. idem
 quod τίμ, πῶς, vindican-
 tes, præs. part. Th. τίω, punio.
 α. 804.

Τίον, honorarunt. 3. pl. α. 2. act.
 pro ἴον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
 honoro. α. 85.

Τίρως, nomen oppidi, τίρως,
 per apostrophum insolentem
 pro τίρως. α. 81. §. 292.

Τίς, quis? interrogativum, ge-
 nit. τίς. α. 72.

Τίς, indefinitum in g. maf. quis-
 iam. ή π, f. quis. in fœm. g.
 τίς, ulla, & in neutro η, quod.
 α. 21. 190.

Τίτ, ulti fuerimus, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, ulciscor,
 punio, f. τίω, α. 1. ἴππ. §.
 165.

Τίον, ultionem, acc. à τίς, ultio.
 Th. τίω, punio. §. 210.

Τίπ, nocentes, acc. pl. præs.
 part. à τίπ, idem quod τίω,
 punio, lado. τίω, habet primam
 longam. Alii vertunt festinan-
 tes, à τίω, sed sic prima fo-
 ret brevis. §. 209.

Τιτίω,

- Τιτάνω**, *calce, gypso*, dat. sing. à **τίτανος**, *σ, ή, calx*. α. 141.
- Τιτῶν**, *Titanes*, posterii Saturni. **τιτῶσι**, dativ. plur. & **τιτῶσαν**, Poëticè à **τιτῶω**, *ulciscor, pœnas luo*. Thema, **τίω**, *punio*. §. 630.
- Τιμνέσθαι**, *caesa*, a. 1. part. pass. à **τίμνω**, *feco, scindo*, f. 1. **τιμῶ**, p. **τίμνηται**, a. 2. **ἴμμεν**, a. 1. pass. **ἱτιμνέμεν**, præt. med. **τίτμεν**. α. 420.
- Τὸ, ὅτ, & ὅδε**, articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τόθ, pro ὅτε, tunc**, & **ὅθεν**, idem. α. 32. 76.
- Τοί**, particula est enclitica, quæ adverbii vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantum gratiâ. α. 106.
- Τοίγα, illi**. α. 726.
- Τοῖς**, Poëticè pro **τοῖ**, ab **ὁ**, art. præpos. pro **αὐτοῦ**. §. 493. 210.
- Τοῖος**, *talis*. Them. **οἷος**, *qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, ipsis, dat. pl. **τοῖσι**, paragoge Ionica, **τοῖσιν**, ab **ὁ, ή, τὸ**, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοκῆι**, dat. Ionicè, pro **τοκίῃ**, à **τοκεῖς**, *parens*, acc. **τοκῆα**. dat. pl. **τοκῶσιν**, à **τίκω**, f. **τίξομαι**, *pario*. §. 155. α. 188.
- Τὸν**, quem, acc. ab **ὁ**, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè **τόσος**, *tantus*. Thema, **ὅσος**, & Poëticè **ὅσος**, *σ, ὁ, quantus*. α. 660. α. 441.
- Τότε**, **ὅτ, pro ὅτε, tunc**. Them. **ὅτε**, *quando*. α. 565. 616.
- Τὸ, τ, hocque**, artic. præposit. ab **ὁ, ή, τὸ**. α. 360.
- Τοπρώτον**, *primum*. Sic **τὸ πρῶτον**, *manè*, **τὸ κατ'ἡμέραν**, *quotidie*, elegantèr præponitur, **τὸ**. α. 487.
- Τοπῶρες**, idem quod **πῶρες**, Poëticè pro **ὧ**, ante, **τοπῶραν**. α. 184. §. 394.
- Τῷ, & τῷδε**, quo, art. præp. ab **ὁ, ή, τὸ**. α. 33. 284.
- Τῷτο, & τῷτ, τῷδ, pro τῷτο**, ab **ἔτος, αὐτῇ, τῷτο**, *hic, hac, hoc*. α. 121. 362.
- Τῶντα**, *quocirca*, pro **ὅ** **ἔντα**, *cujus gratiâ*. α. 49. §. 88.
- Τῶς**, *hos*, ab **ὁ**, art. præp. α. 136.
- Τρέιττω**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro **ἱτρέιττω**, ad formam **ἱτυπῶ**, à **τρέω**, *tremo*, f. **τρέσω**. α. 171.
- Τρέιον**, imperf. pro **ἱτρέιον**, *tremabant*, à **τρέω**, *tremo*. α. 213.
- Τρεῖς**, *oi, & αἱ, tres*. θ. 148. 321.
- Τρέψας**, *convertens*, & in accus. **τρέψαστα**, a. 1. part. act. **τρέπω**, *verto*, p. m. **τρέπονται**. α. 316. 416.
- Τρεφάμεν**, Ionicè pro **στρεφάμεν**, a. 2. act. infin. à **τρέφω**, *alo*, f. **τρέψω**, p. **τρέφεται**, a. 2. **ἱτρεφον**, p. m. **τρέφονται**. §. 480.
- Τρεχέια**, *aspera*, f. g. à **τρέχω**, *ίος*, α. 119.
- Τρέσσει**, Poëticè pro **ἱτρέσει**, *exprobit*, à **τρέω**, *exprovesco*. §. 850.
- Τρέχῃ**, *abie*, 3. præf. ind. à **τρέχω**, *curro*, f. **τρέξομαι**, perf. **διέτρεμυ**, a. 2. **ἱδραμυ**, p. m. **διέδρομυ**. α. 219.
- Τρητοῖς**, *cavernosa*, Poëticè pro **τρέτῳ**, in fœm. g. à **τρέπτει**, *σ, ὁ, perforatus*. Thema, **τρέω**, pro quo usitatum, **τρέων**, *perforo*, f. **τρέω**, dicitur & **τρέων**, pro **τρέων**, unde aor. 1. **ἱτρέων**. §. 331.
- Τρηχῦν**, genit. à **τρέχῃ**, *ἰν*, *ἡ*, nomen mul. α. 355.

Τερχὺς, Ionicè pro τερχὺς, asper.
s. 291.

Τείβουσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τείβω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τίτεμαι, p.
m. τίτεσθαι. s. 251.

Τετράκλων, τέτα κάρλων, tria ca-
pita: ex τετῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& κάρλων, τὸ, caput. s. 288.

Τετηκόντι, triginta, pro τετάντη-
μι: sunt enim ἄκλυται. Them.
τετῖς, tres. s. 696.

Τετρηγία, acc. à τετρηγίς, ἄδης,
ἡ, tricesima pars, τετρηγίας, tre-
centas, à τετρηγίοις, trecenti.
Thema, τετῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τετρηγία, nomen mul. α. 197.

Τετρηγίον, tricubitalem, accusf. à
τετρηγίος, ex τετῖς, & πῆγος, ἰως,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τετρηγίον, pro τετρηγίον, tripodem,
à τετρηγίος, ὀδός, ὁ, tripes, τετ-
ρηγίον, acc. tripedale, à nomi-
nat. τετρηγίος, α, ὁ, τετρηγίον, α,
ὁ, Æolicè pro τετρηγίος, ὀδός, ὁ,
ex τετῖς, tres, & πῆγος, ὀδός, res.
α. 312. s. 423. 657.

Τετρηγίον, dat. singul. ter arato,
hinc τετρηγίον γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τετῖς,
tres, & πάλιν, verto, arō. s.
971.

Τετῖς, ter, à τετῖς, tres. s. 173.
252.

Τετρηγία, acc. à τετρηγίος, ἄδης,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
e. vigesimus septimus, ex τετῖς
& ἐνάς, novem, ἐνάς, ἄδης, ἡ,
& εἰς, ἄδης, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τετρηγία, h. e. tricesimum.
ex τετῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τετρηγία, à τετρηγίον, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quod
longissimo digitorum p. rectu
complecti licet. s. 426.

Τετρηγίον, triplici serie, adverb. ex
τετῖς, seu τετῖς, tres, & εἰς,
f. ξω, ordine eo. s. 727.

Τετῖς, tertium, pro τετῖς, di-
citur etiam τετῖς. Thema,
τετῖς, tres. s. 143.

Τετρηγία, nomen mul. θ. 924.

Τετῖς, pili, à nominat. Τετῖς,
τετῖς, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τετῖς. s. 539.

Τετῖς, Trojam, à τετῖς, τετῖς,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τετῖς, conversio, τετῖς, acc. pl.
ubi ac corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συ-
λλῶ. s. 479. 564.

Τετῖς, incertus, metaphora
desumpta à rota. Th. τετῖς,
curro. s. 518.

Τετρηγίον, genit. pl. à τετρηγίον,
ἡρος, ὁ, vindemiator, h. e. qui
vina demit, à τετρηγίον, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τετῖς, α, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τετρηγίον, galeam, q. τετῖς, ὅ,
à triplici cono. Th. φαλός, ὅ, ὁ,
conus galez. α. 199.

Τετῖς, absumunt, à τετῖς, idem
quod τετῖς, attero. s. 305.

Τετῖς, tu, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, tu. s. 10.

Τετῖς, percussus, α. 2. pass. à
τέτῖς. α. 361.

Τετρηγίον, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τετῖς, ὅ, ὁ, parvus, & τετῖς,
pauculum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. τετῖς, ὅ,
ὁ, mauma. s. 469.

Τετῖς, acc. à τετῖς, οἱ, ὁ,
nomen proprium viri, τετῖς-
ιος,

ιον, nomen proprium loci. §. 306. α. 32.

Τουφιδί, genit. τουφιδίς, nomen est gigantis. §. 869.

Τόχη, nomen proprium mul. §. 360.

Τυχόνε, ei qui obviam fuerit, part. a. 2. aet. à τυγχάνει, sum, evenio, incido, t. τούχομαι, aor. 2. ήτυχον, p. πτόχηα. §. 973.

Τώγ, bi, dual. num. ab ό, hic. α. 439. sed. τώ, dat. sing. α. 281.

Τών, & τών γε, genit. pl. ab ό, ή, π, hic, hæc, hoc. α. 335. 246.

Τές, sic, pro ήπως, per aphæresin. Th. ήτος, α, ό, hic. α. 219.

Υ.

Υ΄Αδς, stella septem in cornibus tauri, quæ quæcum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ύω, pluo. α. 615.

Υβεις, ύβει, ύβειν, ύβεις, injuria. Hinc est όβειζω, contumeliâ afficio. unde est, ύβεις, ύ, ό, insolens, protervus. in acc. ύβεισών. α. 214. §. 307.

Υγός, ύ, ό, humidus. hinc ύγρόν, humectio. α. 615.

Υδ, aqua, dat. cas. ab ύδ, α, τ, Poëticè, pro ύδωρ, aqua. α. 61.

Υδρω, Ionicè, pro ύδρον, Hydriam, ab ύδωρ, α, τ, aqua. §. 313.

Υδωρ, aqua, genit. ύδατος. α. 196.

Υί, pluit, 3. præf. ind. ab ύω, pluo, f. ύω. hinc ύις, ύ, ό, pluvia. α. 552. 545.

Υι, à nominativo ής, filius, in

genit. ήος, & contractè, ήου, in dat. ήι, & contractè ήι. α. 150. ήι, ήις, ad formam βεσιλίας, ab ής, filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. & 3. contractorum. §. 268.

Υλη, ης, ή, sylva. hinc ύλής, ύλης, sylvestris, ύλησιν. §. 1010.

Υληγίται, qui in sylvis dormiunt, nom. pl. ab ύληγίτης, ex ύλη, ης, ή, sylva, κείτη, lectus, confer supra ήμιεργίται, qui toto die dormit. α. 529.

Υλοθρόμ, α, cafor lignorum. hinc & ύλοθρόμ, ligna in sylvis cædo, ab ύλη, sylva, & τήνω, secro, f. μω, p. m. τέτομη. α. 422. 807.

Υλοφάγος, genit. Ion. ab ύλοφάγος, qui sylvas depascitur, ab ύλη, sylva, & φαγω, edo, α. 2. ήφαγον. α. 591.

Υμεις, vos, à σὺ, tu. hinc ύμέτερος, vester. §. 963.

Υμναι, hymenæus, ab ύμν, έν, ό, pellicula, qua facies involvitur. α. 274.

Υμμι, vobis, Æolicè, pro ύμιν. ύμιν, pro ύμέτερον. §. 662. α. 318.

Υμνίω, celebroy laudo, f. ήσω, ύμνείσας, Poëticè, pro ύμνίσας, pl. part. præf. f. g. ύμνίσω, α. 1. aet. subj. ύμνίσω, Doricè, pro ύμνίσω, ύμνίσας, part. præf. f. g. pl. num. pro ύμνίσας, Doricè, ab ύμν, hymnus, carmen. Th. ύδω, celebroy, cano. α. 2. §. 11. 33.

Υμν, α, ό, carmen, ab ύδω, celebroy, ύμνω, carmine. α. 657.

Υός, ής, ό, filius. α. 271.

Υπα,

Υπαί, praeposit. pro ὑπὲρ, Poëticè, ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλάσσω, *subterfugere*, scil. debes, (a. i. med. infin. Th. αἰών, *mole*, *vito*, Poëticè, αἰάσω.) ε. 557.

Υπαλύξω, *effugere*, a. i. aët. infin. ab ὑπαλύσσω, f. ὑπαλύξω. Thema, αἰών, *vito*. ε. 304.

Υπιδίκε, *suscipit*, pro ὑπεδίδυκε, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδίσσω, f. ξομαι, præt. ὑποδίδισμαι, *suscipi*. Thema, δίσσω, f. ξομαι, capio. 9. 513.

Υπήηκε, *instruxit*. 3. sing. a. i. med. indic. ab ὑποήημι, suppono. Th. ἤημι, pono. 9. 175.

Υπανηΐ, *adversarius*, ab ἐναντί, *oppositus*. Thema, ἀντι, praepositio, pro. α. 347.

Υπὲρθε, ab ὑπερθε, *infra*. Th. ἔρθε, ας, ἡ, *terra*. α. 410.

Υπήλυξε, *evitavit*, a. i. ind. Th. αλύω, unde αλύσσω, F. ξω, a. i. ἡλύξα, ας, ε. 9. 615.

Υπὲρ, praeposit. pro *supra*. ε. 45.

Υπερβάλλω, *superans*, præt. part. Thema, βάλλω, *jacio*, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπερβασία, ας, ἡ, *transgressio*, Poëticè, pro ὑπερβάσις, ab ὑπερβάσω, *transgredior*. Th. βάινω, co. f. βήσωμαι, a. 2. ἔβην. ε. 827.

Υπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *supra*, & βία, ἡ, *vis*, *robur*, unde est, Latinorum *superbus*. 9. 139.

Υπερήφανος, & ὑπερήφανος, α,

ὁ καὶ ἡ, *superbus*, *conspicius* super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, *superba proles*, ex ὑπὲρ, & φάω, f. αῶ, p. πέφακα, ostendo, in lucem edo. 9. 149.

Υπέρβιος, εἰς, ὁ, *superbus*, Thema, αἰνός, αἰνός, ὁ, *vir*. 9. 995.

Υπέρθε, seu ὑπερθε, *supra*. Th. ὑπὲρ, *super*. ε. 545.

Υπέρθυμος, ὁ, *magnanimus*. Th. θυμός, ὁ, ὁ, *animus*. 9. 937.

Υπερήμεον, *superliminare*. Th. ἡμεον, ας, ἡ, *janna*. α. 271.

Υπεριόνειος, gen. Aeolicè, pro ὑπεριονίδης, ab ὑπεριονίδης, α, ὁ, nomen gentil. 9. 1010.

Υπερίων, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. 9. 134 274.

Υπερέκδοις, acc. ab ὑπερέκδοις, αἰδῶ, ὁ, *gloria supereminens*. Them. κῶδῶ, εἰς, τὸ, *gloria*.

Υπερέκδοις, praeotentis, ab ὑπερέκδοις. Th. κῶδῶ, εἰς, τὸ, *animus*. α. 413.

Υπερῆς, α, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Υπερόπλος, genit. ab ὑπερόπλος, *insolens*, cujus robur arma superat. Th. ὄπλος, α, τὸ, & in pl. τὰ, *arma*. 9. 516.

Υπὲρση, *pollicitus erat*, a. 2. aët. ab ὑπὲρσημι, suppono. Them. ἔσημι, *statuo*, f. ἔσημι, a. 2. ἔσημι. θ. 402.

Υπέρτατος, *supremus*, superlat. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπὲρτατος, *superior*, ab ὑπὲρτατος, dicitur etiam ὑπὲρτατος, per syncopen, Consul. ε. 8.

Υπερτέσσα, *congressa*, a. i. part. pass.

pass. pro ὑποδμηθεῖσσι, ab ὑποδ-
μάω. Them. δῆν, ἤ, ἡ, lectus.
§. 374.

Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab
ὑπείμι, subsum. α. 266.

Υπνῶ, α, ὁ, somnus, ὑπν. α.
118.

Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit.
α. 63. 367.

Υποδδείσας, subveritus, part. a. 1.
act. δ, ingeminatur metri cau-
sâ, ab ὑποδίδω. Them. δίδω,
timeo, f. δέισομαι, p. δέδοικα.
α. 98.

Υπικωφεύγει, α. 2. act. subj.
alii ὑπικωφεύγει, α. 2. act.
opt. effugerit, à φάγω, fu-
gio, f. φάξομαι, α. 2. ἴφουγεν.
α. 42.

Υποδμηθεῖσα, subjugata, partici-
pium, α. 1. pass. ab ὑποδμάο-
μαι, f. ἡσάμαι, p. δέδμηται,
pro ὑποδμασάμαι. Th. δαμάω,
ᾧ, domo. α. 53.

Υπεκυσσάρη, α duplicatur me-
tri causâ, part. a. 1. med. ab
ὑποκύνωμαι, fio gravis. The-
ma, κύω, f. σω, in utero fero.
§. 308.

Υπόδρα, torvè, adverb. ponitur
ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπό-
ρα, per epenthesin ἔ δ. Th.
ὄραω, f. αἶσω, p. ᾠρακα, & Att.
ἰωρακα. α. 445.

Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμ-
πής, sublucidus. Th. λάμπω,
f. ψω, luceo. α. 142.

Υπαλιεύω, fuge, pro ὑπαλιεύω,
præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλιεύ-
ωμαι. Thema est αἰλῶ, molo,
item vito. α. 760.

Υπόπορος, qua liberos habet, à
πόρος, α, ἡ, vitula. α.
601.

Υπερταρταροί, sub tartarum detruşi.

Th. τάρταρος, α, ὁ, tartarus,
§. 851.

Υποσδορμῶν, irruentibus, præf.
part. verbi σῶω, agito, idem
quod σῶω. α. 373.

Υποχόρμη, part. a. 2. med. ab
ὑπείχομαι, promitto, f. ὑπείχ-
ομαι, p. ὑπείχημαι, α. 2. m.
ὑπείχομαι, ab ὑπείχω. Th. ἔχω,
habeo. §. 170.

Υσμίη, ἡ, pugna. Them. ῥάω,
maneo. α. 178.

Υστέρ, α, ὁ, posterior, sequens.
α. 351.

Υφαίω, texebat. imperf. act. ab
ὑφαίω, idem quod ὑφαίω, texo.
α. 28.

Υφίστων, aliquantò minor ἢ ju-
nior, q. d. subminor, ab ὑπὸ,
& ἡπῶν, vel ἡστων, α, ὁ, ἡ,
minor. α. 258.

Υψηλός, ἡ, ὄν, altus, α, ἡ, m.
ab ὑψέ, α, πῆ, altitudo. α.
440.

Υψιζεύω, α, ὁ, altitonans, ex
Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψέ,
α, πῆ, altitudo, & βρέμω,
fremo, resono. α. 8.

Υψίζυγ, altijugus, ex ὑψί, al-
tè. Th. ὑψέ, α, πῆ, altitu-
do, & ζυγός, jugum. Th. ζυ-
γύνω, jungo. α. 18.

Υψίκομος, aliè comatus. Epith.
querous, ex ὑψί, altè, & κόμη,
ἡ, coma. α. 376.

Υψιμόντος, genit. ab ὑψιμόντων,
in alto resonans ex ὑψί, altè,
hoc ab ὑψέ, α, πῆ, altitudo, &
μόντω, impero. §. 529.

Υψίον, & ὑψί, altè, adverbia.
Th. ὑψέ, α, πῆ, altitudo.
α. 849. 551.

Φ.

Φαῖθον, *Phaëthonta*, nomen viri. φαῖθων, οὐδ', ὁ, lucidus, præf. part. q. d. lumen currens. à φαῖθω, idem quod φαῖω, luceo. §. 760.

Φαέων, *lucet*, 3. præf. ind. act. à φαέω, luceo. Th. φαώ, luceo. s. 528. §. 372.

Φαιῖος, ὤ, ὁ, splendidus. à φαείνω, idem quod φαώ, splendo. a. 225.

Φαισιμβόρεα, genit. à φαίσιμβορος, *lucem hominibus prabens*. à φαώ, luceo, & βεβός, mortal. §. 958.

Φαῖδμος, ὤ, ὁ, illustris. Th. Φαῖδρος, ὤ, ὁ, hilaris. §. 940.

Φαιδρωτάχ, *abluo*, præf. inf. pass. à Φαιδρύνω, nitidum reddo. Th. Φαιδρός, ὤ, ὁ, alacer. s. 753.

Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à φαίνω, ostendo, facio apparere. φαίνεσθαι, ostendite, φαῖναι pro ἵφαιναι, exserebat, imperf. Ion. Vide Φαισίη. §. 443, 689.

Φάλαγξαι, acc. pl. φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. §. 935.

Φάληρον, nomen viri. a. 180.

Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & Φανῆ, 3. sing. a. 2. pass. subj. Φανέσθαι, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*. f. Φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πίφασθαι, p. pass. πίφασθαι, a. 2. pass. ἵφαινῶ. s. 458, 598.

Φάος, ἡ, τὸ, *lumen*. à φαω, luceo. s. 155.

Φαρέων, dat. pl. Poëticus, à φαρέων, ἡ, τὸ, *vestis exterior*, palla. s. 198.

Φαρίτρω, acc. Ion. παρὰ τὸ Φί-

ριτάχ, *quia sagitta in ea feruntur*. a. 129.

Φάρμακον, ὡ, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. s. 485.

Φασί, & Φασίν, αἰνέ, 3. pl. ind. præf. à Φημί, dico. s. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἵφη, Poëticè, abinufit. Φάσκω, Sic φαῖσκω (Ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἵση. §. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. Φημί vel φαώ, dico. s. 3. a. 144, 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, ad formam ἱσάμηνω, αὐτο, ἵσαστο. Th. Φημί, vel φαώ, dico. a. 115.

Φείδο, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro Φείδω, verbi Φείδωμαι, parco, f. Φείσσωμαι, p. Πίφωμαι. s. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc Φειδωλή, parca. s. 369, 720.

Φειδωδῶ, Ionicè pro Φείρω, *pasce*, præf. inf. à Φείρω, f. ψω, pasco. s. 377.

Φειρώει, epitheton cochleæ, *domiporta*. à Φείρω, fero, & οἶκω, domus. s. 571.

Φειρώει, ὡ, ὁ, ἡ, *almus*. Φείρω, fero, & βίω, ὡ, ὁ, *vita*. §. 693.

Φειροσάκας, *ferentes scuta*, scutiferos, à Φειροσάκης, hoc à Φείρω, fero, & σάκω, ἡ, τὸ, *scutum*. Th. σάκω, onero. a. 131.

Φέρω, gerere, 3. præf. ind. opt. Φέρουσθαι, præf. part. Φέρετ', pro ἵφίρω, 3. perf. imperf. Φείρω, Ion. Ionicè pro Φείρω. à Φείρω, fero, f. αἶω, a. 1. ἡνέγω. p. m. ἡνέξα. a. 150, s. 215.

Φέρουσθαι,

Φέρουσι, ης, ἡ, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρωντες, superl. praestantissimus. à
 φέρω, φέρωσθαι. §. 49.

Φέρον. φέρουσι, ferens, præf. part.
 Vide in φέρωσθαι. §. 204.

Φεύγουσιν, fugientes, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, fugio,
 φεύξασθαι, f. i. inf. a. 2. ἵφουσι.
 p. m. πέφυκα. §. 620. α. 112.

Φῆ, dixit, pro ἔφη, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, dico. §. 550.

Φιλότητι (alii φιλήτῃσι.) furibus,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, α, ὁ, fur,
 hoc à φίλῳ, α, ὁ, amicus. sed φαλήτης,
 α, ὁ, impostor, à φῆλῳ, α, ὁ, impostor.
 hinc φαλέω, decipio. §. 375.

Φάμη, ης, ἡ, fama. à φημί, vel
 φαίω, dico. §. 761.

Φημί, dico, præf. ind. ἔφλω, a. 2.
 hinc φημιζω, divulgo, dico.
 §. 656. 764.

Φθάνω, antevertens. part. a. 2.
 med. à φθάνω, praevenio, F. φθά-
 σω, a. 1. ἵφθουσι, a. 2. αἶ. ἵφθλω.
 a. 2. med. ἵφθάνω, ad formam
 ἵφθάνω. §. 554.

Φθίσοντες, pro ἵφθίσοντες, sonabant,
 imperf. à φθίσωσθαι, loquor,
 φθίγγατο, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἵφθίγγωσθαι, præf. m. ἵφθίγγω-
 γαι. §. 831.

Φθείρουσι, perdunt, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. ἔφω, p. ἵφθω-
 ρη, a. 1. ἵφθωρ, a. 2. ἵφθωρην,
 p. m. ἵφθωρ. Them. primum
 φθείω. §. 876.

Φθίνω, pereō, deficio, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθίνοντι,
 φθινόρτων. §. 59. α. 798.

Φθισιόωσθαι, acc. sing. à φθισιόωσθαι,
 perdens viros, epitheton bello
 congruentissimum, à φθείω, cor-
 rumpro, & αἶψα, vir. §. 431.

Φθονέει, invidet, 3. pers. præf. ind.
 à φθονέω, invideo, f. ἔφω, p.
 ἵφθονω. Them. φθονέω, α, ὁ,
 invidia. §. 26.

Φίκω, accus. à φίκω, nomen
 montis. ex ἵφι, fortiter, & κίω,
 incedo, quia ardui montes sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλότητι, furibus, dat. plur. pro
 φιλήτῃσι, à φιλήτης, α, ὁ, fur.
 Th. φίλῳ, amicus. §. 375.

Φίλῳ, α, ὁ, amicus. φίλα & φί-
 λῳ in pl. §. 306. 184. carius, gra-
 tuis. §. 116. φίλοι θεοί.

Φιλεῖ, amat, 3. præf. ind. à φιλέω,
 f. ἔφω, p. πεφίλωκα, præf. m.
 πέφιλκα. §. 15. 300. 342.

Φιλεῖται, Doricè pro φιλεῖται,
 3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th.
 φίλῳ. §. 97.

Φιλοπόδης, nomen gentile. §.
 1002.

Φιλομυθεύς, ἑῷ, ὁ, ἡ, amans ri-
 sus. die gern lachet, Poët. ge-
 minant μ. ex φίλῳ, amicus,
 & μυθεύω, rideo. §. 989.

Φιλομυθεύς, acc. sing. à φιλομυ-
 θεύς, ἑῷ, quæ amat genitalia,
 à φίλῳ, & μυθεύς, ἑῷ, cura, &
 μυθεύω, πῶ, πῶ αἰδοῖα, pudenda.
 In carminis dimensione hinc le-
 gendum φιλομυθεύς. §. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia. Them.
 φίλῳ, ὁ, amicus. §. 651.

Φίλῳ, cari. genit. à φίλῳ, α, ὁ,
 amicus. §. 180.

Φίλῳ, amico, dat. sing. ut & φί-
 λῳ, in f. g. φίλοισιν, & φίλῳ-
 σιν, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 §. 370.

Φίλοπρος, carior, comparat. pro
 φιλόπρεος, in superl. φίλοπρεος,
 à φίλῳ, α, ὁ, amicus. α. 78.
 §. 309.

Φλοῖοντος,

Φλεγόνους, *ardentis*, genit. part. præsent. à φλεγιῶ, ex φλέγω, uro, & δίω, *curro*. §. 846.

Φλεγύας, *aquila*, genit. Æolicus à φλεγύας, α, ο, *aquila*. ἀπὲ φλέγειν κὶ λαμψέως εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φοβόμαι, in præter. med. πίφοβα. α. 144. 155.

Φοβίσκον, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἰφόβον, à φοβίω, ᾧ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβίσκομαι, ἔμω, *timeo*. Th. φοβόμαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβη, *purus*, *lucidus*. ἐστὶν Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Dex. §. 404.

Φοινίκεος, εἰς, *puniceus*. à φοῖνιξ, κῆς, ὁ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 191.

Φοιτῶσι, à φοιτέω, *ventito*, *frequentato*, f. ἦσω, p. πῆα. α. 103.

Φόνος, *cædem*, à φόνος, α, ο, *cædes*, à φίνω, *occido*, unde præter. med. πίφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρκυς, genit. à nominat. φόρκυς, κῆς, ὁ, & φόρκῆς, *nomen monstri marini*, in accus. φόρκυς, in dat. φόρκυι, pro φόρκυϊ. §. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμῆς, ἡ, ὁ, *sportula*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σῶ, p. πίφορπη. Them. φόρτες, α, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, α, ο, *onus*, hinc φορτίον, α, τὸ, *onus*. φορτία, φορτί, pro φορτία, *opera*. α. 644.

Φόως δὲ, in lucem, à φῶς, idem quod φῶς, ὡς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φροδμοσυήσιν, dat. pl. Ion. pro Φροδμοσυήσιν, à Φροδμοσυή, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σῶ, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, præf. inf. φράσσάτω, 2. dual. α. 1. act. Ion. φράσσομαι, pro φράσσομαι, φράσσομαι, pro φράσσομαι. 3. sing. α. 1. med. opt. φράσσομαι, part. α. 1. medii, pro φράσσομαι, metri causâ, à φράζομαι, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σῶ, p. κῶ, α. 2. ἰφράδον. α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσὶ, & φρεσίν. *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. præf. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χα. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φρογίω, *sapio*, *cogito*, f. ἦσω, p. πῆα. Them. φρέω, εἶς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à φεύγω, *fugio*, f. φεύγομαι, α. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φύλο, *naturam*, *indolem*, à φύη, ἡς, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, κῆς, ὁ κὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, α, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*. 3. præf. φυλάσσομαι, pro φυλάσσω, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. §. 769. α. 491.

Φύλον, α, τὸ, idem quod φύλη, ἡς, ἡ, *tribus*, *genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ἰδὲς, ἡ, *rugosa*, in accus. φύλοπις & φυλόπιδα, propriè

clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἡ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπης, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῷ φύλων, *clamor nationum*. Sic βῆ, ponitur pro bello, ἱλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῷ φύλων ὄπης, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπης, ὄπης, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρεν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. ὑρῶ, & Æol. φύρω, p. κῶ. 1. 61.

Φυτὸν, ἡ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτῶσι, hinc φυτῶω, *planto*, φυτῶω, *plantaret*, 3. perf. a. 1. subj. φυτῶσιν, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. 1. 571. 781. 812. α. 29. 986.

Φωκῆς, nomen gentis. α. 25.

Φῶκον, nomen viri. *phoca*, est bellua marina φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδυσ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνῇ, dat. sing. à φωνή, ἡς, ἡ, vox. α. 382.

Φῶτες, viri, genit. singul. φῶτε, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φῶτων, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτες, *viri*. Sed φῶς, ὥς, τὸ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem. φῶτων. Th. φάω, *luceo*. 1. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro x. pro καί, sæpè pro κε, κεν, quæ sunt dictiunculae potentiales. 1. 392. 434.

Χάϊϙ, genit. sing. à χῆϙ, εϙ, τὸ, rudis indigestaque materia qualem fingeant. Vide in χῆος. 9. 123.

Χαίρης, *gaudes*, 2. pers. præf. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κίχαρη, a. 2. ἔχαρον, t. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κίχαρη. 1. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαίω, f. ἄσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπῳ, *damno afficio*, euerio, hinc χαλεπός, *gravis*, χαλεπή, χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτερος, *difficilimus*, superl. & χαλεπῶς, *adverb.* 1. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίφωνϙ, ἡ, ὁ, *area voce*, ex χαλκός, ἡ, ὁ, *xs*, & φωνή, ἡς, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκιοχόρυς, *area galea munitissima*, acc. sing. à χαλκιοχόρης, ex χαλκός, ἡ, ὁ, *xs*, & χόρυς, ὅρος, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, *xre*, dat. sing. χαλκός, ἡ, ὁ, *xs*. α. 415. 1. 151. hinc χαλκίϙ, ἡς, *xreus*, & χαλκίϙ, metri gratiā. χαλκίδα, accus. à χαλκίς, nomen urbis. 1. 145. 151. 655.

Χαμαι, *humi*, *adverb.* hinc χαμαιγενής, *humi prognatorum*, à χαμαιγής, ex χαμαι, & γένεσθαι. 9. 879.

Χάϙ, hiatus, tenebrae, à χῆν, hisco: hinc χῆν, in chaos verito. 9. 116.

Χαροσάμηνϙ, præf. part. χαροσάμεναι, Doricè & Æolicè pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, *incido*, *acuo*. 1. 573.

Χαρίεις, acc. pl. à χαρίς, χαρίεσσα, *en*, *elegans*, à χῆεις, ἴος, ἡ, gratia. 9. 129.

Χῆεις, ἴος, ἡ, gratia, in accus. χῆειν. 1. 709. 720.

Χῆεις, *Dex*, in genit. pl. χαίειν. 9. 907. 1. 73.

Χῆεις

Χάρις, αἰῶ, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.

Χαρροῖο, gen. Ionic. à χαρροῖ, *truces*, fulvi alioquin, χαρροῖς, ἔ, ὁ, *latus*, vultu *serenus*, *ca-sius*, *caruleus*, ab ὤψ, *oculus*.

Th. ὀπθῶμαι, *video*, & χάρω, *gaudeo*. θ. 321.

Χάσμα, αἰῶ, τὸ, *hiatus*. Them. χάισω, *hisco*. θ. 740.

Χαπίζων, *egens*, *præf. part.* à χαπῖω, *ego*. α. 21.

Χαυλιόδαν, οἶς, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδης, ab ὀδὺς, οἶς, ὁ, *dens*. α. 387.

Χίψ, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* χέω, seu χίω, *fundo*, f. χίσω, χρίσω, & χύσω, α. 1. ἔχουσα, ἔχουσα, & ἔχαι, α. 1. *pass. ἔχθλυ*. α. 421.

Χείλις, *dat. pl.* à χιλῶ, ἰῶ, τὸ, *labium*, *labrum*. α. 97.

Χείμωρος, *clavus ligneus sub cari-na*, χείμωρος, *hyeme fluens*, à χείμα, αἰῶ, τὸ, *hyems*, & ρέω, *fluo*. α. 616.

Χεῖμα, χεῖματος, *hyems*, hinc χεῖμαν, ὦν, ἰδὲν, hinc χεῖμας, & χεῖμας, *hyemalis*. α. 640. 675. 494.

Χείρων, 1. *pl. præf. ind. Poëtice* pro χέειν, à χέω, *fundo*, f. χύσω, α. 1. ἔχουσα, & ἔχαι, pro ἔχουσα, f. 2. χεῖν, α. 1. *pass. ἔχθλυ*, quasi à χέω. θ. 83.

Χειροδίκαι, *nom. pl.* à χειροδίκης, *cujus est in manibus*, ex χεῖρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. α. 189.

Χεῖρς, *genit.* à χεῖρ, *manus*, χεῖρ, χεῖρς, *dat. pl.* χεῖρ, χεῖρ, & χεῖρσι, *Ion. & Poet.* ut & χεῖρσιν. α. 480. 797. α. 188. θ. 747.

Χείρων, *Chiron*, *nomen viri*. θ. 1001.

Χελιδών, οἶος, ἡ, *hirundo*. α. 568.

Χερίων, *deterior*, & χειρότερον, *deterius*, *novus comparativus* à κακός, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερίων, in superl. κακίστος, & χείριστος. α. 821. α. 51.

Χηλῆσι, *dat. pl. Ion.* à χηλή, ἥς, ἡ, *ungula*, *forfic.* α. 62.

Χηρωσά, *remoti cognati*. Thema. χῆρς, α, *viduus*. θ. 607.

Χήτῃ, *dativus sing.* à χῆτος, ἰος, τὸ, *penuria*. Th. χαπῖω, ὦ, *ego*. θ. 605.

Χθόνις, *genit.* à χθόνιος, *terrestris*, à χθών, οἶος, ἡ, *terra*. α. 373.

Χίλια, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλιαι. θ. 364.

Χήμαρος, in gen. χημαίρης, *Ionice*, *capra hyeme nata*, à χῆμας, τος, τὸ, *hyems*, per syncopen, ἦ, ψιλῷ, *metri causâ*. θ. 322. 323.

Χιτῶνα, *acc. sing.* à χιτῶν, ὦνος, ὁ, *tunica*, *Ionice* κίτων. α. 287. α. 536.

Χλαῖναι, *acc.* à χλαῖνα, ἡ, *lanâ*, *vestis species*. α. 537.

Χλωρῷ, *dativ.* à χλωρός, *viridis*, unde per *crasin*, χλωρός, χλωρῷ. α. 743. α. 393.

Χλῆναι, *agrestes*, à χλένης, per *crasin* pro χλοῖνης, ut sit qui in virenti gramine cubat, *epitheton apri*, ex χλόα, *herba vi-rens*, & δύνῃ, ἡ, *cubile*. α. 177.

Χόαιος, *genit. Ion.* à χόανος, *ca-tinus*, à χέω, *fundo*. θ. 863.

Χόλοιο, *gen. Ion.* pro χόλος, à χόλος, α, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολή, ἥς, ἡ, *bilis*. θ. 221.

Χολέμυρος, *iratus*, *præf. part.* à χολόμαι, ἔμαι, *irascor*. Them. χολή, ἡ, *bilis*. α. 139.

Χολωσάμυρος, *iratus*, *part. a. 1. med.* pro quo Poëtæ quoque dicunt.

- χωσάμενος* ; à *χολών*, *irascor*.
 Th. *χολή*, *bilis*. s. 53.
- Χορός*, ὅ, *chorus*, *chorea*, *tripudium*. α. 201.
- Χόρται*, α, ὅ, *facnum*, hinc *χορταίζω*, *propriè herbis*, seu *facno pascere*, per *synecd.* *faturare*. s. 606.
- Χρεία*, *debita*, in *dimensione Poëtica* legendum, *χρεά*, vel *πὶ*, *abesse debet*, quod *mihi fit verisimilius*, *χρεία* verò *derivatur* à *χρεόν*, α, τὸ, *debitum*, *χρεός*, α, *idem*. s. 647.
- Χρεῖων*, *genit. pl.* à *χρεία*, ας, ἡ, *equestas*, *utilitas*, &c. s. 404.
- Χρέμιον*, *hinnivere*, a. 1. *Ion.* à *χρημίζω*, per *syncopen* pro *χρημιτίζω*, f. *ίσω*, *hinn.o.* α. 348.
- Χρηίζω*, *præf. inf.* à *χρηίζω*, *idem* quod *χρήζω*, *egeo*. Th. *χρεία*, *indigentia*. s. 367.
- Χρήμα*, αἶ, τὸ, *res*, *χρηῖμα*, pro *χρηῖμα*, & *χρηῖμαθ'*, pro *χρηῖματα*. s. 344. 605.
- Χελοσμήνη*, *part. a. 1. med.* *unchla*. *Errant ergo qui aiunt*, a. 1. *med.* *non habere passivam significationem*, à *χελώ*, f. *ίσω*, *ungo*, *perf. p.* *κέχελσμαι*. s. 523.
- Χρόν*, α, ὅ, *tempus*. s. 133.
- Χρῶς*, *genit.* à *χρῶς*, *cutis*. Them. *χρῶς*, ας, ἡ, *color*. Dicitur *χρῶς*, α, ὅ, & *χρῶς*, *χρῶς*, ὅ, *χρῶς*, *χρῶς*. s. 536. 74. 198.
- Χρυσάμυξ*, *aurea mitra revincta*, ex *χρυσός*, ὅ, *aurum*, & ab *ἀμύξ*, *υκός*, ὅ, ἡ, *propriè funiculus auratus*, quo *juba equorum in fronte sparsa colligantur*, ab *ἀμπίχω*, *circumdo*. Deinde per *metaph.* *tribuitur mulieribus*. 9. 916.
- Χρυσάω*, *accinctus aureo gladio*, *nomen viri*, in *accusativ.* *χρυσάω*. s. 771. ex *χρυσός*, *aurum*, & *ἀω*, *εἶ*, τὸ, *enfis*. 9. 282.
- Χρύσιαι*, *plur.* à *χρύσιαι*, *χρυσῆς*, pro *χρυσῆς*. 9. 975. *χρυσῶν*. s. 65.
- Χρύσι*, *idem* quod *χρύσι*. α. 313.
- Χρυσός*, & *contractè*, *χρυσῶς*, *aurus*, à *χρυσός*, ὅ, *aurum*. α. 297. 9. 216.
- Χρυσόχρημης*, α, ὅ, *aureo crine conspicuus*, ex *χρυσός*, & *χρήμη*, ἡ, *coma*. 9. 947.
- Χρυσοπύλλοι*, *aureis calceamentis gaudentem*, ex *χρυσός*, ὅ, *aurum*, & *πύλλοι*, α, τὸ, *calceus*. 9. 454.
- Χρυσοσίφανος*, *aurea redimitus corona*, à *χρυσός*, ὅ, *aurum*, & *σίφανος*, *corona*. Th. *σίφω*, *corono*. 9. 17.
- Χρῶς*, *ὡτός*, ὅ, *corpus*, *idem* quod *χρῶς*, *χρῶς*. Th. *χρῶς*, ἡ, *color*. s. 598.
- Χυτροπόδιον*, *genit. plur.* à *χυτρός*, *πῆς*, *olla pedes habens*, ex *χύτρος*, α, ὅ, *olla*, & *πῆς*. s. 748.
- Χωρόμνος*, *succensens*, *part. præf. med.* pro *χολοόμνος*, *χωσάμενος*, *part. a. 1. med.* *verbi χῶμαι*, *idem* quod *χολῶμαι*, *irascor*. Th. *χολή*, ἡς, ἡ, *bilis*. 9. 533. α. 12.
- Χῶρυς*, *genit.* à *χῶρος*, α, ὅ, *locus*, *sedes*. item, *spatium*, item, *ager*, *pradium*, *fundus*. 9. 731. α. 410.
- Χῶσατο*, pro *ἐχολώσατο*, *iratus fuit*, a. 1. m. *Ion.* a *χῶμαι*, *irascor*. Thema, *χολή*, ἡς, ἡ, *bilis*. α. 554.

Ψ.

Ψ. *Αμύγη*, nomen mul. à *ψάμμος*,
 α, ο, arena, sabulum. α. 260.
Ψάδια, *mendacia*, acc. pl. à *ψῆ-
 δος*. *Ψάδιαι*, ubi in dimensio-
 ne legendum *Ψάδιαι*, acc. pl.
 à *Ψάδης*, εἶ, ο, κ, η, *falsus*,
mendax. Th. *Ψεύδω*, *fallo*, f.
Ψεύσω, p. ἔψαλα, p. pass. ἔψα-
 σμαι, α. i. m. ἐψάσασμαι. ε.
 78. 9. 219. 783. ε. 709.
Ψιάδιαι, *guttas*, acc. pl. à *ψιάς*,
αἶδης, η, *roris gutta*. α. 384.
Ψόλουν, *ardenti*, dat. sing. à *ψρ-
 λός*. Th. *Ψόλῳ*, α, ο, *fuligo*.
 α. 492.
Ψυχή, *vita*, *anima*. *Ψυχῆς*, *vitam*.
 per metonym. causæ. α. 173.
Ψυχρὸς, *frigidus*, à *ψύχω*, f. ξω,
refrigero. *Ψυχρῶ*, pro *Ψυχρῆ*,
 Ionice. ε. 547.

Ω.

Ω. ὦ, vocativus. ε. 27.
 Ω. ᾧ, cui. ε. 57.
Ωγύγιον, *antiquum*. ab *ὠγύγιος*,
antiquissimi Thebanorum regis
nomen, per syn. speciei, *ve-*
tustus, *antiquus*. θ. 806.
Ωδι, *sic*. ε. 35.
Ωκεανὴ, *Oceanis*, nomen puer-
 peræ. *ὠκεανῆς*, *filia Oceani*.
 9. 264. 956.
Ωκεανὸς, *Oceanus*, ex *ὠκίαι*, *citò*,
 & *ναῖω*, *fluo*. ε. 171. *ὠκεανοῖο*,
 pro *ὠκεανῶ*. ε. 566. 9. 133.
ὠκίαι, pl. *veloces*. *ὠκείης*, genit.
 sing. ab *ὠκὺς*, *celer*, in t. g. *ὠκεία*,
 in n. g. *ὠκὺ*. α. 61. 9. 998.
ὠκείαν, acc. ab *ὠκὺς*, εἶ, ο, *ce-*
ler, *ὠκία*, *ὠκείης*. pro *ὠκείαις*,
 Ion. dat. pl. 9. 266. 780.

ὠκυπέτης, *celeriter volans*, ex *ὠκὺς*,
 εἶ, ο, *celer*, & *πέτομαι*, *volō*.
 est & *ὠκυπέτης*, nomen mul. ε.
 212. 9. 267.

ὠκυπόδιον, *alipedum*, ab *ὠκίπτε*,
οδός, ο, idem quod *ποδώνης*.
ὠκυπόδιον, dat. pl. Ion. α. 470.
 302.

ὠκυρόη, nomen mul. 9. 360.

ὠλίσσῃ, a. i. ind. ab *ὄλλωμι*, *perdo*,
 in fut. *ὀλέσω*, a. i. *ὀλίσσω*, 3. pl.
ὀλίσσω. ε. 372.

ὠμώρτησι, a. i. ind. aet. ab *ὀμωρ-
 τῶ*, *sequor*, f. ἴσω. Thema,
ὀμωρτῆ, simul. idem quod *ὀμω*.
 9. 201.

ὠμίσου 9. *ὠμίσου*, pro ὁ ἡμίσου, quod
dimidium. Th. *ἡμισυς*, εἶ, ο, *dimidius*. ε. 559.

ὠμῆσι, *crudis vespertem*, acc.
 ab *ὠμῆτης*, εἶ, ο, *crud. vortus*,
παρὰ τὸ πὶ ὠμῶ ἰδῶ, ab ἰδῶ,
edo, & *ὠμῆς*, εἶ, ο, *crudus*.
 9. 200.

ὠμῆ, *crude*, dat. ab *ὠμῆς*, εἶ, ο,
crudus. item *crudelis*. ε. 705.

ὠμῶς, α, ο, *humerus*, *ὠμων*, gen.
 pl. *ὠμοι*, & *ὠμοισι*, dat. plur.
 α. 468. 159.

ὠμῇ, 3. sing. præf. subj. med.
 ab *ὠτίομαι*, *esto*, f. ἔστωμαι. α.
 541.

ὠπῶ, acc. ab ᾧψ, *ὠπός*, ο, *vultus*.
 Th. *ὄπθωμαι*, *video*. ε. 62.

ὠπῶσι, *dedit*, & *ὠπῶσιν*, a. i.
 aet. indic. ab *ὠπάζω*, t. σω, *pra-*
beo, item *insequor* 9. 442.

ὠρεῖ, *tempestivus*, *speciosus*, ab
ὠρεῖ, ας, η, *pulcritudo*, *tem-*
pus. ε. 32.

ὠρεῖσι, *matura reddunt*, pro
ὠρεῖσιν, *Æolicè*, ab *ὠρεῖζω*.
 Th. *ὠρεῖ*, *tempus*. 9. 903.

ὠρέξαιτο, *petiit*, a. i. med. à Th.
ὠρέζω, *porrigo*, f. ξω, p. χα,
 α. i.

α. 1. pass. ὀρέχθαι. §. 178.
 Ωρη, Ion. pro ὥρη, hora, & per
 syn. membri temporis, ὥρης, ὥρη,
 ὥρην, ὥρας. §. 501. α. 30.
 Ωρῶντο, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀρ-
 ῶμαι, ὥμαι, idem quod ὀρί-
 γω vel ὀρίζνυμι, f. ξω, p. χα,
 porrigo. α. 190.
 Ωρει, concitat, α. 1. act. ab ὀρέω.
 Thema est ὄρω, excito. α. 674.
 Ωρει, tempestivus, ab ὥρη, hora,
 ὥρια, ὥρι. α. 394. α. 490.
 Ωρίων, ωρι, ὦ, Orion, signum
 caeleste. α. 609.
 Ωρινο, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὀρύμι. Them. ὄρω, excito.
 θ. 191.
 Ωρει, immisit, α. 1. act. ab ὄρω,
 f. ὄρε, & Æolic. ὄρω, ὄρω, 3.
 sing. præt. plusq. pass. ut &
 ὄρε. α. 40. §. 990. §. 23.

Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς κ', ὡπαρ. α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὅπως, sic. α. 44.
 Ωσι, perinde. α. 189.
 Ωσι, aded ut, ὡς, ἔτι, utque, pro
 ὡς π. α. 405. θ. 831.
 Ωσι, cui, dativ. ab ὅσις, quis.
 α. 31.
 Ωτιον, jubebant, imperf. ab
 ὀτιώω, incito, f. ιω, p. γη.
 §. 883.
 Ωτιον, auritum. h. e. ansatum,
 ab ὤς, ὠτός, τὸ, auris unde est
 ὠτόεις, ὠτα, εἰ, auritus. α. 657.
 Ωφειλον, imperf. ab ὀφείλω, de-
 beo, f. ὀφείλῃω, p. ὀφείληκε,
 α. 2. ὀφειλον. α. 174.
 Ωχτο, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὀχμαί, abeo, un-
 de ὀχίμαί, abeo, morior, f. οἰ-
 χήσῃμαι, perf. ὤχημαί. α. 200.

F I N I S.

